

MÔNG ĐUC

TRUYENFULL.VN

Mục lục

[Chương 1: Tôi Muốn Hân Phục Vụ Đêm Nay](#)

[Chương 2: Đêm Thác Loạn \(1\)](#)

[Chương 3: Đêm Thác Loạn \(2\)](#)

[Chương 4: Ngày Cấm \(1\)](#)

[Chương 5: Ngày Cấm \(2\)](#)

[Chương 6: Ngày Cấm \(3\)](#)

[Chương 7: Ngày Cấm \(4\)](#)

[Chương 8: Ngày Cấm \(5\)](#)

[Chương 9: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống \(1\)](#)

[Chương 10: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống \(2\)](#)

[Chương 11: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống \(3\)](#)

[Chương 12: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống \(4\)](#)

[Chương 13: Gọi Cho Tôi Khi Cô Cần \(1\)](#)

[Chương 14: Gọi Cho Tôi Khi Cô Cần \(2\)](#)

[Chương 15: Kịch Tình Trong Xe \(1\)](#)

[Chương 16: Kịch Tình Trong Xe \(2\)](#)

[Chương 17: Kịch Tình Trong Xe \(3\)](#)

[Chương 18: Tôi Muốn Anh Xâm Phạm](#)

[Chương 19: Bức Người](#)

[Chương 20: Hoan Ái Lần Nữa \(1\)](#)

[Chương 21: Lần Nữa Hoan Ái \(2\)](#)

[Chương 22: Đợt Cao Trào](#)

[Chương 23: Có Ân Báo Ân, Có Thù Tắt Trả](#)

[Chương 24: Gặp Lại Người Quen](#)

[Chương 25: Trịnh Liệt Gặp Lâm Trạch](#)

[Chương 26: Câu Chuyện Năm Mười Lăm Tuổi](#)

[Chương 27: Tôi Hận Anh](#)

[Chương 28: Rồi Cô Sẽ Phải Tìm Tôi Sớm Thì](#)

[Chương 29: Tôi Sẽ Là Của Anh](#)

[Chương 30: Trao Đổi Và Điều Kiện \(1\)](#)

[Chương 31: Trao Đổi Và Điều Kiện \(2\)](#)

[Chương 32: Trao Đổi Và Điều Kiện \(3\)](#)

[Chương 33: Trao Đổi Và Điều Kiện \(4\)](#)

[Chương 34: Trao Đổi Và Điều Kiện \(5\)](#)

[Chương 35: Con Gái Sẽ Bảo Vệ Hai Người](#)

[Chương 36: Kế Hoạch Của Khiên Thực Linh](#)

[Chương 37: Nhận Ra](#)

[Chương 38: Cảnh Xuân Nhà Người Ta \(1\)](#)

[Chương 39: Cảnh Xuân Nhà Người Ta \(2\)](#)

[Chương 40: Cảnh Xuân Nhà Người Ta \(3\)](#)

[Chương 41: Nguy Hiểm Cận Kê \(1\)](#)

[Chương 42: Nguy Hiểm Cận Kê \(2\)](#)

[Chương 43: Nguy Hiểm Cận Kê \(3\)](#)

[Chương 44: Trò Chơi Chi Mối Bất Đầu](#)

[Chương 45: Mối Như Vây Mà Đã Muốn Sao?](#)

[Chương 46: Hãy Tránh Xa Trịnh Liệt](#)

[Chương 47: Tồn Thương](#)

[Chương 48: Tôi Hận Anh Bằng Cả Tính Mạng](#)

[Chương 49: Hắc Y - Đệ Nhất Thần Y](#)

[Chương 50: Tình Cảm Là Phải Tin Tưởng Lẫn Nhau Và Không Có Sự Lừa Dối](#)

[Chương 51: Xong Rồi](#)

[Chương 52: Lời Thừa Nhận Tình Yêu](#)

[Chương 53: Muốn Trốn Khỏi Trịnh Liệt](#)

[Chương 54: Dự Hoạch Trong Phòng Tắm \(1\)](#)

[Chương 55: Dự Hoạch Trong Phòng Tắm \(2\)](#)

[Chương 56: Triền Miên Dục Ái \(1\)](#)

[Chương 57: Triền Miên Dục Ái \(2\)](#)

[Chương 58: Lần Đầu Gặp Trong Quá Khứ](#)

[Chương 59: Bắt Đầu Cho Kế Hoạch Bỏ Trốn](#)

[Chương 60: Không Gặp Lại](#)

[Chương 61: Chạy Trốn Sang Anh Quốc \(1\)](#)

[Chương 62: Chạy Trốn Sang Anh Quốc \(2\)](#)

[Chương 63: Gặp Mặt Paul Khải Ân](#)

[Chương 64: Rơi Vào Miếng Cọp](#)

[Chương 65: Trịnh Liệt Sang Anh Quốc](#)

[Chương 66: Chạm Mặt](#)

[Chương 67: Mối Quan Hệ Giữa Trịnh Liệt Và Paul Khải Ân](#)

[Chương 68: Cường Dã \(1\)](#)

[Chương 69: Cường Dã \(2\)](#)

[Chương 70: Cô Yêu Hân](#)

[Chương 71: Biết Tin Có Thai](#)

[Chương 72: Gặp Tài Nạn](#)

[Chương 73: Tin Không Thể Biết](#)

[Chương 74: Sự Đau Khổ Của Lâm Vinh Túc](#)

[Chương 75: Trở Về](#)

[Chương 76: Đúng Là Anh](#)

[Chương 77: Cầu Hôn](#)

[Chương 78: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Sau Hôn Nhân](#)

[Chương 79: Ngoại Truyện 2: Tiểu Bảo Bối Nhà Họ Trịnh](#)

[Chương 80: Ngoại Truyện 3: Khi Phụ Nữ Có Thai Ghen](#)

[Chương 81: Ngoại Truyện 4: Paul Khải Ân Và Quá Khứ](#)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 1: Tôi Muốn Hãn Phục Vụ Đêm Nay

Lâm Vĩnh Túc?

"Con bé tiểu thư đó hả? Suốt ngày ngồi trong nhà làm con ngoan, biết gì bên ngoài bon chen."

"Là Lâm Vĩnh Túc hả? Cục cưng của giám đốc Lâm Thạch, mẹ là bác sĩ của bệnh viện A chứ gì?"

"À...con bé đó hả? Ai mà không biết nó là cục vàng, được nâng như trứng."

"..."

Đó là những gì người ngoài nói về cô.

Lâm Vĩnh Túc ngồi dựa lưng ra sau, bàn tay xinh đẹp cầm ly thủy tinh có chứa chất cồn nồng đậm, đôi mắt lim dim nhìn ra.

Nơi đó những động vật sống về đêm đang thi nhau uốn lượn dưới thứ ánh sáng bảy màu.

Trong tiếng nhạc sôi động đến nhức tai, cô khẽ nhú mày, ngửa cổ uống sạch một hơi ly rượu trong tay.

Đôi lông mày thanh tú khẽ nhú lại.

Đắng. Rát. Cái thứ chất lỏng kia vào trong miệng như đốt cháy cả cuống họng.

Gia đình hạnh phúc?

Tiểu thư giàu có?

Hạnh phúc mà cả năm chỉ nhìn mặt nhau được ba lần.

Hạnh phúc mà bố ra tay đánh mẹ vì mẹ có một nam sủng ở ngoài.

Hạnh phúc mà cô chết lặng khi có một người phụ nữ chỉ bằng tuổi cô bế trên tay đứa bé năm tháng tuổi đến van cầu bố cô nhận con.

Hạnh phúc mà...

Giả tạo.

Lâm Vĩnh Túc vẫy nhẹ tay, lập tức một nam bồi bàn đi đến.

"Tôi muốn người có nhiều kinh nghiệm."

Đây là quán bar nam kỹ nổi tiếng nhất trong thành phố, không ai không biết.

Trong một ngày nhận được nhiều tin 'tốt lành' như thế thì cô cũng cần giải tỏa.

Chưa bao giờ nghĩ đến một gia đình ấm êm lại thành ra thế này.

Đã vậy cô cũng sẽ cùng mọi người diễn cho hết cái vở kịch giả tạo này.

Mỗi người một việc mà. Bố cô có con riêng, mẹ cô nuôi nam sủng, vậy thì cô sẽ cố gắng nhận trách nhiệm cuối cùng, thác loạn một lần.

Đi theo bồi bàn, cô được dẫn đến một căn phòng khá lớn, trong đó có khoảng mười người đàn ông.

Ai cũng có vẻ ngoài ba mươi tuổi, mặc dù vẫn tuấn tú ưu nhã nhưng là cô mới hai mươi tròn, chưa đến mức trao lần đầu của người con gái cho một ông chú.

Đảo mắt nhìn quanh, đang định quay trở ra thì một người đàn ông cao lớn từ trong đi ra.

Đó là một thân hình vô cùng cao lớn, vóc dáng hoàn mỹ, gương mặt cương nghị. Có thể nói, bộ dạng hấn thật sự là vô cùng anh tuấn, tràn đầy vẻ nam tính, nét cương nghị khiến người ta nghệt thở.

Hàng lông mày rậm mười phần anh khí, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đen thẫm như hồ nước sâu thẳm.

Hắn có chút lười biếng dựa vào bức tường phía sau, một tay bỏ túi quần, tay kia cầm lấy điện thoại dường như đang xem cái gì đó.

"Tôi muốn hấn."

Lâm Vĩnh Túc cất giọng cao trong, ngón tay thon dài chỉ về phía người đàn ông kia.

"Tôi muốn hấn phục vụ tôi đêm nay."

Khuôn mặt nam bồi bàn có chút khó xử.

"Cái này...người đó..."

"Được. Tôi sẽ phục vụ cô đêm nay."

Vừa nói, ánh mắt hấn vừa chăm chú nhìn vào Lâm Vĩnh Túc, khóe môi hơi cong lên, có vẻ rất hứng thú, lại mang theo chút tà mị bất cần.

Trong căn phòng mờ mờ ánh sáng từ chiếc đèn ngủ đầu giường phát ra

"Ừm....mmmm...."

Một đôi nam nữ đang cuồng nhiệt hôn nhau.

A. Hoá ra hôn là thế này. Cô ngây ngô không biết nên làm gì, chỉ đứng yên cho hắn làm loạn.

Lưỡi hắn cạy mở hàm răng nhỏ thẳng tắp đang cố che chắn khoang miệng của cô, không cần nhiều thời gian hắn đã mở cửa miệng thành công.

Khám phá từng hơi thở trong khoang miệng, mút lấy chiếc lưỡi thơm tho đang chạy loạn, nuốt lấy từng tiếng âm ừ trong cổ họng.

Tay hắn chống lên tường. Tay kia đặt sau tấm eo thanh mảnh ép sát người hắn.

Nơi hạ bộ hai người chỉ cách nhau lớp vải, hắn nhẹ nhàng ma sát.

Hắn buông tha môi cô, liền nhân đó mà thở dốc.

Chết tiệt, người cô nhũn ra, đầu óc choáng váng, suýt thiếu không khí mà ngất đi rồi.

Hắn ngậm lấy vành tai cô, hơi thở nóng rực phả vào.

"Cô muốn màn dạo đầu không? Hay là..."

Giọng nói hắn nóng rực mang theo mùi phần âm muội khiến mặt cô đỏ tạt mang tai.

Dù gì cô cũng chưa từng tiếp xúc quá gần gũi với người đàn ông nào như thế này.

Hắn lại tiếp tục gặm nhẹ cánh tai, sau đó lần xuống chiếc cổ trắng nõn tinh tế.

Lâm Vĩnh Túc thở dốc, đôi chân nhũn mềm đứng không vững phải dùng tay ôm lấy cổ hắn làm điểm tựa.

"Cô gái. Mới như vậy mà đã muốn rồi sao? Thật dâm dăng nha."

Hắn nhếch lên cánh môi, cắn nhẹ lên cổ cô.

"Ừm...ân..."

Tiếng rên vừa thoát ra liền bị hàm răng chặn lại.

Nóng quá.

Nơi hạ bộ dường như nóng đến phát hoả.

Bàn tay to lớn đang đặt nơi eo di chuyển xuống bờ mông cong sau chiếc váy ren, xoa nắn vài cái lại di chuyển xuống một chút đến nơi giao điểm giữa hai chân.

Sờ nhẹ.

"A..." Dù đã cắn chặt răng nhưng tiếng rên rỉ vẫn cố chấp phát ra.

"Rất mãn cảm." Hắn cong môi, hờ hững phán một câu.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 2: Đêm Thác Loạn (1)

Nhìn cô đang cắn chặt không cho bản thân phát ra tiếng rên tí, hần khê nhếch môi.

Bàn tay vỗ nhẹ mông cô vài cái.

Chậm rãi dẫn cô tới bên giường, đẩy cô ngã xuống.

Hần khom người, ánh mắt rục rủa nhìn cô.

"Thả lỏng đi. Cô đã bao tôi thì tôi có trách nhiệm phải phục vụ chu đáo."

Phải a.

Đã vượt hết, bỏ mặc hết thì cần gì giữ kẽ. Huống chi là chính cô tự tìm tới hần, bao hần phục vụ mình.

Nghĩ vậy cô nhẹ mở ra bờ môi, bàn tay hần liền không buông tha mà đặt lên ngực cô.

Lớn nha. Rất mềm.

Hần xoa nắn cách lớp áo mỏng manh, ngón tay đề lên nụ hoa dựng đứng nhẹ nhàng gầy.

"Ừm...a...a..."

Khoái cảm từ bàn tay hần đem lại khiến Lâm Vĩnh Túc không kiểm soát được mà rên rỉ thành tiếng.

"Đúng. Cứ kêu lên như vậy, tôi mới phục vụ cô chu đáo được."

Giọng nói hần trở nên trầm đục, hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Lưỡi hần lại tham lam càn quấy trong miệng cô, tay còn lại cởi ra từng nốt cúc áo.

Chiếc áo nhanh chóng bị vứt sang một bên, dưới ánh đèn mờ lộ ra phần thân thể trắng trẻo, da thịt non nớt trắng nõn như da em bé.

Đầu lưỡi hần dần dà chuyển từ miệng đến cổ, rồi tới vai, cuối cùng dừng lại nơi bầu ngực cao ngạo nghệ.

Bên phải bị hần xoa bóp đến biến dạng, bên trái bị miệng hần ngậm lấy nụ hoa, nút thật mạnh, phát ra âm thanh ma quái.

"A....ừm...a....đừng....a..."

Hần nhắm nháp lấy nụ hoa bóng nhưỡng ướt đẫm nước bọt, dùng răng cạy nhẹ, kích thích điểm mẫn cấm trên người cô.

Lâm Vĩnh Túc là lần đầu tiên có thứ cảm giác này, khó chịu ưỡn cao ngực, lại dường như là đẩy vào sâu hơn trong miệng hần.

Bàn tay to lớn còn lại của hần cầm lấy tay cô đặt vào hạ bộ cách lớp vải quần âu đang trương lên.

"Tiểu yêu nghiệt. Em làm tôi cứng lên rồi. Phải phạt em thế nào đây?"

Hần khàn khàn giọng nói nhìn cô, cô còn chưa kịp xấu hổ thì hần đã nhanh chóng lật chân váy lên trên, nơi hai chân cô chỉ còn mảnh vải hình tam giác lộ ra trước mắt hần.

"Dâu tây a. Đúng là trẻ con hư, cần phải dạy dỗ nha."

Hắn vừa nói, ngón tay cầm lấy mảnh tam giác hình dâu tây của cô 'xoạc' một tiếng, rách thành mảnh vụn.

Lâm Vĩnh Túc hết hoảng theo bản năng khép lại đôi chân nhưng hắn đã thô bạo cầm hai bắp đùi nhỏ nhắn kéo ra hai bên.

Nơi huyết đạo bí mật mở rộng trước mắt hắn.

"A...đừng..."

Ngón tay hắn chậm rãi xoa viên trân châu giữa hai chân cô, nhẹ nhàng xoa nắn, Lâm Vĩnh Túc giống như mèo con cong người lên.

“Ân... đừng...”

"Cô gái, không thích làm vậy sao?"

“Ân...”

Lâm Vĩnh Túc mờ mịt mở mắt, khó chịu vặn vẹo thân thể, thân thể hắn cảm bị trêu chọc nổi lên phản ứng, chân cô không tự chủ được mở rộng ra hơn một chút.

"A..."

"Là muốn sao?"

Hắn nở nụ cười tà mị, ngón tay ma sát kịch liệt nơi mẫn cảm, nước suối bắt đầu rỉ ra ẩm ướt.

"Ân...a....không cần..."

Đúng là tiểu yêu tinh, cô rên rỉ như thế nhất thời lại khiến tiêu đệ của hắn trưởng lớn vài phần.

Hắn hôn trụ môi cô, bàn tay vươn ra phía sau xoa nắn cặp mông mềm mại, ngón tay thô ráp lại luồn ra trước vuốt ve viên trân châu cứng lên.

“Bây giờ muốn thế nào?”

Hắn thờ hờn hển cố nén lại dục vọng muốn ở trong cơ thể cô gái ngốc nghếch này tàn sát bừa bãi, tự cởi ra tây trang, khi chiếc quần kia cởi hết, hắn rút ra nam căn đã trương cứng, đặt ở cửa huyết ma sát vòng quanh.

Nơi đó ẩm ướt mềm mại, như muốn kêu hắn hãy đẩy vào.

"A...ừm...không...ta muốn...ân..."

"Rốt cuộc là muốn hay không?"

Hắn xấu xa hỏi, lại không ngừng khuấy động huyết đạo khiến cô khó chịu muốn nổ tung.

Cô cần thứ gì đó lấp đầy.

"Tôi muốn..a...muốn..."

Khản đặc giọng bên tai cô, căn nhẹ.

"Muốn gì?"

"Ân...tôi...a...tôi muốn anh đi vào...ừm..."

"Rất thành thực."

Chỉ nói có thể, phân thân của hắn đứng chờ trước cửa huyết liên tiến sâu vào trong.

"AAAA....ân...quá lớn..."

Lâm Vĩnh Túc lắc đầu, đây là lần đầu của cô.

Đau quá. Không được. Không được. Hư mất.

"A...." Hãn cũng rên rĩ ra một ngữ điệu thoả mãn.

Thật chặt, thật khít.

Hãn muốn đi vào sâu hơn nữa.

"Tiểu yêu nghiệt. Em là lần đầu sao?"

Vậy mà dám tới bar để bao trai? Thật đáng nể mà.

Nhìn Lâm Vĩnh Túc khó khăn gật đầu, nhưng không hề có giọt nước mắt nào.

Aiz...

Là nỗi đau tinh thần chiếm lấy nỗi đau thể xác?

Bỗng trong lòng hãn trào lên niềm thương cảm, đồng thời hãn bất động, giữ nguyên tư thế đang ở trong hoa huy* t chật hẹp để cô có thể giảm bớt cơn đau, sau đó chậm rãi, từ từ rút ra đẩy vào.

Hãn cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa, phía dưới nhẹ nhàng rút ra chọc vào.

Lâm Vĩnh Túc mở mắt ra nhìn hãn đang thống khổ chịu đựng vì sợ cô đau mà không dám luật động mạnh.

Thật sự...cơn đau đã qua rồi. A...hãn ra vào từ tổn thể này dường như chỉ khiến cô phát điên...a...

"Anh... A... Ân, anh nhanh chút nữa...aaa...tôi...á..."

Cô chưa nói hết, hãn liền mạnh mẽ đâm thật mạnh vào. Tới nơi sâu nhất bên trong.

Lại mạnh mẽ rút ra. Cắm vào, rút ra, cắm vào...

Liên tục và mạnh bạo khiến từng khoái cảm như sóng triều dâng lên.

"Aaa...khô...ân...không...a...ừm...cần...a...mạnh quá...a..."

Cô bị hấn làm cả người như nhũn ra, ánh đèn mỏng manh chiếu lên kiêu nhũ đứng thẳng trước ngực cô, hấn nâng thắt lưng hung hăng va chạm, hài lòng nhìn thấy hai con thỏ trắng kia khẽ nhảy lên theo từng nhịp hấn va chạm.

“A!”

"Kêu to thêm một chút, cô gái, anh thích nghe tiếng kêu của em."

Hấn khàn khàn nói, tay vịn chặt thắt lưng cô, nam căn tráng kiện cùng với dâm dịch phát ra tiếng ‘òm ọp òm ọp’ .

Căn phòng tràn ngập dâm mỹ.

Cô thật chặt , vừa nóng vừa mềm , làm cho hạ thân hấn không ngừng hướng lên trên đỉnh, dùng toàn lực nhập vào chỗ sâu nhất, làm cho cô yêu kiều rên rỉ không ngừng.

"A...Ân.....á...dừng...a...không được...ân..."

(Na: khụ...thật ra ta cũng đọc nhiều truyện sắc mới viết ra được như thế này. Ôi nóng quá, Na đi tắm đây. Chào các tỷ muội. *chạy té khói*)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 3: Đêm Thác Loạn (2)

Không gian nồng nặc mùi dâm mỹ

Tiếng thở dốc hoà cùng tiếng rên rỉ yêu kiều

Tấm lưng người đàn ông bóng nhờn mồ hôi đang ra sức luật động, đè ép phần eo thật mạnh xuống

Cô gái oằn mình, ưỡn mông đón nhận lấy từng đợt xâm nhập

"Ân...a.....mạnh quá....ân..."

"Cô gái....ân....chẳng phải là em đang rất thoải mái sao.?"

Cô lắc đầu, hoa huy*t chặt hẹp là chứa không nổi cái thứ to lớn kia.

Đau như muốn rách.

"Không...ân...ừm...nhưng nó...ân...quá lớn..."

"Có hay không thoải mái? Bằng không..."

Hắn có ý dừng lại, hoa huy*t co bóp chặt chẽ muốn nhiều hơn.

"A...thoải mái...tôi muốn hơn nữa."

Khoé môi lạnh vẽ ra nụ cười mê hoặc.

"Hào. Theo ý em."

Theo đó, hấn lập tức cử động, giáng xuống nơi sâu nhất của cô. Càn quấy.

Từng tiếng bộp chát trộn với tiếng óp ép nơi tiếp xúc mẫn cảm càng trở nên lớn, tốc độ càng nhanh hơn.

Hấn ra vào liên tục, thô lỗ đi vào nơi sâu nhất.

"Á...không...á...ân..."

Theo động tác mạnh mẽ của hấn, tiếng nước “nhọp nhẹp” giống như chất kích thích tình dục, phóng đại tính dã thú của đàn ông trở nên mãnh liệt hơn.

Gò má Lâm Vĩnh Túc ửng hồng một mảnh, thất thần lắc đầu, tiếng rên rỉ lại càng lúc càng lớn. Càng ngày càng không thể khống chế chính mình.

“Thoải mái không? Muốn nữa không?”

Giọng nói của hấn khàn đặc, mang theo ám muội cùng dâm dăng khiến thân thể cô lại không kiểm soát được mà nóng bừng lên.

Nhìn cô trầm luân trong dục vọng, hấn lại điên cuồng nảy sinh một cảm giác muốn mạnh mẽ mà đi sâu vào cô, một sự rung động không thể hiểu nổi.

"Thoải mái, thích...á...mạnh quá..."

Lâm Vĩnh Túc ưỡn cao ngực lên, cảm giác được hấn lại cho vào thêm một ngón tay, cảm giác phong phú no đủ làm cho tiểu huyết mạnh mẽ co rút nhanh, cắn chặt lấy ngón tay lẫn nam căn to lớn, khát vọng được thoải mái chà đạp hơn nữa

"Cô gái... Em cắn tôi chặt quá..."

Nhìn đầu ngón tay chính mình lần lượt tiến vào bên trong chỗ mềm mại kia, lại mang ra nộn thịt hồng nhạt cùng chất lỏng trong suốt, hô hấp hẳn càng ngày càng dồn dập, đôi mắt càng trở nên âm trầm.

Cảm giác được Lâm Vĩnh Túc khó chịu vặn vẹo, mộng cô thỉnh thoảng áp sát đến nơi cứng rắn dưới thân, giống như châm lửa cháy lan ra đồng cỏ, từng chút một, làm cho lý trí hẳn cháy sạch mơ mơ màng màng.

"A...Mau..mau lên một chút...aaa..."

Lâm Vĩnh Túc co rút mạnh, mười ngón chân co quắp, kêu lên như tiếng mèo khóc, trong cực hạn vui thích cô tựa hồ thấy được pháo hoa nở rộ, đầu óc trống rỗng.

Dường như là cùng một lúc với cô, hẳn hét lớn một tiếng.

Không biết qua có bao lâu, hẳn nhìn cô gái trong lồng ngực mình sớm đã ngất xỉu, khuôn mặt vô cùng tiếc nuối.

Mới một lần mà cô đã hôn mê. Hẳn thật chưa thoả mãn.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 4: Ngày Cấm (1)

Hé mở đôi hàng mo cong vút như cánh bướm khê chập chờn.

Vùng eo đau nhức, toàn thân ê ẩm nói rõ ràng tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Vĩnh Túc khoé mắt ửng hồng nhìn lên trần nhà, ngón tay bạc nhợt siết nhẹ tấm chăn đắp vừa lộ ra nửa bầu ngực tròn trịa.

Gia đình cô thế là tan nát.

Hồi kết của cả một ước mơ trong mắt bao nhiêu người.

"Cô gái. Kể cho tôi nghe chuyện khiến em buồn."

Bên cạnh bỗng dừng truyền đến âm thanh trầm thấp, nhìn sang, đập vào mắt cô là hình ảnh kỹ nam siêu cấp đẹp trai cô đã bao về tối qua.

Aizzz...

Kể ra thì hấn cũng đẹp trai quá mức, khuôn mặt trầm lãnh, đôi môi mỏng nhưng đường viền rõ nét, sông mũi cao thẳng, bên dưới những sợi tóc đen bóng rủ xuống là hàng lông mày đậm, đôi mắt âm lãnh đặc biệt áp chế kẻ khác, gây cho người đối diện cảm giác như hấn mới chính là kẻ trên, là kẻ nắm quyền toàn năng.

Chậ...đẹp trai thế này mà đi làm nghề này, chắc là phải có nỗi khổ riêng. Chẳng ai muốn cuộc đời mình vấy vào những hố đen như thế cả.

Nghĩ đến cô lại nảy sinh lòng thương cảm dành cho hẳn.

"Anh...tên gì?"

Hẳn 'a' lên một tiếng như giật mình, đáy mắt vô hình chung nổi lên ý cười.

"Sao em muốn biết tên tôi?" Hẳn nghiêng đầu, khuôn mặt xinh đẹp ghé sát má cô: "Là yêu tôi từ 'lần đầu tiên'?"

Lâm Vĩnh Túc chợt dạ đẩy hẳn ra, tay nhỏ nhắn trắng như tuyết chống lên tấm ngực dày dặn rắn chắc, gò má ửng lên mảnh màu hồng.

"Anh...đừng có nói bậy. Là tôi muốn biết tại sao anh làm nghề này, nếu..."

"Nếu?" Hẳn nhướn mày nhìn cô.

Gật đầu một cái: "Nếu có thể giúp, tôi sẽ giúp anh."

Phải, giúp được một người quay về con đường đàng hoàng còn hơn là đứng nhìn họ từ từ bị chìm sâu hơn vào vũng lầy.

Khi chưa quá muộn thì coi như cô làm một việc thiện.

Tiền. Gia đình cô có thể nói là không thiếu.

"Ô. Vậy được." Nhún vai một cái bất cần. "Tôi là Trịnh Liệt. Cứ gọi Liệt là được."

"Ừm. Liệt, anh có gì khó khăn nói tôi biết đi. Tôi sẽ giúp anh."

Trịnh Liệt neho mắt nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh với chút tò mò xen lẫn thú vị.

A, bản thân bị đau khổ không có lối thoát nhưng vẫn muốn giúp đỡ người khác sao? Là nói cô lương thiện hay là ngốc nghếch đây?

Bất giác trong lòng lại nổi lên tâm ý muốn trêu chọc cô gái nhỏ này.

"Được. Tôi đang nợ người ta rất nhiều tiền nhưng không có cách nào trả hết..."

"Vì vậy anh mới đi làm nghề này? Vì nó vừa nhàn hạ lại vừa nhanh chóng kiếm được tiền sao? Nhưng anh có thấy kiếm tiền bằng thân thể của mình thì rất không tốt không? Vậy nên đừng làm công việc này nữa, tôi sẽ giúp anh."

Này này cô gái, tôi chưa nói xong.

"Nếu em đã sẵn lòng giúp đỡ thì tôi không ngại từ chối." Trịnh Liệt bỗng đứng lặt người, đặt Lâm Vĩnh Túc dưới thân, trong tấm chăn nhỏ bé hẳn biết có một thân thể vô cùng quyến rũ đang ẩn dưới đó.

Lâm Vĩnh Túc là vì bất ngờ mà mở to mắt, hai tay níu chặt lấy tấm chăn kéo lên cao hơn.

"Đã vậy, tôi cũng phải làm gì đó để tỏ thành ý hay ít nhất là trả ơn cho em chứ. Đúng không? "

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 5: Ngày Cấm (2)

Bị đè lên người bởi một người đàn ông với tình trạng trần truồng thế này, dù đã trải qua với hắn một lần nhưng là Lâm Vĩnh Túc vẫn không thể nào quen cho được.

Xấu hổ vẫn là xấu hổ.

Nhưng cánh tay cộng với sức lực nhỏ bé làm sao kéo nổi tấm chăn lên cao hơn khi Trịnh Liệt đang giữ chặt lấy nó.

"Cái cần nhìn cũng đã nhìn, cái cần làm cũng đã làm, em còn xấu hổ? Nếu phục vụ em không tốt thì tôi sẽ bị quản lý mắng đấy."

Hả? Bị mắng?

Cô không phải người tốt nhưng cũng không đến mức gây họa cho người khác.

Mà hơn nữa thì khi thân hình to lớn cùng vòng ba rắn chắc ấy lộ liễu bày ra trước mắt thì...cô cũng đã có chút không an toạ mà lại nghĩ tới tối qua.

(Na: uầy...chị muốn thì chị cứ nói thẳng ra đi còn kêu làm người tốt.)

Nhưng mà...

Lâm Vĩnh Túc có chút không tự nhiên chống tay lên ngực hắn.

"Nhưng hôm nay không được."

"Không được?" Trịnh Liệt khó hiểu nhướn mày.

A...hôm nay là ngày cấm, là kỳ kinh nguyệt hằng tháng của cô.

"Nói." Hấn không can tâm nhìn miếng thịt treo trước mắt rồi mà lại chỉ ngồi nhìn, tay hấn điều luyện đưa xuống nơi mềm mại nóng ấm giữa hai chân cô.

"Ân..."Lâm Vĩnh Túc cắn nhẹ môi dưới. "Không được."

"Em là đang cố ý khiêu khích tôi đúng không? Nhưng mà...em thật sự rất mê người."Hấn cười một tiếng, bàn tay lại tiếp tục càn quấy nơi hoa huy*t bắt đầu rỉ nước. "Thấy không? Em cũng muốn mà."

Ánh mắt sắc sảo mang chút ôn nhu cùng ám muội.

Bầu ngực tròn trịa lại bị hấn nắm lấy, nhào nặn thành đủ loại hình dạng.

"A....chỗ đó...ân..."

"Hử...thoải mái sao?" Hấn dùng răng gặm nhẹ trên nụ hoa màu hồng trước ngực cô.

"Ân...thoải mái...ừ..."

Toàn thân cô ửng lên màu hồng nhạt, những dấu hôn đủ màu hồng tím đậm dị do trận kích tình tối qua để lại nổi lên trên làm da trắng muốt, càng tăng thêm thập phẩm dục vọng đang muốn căng trướng.

"Tiểu yêu tinh, thân thể em thật biết quyến rũ đàn ông."

Lâm Vĩnh Túc cong lên phần eo.

A...ừm...ngón...ừm...ngón tay hấn đang tàn phá phía dưới, khuấy động dục vọng của cô tăng cao.

Hắn cầm lấy viên trân châu như hạt đậu, nơi mẫn cảm nhất của người phụ nữ mà miết, hoa huy*t trương ra đến khó chịu.

Ngứa.

Thuỷ dục nhầy nhựa chảy ra nhiều hơn.

Cô muốn.

"Ân...tôi...ừ...mmmm...."

"Em làm sao?"

Hắn gian tà hỏi, nhưng là tiếng nói trầm đục cùng hơi thở vương chút khó khăn nói rõ ràng, hắn cũng đang muốn cô.

"Tôi muốn...ừm.."

Lâm Vĩnh Túc nhắm lại đôi mi dài, khuôn mặt vì nhiễm ham dục mà đỏ hồng gò má.

Hắn nhìn cô như vậy, hơi thở càng trở nên dồn dập, hoa huy*t cũng đã đủ độ trơn, khiến cho hắn có loại cảm giác muốn lập tức ở trong cơ thể cô kịch liệt rong đuổi.

Trịnh Liệt cúi đầu, ôm lấy cô, hôn lấy đôi môi đang bị hàm răng xinh đẹp cắn lấy.

"Nên nhớ, đây là đôi môi của tôi, em không được làm đau nó."

Thanh âm khàn khàn, hơi nóng phả đầy, quanhquẩn bên tai khiến cả người Lâm Vĩnh Túc nóng như phát sốt.

Lâm Vĩnh Túc mở ra hai mắt nhuộm màu tình dục, mơ mơ hồ hồ nghĩ tới hắn nói chuyện như kẻ đứng trên, hoàn toàn không giống với giọng điệu

của người bị đàn áp.

Bá đạo nhưng rất ngọt ngào, lại pha lẫn chút ôn nhu khiến người ta mê mẩn.

Chẳng lẽ đây là chiêu thức của kỹ nam?

Thật không hổ danh là nơi hội tụ những người đàn ông khiến phụ nữ phát điên.

Đầu óc không còn thời gian bay bổng lung tung vì phía dưới ham muốn tăng cao, khó chịu nâng eo.

Miệng cũng đáp lại nụ hôn của hắn, giọng nói mềm mại: "Liệt, động đi, động đi, tôi muốn..."

Trịnh Liệt nở nụ cười bằng ánh mắt.

"Hào. Đáp ứng em."

Hắn nhấn người, phân thân đang dựng trước cửa liền chìm trong hang động mềm mại, ấm nóng.

A...dễ chịu quá.

Lâm Vĩnh Túc liền căng trướng phía bụng dưới nhưng chỗ giao thoa lại thoải mái đến không tưởng, cô nhắm mắt, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng hắn, ép cho phân thân của hắn xâm nhập thật sâu vào trong cơ thể.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 6: Ngày Cấm (3)

Cô muốn nhanh một chút

Cảm giác này thật khiến người ta muốn lại càng muốn

Nhưng ai biết cái thứ 'bà con' chết tiệt hàng tháng đều đến thăm cô vài ngày kia khi nào sẽ tới

Vậy nên nhanh lên, cô muốn

Trịnh Liệt bị động tác này của cô làm cho ngạc nhiên, sau đó liền kích thích hừ lạnh một tiếng.

"Embức tôi đến phát điên mất."

Lập tức hấn rút ra phân thân, lại đập thật mạnh vào, chỉ nghe cô "a" lên một tiếng dụ hoặc, âm thanh quý mị như muốn nghiền nát linh hồn hấn.

Trịnh Liệt đặt tay sau tấm lưng trần của cô, bắt đầu sáp nhập liên hoàn.

Mỗi lần đi vào đều chôn ở nơi sâu nhất, mềm mại nhất trong cô, rồi khi rút ra lại bị cô bóp chặt không muốn buông, khoái cảm dâng lên tận đỉnh đầu, lan khắp toàn thân.

Lâm Vĩnh Túc cũng bị khoái cảm che mắt, sớm đã không còn nghĩ được gì nữa, chỉ biết mở miệng lớn tiếng rên rỉ theo bản năng.

"Ân...kêu to một chút...hự...tôi mới phục vụ tốt được...hự..."

Mỗi một tiếng 'hự' kia là cả một lần hấn dùng hết sức mình đi vào, đập mạnh vào nơi ướt mềm khiến cho Lâm Vĩnh Túc quắn quại, rên rỉ càng lớn.

"Ân...a...aa...mạnh...mạnh quá...a..."

Tuy là miệng nói vậy nhưng hai tay cô lại ôm chặt lấy hấn, tựa như sợ hấn biến mất.

"Vậy tôi rút ra.."

"Ân...không...mạnh..mạnh hơn một chút...ừm...sâu hơn một chút..."

"Tiểu yêu tinh, em thật dâm dăng."

Hấn mạnh mẽ rút phân thân ra, thở dốc, lại mạnh mẽ tiến vào.

Thật chặt, thật co bóp.

Hấn ngẩng đầu lên trần nhà, đôi mắt nhắm lại, cảm nhận hạ bộ của mình đang được cô co bóp chặt chẽ.

Thở hắt ra một hơi, hấn chỉ muốn đem cô mà dày vò đến cạn kiệt sức lực mới thôi.

Hấn đem hai chân cô tách ra, đập thật mạnh đi vào, đồng khoái khiến cho cả hai cùng lúc phát ra tiếng rên rỉ.

Trịnh Liệt bởi vì kích thích quá độ mà ra vào như vũ bão, tưởng chừng có thể phá hỏng cô.

"Cô gái. Đủ sâu, đủ mạnh chưa?"

hoa huy*t cô giống như cái miệng nhỏ bị hấn sáp nhập quá chặt chẽ mà vừa cắn nuốt vừa phun ra theo từng lần ra vào của hấn.

Vì ra vào quá mạnh và nhanh nên ái dịch bị chà sát đến biến dạng thành bọt, kêu lên tiếng "nhóp nhép" dâm dục.

Căn phòng lại lần nữa tràn ngập mùi vị kích thích hoan ái.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 7: Ngày Cấm (4)

"Ân...nhanh...quá...ân..."

"Cô gái...em quá chặt...hự...thả lỏng đi..."

Trịnh Liệt vì hạ bộ bị cô cắn nuốt chặt chẽ mà nhúu mảy, cảm giác như muốn nổ tung.

Tay hắn khẽ vỗ vào chiếc mộng tròn trịa của cô vài cái phát ra tiếng 'bốp bốp' giòn tan.

"A..."

Do cảm giác, do đau, do thoải mái mà cô 'a' lên một tiếng, ưỡn lưng lên.

Cái loại cảm giác đau nhưng lại đưa đến cho người ta khoái cảm đến điên người.

Trịnh Liệt gầm nhẹ một tiếng, lại lần nữa mạnh mẽ luật động ra vào.

Tiếng va đập giữa hạ bộ hai người vang lớn trong căn phòng ngập mùi tình dục.

Ái dịch của cô tràn ra ngày càng ướt đẫm, chảy dọc theo bờ cong xuống mộng, ướt đẫm một vùng đê.

Tiếng thở dốc ma mị tràn ra.

Dù phân thân đang hoạt động không ngừng nghỉ, ngón tay hấn vẫn không ngại xoa nắn nơi huyết đạo ứ đọng đang mút chặt của hấn.

A...quá chặt.

Ngón tay xoay quanh, một vòng lại một vòng vuốt nơi nhạy cảm.

"Ân...a..." Vừa ra vào vừa bị xoa nắn như thế khiến cơ thể mẫn cảm của Lâm Vĩnh Túc không chịu đựng nổi lại ưỡn cao hơn phần eo.

Nơi hạ bộ lại sáp nhập sâu hơn.

"A...em muốn tôi chết vì sung sướng sao? Hào. Chiều ý em."

Nói xong, Trịnh Liệt xoay người Lâm Vĩnh Túc lại, để lưng cô quay về phía mình, cái mông tròn trắng muốt như tuyết chĩa về hấn, bàn tay to lớn liền nắm lấy hai vùng tuyết trắng mà đặt thẳng hạ bộ mình, đẩy mạnh một cái, phân thân to lớn lập tức đâm sâu vào trong cơ thể mềm mại.

Lần đầu tiên Lâm Vĩnh Túc trải qua loại cảm giác này. Khoái cảm đến tột cùng, cô ngẩng cao đầu khóc không ra tiếng, chỉ biết cắn chặt răng mà ngâm nga những âm điệu "ân ưm" đủ nhịp thăng trầm.

Trịnh Liệt là quá khích vì làm theo kiểu này mà âm đ*o vốn đã nhỏ hẹp của cô lại như thít chặt hơn, bầu vú lấy nam căn của hấn như muốn nuốt gọn rồi đóng lại không cho ra ngoài nữa.

Lâm Vĩnh Túc sớm đã bị khoái cảm che hết lý trí không còn suy nghĩ gì nữa, chỉ biết lớn tiếng, hai chân vì quá kích thích mà hơi kẹp chặt hơn nhưng lại bị bàn tay ma quái của Trịnh Liệt giữ lấy, cứng rắn tách ra để hấn có thể tiến công dễ dàng kịch liệt hơn.

Hấn lại lần nữa đi vào thật mạnh, vừa mạnh vừa sâu, va chạm khiến cho cả hai đều không kiềm được mà rên lên khoái đạt cao vút.

"Sâu quá...sâu quá rồi...ân...Liệt...ân...nhẹ chút..."

Lâm Vĩnh Túc khuôn mặt đặt lên nệm, chĩa móng về phía hân, ngón tay thon dài nắm chặt lấy ga trải giường mà kêu lên.

Khoái cảm liên tục đánh sâu vào từng ngõ ngách giác quan của cô, nhưng là người đàn ông này quá dũng mãnh, hết lần này đến lần khác lại đưa cô tới cực hạn khoái cảm.

Loại cảm giác này thật kỳ diệu, thật thoải mái. Chỉ muốn khiến cho cô lập tức chết đi vì dễ chịu.

Đột nhiên hân dừng lại.

Đang lúc cao trào mà hân lại dừng lại?

Lâm Vĩnh Túc liếc đôi mắt ướt nhìn Trịnh Liệt, chỉ thấy hân một mặt đen như than.

Đôi mắt sắc như dao đang nhìn nơi giao hợp của hai người mà phóng ra tia lửa điện.

Bỗng hân cúi người xuống, ghé sát tai cô trầm thấp giọng: "Tiểu dâm đảng, bà con đến thăm, em có muốn tiếp tục?"

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 8: Ngày Cấm (5)

"Cô gái, bà con đến thăm. Em có muốn tiếp tục?"

Giọng hân trầm thấp mang theo mùi nguy hiểm nồng nặc.

Lâm Vĩnh Túc đang mơ màng trong cơn mê loạn đột nhiên dừng lại khiến cơ thể chưa kịp thích ứng nhưng hai chữ "bà con" vừa phát ra, gần như lập tức cô mở to hai mắt.

Đến...rồi...???

Lâm Vĩnh Túc giật mình nhìn xuống nơi đang hạ bộ đang liên kết hai người lại với nhau.

Nơi đó...

Có chút...

À không...phải nói là có khá nhiều thứ chất dịch màu đỏ sẫm đang chảy ra.

Không đợi suy nghĩ nhiều cô liền đứng phắt dậy chạy về phía phòng tắm, mặc cho vừa rồi đang đắm mý ra sao, bỏ qua người đàn ông kia đang ngơ ngác trên giường.

Xin lỗi! Xin lỗi! Nhưng tôi không thể tiếp tục.

Lâm Vĩnh Túc tựa lưng vào cánh cửa phòng tắm, thở dốc.

Khuôn mặt vì hoan lạc vừa rồi chưa dứt công thêm xấu hổ vì "bà con" lại càng ửng hồng mê ly.

Cô cúi xuống nơi giao điểm giữa cặp đùi trắng nõn thon dài đang rỉ ra chất lỏng đặc màu đỏ, cắn cắn môi, sau đó mở vòi nước.

*** _____

Cạch.

Cánh cửa phòng tắm mở ra.

Lâm Vĩnh Túc bước ra với đôi vai trần và chiếc khăn tắm quấn quanh người.

Mái tóc ẩm ướt rỉ xuống những giọt nước, từ trán xuống đôi lông mày thanh tú, gò má trắng nõn, đôi môi đỏ mọng ướt át, chiếc cổ thon dài rồi chảy xuống vùng xương quai xanh tinh tế, giọt nước trong suốt như pha lê chảy xuống thêm chút nữa, chạm đến vùng đầy đặn đang được khăn tắm che che lấp lấp, phập phồng mê hoặc

Trịnh Liệt nhìn đến có chút ngây dại.

Chiếc khăn tắm trên không đủ dài để che đi đôi chân ngọc, chỉ đủ che khuất đi bộ môn tròn trịa như có như không đang khiêu gợi trước mặt hắn.

Cô...

Là đang thách thức sự kiềm chế của hắn?

Nuốt ực một miếng nước bọt, Trịnh Liệt ho khan, sau đó quay mặt để giấu đi dục vọng đang hiện hữu trong đáy mắt.

Khốn kiếp!

Sao lại chọn đúng lúc này mà đến chứ?

Mắt khẽ liếc sang một tý. Đập vào mắt hẳn là hình ảnh Lâm Vĩnh Túc đang cởi khăn tắm ra, cầm lấy chiếc áo ngực hình dâu tây màu hồng đang treo đầu góc giường.

Chắc hẳn là tối qua đã tiện tay vứt ngay tại đó.

Ừ thì...đâu giường chính là ngay tại tầm mắt hẳn đang nhìn cô. Vậy mà cô vẫn dám cởi bỏ đi mảnh "áo giáp" cuối cùng đó mà trần truồng đứng trước mặt sói thể này.

Chẳng lẽ cô nghĩ hẳn là thái giám hay là cô đánh giá sức chịu đựng của hẳn quá cao đây?

Nhìn những ngón tay thon dài xinh đẹp của Lâm Vĩnh Túc đang cầm lấy đầu khay áo, loay hoay mãi vẫn chưa gài lại được.

Nhìn theo làn da mượt mà bóng bẩy là chi chít những dấu hôn xanh tím mà hẳn để lại, ám muội đến mờ mịt.

Trịnh liệt vươn người tới, cầm lấy khay áo mà Lâm Vĩnh Túc đang loay hoay, đặt bờ ngực dày dặn dán vào tấm lưng cong của cô, ghé sát vành tai đang ửng đỏ vì bất ngờ, thấp giọng: "Tiểu yêu tinh, em cố ý?"

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 9: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống (1)

Lâm Vĩnh Túc nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất.

Nắng vàng chiếu lên những tán lá

Vàng óng ánh phản chiếu tia phản xạ như những giọt ngọc chói mắt

Trên khuôn mặt xinh đẹp còn in chút hồng hào

Đôi mắt to đen nhánh ẩn hiện cảm xúc xa lạ pha trộn vào nhau

Ngón tay thon dài khẽ vẽ vài vòng tròn trên tấm đệm màu hồng phấn êm ái.

Cô nhớ tới hẳn, người đàn ông đã lấy đi lần đầu tiên của mình.

Aizzz...

Nói gì thì nói, sau khi hẳn cài khuya áo cho cô, vì ngượng mà cô đẩy tay hẳn ra, sau đó mặc vội áo, rút từ trong ví ra một xấp tiền đặt lên bàn nói "trả công cho anh" xong liền chạy thẳng ra cửa.

Làm vậy có khiến cho hẳn tủi thân vì bị xem như là một trai bao rẻ tiền không?

Dù gì cũng vì hoàn cảnh anh ta mới đi vào con đường này.

Thở dài một hơi, Lâm Vĩnh Túc nằm xuống gối, mắt nhìn ra cây hoa tường vi leo ngoài cửa sổ, ngón tay vẽ trong không trung theo đường cánh

hoa.

Có phải là cô nên đi xin lỗi hần không nhỉ?

Nghĩ thế cô bật dậy, đi đến bên tủ đồ chọn đại một bộ thường phục, váy trắng liền thân, ren hoạ tiết với đường chân váy nhẹ nhàng lưu động theo mỗi bước đi.

Chọn một đôi giày thể thao màu xanh nhạt.

Mái tóc đen nhánh xoã tung.

Tổng thể nhìn chung, cô như một thiên tiên xinh đẹp mà hư ảo, nhẹ nhàng mà phiêu dật.

Lâm Vĩnh Túc mặc xong xuôi cũng không nhìn lại có hợp hay không, đơn giản cô không quá quan tâm tới vẻ bề ngoài, luôn thoải mái nhất có thể.

Lâm Vĩnh Túc đi ra phía cửa, vừa chạm tới khoá cửa thì bước chân chợt khựng lại.

A...cô quên mất.

Cô chỉ mới biết mỗi tên hần là Trịnh Liệt, còn tuổi tác, quê quán, địa chỉ, hay là số điện thoại cô đều không biết.

Vậy làm sao tìm hần bây giờ?

Lâm Vĩnh Túc mang theo khuôn mặt ủ rũ xoay người đi vào trong, đến bên chiếc giường liền nằm phịch xuống.

Aizzz...đầu óc cô lú lẫn rồi.

Ở một nơi khác

Trong phòng giám đốc của bệnh viện A

Một người phụ nữ với mái tóc búi phía sau đang ngồi nghiêm chỉnh trước bàn làm việc, bắt chéo hai chân, mặc bộ tây phục màu đen và khoác chiếc áo blu trắng dài ở bên ngoài, đeo cặp mắt kính gọng vàng, thoạt nhìn qua làm cho người khác nảy sinh cảm giác đây là một người phụ nữ tri thức hiện đại điển hình.

Nhìn bà ta không ai dám mở miệng đoán bà đã hơn ba mươi tuổi rồi. Bởi so với những thiếu nữ ngoài kia, có thể bọn họ còn phải cúi đầu cho nhan sắc trẻ trung của bà.

Bà chính là Khiên Thục Linh, mẹ của Lâm Vĩnh Túc.

Ngồi đối diện với Khiên Thục Linh là một chàng trai trẻ, khoảng tầm mười bảy đến mười tám tuổi, ngoại hình không tồi, dáng người cao khoảng một mét bảy, khuôn mặt tuấn tú, làn da trắng như trứng gà luộc. Đôi môi đỏ hồng, dáng mũi cao mang theo vẻ ngạo mạn, nhưng đôi mắt lại mềm yếu, nhu nhược. (Na: tiểu nhược thụ trong truyền thuyết đây mà. Hắc hắc.)

Cậu ta nâng tầm mắt nhìn người đàn bà nghiêm nghị trước mặt, nhỏ giọng: "Dì Thục Linh, con biết con tìm đến dì thế này là hơi đường đột."

"Đừng gọi tôi là dì. Tôi không quen cậu. Cứ gọi tôi là bác sĩ Khiên hay bà Khiên cũng được." Lập tức lạnh lùng mở miệng, ngừng một chút nói tiếp: "Cậu muốn tôi cứu mẹ cậu? Cậu nghĩ tôi sẽ cứu kẻ đã phá hoại hạnh phúc gia đình tôi? Vô Dĩnh Kỳ cậu cũng quá ngạo mạn rồi."

Chàng trai tên Vô Dĩnh Kỳ căn cứ môi, ánh mắt tràn ngập nước, nhìn như chú cún bị lạc đườngm thật sự rất đáng thương nhìn người phụ nữ trước mặt, bà ta đứng dậy, tay chấp sau lưng đi về phía mình.

Đôi nhũ phong cao ngất trước ngực ẩn sau bộ tây trang màu đen nhưng không bị trói buộc càng thêm kiêu ngạo vươn cao, khẽ rung động theo từng bước chân.

Vóc dáng hoàn mỹ được tôn lên rõ ràng những đường cong qua độ bó của quần áo càng thêm hấp dẫn dụ hoặc dù đã được chiếc áo blu dài trắng che bớt đi, đôi bàn tay bạch ngọc chống lên hai bên thành ghế cậu đang ngồi, cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt Vô Dĩnh Kỳ, uy nghiêm như một nữ hoàng.

Đập thẳng vào mắt Vô Dĩnh Kỳ là bộ ngực no tròn trắng như tuyết của Khiên Thục Linh.

Vô Dĩnh Kỳ không khỏi than thầm một câu "thật to".

"Vô Dĩnh Kỳ, coi như cậu nợ một ân huệ." Nói xong bà đứng dậy, đi về phía cửa, không nhìn lại dù chỉ một lần.

Trong phòng chỉ còn lại chàng trai trẻ Vô Dĩnh Kỳ đang ngồi đó, cậu vẫn còn đang lưu luyến một chút hương tỏa ra từ người của người phụ nữ kia.

Hít sâu một hơi, bất giác Vô Dĩnh Kỳ mỉm cười, thay vào vẻ mặt như cún con khi nãy là một ánh mắt chứa đầy quý quyết, thích thú, và cả mong đợi.

Kể ra...phụ nữ lớn tuổi cũng thật hấp dẫn.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 10: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống (2)

Trên hành lang bệnh viện A

Tiếng giày cao gót ừ nhả vang lên, trong không gian tịch mịch càng thêm to lớn kỳ dị

Khiên Thục Linh khoác trên mình bộ blu dài nhìn tựa một thiên thần trắng xinh đẹp, chỉ là uy khí toả ra từ người bà khiến kẻ khác có cảm giác uy nghiêm đáng sợ.

Đôi chân thon dài bước trên nền gạch hoa sáng bóng của bệnh viện, hướng toilet nữ đi tới.

Khiên Thục Linh đẩy cánh cửa toilet bước vào, hai tay chống trên thành bồn rửa tay, ngược mắt nhìn mình trong gương rồi thở hắt ra một hơi.

Tháo gọng kính vàng đặt xuống bên bồn rửa tay, day day huyết thái dương.

Lâm Trạch ời là Lâm Trạch, ông một đời trắng hoa, hết người ngày đến người khác đến tận cửa tìm thế này.

Vì Vĩnh Túc, vì muốn cho con gái một cuộc sống hạnh phúc nên tôi đã nhẫn nhịn đến tận ngày hôm nay, nhưng thế này thì quá lắm rồi.

Rốt cuộc ông muốn tôi nhịn đến thế nào nữa mới hả lòng hả dạ đây?

Khiên Thục Linh xoay người, hơi dựa lưng vào tường rút điện thoại ra, bấm phím 1 gọi, đầu bên kia vang lên tiếng tụt tụt...

Lâm Vĩnh Túc đang nằm dài trên giường bỗng có tiếng điện thoại, nghe tiếng chuông cũng biết là ai, liền uể oải vươn tay với lấy chiếc di động đầu giường.

"Alo...mẹ ạ." Lâm Vĩnh Túc vừa nghe vừa gật đầu, sau đó mới đáp lại: "Vâng, tài liệu trong ngăn kéo đúng không ạ? Con sẽ đem tới ngay cho mẹ."

Tắt máy, Lâm Vĩnh Túc nằm úp mặt xuống gối. Hốc mắt nóng ẩm thấm ướt một mảnh gối.

Khiên Thục Linh, người phụ nữ thành công trên con đường sự nghiệp, người phụ nữ luôn hết mình vì gia đình, là người cô đã từng cực kỳ hâm mộ và kính trọng.

Nhưng ngày hôm đó...

Buổi tối hôm đó khi đang trên đường đến khu mua sắm Vaji, cô đã bắt gặp thấy mẹ cô đang ngồi trong quán cà phê với một chàng trai trẻ.

Hắn cô sẽ chẳng nghĩ gì nếu như người con trai kia không nắm lấy tay mẹ mình như đang nài nỉ, rồi bà rút trong túi ra một xấp tiền giấy, sau đó hai người lại cùng lên xe, đi đâu...cô không biết.

Nhưng buổi tối hôm đó mẹ cô lại không về nhà.

Quá rõ rồi còn gì.

Lâm Vĩnh Túc không hiểu, cô không hiểu vì sao người phụ nữ cao ngạo như mẹ cô lại có thể làm chuyện đó.

Dụi dụi mặt vào gối để lau đi nước mắt, Lâm Vĩnh Túc đứng dậy bước vào phòng lấy tài liệu mà Khiên Thục Linh cần.

Cũng có thể tâm trạng mà Lâm Vĩnh Túc không đi xe mà đi bộ.

Trên con đường gần trung tâm thành phố, nhộn nhịp lẫn đông đúc quá mức cần thiết.

Lâm Vĩnh Túc đứng chờ đèn đỏ, một tay lau mồ hôi trên trán, một tay quạt quạt trước mặt, dường như làm như thế sẽ mát hơn vậy.

Có điều...nóng đến chết cô rồi

Hai má đỏ bừng vì nóng, đôi đồng tử đen nhú lại vì ánh sáng mặt trời, làn da tuyết trắng dưới tia bức xạ của mặt trời lại càng thêm long lanh xinh đẹp.

Lâm Vĩnh Túc vẫn mặc trên mình bộ quần áo khi này định đi kiểm Trịnh Liệt.

Dưới ánh mặt trời như thiêu đốt, một thiếu nữ xinh đẹp đang không ngừng lấy tay quạt, tựa như hành động của một đứa trẻ đáng yêu lọt vào tầm mắt của một người đàn ông.

Người đó là tổng giám đốc của tập đoàn IE nổi tiếng trên thế giới với đa lĩnh vực, từ nhà đất, điện ảnh, y học, khai thác dầu hay cả chế tạo vũ khí ngầm...tất cả đều đứng nhất nhì trên thế giới, người người đều biết, nhà nhà đều hay.

Người đàn ông trẻ tuổi này tiếp nhận một IE muốn sụp đổ từ tay cha mình đã kéo nó dậy, không những là kéo dậy mà còn là bật dậy đến kinh ngạc.

Tất nhiên đi kèm với những điều trên thì truyền thuyết về một tổng giám đốc tài trí cơ mưu hơn người đã được dệt nên hàng ngàn hàng vạn câu chuyện.

Kẻ có vầng hào quang sáng chói, đứng trên bất cứ ai, có thể nói là hô mưa gọi gió trên thương trường mà không ai dám chống đối - Trịnh Liệt.

Hắn ngồi vắt chéo chân ở ghế sau chiếc Ferrari màu đen với số lượng sản xuất có hạn trên thế giới, bộ tây trang mang nhãn hiệu Italya ôm lấy thân hình hoàn mỹ của hắn, tựa lưng vào ghế, mắt ưng dài hẹp nheo lại lộ vẻ âm hiểm thâm sâu nhìn cô gái đang đứng chờ đèn đỏ kia, khóe miệng nở nụ cười hiểm hoi.

Đang định cho người kiểm em, hóa ra em ở trước mắt tôi đây rồi, tiểu bạch thỏ, tôi chưa cho phép mà em dám trốn khỏi tôi?

Thật to gan mà, để xem lần này tôi sẽ trừng phạt em thế nào.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 11: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống (3)

Đèn xanh

Lâm Vĩnh Túc bước sang đường

Trong lòng bàn tay nắm chặt lấy tập tài liệu như sợ nếu rời lỏng tay sẽ mất đi vậy

Đi...cứ đi...đến khi hai chân rã rời, toàn thân ướt đẫm mồ hôi thì cô cũng đến được cổng bệnh viện A.

Cô bước vào trong mà không hề biết rằng có một đôi mắt lạnh lùng sắc bén như chim ưng đang dõi theo mình từ điểm đèn giao thông đến tận giờ.

Khiên Thục Linh gọi điện thoại xong cho Lâm Vĩnh Túc thì đi ra khỏi toilet, đi về phòng làm việc của mình.

Bà bước vào

Trong căn phòng màu trắng toát của viện trưởng bệnh viện A, tuy chỉ đơn sắc mỗi màu trắng nhưng được bố trí vật dụng vô cùng tinh tế, cùng những đồ vật trang trí mang phong cách Châu Âu cổ điển được tối giản đi họa tiết và giữ lại những đường nét nổi bật nhất khiến cho cả căn phòng toát lên sự tinh tế của chủ nhân nó.

Giữa căn phòng đặt bộ bàn ghế sofa màu trắng ngà, có một chàng trai trẻ đang nằm gục trên ghế.

Khiên Thục Linh bước lại gần, đưa đôi mắt nhìn xuống người đang nhắm mắt bên sofa kia.

Vô Dĩnh Kỳ, cứ tưởng cậu ta về rồi, không ngờ vẫn còn ở đây.

Khiên Thục Linh cúi người xuống, hơi ghé tai sát mũi Vô Dĩnh Kỳ.

Nhịp thở đều, thật là cậu ta ngủ rồi sao?

Aizzz...

Khiên Thục Linh ngồi lên ghế sofa, bàn tay khẽ vuốt mi tâm đang nhúu lại của cậu.

Theo tâm lý học, đang ngủ mà mi tâm nhúu lại thế này, hẳn là cậu ta rất mệt mỏi trong cuộc sống.

Lại nhìn đứa trẻ tuần tú đang say ngủ, Khiên Thục Linh thở dài một hơi.

Tội nghiệp, từ nhỏ đã sống thiếu tình thương của bố, mẹ thì đau ốm không thể rời giường, một thân một mình gánh hết mọi việc, bươn chải để lớn lên.

Bàn tay Khiên Thục Linh vuốt nhẹ lên khuôn mặt tuần mỹ của thiếu niên, hàng mi dài có chút động, bà liền thụt tay về.

Cẩn thận nhìn lại, Vô Dĩnh Kỳ vẫn ngủ say.

Không hiểu sao nhìn khuôn mặt của cậu bà lại dâng lên một cảm giác khó tả.

Là thương tâm? Hay thương hại?

Khiên Thục Linh lắc đầu, cười khổ.

Dường như đó là cảm giác của một người mẹ.

Khiên Thục Linh đỡ đầu của Vô Dĩnh Kỳ dậy, muốn đưa cậu lại chiếc sofa dài phía đối diện để cậu có thể ngủ thoải mái hơn là chiếc sofa hình vuông này.

Thế nhưng khi vừa đỡ dậy thì cậu ta liền quay mặt, cả khuôn mặt đều núp trên bộ ngực tròn trịa của bà.

Bầu ngực đầy đặn cao ngất đều bị mặt cậu đè ép đến biến dạng.

Từng luồng khí nóng từ mũi cậu phả ra, mơn trớn trên làn da có chút nhạy cảm, khiến cho Khiên Thục Linh cảm nhận được từng đợt nóng rực.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 12: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống (4)

Khiên Thục Linh cố đẩy khuôn mặt cậu ta cách xa bầu ngực mình một chút, nhưng khuôn mặt như búng ra sữa đó cứ mỗi lần bà vừa chạm tới là lại quay bên này, lật bên khác.

Mỗi một lần như vậy lại là một lần bầu ngực no tròn của bà bị hấn đè bẹp sâu hơn nữa, vùi sâu hơn nữa.

Không còn cách nào, dù gì thằng bé cũng chỉ là một đứa trẻ còn ngây thơ, nhìn vẻ mặt đang say ngủ kia bà lại không thể nào mà nổi khí được.

Đành nhẹ nhàng hết mức, loay hay sau gần ba mươi phút mới có thể đặt cậu ta yên ổn nằm trên chiếc sofa dài ở đối diện.

Lúc này Khiên Thục Linh mới đưa tay vuốt nhẹ vài ngọn tóc đen mềm rũ trên hàng mi đang nhắm lại của Vô Dĩnh Kỳ, thở hắt một hơi.

Đứa trẻ đáng thương, vì để chữa trị cho căn bệnh không thuốc chữa của mẹ mình mà đã phải cực khổ như vậy. Nhưng là...aizzz.... Có thể sẽ đưa cậu ta về nhà nuôi dưỡng xem sao, dù gì nó cũng là con của Lâm Trạch, là em trai của Vĩnh Túc.

Bỗng dừng ngoài cửa "cạch" một tiếng, sau đó dường như là tiếng giày giẫm lên nền nhà nhỏ dần.... Nhỏ dần...

Lúc Khiên Thục Linh đứng dậy đi ra xem là ai thì cũng là lúc đôi mắt đang khép chặt của Vô Dĩnh Kỳ mở ra, con người đen láy sâu như hút người vào đó nhìn theo tấm lưng của Khiên Thục Linh.

Đôi chân thon dài trắng muốt, cộng thêm đôi giày cao gót càng làm bà trở nên mềm mại uyển chuyển. Lúc này dáng người gợi cảm của bà đã được Vô Dĩnh Kỳ thu hết vào trong mắt!

Thân hình bà giống như là trời sinh để giết chết đàn ông, cho dù mặc y phục gì đi nữa, đường cong duyên dáng mềm mại vẫn không bị che dấu, thậm chí còn càng thêm lả lướt.

Nương theo nhịp chân của bà là làn gió mang theo mùi hương trên người toả ra nhẹ nhẹ, lan toả trong không khí. Vô Dĩnh Kỳ theo bản năng hít sâu một cái, đây là mùi hương cơ thể, mùi hương quyến rũ đánh thẳng vào tâm lý cậu khiến cậu toàn thân nóng rực.

Chậc... Người phụ nữ này... Đúng là không thu phục không được. (Na: cạ lời.)

*** _____

Mới năm phút

Trịnh Liệt liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tay, khó hiểu cau mày.

Cô ấy vào đây chỉ năm phút rồi đi ra, còn mang theo cái bộ dạng như thế?

Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Trịnh Liệt ngồi vắt đôi chân dài sau chiếc quần âu mang nhãn hiệu italya, phát ra khí thế trầm mặc áp bách không ai có.

Hắn nhìn theo thân thể mỏng manh của cô gái với bộ váy trắng đơn giản cách đó không xa, đôi mắt vô hồn, bước chân chậm chạp lê từng bước trên con đường chật ních người qua, thỉnh thoảng còn đụng phải người đi đường.

"Đi." Trịnh Liệt chỉ nói ra một chữ, hất cầm bảo tài xế khởi động xe.

Lâm Vĩnh Túc bước chậm rãi, cô bật cười nhẹ.

Cô chỉ đưa tài liệu đến cho mẹ mình, không ngờ lại gặp được một cảnh này.

Mẹ cô và một người con trai ở chung phòng, âu âu yếm yếm, thật khiến kẻ khác ngứa mắt mà. Cậu ta thậm chí nhìn còn có vẻ ít tuổi hơn cả cô.

Mẹ cô rốt cuộc có biết đến đứa con gái này nữa không? Hay lại...

Két.

Tiếng xe ô tô dừng lại bên cạnh cô.

Cô đi nó cũng đi, cô dừng nó cũng dừng.

Lâm Vĩnh Túc nhíu mày, nhìn cánh cửa đang hạ xuống.

Một khuôn mặt trầm lạnh lộ ra. Lâm Vĩnh Túc mở lớn hai mắt, nhìn người ngồi trong xe, thốt lên hai chữ: "Trịnh Liệt?"

(Na: chúc mừng hai anh chị "ĐOÀN TỰ", chúc mừng các sắc nữ lại sắp tổn tiền để nhập viện vì mất máu. Hehe...)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 13: Gọi Cho Tôi Khi Cô Cần (1)

Trong quán cà phê nhỏ giữa lòng thành phố náo nhiệt

Bản nhạc violon nhẹ nhàng lan toả đến từng ngõ ngách bên trong quán

Nơi phía góc cuối

Cạnh cửa sổ kính sát đất

Nơi có thể vừa ngồi nhìn ra cuộc sống ôm đồm tấp nập, vừa ngồi nhâm nhi tách cà phê nồng nàn và tĩnh lặng.

Ở nơi đó có một đôi nam nữ đang ngồi đối diện với nhau.

Chàng trai có vẻ như là một kẻ từng trải thâm niên của thương trường, mang theo đôi mày đậm và đôi mắt sắc sảo như muốn xuyên thấu người khác. Hắn chỉ mặc độc nhất áo sơ mi trắng và quần âu đen, nhưng lại tản mát khí thế bức người.

Vẫn như lần đầu gặp.

Lâm Vĩnh Túc thâm nghĩ.

Nhìn hắn vẫn không khác gì lần ở trong quán bar hôm đó, vẫn là một thân đơn giản, thâm trầm và lãnh mạc. Tựa như tách biệt với thế giới, tự cô lập với thế giới của chính mình, thế giới băng lãnh mà hắn chính là đấng vua toàn năng. Người hắn toả ra một khí bách khiến cho người nhìn vào đều nảy sinh một loại cảm giác bá đạo, và rồi tự cúi đầu trước loại khí bách đó.

Lâm Vĩnh Túc xoay nhẹ tách cà phê ở trên đĩa sứ nhỏ.

Phải, cô cũng chỉ là người bình thường, cũng giống như bao người khác, đều tự cúi đầu trước mặt hắn.

Trịnh Liệt ngồi phía đối diện, dựa lưng vào ghế, hai chân vắt chéo, tay phải vươn lên lấy chiếc thìa nhỏ khuấy đều cà phê trong ly.

Tiếng đồ sứ va chạm vang lên tiếng "leng keng" khiến Lâm Vĩnh Túc có chút chột dạ, siết lấy tách cà phê mạnh hơn một chút.

"Cô không định nói gì à?" Trịnh Liệt cầm lên tách cà phê, để trước mũi người người, làn khói nhẹ nhàng bay trước mặt hắn như hư ảo.

Là do làn khói...hay... Vốn dĩ hắn đã đẹp trai bức người như thế?

Lâm Vĩnh Túc ngây ngốc một lúc rồi như chợt sự tỉnh, vội cười ngóic nghếch: "À...haha... Thật trùng hợp nhỉ? Không ngờ anh lại gặp anh nhanh như vậy."

Động tác uống cà phê của Trịnh Liệt bỗng nhiên dừng lại, hắn ngược mắt nhìn cô, nhướn mày: "Ý cô là không muốn gặp tôi sao?"

"Không không, tôi không có ý đó." Lâm Vĩnh Túc xua xua tay: "Tôi chỉ nghĩ là công việc của anh hẳn rất bận rộn, không nghĩ lại có thể gặp anh thế này."

Công việc bận rộn?

Trịnh Liệt cau mày, sau đó dường như hiểu ra gì đó, bật cười một cái.

"Phải. Công việc của tôi thực rất bận."

Không nghĩ tới cô gái nhỏ này vẫn tưởng anh là trai bao cấp cao của câu lạc bộ đêm. Thật là ngốc thật hay giả vờ ngốc đây?

Lâm Vĩnh Túc gật mạnh đầu một cái như để khẳng định cho câu nói vừa rồi của hắn.

"Chính là vậy, tôi cũng định hôm nay tìm đến anh nhưng lại không biết tìm ở đâu."

"Tìm tôi?"

"Phải. Tôi muốn xin lỗi anh vì hôm trước, tôi đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh." Nghĩ lại lúc đó cô vì xấu hổ mà ném xấp tiền mặt lên bàn rồi đi luôn, chắc chắn là đã làm tổn thương anh ta, chắc chắn anh ta rất tức giận.

Trịnh Liệt "à" lên một tiếng như hiểu ra vấn đề, sau đó nhú nhú đôi lông mày nói: "Đúng là tôi đã bị tổn thương lòng tự trọng, nên hôm nay mới cố tình tới gặp cô..."

"Để trả lại số tiền đó sao?" Hắn còn chưa nói hết, Lâm Vĩnh Túc đã cắt ngang: "Khô...không cần đâu. Đó là số tiền anh đáng được nhận."

"Đáng?" Trịnh Liệt có chút mơ hồ hỏi lại cô.

Lâm Vĩnh Túc khẽ gật đầu, đỏ mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ: "Hôm đó...anh...rất tuyệt vời."

(Na: ta là tác giả nhưng khi viết đến đây thật là ta cười lăn lộn... Khụ... Vĩnh Túc nhà ta bị bệnh máu lên não chậm, các sắc nữ đừng trách nó a...)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 14: Gọi Cho Tôi Khi Cô Cần (2)

"Hôm đó...anh...rất tuyệt vời."

Nghe câu này từ miệng của cô gái nhỏ thốt ra với vẻ ngượng ngùng tràn ngập, thiếu chút nữa thì Trịnh Liệt đã phun ra ngụm cà phê vừa bỏ vào miệng.

Cố nén cho cái cảm xúc nhất thời không tên kia, Trịnh Liệt ho khan hai tiếng, sau đó đặt tách cà phê xuống đĩa sứ.

"Ờm...không có gì. Nhiệm vụ của tôi mà." Trịnh Liệt dường như đang nén cười đến mức bả vai run run, khoé miệng co giật, ngừng một chút hấn lấy chiếc bút và tờ tập giấy nhỏ cạnh góc bàn, soẹt soẹt lên đó vài nét rồi đưa đến trước mặt cô.

Lâm Vĩnh Túc nhúu mày không hiểu.

Hàng lông mi cong dài chớp nhẹ, đáy mắt ẩn hiện như có ánh sáng li ti mê người.

Trịnh Liệt nhìn bộ dạng này của cô đến gần người, suýt chút nữa thì quên luôn lời mình định nói, vội hắng giọng một tiếng, sau đó đưa mắt đi nơi khác, dường như là sợ cô phát hiện ra sự khác thường trong bất chợt đó.

"Đây là số điện thoại của tôi. Không phải khi này cô nói không biết cách liên lạc với tôi sao?"

"À..." Lâm Vĩnh Túc à lên một tiếng, sau đó nhận lấy tờ giấy nhỏ, nhìn tờ giấy một phút sau đó mới cầm lấy bỏ vào trong túi.

"Nếu cô cần cứ gọi cho tôi."

"Như vậy có phiền anh không? Lỡ như..." Lâm Vĩnh Túc dừng một chút, nói tiếp: "...lỡ như lúc ấy anh đang tiếp khách thì phải làm sao?"

Lờ nói vừa ra khỏi miệng, Lâm Vĩnh Túc liền dùng tay bịt lấy miệng mình.

Hắn ta là "nhân viên cao cấp" của câu lạc bộ đêm, nhưng đúng ra là cô cũng không nên nói những lời như vậy, chắc hẳn sẽ khiến hắn đã tổn thương nay lại tiếp tục thương tổn đến lòng tự trọng cao ngạo của đàn ông.

"Không sao. Cô có thể gọi cho tôi bất cứ khi nào cô muốn."

Ném cho hắn một ánh mắt đầy nghi hoặc: "Anh nói thật chứ?"

Trịnh Liệt không nói gì, chỉ khẽ nhướn mày biểu thị cho câu trả lời.

*** _____

Trong tầng cao nhất, phòng tổng giám đốc của tập đoàn IE

Căn phòng chỉ đơn giản được trang trí với hai màu chủ đạo là trắng và đen

Những vật dụng cho công việc như chiếc bàn, bộ ghế sofa và chiếc máy tính

Bên cạnh là dãy cửa sổ kính lớn đến choáng ngợp, dường như một mặt tường kia được làm bằng thứ thủy tinh trong suốt vậy.

Hai hàng rèm cửa màu đen với hoa văn tinh tế nhẹ nhàng phát phơ

Trước dãy cửa kính nhìn ra không gian bên ngoài đó, một chàng trai với quần âu và áo sơ mi trắng đang đứng. Một tay hắn bỏ túi quần, tay còn lại cầm điện thoại để bên tai.

"Tối mai sao? Được...Gặp nhau ở quán bar cũ."

Tắt máy, Trịnh Liệt nhìn xuống màn hình điện thoại di động màu đen, mím nhẹ môi.

Cô ấy khóc.

Lâm Vĩnh Túc đơn giản kia vì chuyện gì mà có thể làm cho cô ấy khóc được.

Lâm Vĩnh Túc gập điện thoại lại, nước mắt lại rơi thêm một giọt thấm ướt gối.

Mẹ cô, người mẹ mà cô hằng kính mến lại mang theo nam súng về nhà. Bà ấy nói muốn hắn ta ở đây, ở tại ngôi nhà của gia đình cô.

Rốt cuộc bà ấy nghĩ gì? Bà ấy thật sự muốn gia đình này tan vỡ sao?

Cô không hiểu...hoàn toàn không thể hiểu được...

Cô đau lòng thế nào bà ấy có biết không? Mẹ cô có biết đứa con gái này đang nhìn như thế giới màu hồng của mình sụp đổ một cách bất lực như thế nào không?

Cô cũng là con người, cũng có cảm xúc, cũng biết yêu thương và đau khổ...

Nhưng nỗi đau này thì mình cô gánh không xuể, cô cần có người ở bên, cần có người san sẻ cùng, hay ít nhất...

...là cần người giúp cô quên đi nỗi đau đó.

Cho dù là một thoáng chốc thì cô cũng không muốn nghĩ về nó nữa.

Đã vậy... cô sẽ cho cả bố và mẹ cô thấy, đưa con gái ngoan ngoãn cứng
chiều của mình hư hỏng đến mức nào. Cô cũng chẳng cần giữ kẽ gì nữa, cô
sẽ thác loạn hết mình.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 15: Kịch Tình Trong Xe (1)

Đêm dường như là thứ luôn đi liền với rượu.

Ở quán bar là nơi truy lạc và cũng đầy cám dỗ cùng những phóng đảng.

Ta nói cuộc sống ban đêm đã bao trùm lên quán bar, hay quán bar đã đi vào cuộc sống ban đêm của con người.

Dù thế nào thì khoảng thời gian mặt trời chạy trốn bóng đêm luôn là khoảnh khắc lên ngôi của sự kích động nổi loạn.

Góc xa xa của quán bar Nam Lãng - quán bar nổi tiếng nhất ở cả nước về những nhân viên và độ chu đáo tận tình.

Ở đây, một cô gái xinh đẹp đang ngồi nhấm nháp thứ chất lỏng màu đỏ. Tận hưởng cái cảm giác mê mê trong nền nhạc dance sôi động.

Thứ ánh sáng đủ màu đua nhau chiếu rọi lên lãnh địa của những kẻ sợ ánh mặt trời.

Ngồi đối diện với cô là một chàng trai có lhuoon mặt đẹp như tạc tượng, đây dường như không còn là khuôn mặt của người phàm nữa mà là một tuyệt phẩm điêu khắc. Nhìn vào có thể khiến người trước mặt quên cả hít thở.

Hắn nhìn cô gái trước mặt đang cầm trong tay thứ dung dịch màu đỏ sẫm sáng sắn, tỏa ra mùi hương nho nồng nàn kia, khẽ nhíu mày.

Lâm Vĩnh Túc nhìn một cảnh này chột cười nhẹ.

Đến cả nhíu mày cũng tuấn tú, kinh diễm lòng người như vậy. Thật khiến cho người ta vừa ghen tỵ lại vừa hâm mộ mà.

Lâm Vĩnh Túc lại đưa ly rượu kề sát môi, còn chưa kịp uống, tay cô đã bị một bàn tay to lớn ngăn lại.

“Đừng uống nữa.” Giọng nói của Trịnh Liệt trầm thấp, không mang theo chút tình cảm nào nhưng không hiểu sao lại khiến cho lòng Lâm Vĩnh Túc có chút trở nên ấm áp hơn.

Lâm Vĩnh Túc hất tay hẳn ra, đưa ly rượu lại gần miệng, một lần nữa lại bị ngăn cản.

Nhưng lần này không phải là cầm lấy tay cô, mà hẳn hất văng ly rượu thuỷ tinh xuống sàn, sau một tiếng “choang” giòn tan thì ly thuỷ tinh vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Lâm Vĩnh Túc còn chưa kịp có thời gian để ngơ ngác thì Trịnh Liệt đã nhanh chóng đứng dậy, đi đến trước mặt cô, kéo tay cô đi ra phía cửa quán bar.

Cô không giãy dụa như trong phim, không la hét đòi bỏ tay ra như trong tiểu thuyết, cũng không đỏ mặt hạnh phúc như những cặp đôi yêu nhau, mà chỉ im lặng để hẳn nắm tay như thế, kéo đi như thế.

Cái thứ ánh sáng bảy màu đầy cảm dỗ nháy nhót dần dần biến mất, cái thứ âm nhạc như đập phá màng nhĩ cũng dần dần xa.

Cuối cùng hai người dừng lại trước một chiếc xe BMW đời mới, hẳn đứng trước cô, hẳn có một tấm lưng rộng rãi và vững chắc, bàn tay to lớn của hẳn mở cửa xe, sau đó đẩy cô vào trong.

Vì lực của hẳn khá lớn mà Lâm Vĩnh Túc có chút đau, cô nhíu nhẹ mi tâm, còn chưa kịp định thần lại tư thế thì cô cảm giác được một lực lớn bổ

lên người mình, cứ thế đè nén đến cô có chút khó thở.

Miệng hẳn kề sát tai cô, thì thầm: “Em hẹn tôi tới đây là vì chuyện này mà. Đúng không?”

Nói xong, Trịnh Liệt xấu xa thổi một luồng hơi nóng lên gáy cô, sau đó cẩn nhẹ vành tai đang ửng đỏ của cô.

Bàn tay hẳn vuốt một đường từ vai cho tới đôi mắt tròn trịa của cô, sau đó lại không an phận luôn ra phía trước.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 16: Kịch Tình Trong Xe (2)

Bàn tay Trịnh Liệt như có ma lực, hần chạm đến đâu, làn da cô lại trở nên nóng rát đến đấy.

Điểm dừng lại của bàn tay hần là nơi mẫn cảm cách qua quần tam giác của cô.

Dù cách qua một lớp vải mỏng nhưng dường như cô lại cảm nhận thấy một trận hoả nhiệt bất thường chạy dọc lên não, khiến cô rùng mình một cái.

Lâm Vĩnh Túc thở gấp một hơi, trong xe chật chội, bao quanh là những chiếc ghế bọc da cao cấp, tản ra nhàn nhạt mùi gỗ trầm, nhưng hiện tại, thứ bay vào mũi cô không phải là mùi hương gỗ trầm, mà là mùi kịch tình, mùi của ám muội và cám dỗ.

Trịnh Liệt cúi đầu, liếm lên vành tai nhạy cảm của Lâm Vĩnh Túc khiến cô bất chợt run lên, đầu có chút tránh né muốn quay sang bên kia, nhưng là chực kíp tránh thì lại bị hần cắn nhẹ lên vành tai, sau đó mờ ám thở vào tai: “Không biết hôm nay là gì đây...”

Nói giữa chừng, Trịnh Liệt ngừng lại một chút, Lâm Vĩnh Túc khó hiểu khẽ cau mày, đôi mắt dường như có chút đã bị nhiễm dục mê mà long lanh mờ đục, hai má nổi lên hai mảnh hồng nhuận, đôi môi vì cắn nhẹ mà bóng lưỡng căng tròn hơi mở ra, hơi thở đã có chút không ổn định.

Nhìn một cảnh này, Trịnh Liệt nhịn không được liền dùng ngón tay xoa nhẹ theo vòng tròn qua lớp quần mỏng đang che chắn nơi mẫn cảm: “Ý tôi

là...không biết hôm nay em có mặc dêu tây không.”

Cô nghe hiểu ý của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc càng đỏ mặt đánh mắt lung tung để tránh ánh mắt của hắn.

Chỉ là...

Đánh mắt thế nào, điếm dừng lại chột dừng lại tại điếm kia, nơi hạ bộ của hắn đang cố căng trướng lên qua chiếc quần âu hàng hiệu.

Cá...cái gì thế này.???

Đừng nói là hắn....

Tim cô đập thịch một cái, sau liền như sực tỉnh liền chống hai tay lên ngực hắn, cọ quậy chân, muốn thoát khỏi hắn một chút.

Nhưng là cô lại cọ quậy không đúng thời điếm, không đúng cách, càng không đúng không gian.

Nơi xe hơi chật chội này, cô vừa cọ quậy chân, lại vô tình sao trượt qua trượt lại nơi hạ bộ đang muốn bành trướng ra ngoài kia.

Trịnh Liệt nghiêng răng, hít vào một hơi như cố gắng kiềm chế: “Cô gái, em đang cố tình dụ dỗ tôi sao?”

Trịnh Liệt vừa nói vừa tà ác dùng ngón tay vuốt ve nơi mẫn cảm của cô, sau đó một ngón tay luồn vào trong, xoa nắn trước hoa huy*t đang nóng lên tựa như có ngọn lửa thiêu.

Đề nén cổ hoả nhiệt đang nóng bừng lên trong thân thể, Lâm Vĩnh Túc há miệng ra thở, hắn thật xấu xa. Rõ ràng... Rõ ràng...

“Ân...” Cô rên lên một tiếng nho nhỏ vì không thể kiềm chế.

“Đúng vậy, tiếng rên của em thật dễ nghe.” Trịnh Liệt nhếch miệng lên cười, lộ ra hàm răng trắng bóng thẳng tắp như những hạt ngọc. Chỉ là giọng nói của hắn đã nhiễm chút trầm khàn của dục vọng.

Bàn tay còn lại của hắn không an phận mà từ trên chiếc cổ trắng nõn tinh tế của cô trượt xuống, dừng lại nơi cổ áo mỏng manh rồi nhẹ nhàng kéo xuống, mảng lớn da thịt tuyết trắng lỏa lồ lập tức hiện ra.

Trịnh Liệt cúi xuống hôn lên môi cô, đầu lưỡi dò xét vào trong miệng, quần lầy đầu lưỡi đang có chút bối rối muôn trốn chạy của cô.

Sau một lúc không hợp tác thì Lâm Vĩnh Túc cũng từ từ mở ra hàm răng đang khép chặt, đáp trả lại hắn bằng một nụ hôn dây dưa.

Có chút ngạc nhiên vì hành động này của cô, Trịnh Liệt hơi ngậy ngốc nhướn mày một cái: “Không tồi. Em đã luyện với tôi ở trong đầu nhiều lần rồi đúng không?”

Lâm Vĩnh Túc đơ lưỡi, cảm nín quay mặt sang chỗ khác.

Khụ...đúng là từ sau lần đó, cô luôn tưởng tượng ra trong đầu rằng...rằng... Nhưng...

Trịnh Liệt lại lần nữa cúi xuống hôn đôi môi đã có chút sưng đỏ vì hôn, bàn tay theo vạt áo đã bị mở ra mà thăm dò vào, nắm chặt lấy dây quai dùng sức giật một cái, đôi ngực thiếu nữ run run liền lập tức lộ ra, Trịnh Liệt nhanh chóng cầm lấy đôi ngực mềm mại, ngón tay cái mân mê nhụy hoa hồng hồng khiến nó dần dựng thẳng lên.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 17: Kịch Tình Trong Xe (3)

“Ân...” Lâm Vĩnh Túc rên nhẹ một tiếng, khẽ ưỡn đôi ngực cao ngất của mình lên, bầu ngực no tròn như được đúc ra để bàn tay Trịnh Liệt có thể nắm lấy.

“Ừm...rất vừa!”

Trịnh Liệt nhìn bầu ngực vừa in trong bàn tay mình thì gật đầu một cái vẻ tán thưởng, sau đó cúi đầu xuống hôn lên xương quai xanh của cô, đôi môi như ma quỷ, ẩm ướt lướt dần xuống dưới, vừa hôn từng thớ thịt đang hở ra trên người cô, vừa cắn gặm nhấp nháp tựa như đang thưởng thức mỹ vị tuyệt hảo.

Cuối cùng, bạc môi hẳn dừng lại ở điểm hồng trước ngực cô, hẳn hôn lên đó một cái, ánh mắt mang đậm ý cười, liếm một cái.

Cảm giác mềm ướt, nóng ẩm, và cả ray rứt khiến Lâm Vĩnh Túc không chịu nổi mà cắn môi, tự ngăn cho chính mình không phát ra âm thanh xấu hổ đó, chỉ là dù đã cố kiềm chế nhưng: “ân...ừmmmm.... A...chỗ đó...ừmm...”

“Trước giờ tôi rất ghét nói một câu hai lần, nhưng mà...” Trịnh Liệt ngừng lại, cúi sát xuống người lấy một hơi trên da thịt trắng nõn thơm mịn của cô, nơi da thịt đó liền lập tức như có dòng điện chạy tới, rân tê truyền đến thần kinh kích thích, cảm giác đó liền như được phóng đại ra khiến đầu óc Lâm Vĩnh Túc rơi vào trạng thái mộng mị của dục vọng: “Cơ thể em thật hấp dẫn.”

Nói xong, Trịnh Liệt lại chuyển lên đôi môi đang sưng đỏ của Lâm Vĩnh Túc, tiếp tục dây dưa không buông, bên cạnh đó, bàn tay phía dưới cũng làm việc không ngừng nghỉ.

Ngón tay hắn vẫn trêu đùa cửa huyết, sau đó nhanh chóng tọc chân váy lên, nhướn mày một cái: “Ồ... Lần này lại là mèo kitty sao?”

Trịnh Liệt nhìn mảnh vải nhỏ nơi giữa hai chân Lâm Vĩnh Túc một lúc, khoé miệng có chút co giật.

Thật không biết nên cười hay nên khóc với cô gái này đây, thuần khiết thế này khiến người ta làm sao mà nở...

Nhưng là... Aizzz

Trịnh Liệt đặt cả bàn tay to lớn của mình lên điểm giao giữa hai chân Lâm Vĩnh Túc, độ ấm cùng sự kích thích nhanh chóng bao vây lấy hoa huy*t đã bắt đầu có chút ấm ướt, trong bất chợt hắn giật mạnh tấm vải nhỏ ra, “roẹt” một tiếng, chiếc quần lót bị xé làm hai.

(Na: ta xin lỗi vì cắt ngang cao trào của các sắc, nhưng Trịnh ca bạo lực quá, nhớ không nhầm thì lần đầu Trịnh ca cũng xé quần của Lâm tử thì phải *nhếch miệng*)

Lâm Vĩnh Túc dù là đã một lần với hắn, dù là biết hôm nay tới đây nhất định sẽ phát sinh chuyện này, có điều cô vẫn không thể tự nhiên, hai chân thon dài trắng nõn lập tức khép lại như muốn che lại u động xinh đẹp. Bàn tay Lâm Vĩnh Túc cũng che lại hạ bộ dù biết hiện tại bản thân mình nhìn chẳng có chút kháng cự nào.

Khuôn mặt Lâm Vĩnh Túc đỏ bừng lên, cắn nhẹ môi dưới, Lâm Vĩnh Túc ngập ngừng quay mặt sang một bên: “Đư... Đừng nhìn...!”

Trịnh Liệt nhìn bộ dạng hiện tại của Lâm Vĩnh Túc, mê người vạn chủng, không kiềm chế nổi mà gầm nhẹ một tiếng.

Tiểu yêu tinh này... Thật là khiến cho người ta muốn ăn tươi nuốt sống, ăn đến không chừa một mẩu xương mà.

Đè nén hoá dục đang bùng phát trong người như muốn thiêu đốt, Trịnh Liệt lấy tay tách một chân của Lâm Vĩnh Túc ra, sau đó nhanh chóng bỏ một chân của mình vào, ngăn cách đôi chân thon dài của cô.

Không biết là vô tình hay cố ý, nhưng hạ bộ của hắn va chạm với hoa huy*t của cô, cọ xát nhẹ khiến cả hai người đều phát sinh ra cảm giác bất thường, dòng điện cao oát cũng theo đó mà chạy dọc thân thể khiến cả hai nhin không được mà cùng ngâm khẽ một tiếng ám muội.

“Ân... Khó... Khó chịu quá.”

Lâm Vĩnh Túc ưỡn lưng lên, mảnh da thịt lộ ra cũng ửng hồng mị hoặc.

“Roẹt...” Thêm một tiếng, bộ váy trên người Lâm Vĩnh Túc lập tức rời khỏi người cô, phân thành hai mảnh bay ra dẫy ghề phía sau.

Thân thể trần trụi của Lâm Vĩnh Túc loã lồ, xinh đẹp như nàng tiên nữ đang e lệ.

Bàn tay Trịnh Liệt vuốt dọc một đường từ tẩm lưng trần đến bụng phẳng, rồi chậm chậm đi tới hạng động u mê đang chảy ra chất dịch ẩm ướt, ngón tay vân vê một chút hạt trần châu mẫn cảm của người con gái.

“Ân... Ừmmm.... Khó chịu... Ân.... Khó chịu quá...”

Tiếng ngâm nga của Lâm Vĩnh Túc càng khiến cho tiểu đệ đệ đã căng trướng của hắn thêm cứng rắn hơn, cách qua chiếc quần âu, cũng có thể

thấy nam căn quá khổ của hắn đã đứng dậy muốn ra ngoài đến có thể phá rách chiếc quần rồi.

“Tiểu yêu nghiệt, thân thể em đúng là để thoả mãn đàn ông mà.”

Dùng lực một chút, ngón tay Trịnh Liệt bất ngờ đi vào hoa huy*t, khiến cho Lâm Vĩnh Túc không ngờ tới mà rên lên một tiếng.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 18: Tôi Muốn Anh Xâm Phạm

Ngón tay ma quái của Trịnh Liệt rút ra đâm vào từ từ, rồi dần dần tăng lên tốc độ.

Tiếng thở dốc của Lâm Vĩnh Túc cũng hít vào thở ra ngày càng gấp gáp hơn.

Hơi nóng lan tỏa khắp toàn thân, tựa như lửa đang cháy trong người.

Lâm Vĩnh Túc vận vẹo cơ thể khó chịu, hàng lông mày chau lại, ánh mắt như nước đã có điểm mờ đục vì dục vọng đang dâng lên.

“Ân... Trịnh Liệt... Tôi...tôi muốn...”

Ngón tay đang ra vào hoa huy*t của Trịnh Liệt dừng lại một chút, cất giọng trầm đục khàn khàn hỏi lại người đang ở dưới thân.

“Muốn? Muốn gì?”

Hắn đương nhiên hiểu cô đang muốn gì, bởi vì thân thể hắn cũng là đang kêu gào mãnh liệt, ham muốn của hắn cũng gần như sắp không thể kiềm chế thêm nữa.

Chỉ cần bây giờ cô nói “muốn gì” thì hắn nhất định sẽ dứt khoát cởi phăng đi chiếc quần khó chịu trên người mà mạnh mẽ đâm vào người cô.

Nhưng là Lâm Vĩnh Túc lại chỉ mấp máy môi, không có trả lời vào câu hỏi của hắn.

Tầm mắt Trịnh Liệt liền hiện ra tia không vui, tập trung vào hai quả anh đào phía trước, ánh mắt nóng cháy tỏ rõ ham muốn của đàn ông khiến Lâm Vĩnh Túc cảm thấy nóng như lửa, máu toàn thân dường như tập trung chảy về chỗ hấn đang nhìn.

Giọng Trịnh Liệt trầm khàn truyền tới: “Cô gái, nơi này của em đã bắt đầu nhô cao rồi. Em còn không thừa nhận là muốn gì?”

Đột nhiên Lâm Vĩnh Túc nhất thời phát hiện hóa ra giọng đàn ông cũng có thể khơi mào dục vọng, cô vặn vẹo người, cảm giác khó chịu nóng ran càng ngày càng tăng cao.

“Cô gái, em muốn gì?” Lâm Vĩnh Túc chỉ biết đáp lại bằng những từ ngữ ậm ừ trong miệng.

Ngón tay phía dưới của hấn càng động, hấn không cho ngón tay vào mà chỉ xoa nắn, trên đũa nơi mẫn cảm.

Lâm Vĩnh Túc khẽ cắn lấy mu bàn tay: “A..ừm...ừmmmm”

Âm thanh kiều mị như đâm thẳng vào lòng Trịnh Liệt, khiến cho ham muốn của hấn lại vô cớ tăng thêm một bậc, tiểu yêu tinh này rên thật quá mê hồn.

Một tay ở phía dưới cảm thấy cô rất ướt rồi, vậy mà dịch mật chảy ra càng lúc càng nhiều, càng ngày càng ướt đẫm.

“Ướt thật nha, em vẫn chưa chịu nói sao? Nói muốn tôi xâm phạm em. Nhanh!”

Lực đạo của tay hấn quá mạnh mẽ, nhịp điệu quá nhanh, cuối cùng Lâm Vĩnh Túc cũng không thể nhịn được nữa: “Ừm, ừm...cho...ừm... Cho tôi... Tôi muốn anh...a... Muốn anh xâm phạm... a..”

Chỉ đợi có vậy, Trịnh Liệt dường như là ngay tức thì cởi ra thắt lưng, ném sang một bên, sau đó là kéo khoá quần âu, cởi ra, ném sang một bên.

Tay Trịnh Liệt vẫn là không an phận, tiết tấu xoa nắn bộ vị mẫn cảm quá lớn, đến mức cô có thể nghe thấy tiếng “lép nhép” ái muội.

Khoái cảm đột nhiên bao vây lấy đầu óc cô, làm cô mê mê đến mê muội, nhưng khoái cảm lại quá mãnh liệt, khiến cô theo bản năng muốn khép hai chân lại trì hoãn sự đày đọa mê người này, Trịnh Liệt làm sao có thể không phát hiện ra ý đồ của cô, liền nhanh hơn một bước kéo hai đùi cô hướng lên trên, gác một chân lên thành ghế phía sau, chân còn lại đặt trên vô lăng tay lái.

Anh vươn tay ra, bấm một nút màu xanh, không gian trong xe liền thu về, trả lại cho hai người một mô hình lều trại thu nhỏ, mà bên trong lều trại dường như không có bất cứ gì khác ngoài bốn chiếc ghế san sát nhau như một tấm đệm êm ái.

Dù không gian trong xe đã được mở rộng và không còn bất kỳ chướng ngại vật nào nên lúc này, ở tư thế hai chân bị tách rộng ra thế này, Lâm Vĩnh Túc càng dễ bị đùa bỡn, tuy rằng rất xấu hổ, nhưng vẫn thỏa mãn không nói nên lời.

Hai chân được Trịnh Liệt tách ra, cả âm hộ của cô đều được bàn tay hẵn bao bọc, âm vật, vách thịt, cửa vào tiểu huyết cũng được chiếu cố mạnh mẽ, khiến cô phóng dăng rên không ngừng: “aaa... Tuyệt quá! Tôi muốn nữa! Ừm...”

Trịnh Liệt thở gấp: “Theo ý em, tiểu yêu tinh! Sướng đến vậy sao!”

Động tác dưới tay càng nhanh. Vùng kín của cô dịch mật tràn trề, không chỗ nào khô ráo, vùng cỏ bên trên cũng ướt đẫm, trên bắp đùi còn loang loáng nước: “A, trơn lắm! Cô gái, em nhiều nước thật!”

Khoái cảm chùng chất đến run rẩy, Lâm Vĩnh Túc a ưm mấy tiếng, lắc đầu: “Chậm một chút... Nhanh quá... Không được! Chậm lại một chút...”

Trịnh Liệt càng nghe giọng nói ủy khuất kia, hạ bộ lại càng trương lên căng cứng, như muốn nổ tung.

Ngón tay kịch liệt đâm vào rút ra thật mạnh, cố gắng muốn cho cô lên đỉnh thật sung mãn.. “Trịnh Liệt... Nhanh nữa! Nữa!... a...aa...”

Thân thể Lâm Vĩnh Túc đã bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn nghênh hợ với tiếng “lép nhép” âm đục rất nhuần nhuyễn.

“A! Ừm...ân...! Aaaaa...”

Một tiếng thét ngắn ngủi, hạ thể bị kích thích đến cực điểm, lên đỉnh cực kỳ sướng khoái! Mấy ngày vắng vẻ cuối cùng cũng được lấp đầy!

Trịnh Liệt không để cho cô nghỉ ngơi mà dường như ngay lập tức đặt nam căn to lớn của mình hướng thẳng vào phía sau cô, chà sát nhẹ để cơn th*t của mình cũng trở nên trơn ướt hơn một chút.

Trịnh Liệt hơi cúi người xuống, hôn lên hàng lông mi dài cong của cô, nhỏ giọng nói bên tai: “Cô gái, đừng nhìn, chỉ cần cảm nhận là được rồi.”

Trong lúc hẳn nói, Lâm Vĩnh Túc đồng thời cảm thấy vật xấu xa của hẳn chà xát hạ thể mình, cô có chút khoái cảm nhẹ nhàng rên rỉ mấy tiếng. Trịnh Liệt lại dường như bị tiếng rên này của cô làm căng hơn, hẳn gầm nhẹ một tiếng, ừm, nơi đó của cô dường như cũng rất căng, có cảm giác các lớp thịt đang co rút lại, từng chút từng chút hôn lên nam căn của Trịnh Liệt.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 19: Bức Người

Trịnh Liệt chịu không nổi khoái cảm mê người này, bàn tay nhanh chóng đưa xuống dưới mộng cô, nắm chặt lấy vòng eo cô sau đó dùng lực một chút, nam căn to lớn liền ngập một nửa vào trong hoa huy*t.

côn th*t quá khỗ dù đã dùng sức khá lớn mà chỉ vào được mới một nửa. Nhưng là thứ cảm giác tê dại ở nơi giao nhau mạnh mẽ khuếch trương tới đại não, lan toả ra toàn thân.

hoa huy*t trơn ướt mềm mại co bóp kịch liệt, cố gắng thích nghi với vật thể lạ, đầu óc Lâm Vĩnh Túc bắt đầu trở nên ong ong mơ hồ, tựa như cô đang lơ lửng giữa ranh giới của thiên đường và vô thường.

Cố áp chế cảm giác muốn bùng nổ phía thân dưới nóng rực, Trịnh Liệt gầm nhẹ một tiếng rồi bắt đầu mạnh mẽ đưa đẩy.

Dùng thêm lực, đẩy mạnh một cái, phân thân lập tức ngập kín trong khuôn miệng nóng mềm đang co bóp mãnh liệt của Lâm Vĩnh Túc.

“Aaa... Lớn...lớn quá...”

Tiếng kêu thét nhưng đầy dụ hoặc kích tình của Lâm Vĩnh Túc càng làm Trịnh Liệt khó lòng giữ nổi bình tĩnh, hãn siết chặt hơn bàn tay ở cặp mộng tròn trịa của cô, đẩy lên xuống phần hông rắn chắc, phân thân dưng mãnh ra vào.

Trịnh Liệt khống chế hạ bộ rất tốt, quy đầu thẳng tắp rút ra cắm vào trượt sát vào hoa hạch, mỗi lần như vậy tim Lâm Vĩnh Túc lại một lần đập mạnh

như muốn phá lồng ngực nhảy ra ngoài, thêm vào đó mỗi lần đi vào thì xương mu của hắn lại sụp xuống hoa huy*t, nhìn qua tựa như là một mô hình vô cùng khớp, khớp đến mức làm nóng mặt người khác.

Lại “phập” một tiếng, cơn th*t lần nữa được hoa kính bao bọc kín kẽ, hạ thể dâng lên cảm giác sung sướng khó tả, một loại cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ từ hạ thể lan tràn ra khắp người cô, cô rên lên:

“A...không được... Rách mất...ân...”

Rất rõ ràng, động tác của Trịnh Liệt đều là dùng hết sức để chôn vùi trong người cô, nhưng mỗi nhịp lại rất thông thả, tựa hồ như đang đùa giỡn với con mèo nhỏ.

“Ừm...ngứa...khó chịu...ân... Nhanh...nhanh một chút...”

“Muốn nhanh sao?”

Trịnh Liệt đục ngẫu hỏi một câu, còn chưa đợi câu trả lời, hắn đã liên tiếp thúc mạnh vào người cô, , mỗi một cú thúc như muốn quét bay cô vậy, trong gian phòng tràn ngập âm thanh da thịt vỗ vào nhau và tiếng thở trầm thấp của đàn ông.

Nghe thấy những âm thanh ma mị này khiến Lâm Vĩnh Túc đỏ bừng mặt, nhưng là cô chỉ có thể làm một việc duy nhất để an ủi chính mình, đó là rên theo từng động tác của Trịnh Liệt.

“A...mạnh..a... “

“Mạnh quá... A... “

“Nhanh...ân... Nhanh qua..á...”

“Á...không...a...”

“Không cần... Nhanh...a...”

“Nhanh quá...sẽ hư mắt...aaaa...”

Cứ như thế một màn cho tới khi đã đưa đẩy gần trăm lần, tới lúc cảm giác tê tái run rẩy ngập trong người Lâm Vĩnh Túc, động tác của cô th* mới chậm chậm giảm tốc độ, chốc sau, một tiếng gầm nhẹ vang lên, một dòng dịch đặc phun ra trên bắp đùi cô.

Cô cảm nhận được từng đợt co giật kịch liệt của hoa kính, đầu óc cô dường như cũng bị kịch liệt co giật đến mức đờ đẫn, cơ thể nổi lên một đợt nóng ran tê rần khó tả.

Làn gió mùa hạ về đêm thổi mạnh khiến mái tóc đen đậm đang có chút ẩm ướt của Lô Vĩnh Kỳ khê động. Ngoài ban công của tầng hai ngôi nhà kiểu dáng Châu Âu cổ điển, pha trộn giữa phong cách cổ kính cùng hiện đại khiến nơi này vào buổi tối càng trở nên bí hiểm hơn.

Vô Dĩnh Kỳ hất nhẹ mái tóc ra phía sau, những giọt nước long lanh ánh lên màu vàng nhạt của chiếc đèn ngủ từ trong phòng hắt ra có chút phản quang le lói, cậu đắm chiêu nhìn về phía chiếc ghế đá ở dưới gốc cây tường vy trong vườn, thở ra một tiếng, nhẹ nhàng đứng lên, chậm chạp đi tới hàng lan can bằng sứ cao cấp, dáng vẻ lười nhác dựa người vào lan can.

Nơi gốc cây tường vy đang đơm những nụ hoa đầu tiên có một người phụ nữ đang ngồi đó.

Người phụ nữ đó hướng ánh mắt chăm chú, mang theo chút buồn bã và đau khổ nhìn ra cánh cổng lớn.

Bình thường ở trước mặt mọi người, bà nghiêm khắc là thế, vậy mà ai có thể ngờ rằng một Khiên Thục Linh kiên cường lại có dáng vẻ này?

Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt chừ đưng lo âu và buồn phiền dường như đã mấy ngày không ngủ khiến cho đôi mắt sắc sảo cũng có chút bất thần vô định. mái óc dài buông thả, nhẹ phất phơ theo đường gió như sợi tơ trong nước.

Vô Dĩnh Kỳ không hiểu sao càng nhìn người phụ nữ này cậu lại càng dường như khó rời mắt, hơn thế, nhìn một bộ dạng này của Khiên Thục Linh cậu lại thấy khó chịu.

Hà có gì phải đau lòng như vậy? Rõ ràng là sáng nay cậu vừa theo Khiên Thục Linh vào trong nhà, còn chưa kịp nói được câu nào cô ta đã đập nát hai bộ đồ sứ xuống sàn rồi mang đóng kín cửa phòng mình. Đến tối lại thần không biết quỷ không hay mà trốn đi.

Đó đâu phải là lỗi của Khiên Thục Linh bà đâu. Là do cô gái kia bướng bỉnh, được nuông chiều quá thành hư mà thôi.

Lại nhìn đến tình cảnh hiện tại, sao cậu lại đứng đây mà nhìn người phụ nữ này lâu như vậy chứ?

Hắn là bản tính chinh phục của đàn ông khi gặp một người phụ nữ đẹp đang trỗi dậy trong người đây mà.

Đang tự an ủi bằng một lý do đủ để thuyết phục mình thì một trận gió đêm thổi đến khiến một vài sợi tóc rủ xuống, che đi tầm mắt của cậu.

Vô Dĩnh Kỳ vuốt vuốt tóc, lại theo bản năng đưa mắt nhìn người phụ nữ ngạo khí kia. Gần như lập tức Vô Dĩnh Kỳ quay đầu, ánh mắt vẫn còn mở lớn, rõ ràng là biểu hiện của sự bất ngờ.

Bước chân của Vô Dĩnh Kỳ ngày càng nhanh, đóng lại cánh cửa ban công, Vô Dĩnh Kỳ lao đến giường ở góc phòng nằm soài ra đấy, đôi má trắng mịn như men sứ có chút ửng hồng nhớ lại vừa rồi.

Vừa nãy... Vừa nãy... chiếc áo ngủ mỏng tanh của Khiên Thục Linh bị gió bay tuột xuống vai, lộ rõ đôi nhũ hoa no tròn cực đại dưới ánh trăng dịu dịu, bất chợt lại khiến cậu cảm thấy thân dưới có chút căng trướng.

Rốt cuộc bà ta là gì vậy? Chỉ thế thôi mà đã khiến cậu nổi hứng được sao?

Nghĩ xong, cậu lại đỏ mặt hơn, vội vàng vùi đầu vào chiếc gối mềm mại gằm lên một tiếng:

“Aaa...đúng là bức người mà.”

••***•***•***•***•***•***•***

Cuối chương ta nói thêm chút, ta đã tạo mục lục FULL ở trang 1, bên dưới văn án truyện, vậy nên cách bạn cứ vào trang1 thấy có thêm chương thì tức là có chương mới, để tránh mn tìm không ra trang và chương. *mở ngoặc* không phải k ra mà tốn thời gian *đóng ngoặc*

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 20: Hoan Ái Lần Nữa (1)

Vùi đầu vào gối gần nửa buổi, Vô Dĩnh Kỳ mới hé hé cặp mắt đen sẫm của mình, có chút lơ đãng ở điểm bất định.

Sau đó thở dài một hơi: “Haizzz..... Đúng là dụ dỗ người khác quá đáng mà.”

Vô Dĩnh Kỳ đứng dậy, rời khỏi giường, mở tủ quần áo ra lấy một chiếc áo khoác gió của mình cầm lấy, rồi nhanh chóng đi về phía cửa.

Trên chiếc ghế đá bạch thủy dưới bụi hoa tường vi đang lay nhẹ những tán lá

Ánh trăng nhàn nhạt rọi xuống

Chiếu lên gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ

Mắt sắc mũi cao, luống tóc đen dài xoã xuống, bay bay trong làn gió mùa hạ mang đầy mùi của nắng.

Có chút dịu mát lại có chút hừng hực mơn trớn trên làn da trắng nõn như ngọc trai

Khoác nhẹ bộ áo ngủ mỏng tanh trên người, Khiên Thục Linh cảm thấy có chút lạnh, đang định nép mình lại thì đột nhiên từ đâu một mùi hương nam tính bay tới, tiếp đó là chiếc áo gió được đặt lên người bà.

Khiên Thục Linh có chút ngơ ngẩn quay người lại

“Là cậu?”

Rất nhanh chóng, từ một Khiên Thục Linh yếu đuối đã biến thành một Khiên Thục Linh uy nghi thường ngày.

Vô Dĩnh Kỳ nhìn vậy có hơi giật mình, chỉ là rất nhanh che giấu đi mà khoé miệng cười nhạt, nhún nhún vai nói: “Thất vọng vì là con sao ạ?”

A!

Đến tận bây giờ Vô Dĩnh Kỳ mới phát hiện ra, hoá ra diễn xuất của cậu chỉ là trò chơi trẻ con. So với người phụ nữ này thì quả là một trời một vực.

Vừa mới buồn như vậy mà đã trở mặt ngay được, cậu có nên tán thưởng một câu không đây?

Nghe Vô Dĩnh Kỳ nói thế, Khiên Thục Linh mới có chút chột dạ.

Thực ra vừa rồi người thấy mùi đàn ông rất nồng đậm lan toả trong không khí, không hiểu sao trong ý thức của bà có suy nghĩ đầu tiên chính là Lâm Trạch, người chồng không làm tròn bổn phận của mình đã hồi cải quay về.

Nhưng khi quay đầu lại thì không phải là người mà bà muốn, đành lòng có chút mất mát và hụt hẫng.

Chỉ là...

Mùi đàn ông nồng đậm đó, thực là của người con trai trẻ này sao?

Đã ai nói chưa? Mùi cơ thể cũng chính là một cơ chế biểu thị một phần nào đó bản chất của một con người.

Nó cũng có thể được đánh đồng như tính cách thứ hai, tính cách ẩn, có nghĩa là loại tính cách bị mờ nhạt bẩm sinh, hoặc cũng có thể là...

Cố ý che giấu khiến nó mờ nhạt trong mắt người khác.

Mà mùi đàn ông vừa rồi, thật sự là rất nồng ấm, vững chãi, gây cho người khác cảm giác an toàn và dựa giẫm. Nó hoàn toàn khác với vẻ trẻ con yếu đuối của Vô Dĩnh Kỳ, cậu ta là một kẻ ngây thơ, hiếu thảo, sống tình cảm.

Không thể có loại khí chất lão luyện này được!

“Không có. Tôi chẳng có gì để thất vọng cả.” Khiên Thục Linh đáp trả bằng giọng nói uy nghiêm, toàn thân cũng theo đó mà toả ra chút bức người. “Cậu làm gì giờ này còn chưa ngủ?”

“À...” Vô Dĩnh Kỳ dù đã nghĩ tới câu trả lời cho câu hỏi này trong đầu rồi, nhưng bây giờ lại thấy nó không được hoàn hảo, nên đang định tìm một câu trả lời khác mà có thể đưa vấn đề sang một hướng khác. Chỉ là suy nghĩ cả buổi mà vẫn không rõ nên nói gì tiếp theo đành chịu khó làm một chàng thiếu niên đang tuổi dậy thì, có nhiều tâm sinh lý thay đổi.

Bằng chứng đó là cậu cúi đầu xuống đất, tay gãi gãi phía sau gáy, hai má ửng hồng nhẹ.

Thấy vậy Khiên Thục Linh cũng không tỏ ra bất thường gì, chỉ xoay người đi vào trong, sau đó bỏ lại một câu: “Vào ngủ đi, tuổi mới lớn không nên mơ về vấn đề đó nhiều quá.”

Vô Dĩnh Kỳ nghe xong câu nói đó, mặt đơ cứng, khoé miệng co giật.

Cậu đang cố làm dáng của một chàng trai yêu nghiệt, cốt là khiến một người phụ nữ xa chồng có thiện cảm hơn và...

Vậy sao bà lại nghĩ rằng khuôn mặt đỏ của cậu là vì “giấc mộng xuân” của tuổi mới lớn chứ?

Bà coi cậu là trẻ con hả!!?

*** _____

Đầu óc có chút mơ màng

Lâm Vĩnh Túc cảm giác được toàn thân nhức mỏi và ê ẩm

Dù đôi mắt đang nhắm nghiền nhưng cô có thể biết rằng hiện giờ cô có tình trạng như thế nào.

Aaa...

Tên hắc nam kia thật quá đáng, cô là bỏ tiền ra để được hắc phục vụ mà sao vừa tiền mất tật mang thế này?

Aiz zda... Aiz zda...

Cố năm lười theo bản năng một chút nhưng...

Khoan đã.!!!

Không phải chứ!!? Phía... Phía... Phía dưới của cô đang bị bàn tay hắc mò mẫm, chen vào cánh hoa có chút sưng đỏ vì trận hoan ái vừa rồi.

Aaaaa.... Hắc là dã thú, cô mệt lắm rồi nha!

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 21: Làn Nữa Hoan Ái (2)

Bình tĩnh, bình tĩnh

Cứ giả vờ như mình đang ngủ

Lâm Vĩnh Túc tự khuyên bảo chính mình

“Em không có khả năng của một diễn viên.” Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ, bàn tay phía dưới càng động chạm mạnh hơn vào cánh hoa đã bắt đầu có chút rỉ nước.

Biết rõ mình không thể dùng chiêu này với hắn, Lâm Vĩnh Túc cẩn nhẹ môi, he hé cặp mắt đẹp nhìn hắn, khuôn mặt lộ ra đau khổ nói: “Trịnh Liệt, tôi thật sự rất mệt, anh tha cho tôi đi được không?”

Nghe cô nói vậy, Trịnh Liệt chỉ nhướn mày một cái, sau đó rút tay về, cứ tưởng là đã thoát khỏi., nào ngờ một giây sau, điểm hồng trước ngực cô lại bị hắn vôn vê, lập tức cơ thể cô phản ứng lại mà rên nhẹ một tiếng.

“Ân...”

“Rõ ràng em muốn.” Trịnh Liệt xấu xa cười.

“Tôi...tôi mới là không muốn.” Lâm Vĩnh Túc cố gắng cãi lại, nhưng rõ ràng là biểu hiện của cô lại dường như nói lên điều ngược lại, vì vậy má cô lại xấu hổ mà ửng lên một mảng hồng.

“Em thật xinh đẹp, thân thể em thật là vũ khí giết người, thật là quyến rũ đàn ông, nếu như em nói không muốn thì gọi tôi đến làm gì?”

Giọng nói của Trịnh Liệt có chút trầm đục say mê, ngón tay ngón tay trượt xuống hang động giữa hai chân: “Tôi là chưa thỏa mãn em sao? Thật xin lỗi vì chưa phục vụ em hết mình..” Trịnh Liệt còn chưa dứt hẳn lời nói thì ngón tay ma quái của hắn đã đâm thẳng vào bên trong cô.

“A...” Lâm Vĩnh Túc vặn vẹo thân thể, vẻ mặt đỏ ran, thân thể không tự chủ mà hợp nhất theo tiết tấu của ngón tay Trịnh Liệt.

“Thấy chưa? Tôi sẽ thỏa mãn em mà.” Ngón tay Trịnh Liệt nhẹ nhàng đâm vào rút ra, cúi người xuống, đặt môi mình lên đôi môi của cô mà dây dưa, đưa đẩy. “Cô gái ngoan, cứ rên nếu em muốn.” Lâm Vĩnh Túc khóc nức nở, phần eo đang đưa theo tay Trịnh Liệt.

“Cô gái ngoan, sờ nó.” Mồ hôi trên mặt Trịnh Liệt đã chảy ra đầm đìa, dường như là đang cố gắng kiềm chế, ánh mắt tựa như dã thú đói khát đã bị bỏ đói mấy năm, phảng phất như ngay sau đó sẽ đem người đối diện ăn vào trong bụng.

Trịnh Liệt cầm tay bàn tay nhỏ của Lâm Vĩnh Túc đặt lên tiểu đê đê cường tráng đang ngẩng cao đầu.

Lâm Vĩnh Túc có chút giật mình định rút tay về thì bị bàn tay của Trịnh Liệt giữ lại: “Ng ngoan, vuốt ve nó.” Trịnh Liệt dụ dỗ.

Mặc kệ là gì, hiện tại đầu óc Lâm Vĩnh Túc trống rỗng, ngón tay thon dài trắng nõn của cô sờ nhẹ vào côn th*t của hắn.

“Aa...” Trịnh Liệt thở ra một tiếng thỏa mãn.

Ngón tay của Trịnh Liệt vẫn ra vào đều đặn, chỉ là hắn luôn giữ một tốc độ nhất định, thong thả chậm rãi đến khó chịu, phải, là hắn muốn cô tự nguyện cầu xin hắn: “Trịnh Liệt...Trịnh Liệt... tôi rất khó chịu...” cảm giác mong muốn không ngừng dâng cao trong cơ thể, khiến Lâm Vĩnh Túc vặn vẹo ngày càng mãnh liệt.

Lâm Vĩnh Túc vừa nói vừa thở gấp, nhìn thực mê người, trong căn phòng tràn ngập tiếng thở dâm mỹ.

Trịnh Liệt vẫn giữ nguyên , hần im lặng không nói gì, nhưng tiếng thở khó chịu đã chứng minh rằng dục vọng của hần đang căng trướng.

“A... tôi..hự... nhanh một chút... Trịnh Liệt... khó chịu...” Thiếu nữ dường như vô pháp kháng cự khoái cảm, hai chân không khống chế ôm lấy eo rắn chắc của Trịnh Liệt.

“Aa...Trịnh Liệt... xin anh... vào đi... tôi khó chịu quá...” cuối cùng cũng đợi được câu nói này của cô, Trịnh Liệt nhếch lên khóe miệng.

“Được!” Chỉ đợi có thế, Trịnh Liệt nhanh chóng rút ngón tay của mình ra, đặt phân thân trước cửa huyết non mềm, sau đó dùng sức đẩy một cái..

“Aaaaa.....” cả hai dường như là đồng thời cùng phát ra âm thanh tràn đầy thỏa mãn.

Trịnh Liệt đỏ mắt, gầm lên chịu đựng khoái cảm tầng tầng thịt mềm đang điên cuồng ép tới ,tiểu huyết của cô giống như có ý thức của chính mình vậy, bú mút, ép chặt, vuốt ve côn th*t của hần, chặt đến nỗi hần không nhin nổi, một chút tinh dịch rỉ ra. Trịnh Liệt lấy lại bình tĩnh, đợi huyết thịt không còn kháng cự nữa mới chậm rãi đẩy vào trong.

Lâm Vĩnh Túc hít sâu một ngụm khí, hoảng sợ phát hiện hung khí của hần lại đi vào trong, cô ghì cứng hai đùi không dám động, thực sự không chịu được nữa, chảy nước mắt cầu xin: “Liệt... Oa, lớn quá...anh đừng vào nữa! xin anh...”

ến bây giờ thì muốn rút lui cũng không thể, Trịnh Liệt đành nhin một chút, khuyen bảo cô: “Ngoan, nhin một chút, sẽ hết đau.” Lâm Vĩnh Túc lắc mạnh đầu, là không thể nhin, quá lớn, đã trải qua với hần rồi nhưng là lần nào của hần cũng dường như muốn xé rách cô.

Trịnh Liệt biết cô đau, vì vậy hắn gắng gượng cắm vào trong, từng chút từng chút đẩy vào âm đ*o hẹp khít, khó khăn lắm mới đẩy vào hết, anh nỗ lực duy trì bất động, cảm thụ tiểu huyết trơn mềm.

Ngừng một lát, khi tiểu huyết đã dần thích ứng được với côn th*t to lớn của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc lại bắt đầu cảm thấy hạ thể đang lên khoái cảm, hoa huy*t thích ứng với xâm nhập của côn th*t, cô có thể cảm nhận rõ từng mạch máu nổi trên thân côn th*t, cảm giác rất kì diệu, chính mình bọc lấy toàn bộ của hắn

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 22: Đạt Cao Trào

Trịnh Liệt dường như muốn nổ tung khi hoa huy*^t dưới thân càng thêm ướt át, huyết thịt còn co thắt có quy luật miết lên dương v*^t của hần.

Hần biết rõ giai đoạn chật vật nhất đã qua, nên bất động thang sắc thông thả động, chậm rãi đen côn th*^t rút ra, cho đến khi quy đầu thối lui đến cửa động, lại cắm toàn bộ vào, lặp lại mất lần, tiến vào mật huyết càng lúc càng thông thuận, mật dịch cũng càng lúc càng nhiều, khiến toàn thân gậy đều ướt rượt nước.

Chỉ mới đưa đẩy biên độ nhỏ như vậy, cũng khiến Trịnh Liệt thể nghiệm đến nghiệm, hần thấp giọng nói: “Bảo bối em thật chật, tuyệt vời!”

Lâm Vĩnh Túc nheo đôi mắt lại, tuy rằng còn có chút đau, nhưng so với trước còn có điểm tê dại, lúc hần tiến vào, cô liền cảm thấy cả người căng tràn, lúc hần rút ra, lại có cảm giác không quen, tiểu huyết cũng hăng đi.

Cô theo bản năng co lại muốn giữ hần lúc hần sắp rời đi, nhưng Trịnh Liệt lại xấu xa bất động, chỉ dừng lại trong thủy huyết của cô, cảm giác thiếu thốn khiến bên trong càng co thắt hi vọng hần có thể thỏa mãn mình.

Thấy Lâm Vĩnh Túc cuối cùng cũng hoàn toàn thích ứng, vui mừng áp lên môi cô: “Bảo bối, bắt đầu nhé!”

Lâm Vĩnh Túc còn chưa phản ứng kịp đã bị một luồng lực mạnh mẽ tiến vào, “A...”

Kêu xong, cô rớt cục không ngừng được cảm giác nửa đau nửa sung sướng này. “Ừm... Mạnh quá... Sâu quá...”

Trịnh Liệt tăng tần suất, dùng sức đâm vào trong hoa huy*t của cô, hẳn bây giờ bất chấp tất cả, cô mềm mại bao bọc lấy hắn, còn hút lấy, bên trong thật mềm thật nóng, Trịnh Liệt không thể chịu đựng được nữa, gầm lên như dã thú, nâng đùi cô lên, cuồng mãnh xông vào.

“AAAA...Ừm!” Lâm Vĩnh Túc hưng phấn hét lên, vặn vẹo thân thể.

Trịnh Liệt kịch liệt đưa đẩy, thẳng như muốn ma sát đến tóe lửa vách thịt mềm mại của cô, mà mỗi lần hắn dùng sức thẳng tiến, là hoàn toàn lấp đầy âm đạo nhỏ hẹp của cô, va chạm đến hoa tâm non nớt trong cơ thể cô, đảo loạn khiến toàn thân cô tê dại, khoái cảm kịch liệt từ nơi hai người ma sát khuếch tán ra, lưu chuyển trong cơ thể cô, khắc sâu trong linh hồn cô.

“A...Đừng... tôi chịu không nổi... Xin anh!”

Nước mắt lóng lánh lại chảy ra từ hốc mắt, nhưng lần này không phải nước mắt đau đớn, mà từ tình cảm sung sướng cực hạn chảy ra. Khoái cảm tê dại không thể hình dung công kích thân thể với thần kinh mãn cảm của cô, cô dần dần học cách thả lỏng thân thể, phối hợp với nhịp độ lên xuống của Trịnh Liệt. “

A...Lần nữa...” Cô ngửa đầu, để mặc cơn th*t thô to của hắn mãnh liệt va chạm trong mật huyết.

Trịnh Liệt đổ mồ hôi, nghe trong tiểu huyết phát ra từng đợt tiếng lách tách lưu động kèm theo va chạm, tiểu yêu tinh này thế mà lại nhiều mật dịch đến vậy, xem đi, mỗi lần hắn rút ra cự long, đều có một phần d*m thủy theo ra, vương trên đùi cô hoặc đùi hắn, gói đầu bên dưới và trái giường đều ướt cả, hắn trầm thấp giọng ghé sát tai cô thì thầm: “Cô gái, em ướt quá!”

Lâm Vĩnh Túc đã sớm mù mịt đầu óc, nghe âm ngữ của hấn, cũng bất giác đáp lại: “Ừm, sướng lắm... Mạnh nữa! nữa!”

Trịnh Liệt nghe tiếng rên rỉ của cô kèm với lực hút mãnh liệt của bảo huyết thì nhin không nổi, mạnh mẽ đưa đẩy thêm càng mạnh, trên sống lưng nổi một trận khoái cảm tê dại, tức thì đầu óc trống rỗng, đắm thật mạnh lại thật mạnh vào tận sau trong cô, chôn vùi trong đó.

Lâm Vĩnh Túc là quá khoái hoạt mà gào thét chói tai: “Aa...không...mạnh quá...tôi...tôi không được rồi...Aaaaa....”

Sau một khắc, cả cô và hấn đều hét lên một tiếng, ngay sau đó tinh dịch nóng rẫy thi nhau bắn vào trong cơ thể cô.

Lâm Vĩnh Túc hưởng thụ khoái cảm đưa đẩy không gì sánh nổi, chỉ cảm thấy hoa tâm được một luồng nhiệt dịch cọ rửa, tràn đầy, khoái cảm đến tột đỉnh, cao trào đến rút cạn sức lực cô.

Thở hắt một hơi, Lâm Vĩnh Túc mơ mơ màng màng, đôi mắt đầy nước quay đầu sang bên, định bụng sẽ ngủ một trận đến chết đi sống lại, lập tức nghe thấy tiếng điện thoại của mình vang lên.

Là một dãy số lạ.

Lâm Vĩnh Túc khẽ nhíu mày cầm ghé sát tai: “Alo...” Một giây sau, cô dường như là bật dậy từ trên giường với sắc mặt trắng bệch, khiến Trịnh Liệt co chút kinh ngạc nhìn theo.

Hấn vừa định mở miệng hỏi có chuyện gì thì đã thấy Lâm Vĩnh Túc như gặp phải chuyện gì rối rắm mà nhanh chóng mặc lên bộ quần áo đã có chút nhàu nát, sau đó mở cửa xe chạy vội đi mà không nói với hấn một tiếng nào.

Cô gái này...rất cuộc lại có chuyện gì chứ?

Trịnh Liệt không nhanh không chậm cầm lên điện thoại di động của mình ở một bên, gọi một cuộc điện thoại cho quản gia của Trịnh gia.

Chưa đợi tới hai giây sau đã lập tức có người bốc máy: “Alo...thiếu gia ạ.”

“Điều tra về cô gái vừa rời ở trên xe tôi.”

Nói xong không đợi bên kia trả lời, Trịnh Liệt đã nhanh chóng dập máy, vứt điện thoại sang một bên, bấm vào nút màu đỏ ở gần tay lái, không gian trong xe lại trở về hình dáng của một chiếc xe ban đầu.

Trịnh Liệt xoay chìa khoá, khởi động xe, rồi cho xe rời đi, bỏ lại đằng sau một làn bụi dày đặc.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 23: Có Ân Báo Ân, Có Thù Tất Trả

Trên con đường tấp nập

Là con phố sầm uất nhất trung tâm thành phố

Nơi mà chỉ những con người có địa vị cùng danh vọng mới dám bước chân vào

Khách sạn Hoàng Kim.

Lâm Vĩnh Túc mặc trên người bộ quần áo không kịp ngay ngắn chạy tức tốc vào cổng khách sạn, lập tức cô bị nhân viên bảo vệ chặn lại với lý do là cô không có quyền tự do đi vào nơi này.

Lâm Vĩnh Túc gắng sức giãy dụa để thoát khỏi gìm kẹp của cánh tay người nhân viên bảo vệ, miệng hét lớn: “Thả tôi ra, các người làm gì vậy? Tôi phải vào tìm bố tôi.”

Nhưng hét là việc của Lâm Vĩnh Túc cô, còn bảo vệ miếng cơm là việc của bọn họ, vậy nên lực tay của nhân viên bảo vệ cũng ngày càng siết chặt hơn, tỷ lệ thuận với độ giãy dụa ngày càng quyết liệt của cô.

Lâm Vĩnh Túc bị kéo lê trên nền đá sàn bằng hoa cương trắng bóng nhẵn nhụi, vô cùng đẹp mắt, vô cùng tinh tế, vô cùng sáng bóng.

Sáng bóng đến mức cô vừa cúi mặt xuống thì lập tức thấy bản thân mình được phản chiếu vào đó, giật mình vài giây Lâm Vĩnh Túc có chút cười khổ không nhận ra mình.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Nhìn hình bóng được phản chiếu đây chính là cô sao? tóc tai rối mù, sắc mặt nhợt nhạt, nước mắt tèm lem đang thi nhau chảy xuống, một giọt lại một giọt cứ thế thi nhau rơi.

Cô dường như không biết từ lúc nào vào bao giờ, khi nhìn lại xung quanh đã thấy bản thân mình đang ngồi trước sảnh cửa lớn của khách sạn Hoàng Kim.

Hốc mắt đỏ bừng, Lâm Vĩnh Túc không còn sức lực để có thể đứng dậy, chỉ có thể ngồi đó ngẩn ngơ như một con ngốc, đôi mắt vô hồn nhìn tại một điểm vô định.

Sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Khóc...trên cuộc đời này cô ghét nhất là khóc. Bởi vì đó là một hành động vô ích, vừa tốn thời gian vừa chẳng giúp được gì.

Nhưng là hiện tại...cô lại chẳng thể làm gì ngoài khóc.

(Na: chắc...ta ghét con nhỏ Lâm Vĩnh Túc ghê, không thuộc gu tính cách của ta thì phải.)

Không được. Cô phải vào trong, nhất định phải vào được bên trong đó.

Lâm Vĩnh Túc chập chững đứng lên, đôi chân dường như vô lực mà siêu vẹo đến mức khó khăn mới có thể đứng dậy, nhưng là cô vừa đứng dậy bước chân liền lảo đảo muốn ngã. Và khi cô tưởng chừng sẽ ngã lăn ra đất, sẽ làm trò cười cho mọi người đang nhìn vào thì một vòng tay rắn chắc ôm trọn lấy cô, ép cô sát sao với cơ ngực dày dặn có thể nhận thấy xuyên qua lớp áo tây trang.

“Cô không sao chứ?” một giọng nói trầm trầm nhẹ nhàng phảng phất bay ngang qua tai cô, Lâm Vĩnh Túc vừa muốn ngẩng đầu nhìn xem là ai thì trong đầu liền xuất hiện một mảng tối đen, sau đó nhanh chóng chìm vào trong vô thức.

Trịnh Liệt ngồi trên chiếc ghế xoay trong phòng cao nhất của tập đoàn IE.

Chiếc bút trong tay hắn nhẹ nhàng sột soạt vài nét trên giấy liền hiện ra một dòng chữ tựa rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp, đường viết như bức họa điệu nghệ, nhìn thế nào cũng phải trầm trồ khen ngợi rằng quả là khí chất khác người.

Gấp lại tập tài liệu, Trịnh Liệt ném sang một bên, đứng dậy đi đến bên cửa sổ sát đất, lôi điện thoại từ trong túi quần ra, trên màn hình hiển thị một cái tên là Giám đốc Lâm.

Khẽ nhíu mày một cái, Trịnh Liệt vuốt nhẹ màn hình, đưa điện thoại đến bên tai nghe: “Tôi nghe.”

Chỉ vón vện hai chữ, sau đó Trịnh Liệt ậm ờ rồi tắt máy.

Hít sâu một hơi, bực môi hơi hơi mím lại, hắn nhìn ra quanh cảnh bên ngoài cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống, mọi thứ dường như đều ở dưới chân hắn.

Trịnh Liệt hẳn đã phải trải qua những giai đoạn nào, những vấn đề gì, không cần ai biết, nhưng có một điểm mà tất yếu là những kẻ trên thương trường đều biết, đó là tính cách của hắn, có ân báo ân, có thù trả trả. Không những thế còn phải trả gấp mười lần, gấp trăm lần hắn đã nhận được.

Đáy mắt hiện lên một tia thù hằn, Trịnh Liệt mở miệng, tiếng gió rít qua kẽ răng: “Lâm Trạch, đến lúc tôi trả lại cho ông tất cả rồi.” Nói xong hăn quay người, bước nhanh ra khỏi phòng, một tiếng “Rầm” báo hiệu cánh cửa đã được đóng lại.

Mơ màng có chút tỉnh lại, đầu óc Lâm Vĩnh Túc vẫn như đang rất mệt mỏi, toàn thân dường như bị kịch liệt rút hết ứ lực, muốn đứng dậy nhưng căn bản lại là không thể.

Mở ra đôi mắt nai xinh đẹp, ánh sáng của chiều tà qua ô cửa kính chiếu lên thẳng vào mắt cô. Theo bản năng cô đưa tay ra che mắt, lại mơ mơ hồ hồ dường như thấy trước mặt mình xuất hiện một bóng dáng đàn ông.

Hăn đứng trước cửa sổ kính, đưa tấm lưng rộng về phái cô nên Lâm Vĩnh Túc không thể nhìn rõ khuôn mặt hăn. Chỉ là tận sâu trong tiềm thức, cô nhận thấy...

...dường như....

...người đàn ông này...

có thể chính là một người mẫu chính hiệu.

Nhìn qua cũng có thể thấy thân hình trong bộ đồ tây trang được đặt may riêng ôm sát lấy hăn, khiến toàn thân dường như là lộ ra từng cơ da thớ thịt, ánh chiều tà chiếu vào người hăn, khiến cho xung quanh hăn dường như tỏa ra một ánh hào quang sáng chói đến hư ảo, xinh đẹp mị hoặc.

Dường như cũng nhận ra có ánh mắt đang nhìn mình, người đàn ông khẽ động vai, sau đó xoay người lại, ánh mắt dài hẹp như chim ưng nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Cô đã tỉnh?"

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 24: Gặp Lại Người Quen

Nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông trước mặt, Lâm Vĩnh Túc chột há hốc mồm không nói được câu nào.

Những câu định thoát ra miệng như “đây là đâu” “anh là ai” “tôi đang ở đâu“...

Tất cả đều dường như trở nên mơ hồ, và rồi biến mất, chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Đôi mắt to đen tròn mở lớn nhìn hẩn, người đàn ông này không những có thân hình xinh đẹp mà khí chất bao quanh cũng vô cùng mê hoặc.

Mắt phếch mũi cao, mày đậm anh tuấn, làn da trắng mịn, quanh người toả ra sự yêu nghiệt khó cưỡng.

Người đàn ông nhẹ nhàng nhìn cô, khẽ cười.

“Đừng nhìn tôi như thể sinh vật lạ như vậy.” Ngừng một chút, anh hơi nhướn mày, nói tiếp: “đã lâu không gặp. Em trưởng thành rồi, tiểu Túc.”

Giọng nói hẩn như có mị hoặc mê người, đem theo hồn phách của Lâm Vĩnh Túc quay lại thế giới thực.

Anh...Anh trở về thật rồi.

Lý Nhậm Trình, anh thật sự trở về sao?

Trịnh Liệt mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần âu mang nhãn hiệu Italya được đặt may riêng ôm lấy đôi chân dài của hắn.

Khuôn mặt tuần mỹ dường như lộ ra một chút gì đó khẩn trương, chút gì đó mong chờ và cả chút gì đó căm phẫn.

Nó in sâu trong đôi mắt ửng dầu hẹp, toát ra sự lạnh lùng xa cách.

Hắn như con chim ưng trên bay trên cao, là chúa tể bầu trời, là uy nghiêm khiến kẻ khác phải kính sợ.

Chiếc xe màu đen chạy êm ái trên đường, đi vào khu nhà cao cấp Trinh Hoa nằm giữa trung tâm thành phố, nơi chỉ dành cho giới quý tộc, hay nói cách khác, đây là nơi chỉ dành riêng cho những kẻ có tiền.

Hắn không có ngôi biệt thự nào ở đây, đương nhiên không phải vì hắn không có tiền. Mà vì một lý do khác, hắn không muốn ở cùng với tên khốn nạn, bởi tên khốn nạn đó cũng có một ngôi biệt thự riêng ở đây. Tên khốn đó không ai khác chính là Lâm Trạch, kẻ mà Trịnh Liệt hắn căm hận đến tận xương tuỷ, hận đến từng chân tơ kẽ tóc.

Bàn tay khê siết lại, đường gân nổi lên khiến trông hắn lại càng trở nên giống như một ác bá vương.

Đang suy nghĩ, chiếc xe đi qua một ngôi biệt thự lớn mang phong cách châu Âu cổ điển khá quen thuộc, và rồi một bóng dáng quen thuộc cũng lướt qua hắn.

Trong tích tắc, Trịnh Liệt quay mặt nhìn về hướng vừa đi qua: “Bác Lương, phiền bác quay xe lại một chút.” Dừng một chút hắn nói tiếp: “Đi chậm thôi.”

Tài xế họ Lương trạc ngoài bốn mươi tuổi, tóc đã điểm bạc, khuôn mặt đôn hậu có chút không hiểu hơi nhú mày nhưng cũng không dám hỏi gì

nhieu, chỉ gạt đầu một cái rồi bắt đầu cho xe chạy ngược về phía sau, đến một căn biệt thự lớn nhất ở khu này liền nghe Trịnh Liệt bảo “Dừng lại.”

Trước mắt hẳn xuất hiện chính là một chàng trai mang dáng vẻ tuấn mỹ cuồng ngạo và một cô gái vừa bước xuống xe, hai bên là hai hàng vệ sĩ với tây trang màu đen, cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng nõn, mái tóc đen dài cột cao đang xách hai chiếc vali trên tay nhìn chàng trai kia. Trên người cô gái mặc một chiếc váy trắng tinh hết như cô hầu gái bận rộn.

Khoé miệng Trịnh Liệt khẽ co giật, đôi môi mấp máy như muốn nói ra cái gì đó, lại không rõ là muốn nói gì, chỉ khẽ cúi đầu.

Qua một lúc lâu không thấy Trịnh Liệt nói gì, tài xế Lương liền lên tiếng: “Trịnh thiếu gia, chúng ta đi được chưa?” Chẳng phải là Trịnh Liệt thiếu gia nói muốn đến một chỗ này gấp sao? Sao bây giờ lại đứng trước cổng nhà Ninh Kiến Thần thiếu gia thế này?

Tài xế Lương có chút thắc mắc nhưng là không dám nói ra, chỉ tự mình hỏi rồi giữ lại cho chính mình.

Rèm mi cong dài của Trịnh Liệt hạ xuống, che đi vẻ mặt không nhìn ra nét biểu cảm, hẳn khẽ cất tiếng “ừ”.

Sao cô ấy lại xuất hiện ở chỗ này? Lại còn là nhà của Ninh kiến Thần.

Cô ấy nhất định vô cùng nghèo túng trong mấy năm nay.

Tiếng thở dài như có như không, cuối cùng bị vùi lấp trong âm thanh khởi động của xe ô tô.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 25: Trịnh Liệt Gặp Lâm Trạch

Ngồi trong xe, Trịnh Liệt trầm mặc đưa mắt nhìn ra bên ngoài

Rốt cuộc cũng tìm thấy cô ấy

Sau bao nhiêu thời gian tìm kiếm cũng đã thấy

Nhưng sao cảm giác không giống như hân tưởng tượng

Trịnh Liệt đã từng nghĩ tới bản thân sẽ như thế nào khi gặp lại Lô Vỹ Tinh. Dù hàng trăm hàng vạn hình ảnh có thể nghĩ tới nhưng lại không nghĩ là sẽ bình tĩnh như bây giờ.

Hiện tại... Chẳng lẽ hân đã thay đổi?

“Trịnh thiếu gia, đã tới.”

Giọng nói của bác Lương cắt đứt dòng suy nghĩ của Trịnh Liệt, kéo hân về với hiện tại.

Phải, là hiện tại.

Hân cần giải quyết một số việc quan trọng hơn.

Chiếc xe dừng trước khách sạn Hoàng Kim, nhân viên trông cửa chạy lại mở cửa xe cho Trịnh Liệt, hân mang theo nét mặt nghiêm nghị ưu nhã bước xuống xe.

Quần tây áo sơ mi trắng, nhưng dường như khí chất của một bậc đế vương toả ra quanh người hẳn là điều mà không ai không thể cảm nhận thấy.

Lúc Trịnh Liệt bước vào cửa xoay tròn trước cổng vào khách sạn thì tiếng chuông điện thoại trong túi hắt vang lên, báo hiệu có người gọi tới, vừa sải chân bước về phía cầu thang máy, vừa lối điện thoại ra xem, Trịnh Liệt khẽ nhíu mày nhìn trên hình hai chữ “Lâm Trạch”, đôi mắt ánh lên một tia lạnh lẽo.

“Có chuyện gì?” Giọng nói của Trịnh Liệt chứa bảy phần băng lãnh ba phần khinh thường, đưa điện thoại áp lên tai nghe máy. “Hai phút.” Nói xong hẳn không chút do dự nhấn phím tắt.

Rốt cuộc cũng đợi tới ngày này.

Ting.

Thang máy kêu một tiếng, cánh cửa thang máy liền mở ra.

Trịnh Liệt rảo bước tới phòng 1709. Đứng trước cánh cửa phòng 1709, Trịnh Liệt lấy chìa khoá bằng thẻ quẹt, quẹt vào một cái, cửa phòng liền mở ra.

Khi hẳn bước vào trong, không để ý rằng ở phòng 1710 ngay sát bên cạnh cũng dường như là cùng lúc mở cửa ra. Đi ra ngoài là một nam một nữ, không ai khác chính là Lâm Vĩnh Túc và người đàn ông tên Lý Nhậm Trình.

*** _____

Trịnh Liệt bước vào căn phòng nồng nặc mùi tanh của máu, và tiếng rên rỉ cầu cứu ai oán

Thấy hắn đi vào, khoảng năm sáu người mặc đồ đen ở bên trong đang vây quanh một người đàn ông lập tức đứng dậy, kính cẩn cúi đầu.

Trịnh Liệt gật đầu một cái, đi tới người đàn ông ngồi trên ghế ở giữa vòng vây kia, trên miệng ông ta còn dính vết máu, khoé miệng rỉ ra một ít chất dịch màu đỏ tanh tươi

Ông ta ngẩng đầu, nhìn thấy Trịnh Liệt vội muốn đứng dậy, nhưng là sức lực đã không còn một chút nào liền chỉ biết mấp máy môi, khó nhọc rên rỉ: “Trịnh thiếu...cuối cùng...cậu cũng tới.”

Trịnh Liệt cau mày, đứng thẳng lưng nhìn xuống người đàn ông kia, lạnh lùng mở miệng: “Lâm Trạch, ông cũng có ngày hôm nay.”

Nhìn Lâm Trạch ngồi như một cái xác chết trên ghế, quần áo tây trang rách tơi tả, khuôn mặt anh tuấn có chút già nua vì sự ăn mòn của thời gian đầy rẫy vết bầm tím. Lâm Trạch miễn cưỡng nở ra nụ cười.

Không ngờ ông cũng có ngày này? Thật không ngờ. Haha... Đến ông cũng không ngờ mình lại có ngày này.

“Cậu trưởng thành rồi, không giống như lần đầu tôi gặp cậu nữa...hự...khụ khụ khụ...” Lâm Trạch ho khan, lấy tay che trước miệng: “Nhanh thật, mới đó mà đã bao nhiêu năm qua rồi...”

Trịnh Liệt co giật khoé môi, băng lãnh trong đôi mắt ngày càng tăng, tựa như có thể khiến trong vòng bán kính của căn phòng này đều có thể rơi vào trạng thái đóng băng.

Lâm Trạch lại cười, nụ cười mang chút bi ai.

“Bà ấy...mẹ cậu mất rồi sao? Năm xưa...”

“Tôi cho phép ông nói?” Trịnh Liệt nhướn mày, vắn đở hằn lên trong đôi mắt, cơ hồ muốn giết người.

Phải, hằn thật sự đang muốn giết người. Ông ta còn mặt dày dám nhắc tới mẹ hằn? Lương tâm ông ta đã bị dã thú gặm đi hết rồi sao?

Lâm Trạch đang nói bị cắt ngang, có chút hụt hẫng nhướn nhướn hai hàng lông mày.

“Được rồi, tôi không nhắc đến những chuyện ngoài lề nữa....khụ... Tôi ở đây hôm nay chỉ muốn cầu xin cậu một việc..khụ... Đó là....”

BỤP!!!

Một cú đấm vào bên mặt của Lâm Trạch, khiến ông không phòng bị trước mà nghiêng đầu sang một bên.

Trịnh Liệt nắm lấy cổ áo của Lâm Trạch xốc lên, vẻ mặt tức giận đến đỏ gay, khễ thốt ra từng chữ qua kẽ răng: “Ông dám mở miệng cầu xin tôi? Ông thật sự là loại người như thế nào? Đến cùng ông còn muốn sao nữa? Hả?...”

Không đợi hằn nói hết, Lâm Trạch bỗng dừng mặt biến sắc, cơ thể co giật, hai mắt trắng dã đến đáng sợ, miệng chỉ kịp hét một tiếng “AAAaaa...” Rồi đột nhiên cả cơ thể rơi xuống dưới đất, Trịnh Liệt còn đang chưa hết kinh ngạc có chuyện gì xảy ra thì “phịch” một tiếng. Dường như là tiếng thân thể ngã xuống.

Nhưng là ở phía cửa.

Trịnh Liệt quay mặt nhìn lại, chỉ thấy một thân thể nhỏ bé đang ngồi soài trên nền nhà, cả người run lên bần bật, sắc mặt trắng bệch không còn chút sắc máu.

Bên cạnh cô còn có một người đàn ông vô cùng anh tuấn mỹ lệ, khí chất yêu nghiệt thu hút mọi ánh nhìn, anh ta đang ngồi xổm đỡ vai Lâm Vĩnh Túc, khuôn mặt cúi xuống có chút bí ẩn nhìn cô.

Lâm Vĩnh Túc run rẩy đưa bàn tay trắng nõn lên che miệng, cổ họng cô muốn nói nhưng là toàn bộ âm thanh đều tự nhiên không còn, cô không thể thốt nên lời khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Bố cô... Trịnh Liệt...

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 26: Câu Chuyện Năm Mười Lăm Tuổi

Bố cô... Trịnh Liệt...

Rốt cuộc hai người họ đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Vĩnh Túc ngồi trên nền đất, bàn tay run run ôm lấy miệng mình, muốn khóc nhưng là không thể khóc.

Cô chỉ có thể đứng dậy muốn chạy đến nơi bố mình đang nằm co giật. Nhưng là khiang cách giữa cánh cửa tới nơi Lâm Trạch không quá dài mà Lâm Vĩnh Túc đã lao đảo đến suýt ngã khụy không biết bao nhiêu lần. Cũng may là người đàn ông kia luôn đi bên cạnh để đỡ lấy cô.

Lại ngã thêm một lần, lại muốn đứng lên nhưng trước mặt cô bỗng xuất hiện một vật cản, là một đôi giày đen sáng bóng, một đôi chân dài được bao bọc bởi chiếc quần âu sang trọng, ngược mắt nhìn lên, không ai khác đó chính là người đàn ông cô chỉ vừa mới xa cách đây khoảng nửa tiếng đồng hồ - Trịnh Liệt!

Trịnh Liệt từ trên cao nhìn xuống cô gái đang run rẩy ở dưới nền đất, đôi môi khẽ mấp máy như muốn nói gì lại thôi.

Hắn quay người lại, lại bị một bàn tay nhỏ nhắn túm lấy quần mình. Trịnh Liệt đứng yên không nhúc nhích, cũng là không nói gì, Lâm Vĩnh Túc cũng rơi vào trầm mặc, thật sự là cô muốn nói nhiều, rất nhiều.

Cô muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc tại sao hắn và bố cô lại ở đây? Tại sao bố cô lại bị thương đến thế? Tại sao hắn lại im lặng?

Hay...

Bố cô như vậy có phải là do hấn có phải không?

Nhưng âm thanh của cô như nghẹn lại nơi cuống họng, chỉ biết nắm chặt lấy ống quần của hấn, lắc lắc đầu, sau đó cố gắng nói: “Đưa bố tôi đi bệnh viện.”

Trong bệnh viện

Trước phòng cấp cứu ở bệnh viện A

Lâm Vĩnh Túc ngồi trên ghế, hai tay ôm lấy đôi vai run run, sắc mặt trắng bệch không còn vẻ hồng hào thường ngày.

Bên cạnh cô là một người đàn ông với vẻ ngoài yêu nghiệt, tuấn mỹ, anh ta đang không ngừng vỗ vào lưng cô ra chiều an ủi.

Một người khác, hấn đứng ở phía đối diện với Lâm Vĩnh Túc, tựa lưng vào tường, hai tay bỏ túi quần, khuôn mặt cúi thấp xuống mặt đất khiến người khác không thể nhìn rõ biểu cảm lúc này của hấn, chỉ có thể mờ nhạt nhận ra rằng cánh môi hấn đang khẽ mím.

Trong hành lang bệnh viện rơi vào khoảng không gian trầm mặc đến kì dị.

Vẫn là người đàn ông kia phá tan bầu không khí khó chịu này trước: “Tiểu Túc, em về trước đi, cứ ở đây thế này cũng không thể thay đổi được gì, trước hết em nên về nghỉ ngơi đi, sau đó hãy đến thăm bác Trạch, ông ấy sẽ qua thôi!”

“Anh có thể tránh đi một lát không, tôi có chuyện cần nói với anh/cô ấy.”

Cả Lâm Vĩnh Túc và Trịnh Liệt gần như cùng lúc nói ra câu đó, không cần nói cũng biết được người cần phải tránh ra là ai, và anh ta cũng rất thức thời khẽ mỉm cười với Lâm Vĩnh Túc, sau đó vỗ vỗ vào vai cô rồi rời đi, để lại ở đó hai con người dường như là trầm mặc đến xa lạ.

Đợi đến khi tiếng bước chân của Lý Nhậm Trình xa hẳn, xa hẳn, Lâm Vĩnh Túc mới ngẩn đầu nhìn Trịnh Liệt.

Hắn đang lấy ra từ trong túi một gói thuốc lá loại Kent ra, vừa định châm lửa lại nghĩ tới trong bệnh viện không được hút thuốc, liền cầm điếu thuốc bỏ lại vào trong hộp.

“Anh quen bố tôi à?”

Động tác tay bỏ thuốc vào hộp của Trịnh Liệt khẽ khựng lại một chút, nhưng rất nhanh chóng lại tiếp tục hành động còn đang dang dở, sau khi bỏ hộp thuốc vào túi xong xuôi, hắn mới đứng thẳng người lên, bước tới hàng ghế của Lâm Vĩnh Túc đang ngồi, ngồi ở một bên cô.

Lưng dựa vào thành ghế, đầu hắn hơi ngả ra phía sau, hai mắt nhắm lại, mở miệng nói: “Ngày xưa, có một cậu bé có cả bố lẫn mẹ, gia đình rất hạnh phúc, nhưng đến một ngày có một người đàn ông lạ mặt tới tìm mẹ cậu bé, sau đó không hiểu sao mẹ cậu ta lại đem hết tài liệu của công ty cho người đàn ông đó, không lâu sau công ty của bố cậu bé vì bị lộ thông tin mà cổ phiếu rớt giá, tình trạng công ty rối loạn, người người tới đòi nợ. Bố cậu bé sau khi biết là do vợ mình làm thì vô cùng tức giận liền không thương tiếc mà nhục mạ bà.” Ngừng một chút như để bình tĩnh lại, Trịnh Liệt nói tiếp: “Mẹ cậu bé vì quá đau khổ mà đã tự kết liễu đời mình, bỏ lại người chồng đang cô độc mất hết hy vọng cùng đứa con trai mới mười lăm tuổi.”

Nói đến đây, toàn bộ không gian xung quanh hai người như đông đặc lại, tiếng hít thở chậm rãi dường như cũng nghe rõ mồn một.

Hai bàn tay Lâm Vĩnh Túc siết lấy nhau, da dẻ trắng xanh khiến bàn tay cô càng thêm mong manh, tựa hồ như cành ngọc có thể gãy bất cứ lúc nào.

Lúc này đây không ai nói gì, không ai làm phiền tới ai, bởi trong cả hai đều đang chứa những tâm sự riêng.

Lâm Vĩnh Túc thấy không bị làm phiền như thế này thật dễ chịu, nếu như bây giờ hắn nói thêm gì đó, hắn cô sẽ không chịu nổi mà bật dậy mất.

Có điều, cô biết...”người đàn ông” mà Trịnh Liệt nói là ai. Hay đúng hơn, cô đoán là vậy.

Hắn hận bố cô, cô có thể hiểu. Nhưng mà khiến ông ấy ra nông nổi này... Lâm Vĩnh Túc run run hàng lông mi cong dài, cô không dám nhớ tới hình ảnh vừa nãy. Người bố yêu chiều cô, người đàn ông lúc nào cũng nở nụ cười rạng rỡ ấm áp với cô đang kịch liệt nằm co giật ở dưới sàn nhà, hai con người trắng dã, miệng mấp má mấy chữ có thể nghe ra là: “Xin cậu, buông tha cho Vĩnh Túc.”

Đến cuối cùng ông vẫn cầu xin cho cô, đến cuối cùng ông vẫn chỉ nghĩ tới an toàn của cô.

Lòng ngực khó chịu nhói lên, một tay cô đưa lên ngực trái, đặt lên đó. Nếu như bố cô có chuyện gì, Lâm Vĩnh Túc này sẽ hận Trịnh Liệt hận cả đời.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 27: Tôi Hận Anh

Cạch một tiếng!

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, theo đó là một dáng người xinh đẹp bước ra, dù đã che bịt kín mặt, mặc áo blu trắng dài rộng, chỉ còn lại đôi mắt vương chút mệt mỏi, nhưng là không thể không đoán ra nếu cởi bỏ lớp quần áo bác sĩ đó ra thì người này chắc hẳn phải là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Lâm Vĩnh Túc không chần chờ thêm chút nào mà chạy nhanh tới, cầm lấy tay vị bác sĩ đó, khuôn mặt ngược lên nhìn vào đôi mắt của vị bác sĩ, nuốt một ngụm nước bọt rồi khó nhọc hỏi: "Mẹ, bố...bố sao rồi?"

Cô hỏi vậy bởi vì mẹ cô - Khiên Thục Linh là người phụ nữ vô cùng cứng rắn và lạnh lùng, nếu chỉ nhìn vào biểu cảm của bà thì sẽ không ai có thể biết rằng bà thật sự đang nghĩ gì.

Vậy nên dù cho đôi mắt bà vương mệt mỏi, nhưng chắc chắn là không sao đúng không? Bố cô vẫn ổn mà đúng không? Chỉ là mẹ cô làm việc quá sức nên sức khoẻ không tốt thôi.

Được rồi! Sau khi đón bố về nhà thì cô sẽ chăm sóc cho mẹ cẩn thận hơn.

Lâm Vĩnh Túc nhìn Khiên Thục Linh vẫn đang đeo khẩu trang y tế còn chưa tháo ra, trong mắt Lâm Vĩnh Túc hiện lên sự lo sợ nhưng đôi môi lại nở nụ cười nhàn nhạt, như thế làm vậy sẽ khiến cho cô cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Khiên Thục Linh nhìn nụ cười của cô, trong lòng xuất ra hàng vạn cảm giác bất lực, đưa con gái này...

"Vĩnh Túc à..." Khiên Thục Linh tháo khẩu trang ra, khuôn mặt mang theo nhiều mệt mỏi, dường như là đã mấy đêm liền không ngủ mà hai mắt thâm quầng lên vậy. Trên gương mặt xinh đẹp cũng đã bớt đi phần nào sự nghiêm nghị ngày thường, chăm chú nhìn vào Lâm Vĩnh Túc. "Bố con, ông ấy..." Ngừng một chút, như để lấy thêm sức lực, Khiên Thục Linh nói tiếp: "Rất thương con." Nói xong liền bước đi thẳng, bỏ lại Lâm Vĩnh Túc vẫn còn ngơ ngác không hiểu gì.

Sau một lúc thất thần, tiếng giày lộc cộc bước trên hành lang bệnh viện khiến Lâm Vĩnh Túc bừng tỉnh, vội xoay người chạy theo Khiên Thục Linh. Trong lòng có một nỗi sợ hãi không tên đột nhiên bao vây lấy cô.

Mẹ cô nói vậy là có ý gì? Bà nói vậy nghĩ là sao? Bố rất thương cô, cô biết điều đó hơn ai hết. Đến cả khi cái chết cận kề, đau đớn bao vây mà ông cũng chỉ quan tâm đến cô, cô đã biết đối với Lâm Trạch ông thì đứa con gái này là một vật vô giá, là viên ngọc được ông cất giữ, là mảnh pha lê mà ông nâng niu rồi. Nhưng mẹ cô nói vậy là sao?

Hay trong lúc cấp cứu, ông đã nói gì khi đang hôn mê sao?

Hay là ...

Cầm lấy cánh tay của Khiên Thục Linh, Lâm Vĩnh Túc níu chặt như thể nếu buông ra thì mẹ cô sẽ đi mất luôn vậy. Vẻ mặt mang theo hoang mang cùng lo sợ, Lâm Vĩnh Túc vẫn cố gắng nở ra nụ cười, nhưng là bàn tay nắm lấy tay mẹ cô đang run lên đã tố cáo rằng cô đang rất sợ, còn sợ cái gì, cô chính là không dám nghĩ tới.

"Mẹ...Bố vẫn ổn đúng không?"

Đôi mắt long lanh như có như không có dòng chất lỏng trong suốt đang ở trong đó, dường như nó chỉ đang chực trào ra mà thôi.

Khiên Thục Linh nhìn một màn này, không nhịn được đau lòng hơi cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào đứa con gái đáng thương của mình: "Ông ấy đi rồi." Sau đó liền quay người đi, mất bóng qua ngã rẽ hành lang. Chỉ còn lại Lâm Vĩnh Túc ngây ngốc, như một kẻ mất hồn ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy chân, cắm đặt lên đầu gối.

Là đùa đúng không? Mẹ cô...bà ấy đang đùa đúng không?

Đây không phải sự thật...

Đây là một cơn ác mộng...

Đây...

Tiếng bước chân từ đằng sau nghe dần rõ ràng hơn. Không cần nhìn lại cũng biết người đang bước lại phía cô là ai?

Bước chân dừng lại, ngay sát sau lưng cô.

Trầm mặc một lúc, hần khẽ hăng giọng ho một tiếng: "Khụ...Tôi..."

CHÁT!!!!!!

Trịnh Liệt còn chưa nói xong, một cái tát như trời giáng liền đặt lên mặt hần khiến cho hần nghiêng đầu sang một bên, đủ biết lực đánh không hề nhẹ. Bên má nhanh chóng hần lên năm lần ngón tay đỏ chót.

Lâm Vĩnh Túc nhìn hần, trong mắt nổi lên một tia căm hận thốt ra mấy chữ: "Trịnh Liệt, tôi hận anh."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 28: Rồi Cô Sẽ Phải Tìm Tới Tôi Sớm Thôi

"Tôi hận anh."

Ba chữ đó phát ra từ miệng của Lâm Vĩnh Túc khiến cho Trịnh Liệt sững sờ một lúc, hần hơi nghiêng nghiêng đầu, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt trầm mặc.

Phải, là hắn đánh ông ta. Nhưng một cú đấm như thế không thể gây chết người.

Đang suy nghĩ thì một bóng người từ đằng sau bước tới, lướt qua Trịnh Liệt, đi đến bên cạnh Lâm Vĩnh Túc, ôm lấy bả vai cô.

Lý Nhậm Trình đứng chắn giữa hai người, chiều cao của Lý Nhậm Trình và Trịnh Liệt khá ngang nhau nên tầm nhìn của Trịnh Liệt bị chắn. Hắn không thể nhìn thấy giữa hai người có những gì, hừ. Trịnh Liệt hần cũng không quan tâm, chỉ là một đứa con gái gặp qua vài lần, có điều trong lòng vẫn có điểm khó chịu.

Lý Nhậm Trình hai tay nắm lấy bả vai Lâm Vĩnh Túc, nhìn khuôn mặt ngơ ngác điểm thêm vài tia bi thương khiến lòng anh cũng phát ra một cỗ đau lòng. Đưa ngón tay cái vuốt nhẹ lên má cô, dù cô không khóc, không rơi nước mắt nhưng anh vẫn lau nhẹ bờ má cô. Bởi đó là thói quen từ nhỏ của anh. Anh thích vuốt ve khuôn má bầu bĩnh của cô, thích xoa đầu rồi gọi cô là vợ nhỏ bé, mấy năm nay anh đi biệt tăm hần là cô đã phải trải qua rất nhiều uất ức.

Nghĩ đến đây anh lại thở dài một cái, nhẹ nhàng đem đầu cô áp vào ngực mình.

Lâm Vĩnh Túc cũng không cự tuyệt, yên lặng tựa đầu vào người Lý Nhậm Trình.

Anh vẫn như thế, vẫn luôn mang theo mùi oải hương nhàn nhạt, phải thật chú ý mới có thể nhận ra mùi cơ thể đặc biệt này, anh vẫn luôn dịu dàng như thế, luôn bên cạnh để vỗ về cô, vẫn luôn...

Nhưng là cô không còn giống như ngày xưa nữa rồi. Cô không còn là đứa trẻ ngây thơ luôn làm nũng anh, hay ít nhất là cô không còn là cô gái trong trắng nữa.

Trong một lần đại đột...

Phải!

Là một lần đại đột mà cô đã đem lần đầu tiên của mình trao cho một tên đáng hận kia mất rồi.

Hai vai cô run nhè nhẹ, cảm nhận được điều đó, Lý Nhậm Trình càng siết chặt bàn tay đang cầm lấy vai cô hơn.

"Tiểu Túc, có anh đây. Không sao."

Lâm Vĩnh Túc vẫn không nói gì. Sao anh cứ như vậy? Sao anh cứ ôn nhu như vậy chứ?

Sao anh lại không về sớm hơn, không quay về sớm hơn một chút thì có phải đã tốt hơn rồi không?

"Anh..." lời nói còn chưa thốt ra hết khỏi miệng của Lý Nhậm Trình thì một lực kéo đã kéo hai người ra, Lâm Vĩnh Túc cũng bị một bàn tay to lớn

tách cô ra khỏi người Lý Nhậm Trình. Bàn tay đó không phải của ai khác mà chính là Trịnh Liệt.

Hắn không muốn can dự vào chuyện của kẻ khác. Đó không phải là phương châm sống của hắn. Phương châm sống của hắn chính là "người không động ta, ta không đụng đến người."

Ừ thì số người dám "động" đến Trịnh Liệt hắn tính đến bây giờ cũng chỉ có thể tính được trên đầu ngón tay, nên hắn cũng không rảnh rỗi đến mức đi can thiệp vào chuyện của một kẻ không liên quan đến mình.

Chỉ là...

Hắn thấy khó chịu. Phải, thấy khó chịu khi Lâm Vĩnh Túc và người đàn ông lạ mặt này lại vô tư ôm lấy nhau trước mắt hắn như vậy.

Trịnh Liệt nghĩ vậy, nhưng lại quên mất tự hỏi tại sao lại khó chịu.

Lâm Vĩnh Túc vẫn ngơ ngác không nói gì, ánh mắt chuyển từ trên người Lý Nhậm Trình đến bàn tay Trịnh Liệt đang chạm vào mình.

Cô cảm thấy mình thật ghê tởm.

"Tránh xa tôi ra." Nói xong ba chữ đó, cô lập tức giật người sang một bên tránh đi bàn tay của Trịnh Liệt, như thể tránh một căn bệnh truyền nhiễm kinh khủng vậy.

Thái độ này của Lâm Vĩnh Túc khiến Trịnh Liệt có chút bất ngờ nhưng rất nhanh lấy lại dáng vẻ băng lãnh thường ngày.

Hắn nghiêm mặt lại, ánh mắt lạnh băng bước đi.

Có thể Lý Nhậm Trình không biết, có thể Lâm Vĩnh Túc không biết, cũng có thể ngay cả Trịnh Liệt cũng không biết, rằng khi đi ngang qua

người Lâm Vĩnh Túc hẳn đã nói ra một câu, âm thanh rất nhỏ, tựa hồ như làn gió nhẹ trên làn nước hồ mùa thu: "Rồi cô sẽ phải tìm tới tôi sớm thôi."

Bước chân của Trịnh Liệt không nhanh không chậm bước trên nền hành lang dài của bệnh viện. sau đó khuất sau góc rẽ.

Lý Nhậm Trình nhíu mày nhìn theo Trịnh Liệt, đôi mắt có chút trầm tư mang theo tia nghi ngờ không che giấu.

Hắn... liệu có phải là...

Reng reng reng....

Tiếng chuông điện thoại báo hiệu có người gọi đến, Lâm Vĩnh Túc lấy điện thoại ra, là mẹ.

Nhớ lại vừa rồi vẻ mặt mẹ lạnh tanh khi nói về cái chết của bố mà Lâm Vĩnh Túc có phần bài xích bà, nhưng là cô vẫn đưa điện thoại lên tai nghe.

"alo, mẹ...Cái gì???" Lâm Vĩnh Túc mở lớn mắt, vẻ mặt ngạc nhiên như thể ngày mai đến ngày tận thế vậy: "Được được được... đang ở nhà đúng không. Tô..tôi sẽ.. về ngay." Cúp điện thoại, khuôn mặt Lâm Vĩnh Túc vẫn còn dường như không thể tin. Hai chân như muốn ngã xuống.

Lý Nhậm Trình thấy vậy liền vội chạy tới để đỡ lấy thân thể cô: "Tiểu Túc, em có sao không? Có chuyện gì vậy?"

"Anh Nhậm Trình, về, em phải về nhà ngay, mẹ em... mẹ em có chuyện rồi."

(Na: Khụ...có ai bị mắc bệnh cuồng nam phụ không? Ta nhìn mấy anh nam9 mà thấy tội nghiệp gì đâu. Cũng đẹp trai, phong độ ngời ngời ấy chứ.)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 29: Tôi Sẽ Là Của Anh

Đứng ngoài phòng bệnh 1455

Lâm Vĩnh Túc nép mình bên cánh cửa nhìn Khiên Thục Linh đang dựa chằng chặt ở trên giường bệnh, ngồi bên cạnh là chàng trai khôi ngô Vô Dĩnh Kỳ.

Khuôn mặt của Vô Dĩnh Kỳ trông không được tốt lắm, hai tay cậu nắm chặt lấy tay của Khiên Thục Linh, đưa lên môi hít nhẹ: "Tôi xin lỗi." Giọng nói như phát ra bằng hơi mũi có chút khó nhọc.

Khiên Thục Linh nằm trên giường bệnh hai mắt nhắm nghiền, dường như là đng ngủ say. khuôn mặt bà vẫn vô cùng xinh đẹp, có điều sắc mặt vô cùng nhợt nhạt, như thể một cành thủy tinh trong nước vậy.

Lâm Vĩnh Túc đứng bên cửa, nhìn một hồi lâu lại không có cách nào mà nhìn thêm nữa, đành xoay người đi.

Lúc đi tới đoạn rẽ hành lang, cô còn quanh quẩn nghe được giọng nói của chàng trai kia: "Tôi sẽ tìm bằng được bọn chúng..." những chữ còn lại Lâm Vĩnh Túc không nghe thấy gì, bởi vì trong ngực trái của cô cũng đang gào lên năm chữ "Phải tìm bằng được chúng."

Phải. Cô nhất định phải tìm bằng được người đã hại mẹ cô thành ra như vậy.

Đi qua cánh cửa xoay của bệnh viện A, Lâm Vĩnh Túc khẽ dừng chân, ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh vời vợi cuối hạ.

Ông thật biết đùa, ông trời ạ. Từ một gia đình đang êm ấm hạnh phúc như vậy, dùng một cái ông liền cho mỗi người một cái kết như thế này sao?

Bố cô chết. Mẹ cô thì bị hành hung vào buổi tối, không những thế còn là ngay trước nhà mình. Để bây giờ đây, một người phụ nữ cao ngạo kiên cường là thế lại nằm bất động một chỗ trên giường bệnh.

Ông trời ạ, đã có ai nói cho ông biết chưa? Ông là kẻ tâm thần.

Bước chân vừa nhắc lên định đi thì có một chiếc xe lướt qua trước mặt Lâm Vĩnh Túc.

Sau một giây đứng hình, Lâm Vĩnh Túc chợt nhận ra chiếc xe đó, nhận ra bóng hình không được rõ ràng trong chiếc xe đó, là hăn. Trịnh Liệt!!!

Rồi cô sẽ phải tìm tới tôi sớm thôi.

Rồi cô sẽ phải tìm tới tôi sớm thôi..

Rồi cô sẽ phải tìm tới tôi sớm thôi...

Sớm thôi...

Chợt một câu nói như có như không đột nhiên không ngừng vọng lên trong đầu Lâm Vĩnh Túc.

Liệu...

Liệu có phải là...!?

Mang theo nghi hoặc, không chần chừ thêm chút nào, Lâm Vĩnh Túc chạy theo vẫy một chiếc taxi rồi leo lên: "Đi theo chiếc xe phía trước giúp tôi. Làm ơn! Nhanh lên!"

Két!!!

Chiếc xe màu đen phía trước của Trịnh Liệt dừng lại trước một toà nhà lớn. Không những lớn mà là vô cùng lớn.

Nhưng là Lâm Vĩnh Túc không có tâm trạng để trầm trồ về độ lớn hay quy mô của nó mà chỉ nhanh chóng trả tiền taxi rồi chạy vào cổng lớn của toà nhà, nơi mà Trịnh Liệt vừa bước vào.

Cô vào cửa rất dễ dàng, dường như là không cần tốn sức để bịa một lý do nào đối với bảo vệ mà đã vào cửa thẳng, không một ai ra ngăn cản.

Đi đến thang máy thì cánh cửa thang máy vừa khép lại, cô đứng trước cửa thang máy vèa đóng đó ngược lên nhìn bảng hiện thị số tầng.

Tầng năm mươi sao?

Ngay lập tức, Lâm Vĩnh Túc bấm thang máy bên cạnh, cửa vừa mở cô liền chạy vào, bấm tầng năm mươi.

Ting!!!

Thang máy mở ra.

Lâm Vĩnh Túc bước ra khỏi thang máy, đảo mắt nhìn quanh, như có như không một dáng người rất quen mắt, quần tây, sơ mi trắng, phong thái ngạo nghễ, khí chất lãnh mặc vừa bước vào căn phòng cuối cùng của tầng năm mươi.

Lâm Vĩnh Túc đi tới căn phòng đó, nhìn tấm bảng trên cửa mà khẽ nhíu mày.

Tổng giám đốc?

Sao hăn ta lại vào phòng của tổng giám đốc?

Chẳng lẽ...

Đúng rồi!!!

Hắn là "nhân viên cao cấp" của hộp đêm, vậy thì không ngoại trừ khả năng là hắn đang đi gặp khách hàng được. Nói vậy, hắn là chủ nhân căn phòng này là phụ nữ!? Nghĩ như thế khiến trong lòng Lâm Vĩnh Túc khó tránh khỏi có chút khó chịu.

(Na: đến giờ nó vẫn nghĩ Trịnh ca của tui là TRAI BAO kìa? Ai thông nào nó giúp tui đi.)

Cô có nên vào trong!? Có nên không?

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng tay cô đã đưa lên gõ cửa rồi.

"Vào đi."

Một giọng nói trầm thấp rất có từ tính phát ra, lọt vào tai Lâm Vĩnh Túc, như có dòng điện khiến chân cô khẽ run.

Cô mở cửa, bên trong là một không gian rộng mênh mông, thoáng thoảng lan tràn trong đó là mùi trầm hương nhẹ nhàng.

Căn phòng với màu chủ đạo là màu đen, xen lẫn những hoạ tiết tinh tế, ở giữa đặt một chiếc bàn làm việc, ngoài ra không còn gì khác.

Phía bên phải và cả bên trái bàn làm việc là một dãy cửa sổ sát đất bằng kính cách âm loại thượng hạng, màu kính trong vắt như thể là vô hình vậy, nếu không nhìn kỹ thì chắc chắn cô đã nghĩ rằng căn phòng như thế này mà lại trống trơn như vậy, đến cả bức tường cũng không xây nổi sao!?

Nhưng là...

Như thế nào người đang ngồi trước bàn làm việc lại là Trịnh Liệt.

Lâm Vĩnh Túc đứng ở cửa không nhúc nhích nhìn khuôn mặt nghiêm túc chuyên chú lật giở những trang tài liệu đang đặt ở trên bàn.

"Cô đến đây làm gì?"

Trịnh Liệt mở miệng, sau đó gấp lại tập tài liệu, dựa lưng vào sau ghế, đưa ánh mắt như chim ưng nhìn cô.

Lâm Vĩnh Túc dường như bừng tỉnh, bước nhanh lại trước mặt Trịnh Liệt, trong mắt gợn lên sự tức giận và chất vấn: "Trịnh Liệt, anh đã làm gì mẹ tôi!?"

Nhíu mày một cái, Trịnh Liệt không nói gì.

"Anh nghĩ mình là ai hả? Thần thánh phương nào mà muốn động vào ai thì động hả? Mẹ tôi..."

"Trịnh tổng, toàn bộ cổ phiếu của công ty Lâm Noãn đã được thu mua..." Lâm Vĩnh Túc còn chưa nói hết thì có một cô gái bước vào, trên tay còn cầm theo một tập tài liệu chi chít những chữ và con số. Cô gái đó vừa bước vào phòng bỗng dừng lại bước chân, nụ cười trên môi cũng nhạt dần, nhưng sau đó lập tức lấy lại nụ cười, nện xuống sàn nhà những tiếng lộc cộc của giày cao gót. "Của anh đây ạ."

Cô gái đến trước mặt Trịnh Liệt, nở nụ cười xinh đẹp đặt tập tài liệu lên bàn của hắn, lúc đi ngang qua Lâm Vĩnh Túc còn cố tình liếc mắt một cái rồi rất nhanh đưa mắt đi chỗ khác, như thể cô ta vừa không may nhìn phải một thứ rất bẩn nên phải tránh đi vậy.

"Thư kí Ngô. Cô chưa được sự cho phép của tôi mà đã vào phòng tôi sao?" Trịnh Liệt không nhanh không chậm, không lạnh không nóng, trầm trầm ổn ổn nhìn thư kí Ngô mà nói ra từng chữ, ánh mắt của hắn khiến cho thư kí Ngô không tự chủ mà tim đập thịch một cái, trong ánh mắt hiện lên tia sợ hãi, cô ta liền luống cuống: "Xin lỗi, xin lỗi Trịnh tổng. Tôi xin phép

ra ngoài ạ." Nói xong, thư kí Ngô lập tức xoay người bước ra, để lại trong căn phòng lớn hai con người, đó là Trịnh Liệt và Lâm Vĩnh Túc.

Sau một hồi ngỡ ngác, Lâm Vĩnh Túc cũng bình tĩnh.

Lâm Noãn?

Cổ phiếu của Lâm Noãn?

Toàn bộ cổ phiếu của Lâm Noãn?

Lâm Vĩnh Túc đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt: "Chẳng lẽ anh..."

Hắn không phải là nhân viên của hộp đêm sao? Không phải là người bán thân để kiếm sống sao?

Hắn không phải là kẻ nghèo khó, không phải là muốn trả thù bố cô sao?

Vậy mẹ cô, còn cả công ty của ông ấy thì có liên quan gì mà hắn lại còn muốn diệt tận gốc đến như vậy?

"Làm ơn... đừng động vào Lâm Noãn."

Phải! Lâm Noãn là công sức, là tâm huyết cả đời của Lâm Trạch, bố cô. Cô không thể trơ mắt nhìn tâm huyết cả một đời ông bị đổ trong tay kẻ khác được. Cô dù không làm được gì, thì ít nhất cũng phải giữ được nó ở lại. Như vậy thì ít nhất bố cô ở đâu đó sẽ được mỉm cười.

Trịnh Liệt nghe cô nói vậy, không có phản ứng gì, chỉ nhìn cô một lúc, nói: "Không động đến Lâm Noãn, tôi được gì?"

Nhìn vào đôi mắt sắc bén của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc khẽ run hai bả vai. Đôi môi mấp máy nhưng rồi lại không thốt ra được lời nào. Đứng lặng như vậy một hồi, hai bàn tay Lâm Vĩnh Túc chầm chậm đưa ra sau lưng,

"roẹt" một tiếng, kéo khoá áo liền tuột ra, chiếc váy áo đang mặc trên người cũng theo đà mà rơi xuống.

"Tôi sẽ là của anh."

Trịnh Liệt ngẩng đầu, nhìn vào thân thể trắng nõn, trên da thịt vẫn còn in dấu tím đỏ của đợt ân ái trên xe hôm trước còn mờ nhạt thấy được, trong mắt hẳn lại phát ra tia khao khát.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 30: Trao Đổi Và Điều Kiện (1)

"Tôi sẽ là của anh."

Trịnh Liệt ngẩng đầu, nhìn vào thân thể trắng nõn, trên da thịt vẫn còn in dấu tím đỏ của đọt ân ái trên xe hôm trước còn mờ nhạt thấy được, trong mắt hẳn lại phát ra tia khao khát.

Hắn khẽ nhếch miệng nhìn Lâm Vĩnh Túc, đặt chiếc bút trong tay xuống bàn, sau đó chậm rãi đứng lên đi đến bên cạnh Lâm Vĩnh Túc.

Hành động này của Trịnh Liệt báo hiệu cho điều gì, Lâm Vĩnh Túc biết rất rõ. Thân thể cô cũng vì vậy mà khẽ run lên. Run không phải vì sợ, mà là cô không nghĩ tới một ngày mình lại phải dùng thân thể để trao đổi một cái gì đó.

Trịnh Liệt đứng trước mặt Lâm Vĩnh Túc, nhìn thân thể đang khẽ run lên của cô, hẳn thở dài một tiếng, đưa ngón tay lên vuốt ve khuôn má của cô, ngón tay lướt qua môi, xuống cổ, rồi nhẹ nhàng lướt qua những dấu ấn đang mờ hồ hiện ra trước mắt hẳn. Dừng lại ở bên vùng eo nhỏ nhắn, Trịnh Liệt đưa ra sau lưng, dùng lực một chút, cả người gần như là trần truồng của Lâm Vĩnh Túc bị ép sát vào trên người hẳn.

Trịnh Liệt khẽ nhếch miệng một cái: "Cô gái, em cho rằng tôi sẽ cần sao?"

Lâm Vĩnh Túc có chút kinh ngạc mở mắt nhìn Trịnh Liệt. Hẳn vừa nói gì?

Trong ánh mắt tràn đầy ngờ vực không thể tin đó, Trịnh Liệt lặp lại lần nữa: "Tôi không cần." Sau đó vỗ nhẹ vào đôi môi tròn trịa của cô hai cái, buông tay ra khỏi người cô, muốn xoay người quay về ghế làm việc.

Nhưng hắn còn chưa kịp xoay người, một bàn tay nhỏ nhắn đã nắm chặt lấy áo hắn.

Giữ chặt lấy hắn không cho bước thêm bước nào.

Trịnh Liệt trên mặt không bày ra chút cảm xúc nào, vẫn đứng yên như muốn để xem cô sẽ làm gì, bạc môi mỏng mím lại, đưa mắt nhìn xuống người đang quỳ gối xuống trước mặt mình.

Lâm Vĩnh Túc mang theo vẻ mặt cam chịu ngược nhìn hắn, thân thể còn hai mảnh vải ép sát vào đôi chân đang được chiếc quần âu ôm lấy của hắn.

Khuôn má cô chạm vừa đúng vào hạ bộ của hắn, cảm thấy chỗ đó có phần đã cương lên thì cơ thể cô có chút cứng nhắc, nhưng lập tức ôm hắn càng chặt hơn, khuôn mặt cọ cọ vào hạ bộ cách lớp vải quần của hắn khiến cho vật kia càng trở nên cứng rắn hơn.

Ôm uất ức, Lâm Vĩnh Túc cong cánh môi như cười như không, cũng dường như là đang tự giễu chính mình: "Nhưng là tôi muốn cái này của anh."

Nói xong, bàn tay non nớt của Lâm Vĩnh Túc không ngại ngừng đưa đến nơi giao điểm giữa hai chân hắn, sau đó kéo khoá. Nhưng vừa kéo xuống được một nửa liền bị một bàn tay to lớn ngăn lại. Lâm Vĩnh Túc không nghĩ đến của hắn đã cứng rắn như vậy rồi mà bản thân vẫn bị hắn ngăn cản nên có chút hơi ngạc nhiên, rồi lại nhanh chóng dùng lực muốn tiếp tục kéo xuống, lại bị bàn tay của hắn giữ chặt không nhúc nhích được. Bàn tay hắn dùng lực mạnh đến nỗi tay cô muốn gãy ra, đau đến muốn khóc. Từ trên đỉnh đầu truyền xuống một giọng nói âm lãnh, và cũng dường như còn chứa cả sự tức giận: "Cô làm loạn đủ chưa?"

Trịnh Liệt hất tay cô ra, quay người đi về phía ghế làm việc: "Mau mặc đồ vào..."

Câu nói còn chưa dứt, Lâm Vĩnh Túc đã ôm lấy người hấn, đôi tay trần vòng qua vùng eo thon rắn chắc, đôi ngực mềm mại no đủ tựa vào lưng Trịnh Liệt.

Kích thích này quá lớn đối với hấn rồi.

Đôi tay của Lâm Vĩnh Túc rất không ngoan ngoãn sờ soạng lung tung trên người của Trịnh Liệt, hấn không để cho Lâm Vĩnh Túc tự tung tự tác nữa mà lập tức cầm lấy tay cô, đè cô đặt nửa người trên lên bàn làm việc: "Được, nếu cô đã muốn thì tôi không còn cách nào."

Nói xong, Trịnh Liệt liền đưa tay xuống, soẹt một tiếng, khóa quần hoàn toàn bị kéo xuống, hấn lôi ra cự vật đã sớm ngẩng cao đầu, đưa cự vật tới nơi miệng huyệt của Lâm Vĩnh Túc mà cọ xát: "Đã ướt vậy rồi? Em thật không thể chữa."

Hấn cúi xuống đưa miệng ghé sát tai Lâm Vĩnh Túc, thở ra một làn hơi nóng rực, sau đó gặm cắn tới gò má, tới miệng, đưa lưỡi mình vào miệng Lâm Vĩnh Túc, quăn quýt, điên cuồng mà nồng nhiệt hôn môi, dây dưa với chiếc lưỡi nhỏ nhắn ở trong miệng cô. Thẳng đến khi Lâm Vĩnh Túc tựa hồ như mất hết khí lực, không khí trong não dường như sắp cạn kiệt thì đôi môi cô mới được thả ra, chớp lấy cơ hội này, Lâm Vĩnh Túc hít thở như thể đây là lần cuối được thở một loại.

Tay Trịnh Liệt đưa ra phía sau lưng Lâm Vĩnh Túc, gảy nhẹ một chút, khuy cài phía sau liền bung ra, chiếc áo ngực cũng theo đó mà tung ra, bộ ngực vì mất đi mảnh giáp cuối cùng mà nảy lên một cái, rồi rung rinh trước mặt hấn như mời gọi.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 31: Trao Đổi Và Điều Kiện (2)

Hai bầu ngực tròn trịa của Lâm Vĩnh Túc được thả rộng, nảy lên một cái rồi lại rơi xuống, kích thích thị giác của Trịnh Liệt.

Hai mắt Trịnh Liệt mờ ảo bị dục vọng làm cho vẫn đục: "Tôi luôn tự cho rằng sức chịu đựng và kiểm chế của mình rất tốt, nhưng em biết đấy..." nói đến đây hắn dừng lại, nhìn xuống thân thể đã trần như nhộng phía đằng trên của Lâm Vĩnh Túc.

Nhưng mà cứ ở trước mặt cô thì sức chịu đựng lẫn tính kiểm chế của hắn trở về con số không tròn trĩnh.

Lâm Vĩnh Túc nghe câu nói mờ ám của Trịnh Liệt, vành tai liền hồng lên, hai má cũng nổi lên phản ứng, hồng nhuận một mảnh, nhìn vào thật khiến người ta muốn cắn một miếng mà nhai nuốt vào bụng.

Nhũ hoa trước ngực cũng theo phản ứng tự nhiên mà cứng lên một chút, cự vật dưới thân của Trịnh Liệt đã sớm ngẩng cao đầu khê động đập, đầu cự vật màu hồng nhạt rỉ ra một giọt nước trong suốt, cương lên đến căng bóng. Hắn nhìn không được dùng tay cầm lấy cự vật thô to của mình để trước âm đ*o nhỏ hẹp của Lâm Vĩnh Túc, rất có kiên nhẫn mà nhẹ nhàng cọ xát, mật dịch trong hoa huy*t chảy ra ngàng càng nhiều, khó chịu khiến cho thân thể của Lâm Vĩnh Túc nóng ran lên. Trịnh Liệt như trêu đùa, hết cọ xát ở của huyết, lại dùng răng cắn lên nhũ hoa đang dựng đứng của Lâm Vĩnh Túc mà day day nhẹ, khiến cho Lâm Vĩnh Túc vì khoái cảm mà muốn rên ra tiếng, nhưng là ở đâu đó cô lại không muốn bản thân mình phóng

đánh như vậy, nên những tiếng rên rỉ đành được cô nín lại và nuốt vào trong cổ họng.

NHưng là Trịnh Liệt quá lưu manh, hẳn không những trêu đùa như thế, mà bàn tay hẳn còn rất có thành ý xoa nắn bầu ngực bên kia, bóp đến bầu ngực biến dạng méo mó.

"Sao lại im lặng? Nếu không làm tôi vui, em là..." Trịnh Liệt không hiểu sao rất ghét nhìn thấy bộ dạng cam chịu này của Lâm Vĩnh Túc, hẳn lập tức nói ra câu đó, như để đe dọa cô nhưng cũng là hẳn không muốn cô phải kìm nén làm gì. Cái gì cũng thẳng thắn chẳng phải là tốt hơn hay sao, ngay cả cảm xúc cũng phải thẳng thắn mới được. "Vĩnh Túc, cho phép tôi gọi em thế nhé, bộ ngực của em thật sự là rất lớn."

Bàn tay Trịnh Liệt vân vê đầu nhũ hoa , xoa bóp nơi mềm mại đầy đà của người phụ nữ, cảm giác này, thật sự là khiến cho bản lĩnh đàn ông của hẳn càng muốn nổi dậy hơn rồi.

Nhưng mà hẳn chưa thể, ít nhất là không thể trước khi cô phát ra tiếng rên rỉ.

Trịnh Liệt nhịn không nổi, ở phía dưới hoa huy*t, hẳn không dùng cự vật để ma sát nữa mà trực tiếp dùng tay mình, xoa nắn hòn ngọc tinh tế ở giữa hai chân, Lâm Vĩnh Túc như bị điện giật, co giật thân thể một cái, cô quay mặt sang một bên, cắn chặt lấy hai hàm răng của mình, cố ngăn không cho mình phát ra tiếng rên rỉ dâm loạn.

Nhìn một màn này, Trịnh Liệt có chút không hài lòng khẽ nhú mày, sau đó xoay người cô nằm dọc theo chiều bàn làm việc, nâng hai chân cô lên, giang rộng ra đặt lên trên bàn. hoa huy*t bí mật của người con gái lồ lộ trước mắt hẳn, không những lồ lộ mà còn mở rộng ra như mời gọi.

Trịnh Liệt định cúi xuống nhìn thì hai chân của Lâm Vĩnh Túc muốn khép lại, lại bị hai tay của Trịnh Liệt giữ chặt lấy, hẳn cúi đầu xuống nhìn

thật rõ ràng nơi hoa huy*t nhỏ hẹp giữa hai chân cô, sau đó ngược đầu lên nhìn Lâm Vĩnh Túc một cái, nói: "Em thật ướt." Nói xong liền dùng một ngón tay đưa vào hoa huy*t đang mở rộng kia.

Cảm giác vừa khó chịu vừa thỏa mãn khiến Lâm Vĩnh Túc nhin không được mà ưỡn cong eo.

"Mới vậy mà đã không chịu nổi rồi sao? Cầu xin tôi đi vào." Giọng nói của Trịnh Liệt mập mờ bay lượn trong không gian của căn phòng làm việc rồi bay tới tai Lâm Vĩnh Túc, nghe câu nói đó của hắn khiến cho Lâm Vĩnh Túc không khỏi đã hồng nay càng ửng hồng hơn, nhưng sau sự xấu hổ lại là một cổ chua xót.

Đối với hắn, cô giống như một công cụ thỏa mãn tình dục như vậy sao? Bảo cô vứt bỏ tự tôn để cầu xin sự dâm loạn từ hắn ư?

Không bao giờ.

Lâm Vĩnh Túc cắn cắn môi dưới, nhất quyết không chịu mở miệng.

Trịnh Liệt lại cho thêm một ngón tay vào nữa, cảm giác của Lâm Vĩnh Túc càng tăng cao, nhưng lại vẫn như là chưa đủ. Ngón tay của Trịnh Liệt từ từ rút ra cắm vào rút ra cắm vào trong cơ thể Lâm Vĩnh Túc, khiến cho ngón tay cũng dần ướt thắm mật dịch. Sau đó đột ngột ngón tay mãnh liệt đâm vào trong hoa huy*t thật mạnh, lại rất nhanh rút ra, sự đột ngột này khiến cho Lâm Vĩnh Túc không kịp chuẩn bị mà ngâm nga lên một tiếng, làm cho cả căn phòng đang nồng đậm mùi mờ ám càng thêm mờ ám.

Trịnh Liệt khê nhếch môi, cuối cùng cũng chịu thành thực rồi nha. Ngón tay hắn không vì thế mà buông tha cho tiểu huyết bé nhỏ, không những thế mà tần số đâm vào rút ra của ngón tay hắn còn càng ngang càng tăng, đâm đến Lâm Vĩnh Túc phải rên rĩ thành tiếng không thể ngăn lại được: "Ấn...Aaaaa... không cần... aa....."

Mười ngón tay Lâm Vĩnh Túc bấu chặt vào lòng bàn tay, in vào đó mười hằn móng tay rõ rệt.

"AAaaa.. Thực thoải mái... hơn...nhanh hơn...ân..." bị dục vọng che mất lý trí, Lâm Vĩnh Túc như thể mất hồn lạc vía nêu ra đòi hỏi.

"Vậy thì cầu xin tôi đâm vào em, ngoan."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 32: Trao Đổi Và Điều Kiện (3)

"Vậy thì cầu xin tôi đâm vào em, ngoan."

Trịnh Liệt nói bên tai Lâm Vĩnh Túc tựa hồ như đang dụ dỗ, nhưng cũng tựa hồ như là đang ra lệnh, âm thanh lãnh mạc mang theo mùi áp bách khiến Lâm Vĩnh Túc đang trong cơn mê luyến mà cũng không tự chủ mở miệng nói: "Àn...đâm vào tôi. Cầu xin anh đâm vào bên trong tôi."

Nghe cô nói vậy, Trịnh Liệt khẽ nhếch miệng một cái, sau đó bày ra ánh mắt vô hại nhìn cô, nói: "Em nói cái gì? Nói lại đi, tôi nghe không rõ."

Lâm Vĩnh Túc ngượng ngùng đỏ mặt, khẽ cắn cắn môi dưới sau đó nói: "Xin anh...đâm vào bên trong tôi." Haha...suy đồi thế này là cùng. Cô đã vứt hết cả tự trọng lẫn tự tôn của bản thân xuống đất rồi.

Đến cả bản thân của Lâm Vĩnh Túc cũng không thể ngờ được là mình có thể nói ra những lời như vậy. Chưa bao giờ, chưa bao giờ cô nghĩ đến tình cảnh này có thể xảy ra. Sinh ra đã là một đương kim tiểu thư sống trong nhung lụa vào sự bao bọc của cha mẹ.

Cô chưa từng nghĩ tới cảnh là mình có thể ở dưới thân đàn ông mà đâm dăng rên rỉ chứ đừng nói tới việc phải nói ra những câu nói như vừa rồi.

Bàn tay Trịnh Liệt không ngoan đưa xuống phía hạ bộ đang chảy ra mật dịch của cô mà nhẹ nhàng xoa nắn vòng quanh bề mặt âm hộ khiến cho nhiệt hóa trong người ;Lâm Vĩnh Túc càng tăng cao, cơ thể Lâm Vĩnh Túc càng phát ra phản ứng, nóng bừng lên, cô hơi nâng nâng mông của mình, dường như là muốn tiếp xúc gay gắt hơn với tay của Trịnh Liệt. Nhưng mà

Trịnh Liệt như trêu đùa cô, cô càng nâng mông thì tay hẳn càng lên cao, độ tiếp xúc giữa bàn tay và âm đ*o luôn luôn được giữ ở một khoảng cách nhất định, khiến cho Lâm Vĩnh Túc khó chịu rên rỉ.

Cô muốn, cô muốn...Nơi đó của cô đang vô cùng khao khát, vô cùng nóng hừng hực như thể muốn thiêu đốt cả người cô.

Cô cần có gì đó lấp đầy sự trống rỗng này. Khó chịu quá đi mất.

"Nếu đã muốn như vậy, thì tới đây cầu xin tôi." Trịnh Liệt chậm chậm đi tới ghế làm việc ngồi xuống, lưng tựa vào thành ghế, hai chân hơi co lại trong chiếc quần âu kia. Nhìn hẳn vẫn vô cùng lịch lãm, chỉ có ở nơi hạ thân kia, khóa quần đã được kéo xuống, cựa long cũng đã dùng mảnh ngẩng cao đầu vươn ra bên ngoài.

Trái ngược với bộ dạng "rất đàng hoàng" kia của Trịnh Liệt thì Lâm Vĩnh Túc đã bị lột trần thân thể, da thịt trắng nõn lồ lộ bày ra trước mắt Trịnh Liệt, cô nuốt một miếng nước bọt, vẻ mặt cam chịu bước xuống bàn, đi tới trước ghế làm việc.

Cô ngồi xuống trước mặt hẳn, nhìn cự vật thô to đang ở trước mắt mình mà khẽ rùng mình, lại nhận được khí thế áp bức từ trên người Trịnh Liệt truyền xuống khiến cô liền đưa tay ra cầm lấy thân cự vật. Hành động của cô rất vụng về, vừa nhìn cũng có thể biết rằng cô là lần đầu làm loại chuyện này khiến trong lòng Trịnh Liệt không khỏi có chút kinh hỷ.

Nãy giờ nhìn Lâm Vĩnh Túc thật sự hẳn muốn phát điên, không phải là dục vọng mà là một cái gì đó, một thứ cảm xúc không nói rõ tên. Chỉ là hẳn cảm thấy cô thật đáng ghét, dám xem hẳn như là kẻ phóng túng mà nói "tôi sẽ là của anh". Hẳn cần ư? Nếu như cần thì có hàng ngàn hàng vạn những phụ nữ xinh đẹp quyến rũ khác đang muốn tiếp cận hẳn.

Nhưng vì sao hẳn lại đồng ý?

Có lẽ là ...

"Aaa...." Trịnh Liệt đang mông lung suy nghĩ thì phát ra một tiếng ngâm dài. Hắn mở to mắt nhìn cô gái đang ngồi quỳ trước mặt há miệng ngậm lấy cự vật của mình.

AAaaaa...cô cứ nhiên lớn gan đến vậy, dám dùng miệng.

Trịnh Liệt bị khoái cảm từ phần thân truyền tới toàn thân làm cho cơ thể có chút bất định, hai tay không tự chủ mà bám chặt lấy thành ghế, dùng sức để bản thân không bị cô làm cho phát điên. Nhưng là Lâm Vĩnh Túc không hiểu lần này đến đây đã ăn phải gan hùm hay sao mà vẫn điếc không sợ súng, tiếp tục ngậm lấy phần phân thân to lớn kia vào trong miệng, phân thân của hắn lớn đến nỗi cô phải há miệng hết mức mới có thể ngậm trọn quy đầu của hắn.

Vì khoái cảm mà Trịnh Liệt không thể chịu nổi nữa, tay hắn vô thức đưa ra phía sau đầu của Lâm Vĩnh Túc, dùng sức ép đầu cô sát gần hơn cự vật để cự vật có thể vào sâu hơn trong miệng cô.

Thứ đó của hắn đúng là quá lớn đi, chỉ mới vào chưa được một nửa mà quy đầu đã chạm tới cuống họng Lâm Vĩnh Túc, khiến cho Lâm Vĩnh Túc muốn nôn ra, đầu cô muốn rút ra nhưng lại bị bàn tay hắn giữ lại không cho di chuyển. Và ngay sau đó thì sự di chuyển của đầu cô được điều chỉnh bởi bàn tay to lớn của Trịnh Liệt. Hắn vì bị khoái cảm xâm lấn mà không quan tâm đến cảm nhận của cô, chỉ biết ngang tàn dùng tay đưa đẩy đầu cô để dương v*t ra vào trong miệng cô.

Cuống họng Lâm Vĩnh Túc bị chọc ra chọc vào đến buồn nôn, nhưng mà Trịnh Liệt vẫn một mực không thacho cô. Cô có cảm giác như nếu bây giờ mình mà nôn thì sẽ nôn luôn cả ruột gan mình ra ngoài vậy, nước mắt không biết từ đâu tụ lại trên mắt, theo hốc mắt nóng ẩm chảy xuống gò má. Vì công ty của bố mình, cô có thể chịu đựng.

Miệng vì bị dương v*^t của hắn lấp đầy mà không thể nói gì, chỉ phát ra được những tiếng ú ớ không rõ.

Trịnh Liệt bị khoá cảm áp chế khiến hắn muốn phun luôn trong miệng Lâm Vĩnh Túc, may mắn sao đã nhanh chóng kìm lại rồi rút ra, chất dịch trắng bắn lên trên mặt Lâm Vĩnh Túc.

Trịnh Liệt thỏa mãn thở một hơi, lại nhìn thấy đôi mắt ướt đẫm của Lâm Vĩnh Túc, lúc này hắn mới nhớ đến vừa rồi mình đã quá không kiểm soát được hành động mà đem cô làm như vậy. Trong lòng liền có chút áy náy nhưng rất nhanh biến mất, thay vào đó là cự vật vừa mềm đi vì nhìn thấy cơ thể của Lâm Vĩnh Túc mà lại lần nữa ngẩng cao đầu: "Cởi quần ra." Hắn ra lệnh.

Lâm Vĩnh Túc không còn cách nào liền nghe theo, đưa tay cởi thắt lưng của Trịnh Liệt ra. Tiếng lạch cạch của dây lưng cùng mùi dịch mật nồng đậm trong không khí khiến cho không gian phòng làm việc vô cùng ám muội.

Chiếc quần còn chưa được cởi ra, Lâm Vĩnh Túc đã bị Trịnh Liệt lật người xuống mặt sàn có trải thảm, cả người cô lộ ra trước mắt hắn.

Trịnh Liệt tự mình cởi lấy quần, xong xuôi dùng cự vật đã ngẩng cao đầu, thô to dũng mãnh đến trước cửa huyết đang tràn ra chất dịch nhầy. Quy đầu vờn nhẹ trước cửa huyết: "Em đã ra nhiều vậy rồi hắn là đang rất mong chờ nó đi vào đúng không?" Ngừng một lát, nói tiếp: "Là do em tự nguyện đưa đến trước mặt tôi. Miếng thịt ngon thế này, không ăn thì hơi phí nha."

"Vậy...anh nhớ ăn cho kỹ vào, coi chừng nghẹn." Lâm Vĩnh Túc nhìn hắn, hờ hững nói.

Trịnh Liệt nghe vậy khẽ cười nhẹ, đúng là chỉ có cô mới có thể nói ra những câu phi thường nguyên rủa như vậy đối với hắn: "Được, chiều ý em.

Tôi sẽ ăn đến mức em cầu xin, tôi cũng sẽ không dừng lại."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 33: Trao Đổi Và Điều Kiện (4)

Trên đường đời, nhiều thứ sẽ khiến ta lạc đường hay ít nhất là rẽ sai đường, điều chúng ta cần làm, là đừng sợ hãi, đừng lo lắng, mà hãy cố gắng biến sai thành đúng.

----tôi là dải phân cách----

Khẽ vỗ nhẹ vào cái mộng tròn trịa trắng nõn của Lâm Vĩnh Túc một cái khiến Lâm Vĩnh Túc cắn môi kêu lên một tiếng.

Tên xấu xa, dám khi dễ cô, rồi sẽ có ngày cô sẽ khi dễ hẳn, cho hẳn muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.

"Cảm ơn em đã quan tâm. Tôi sẽ ăn kỹ đến mức tới khi em khiech thét cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không dừng lại." Trịnh Liệt nhìn cô bằng ánh mắt tục lửa, ngọn lửa như muốn bùng cháy, muốn thiêu đốt dụng vọng bùng cháy hơn.

Trước lời nói vô cùng có "nhân tính" lẫn từ tính của hẳn, Lâm Vĩnh Túc chỉ biết im lặng cắn cắn môi nghĩ: cái ngày cô khi dễ hẳn... hẳn là không có đi.

Đang nghĩ, Lâm Vĩnh Túc bỗng cảm nhận được một vật to lớn đang chạm trước cửa huyết nóng bỗng bỗng xuất hiện. Vật kia quả thật là vừa thô vừa to khiến cho cô có chút trở nên giật mình rồi lại nhanh chóng nổi lên cảm giác như bị điện giật.

Cố không biết, cô không cần biết nữa. Chỉ biết hiện tại trong người cô đang trống rỗng, đang muốn được nếm trải lại cái cảm giác với hắn, cô nhớ...

"Nhớ của tôi đã đâm vào em bao nhiêu lần không?" Trịnh Liệt gian tà nở nụ cười, ngón tay vuốt ve phần da thịt đang ửng đỏ vì bỏng rát của Lâm Vĩnh Túc. "Muốn nó đâm vào em không?"

Vừa nói, côn th*t vừa nhấn ra vào quy đầu như đùa cợt như mời như như thể đó là sự kiên nhẫn. Kiên nhẫn đến muốn phát điên!

Lâm Vĩnh Túc theo nhịp nhấn ra vào của quy đầu mà nâng mông lên, muốn vào sâu hơn nữa. Phải! Cô...

"Muốn...ừm...xin anh...đâm vào tôi...khó chịu quá...ân..." Lâm Vĩnh Túc vặn vẹo eo nhỏ, bàn tay xinh đẹp đưa tới một bên ngực mà tự mình xoa bóp nhẹ nhàng, như thể làm vậy sẽ khiến cô dễ chịu hơn vậy. Tay còn lại cô đưa lên miệng, ngón tay cái đưa đến trước miệng, mút vào. Trên ngón tay liền dính đầy nước bọt, gây kích thích thị giác vô cùng.

Nhìn cảnh này, Trịnh Liệt không thể nhịn nổi nữa mà gầm nhẹ một tiếng, dùng sức thật mạnh, đưa toàn bộ nam căn vào hoa huy*t ướt át.

"Á..." Bất ngờ bị chọc vào, Lâm Vĩnh Túc rên lớn một tiếng, từ nơi giao hợp co bóp chặt chẽ lấy côn th*t to lớn chạy lan truyền khắp toàn thân cảm giác tê rần như thể có hàng ngàn con kiến đang gặm nhấm cô, có điều... cảm giác này khiến cô nghiện. "A...nhanh hơn...nhanh một chút...ừ...mmm...".

Trịnh Liệt cũng thoải mái đến thiếu chút nữa đã không biết trời đất gì nữa. Hắn nghiêng chặt răng, qua kẽ răng sít sao rít lên: "Tiểu yêu tinh, em muốn khiến tôi chết trên người em luôn đúng không?"

"A.....ừ.... ." giờ phút này ý thức Lâm Vĩnh Túc trở nên mơ hồ, cả người run rẩy, không còn nghe hẳn nói gì, không còn biết mình đang ở đâu, chỉ biết hưởng thụ lấy khoái cảm mê đang xông đến từng lỗ chân lông trên người cô.

Trịnh Liệt chậm rãi động mấy cái, cúi người xuống hôn mặt cô, nụ hôn rất nhẹ nhàng giống như lông vũ rơi xuống. Lâm Vĩnh Túc rên rỉ thốt ra, Trịnh Liệt dùng môi bao trùm lên môi Lâm Vĩnh Túc, sau đó đâm mạnh một cái khiến Lâm Vĩnh Túc kêu lên. Trịnh Liệt nâng đầu lên, nhìn xuống khuôn mặt vì đau mà khẽ nhíu mày lại của Lâm Vĩnh Túc, từ môi dưới có màu anh đào nhạt của cô hiện tại đã có thêm một màu nữa, là màu đỏ tươi cùng dấu răng của hẳn.

nhìn bộ dạng cô như thế này khiến cho hẳn có một loại cảm giác thỏa mãn mãnh liệt, hẳn không khỏi thỏa mãn than nhẹ, thật là một tiểu yêu tinh.

Lâm Vĩnh Túc bị hẳn trêu đùa hết sức thoải mái, há mồm rên rỉ, nghe tiếng rên rỉ đầy phóng túng của cô, Trịnh Liệt khẽ cúi đầu nở nụ cười, động tác phía dưới bắt đầu tăng nhanh. Mãnh liệt kích thích khiến toàn thân Lâm Vĩnh Túc run rẩy, eo thon đong đưa theo động tác của Trịnh Liệt, đón hẳn đi vào.

Trịnh Liệt thấy Lâm Vĩnh Túc động tình phối hợp thì trong lòng càng thêm hưng phấn, hẳn đem hai chân Lâm Vĩnh Túc vòng qua hông hẳn, hai tay nâng mông trắng nõn của cô, chỗ kín động tác không ngừng, cấp tốc vào sâu một chút, chỉ thấy toàn thân Lâm Vĩnh Túc một hồi động đậy, hai chân không tự chủ được kẹp chặt hông hẳn, trong hoa kính một dòng chất lỏng trào ra, khiến Trịnh Liệt thoải mái cực điểm, vì vậy hẳn gặm nhẹ một cái, ôm eo cô hung hăng ra vào, đâm thật mạnh vào bên trong.

Mỗi nếp nhăn bên trong hoa kính mềm mại dường như đều căng ra hết mức, đón nhận lấy từng đợt xâm nhập như vũ bão của Trịnh Liệt.

"Ân...mạnh....lớn...không... ngừng...aaa....không được...hư mất...."

Lâm Vĩnh Túc khóc nức, nước mắt ứa ra, nói không rõ lời, bị cắt ngang bởi những lần đâm ra chọc vào của Trịnh Liệt. Cô chịu không nổi nữa, quá thô bạo, quá mãnh liệt đi, nó khiến cô muốn nổ tung.

"hự...rất cuộc là em đang muốn nói gì? ân... Tôi nghe thật không hiểu nha." Tiểu yêu tinh này, trong hoàn cảnh này rồi mà vẫn cố gắng nói ra những lời đó để quyến rũ hẳn? thật đáng trừng phạt mà.

Đang chọc vào, Trịnh Liệt dừng lại. Hẳn đứng dậy đi tới giá sách treo trên tường.

ở một góc nhỏ gần lọ thủy tinh trên dãy sách thứ hai, hẳn lấy ra một lọ nước màu đen. Nhìn qua cũng có thể hiểu đó là thuốc gì, chỉ là hiện giờ Lâm Vĩnh Túc đang bị đục mê chiếm cứ, đầu óc không thể suy nghĩ đến những chuyện khác, mà thân thể vì bị ngừng khi đang chuẩn bị tới cao trào nên không ngừng vắn vẹo đến đỏ ửng từng mảnh da thịt.

Mở nắp lọ ra, một mùi hắc bốc lên nồng nặc. Lúc này Lâm Vĩnh Túc mới khịt mũi mở mớ hồ he hé mắt ra, nhìn tới lọ nước đen trong tay Trịnh Liệt không khỏi giật mình, ánh mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

"Không cần...không...xin anh..."

Nhưng là lọ nước đã được Trịnh Liệt đưa vào hoa huy*t của cô, đổ hết vào trong đó.

Chất lỏng lạnh ngắt tiếp xúc với hoa huy*t non mềm khiến sc sinh ra một loại cảm giác ớn lạnh khó tả.

"A...không cần...aa.....xin anh....ừm..." thứ chất lỏng màu đen kia đi vào cơ thể cô qua đường hoa huy*t, nó chảy đến đâu cô đều có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt của cơ thể mình, phải, cô nhận thấy sự thay đổi rõ rệt.

"Tiểu yêu tinh, đây là cực phẩm xuân dược. EM có cảm thấy có gì khác không?" vừa nói, bàn tay Trịnh Liệt vừa sượt nhẹ lên da cô, từ mặt, đến vai, eo, đùi.. Bàn tay hần vuốt đến đâu, chỗ đó như bị hàng ngàn con côn trùng thiêu đốt, nóng cháy đến khó chịu. Đến vùng tam giác giữa hai chân cô, Trịnh Liệt dừng lại, giọng nói mang theo thập phần mập mờ khó đoán: "Em sẽ hiểu thế nào là địa ngục và thiên đường ở chung một chỗ sớm thôi. Đến lúc đó đừng trách tôi ăn em kĩ quá nhé."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 34: Trao Đổi Và Điều Kiện (5)

Nơi hạ bộ đang được bàn tay Trịnh Liệt chạm vào nổi lên từng sóng cảm xúc khó tả. Nóng cháy mà tràn đầy khao khát.

"Aa...nóng....Ủm.....nóng quá...khó chịu...aaa....." Lâm Vĩnh Túc vịn vẹo hông, bàn tay càng xoa nắn bầu ngực mãnh liệt hơn: "ân...cho tôi...cho tôi....tôi muốn...."

Lâm Vĩnh Túc khe khẽ nói, như có như không mở mắt ra, đưa ánh mắt tràn đầy sương mù dục vọng nhìn Trịnh Liệt.

Một tay Trịnh Liệtthong thả vuốt ve mặt cô, còn cái tay đang đặt nơi u cổ vẫn như có như không vờn lấy nơi yếu ớt mẫn cảm nhất của cô, nhấn một cái.

“Ngô...” Cảm giác được cô kháng cự kẹp chặt hai chân lui về sau, bàn tay vốn đang vuốt ve mặt cô kia cường ngạnh nhưng cũng không mất đi ôn nhu đè gáy cô lại, tay kia thì dùng sức hơn nhấn thật mạnh lên viên trân châu, sau đó trực tiếp xoa nắn viên trân châu cứng rắn đứng thẳng bên trong, ngón tay cái mềm nhẹ vuốt ve nó, ngón giữa chậm rãi ở cửa hoa huy*t khẽ vuốt qua lại, khiêu khích dục vọng của cô bộc phát ra ngoài.

Chưa bao giờ bị âu yếm như thế, lại còn bị Trịnh Liệt đồ xuân được loại cực mạnh vào người, cô làm sao có thể chống lại khiêu khích như vậy, người đàn ông ngang tàn trước mặt cũng không thể kiềm chế được bản thân nữa mà đè nam căn tráng kiện của hắn lên miệng hoa huy*t ướt át nóng rực của cô, ma sát làm cho thân thể cô nóng lên, khí nóng dồn dập, khoái cảm càng ngày càng tăng vọt.

Lâm Vĩnh Túccó cảm giác cô sắp nổi điên rồi, cô vốn đâu phải là người như thế này , nhưng mà cô lại không thể khống chế được chính mình, dục vọng xa lạ mà lại điên cuồng, làm cho cô bắt đầu đón ý hòa với hắn, đón ý hòa với người đàn ông chiếm đoạt thân thể của mình, đón ý hòa với người đã trực tiếp lấy đi mạng sống củabố cô, đón ý hòa với người mà vốn dĩ cô nên trốn tránh thật xa.

Trong cơ thể đột nhiên có một ngón tay nhập vào làm cho Lâm Vĩnh Túcmạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong khóe mắt dính nước mắt trong suốt, cô không biết bộ dạng hiện tại của mình có bao nhiêu hấp dẫn, chỉ biết không ngừng rên rỉ, theo mỗi lần ngón tay trườn vào, cô có cảm giác như mình sắp chết.

“Liệt! Ô — , nhanh ..nhanh hơn một chút...” Trời ạ! cô thật thoải mái, lại thật khó chịu, không thể khống chế được cảm giác muốn bắn ra goài, ngón tay kia không biết va chạm vào điểm nào trong vách tường của cô, chính là hung hăng nhấn một cái, liền làm cho cô vút bỏ toàn bộ rụt rè, e lệ, thậm nghĩ không ngừng rơi xuống, rơi xuống, trụ lạc trong vực sâu dục vọng đen tối.

Ánh mắt u ám nhìn gương mặt thanh thuần trong tay mình bây giờ tràn ngập xuân triều, Trịnh Liệt tà tứ cong lên khóe môi, lại nhập vào hai ngón tay, bay nhanh trong hoa kính co rúm, cảm nhận được nhục bích non mềm của cô một trận lại một trận co rút đè ép ngón tay hắn, hắn một bên ấn lên viên trân châu cứng rắn, một bên để lên điểm cứng rắn nổi lên ở sâu trong vách hang kia, mạnh mẽ đè xuống —

“A! A a a...” Lâm Vĩnh Túccuối cùng cũng nhịn không được khóc rống thất thanh, ở trong cực hạn cao trào cô dường như thấy được có hàng ngàn bông pháo hoa bắn lên trong đầu mình, bàn tay người đàn ông dịu dàng mơn trớn mái tóc dài của cô, giống như cha cô trước đây vẫn vuốt ve đầu cô như thế, ôn nhu mà lại tinh tế.

“Cô có nhớ người cha hiền từ hết lòng vì gia đình của mình không? Có nhớ người mẹ uy nghi nhưng không kém phần quyến rũ của mình không? Một gia đình thật hạnh phúc...” âm thanh trầm thấp như đang thôi miên, mê hoặc tâm trí cô, trong朦胧 lung cô dường như nhìn thấy được mái ấm kia, khi đó cô vẫn là tiểu công chúa rất hạnh phúc, cô thích nhất mặt váy lụa trắng, cùng bố mẹ đi dạo ở trong vườn hoa tung tăng vui đùa.

“Ân...” Mơ hồ đáp lại câu hỏi của hắn, Lâm Vĩnh Túc không nhìn thấy được, ánh mắt người đàn ông vốn đang tràn ngập tình dục dần dần u ám lại, trở nên lạnh lẽo.

Cũng không báo trước, Trịnh Liệt dùng sức thật mạnh, chỉ nghe một tiếng da thịt va chạm nhau vang lên thật lớn, cả côn th*t đã ngập trong hoa huy*t. Hoahuyệt như cái miệng đói khát, mút thật chặt lấy nam căn của Trịnh Liệt như không cho hắn rút ra vậy.

Lúc này, Lâm Vĩnh Túc còn không kịp hét lên tiếng, chỉ biết mở lớn mắt, há miệng thật lớn, như để giải tỏa cơn khoái cảm điên cuồng đang xông lên bộ não của cô.

“Bảo bối, không thích tôi làm vậy sao?” hắn hôn nhẹ lên cái cổ bóng loáng của cô, động tác ấy vô cùng ôn nhu đến ngay cả Trịnh Liệt cũng không nhận ra, “Em có cảm thấy không, nó đang cùng tôi kết hợp...”

“Ân...” Lâm Vĩnh Túc mặt nhăn như tơ, khó nhịn vắn vẹo thân thể, thân thể bị hắn dạy dỗ vô cùng miễn cảm dễ dàng bị trêu chọc nổi lên phản ứng, chân cô không tự chủ được mở rộng ra, để dễ dàng cho hắn tiến vào.

Đúng là tiểu yêu tinh, cô chủ động làm cho Trịnh Liệt quy đầu đang nằm bên trong cơ thể cô nhất thời lại trưởng lớn vài phần, trượt ra rồi lại mãnh liệt va chạm, vừa lòng nghe thấy cô rên rỉ, Trịnh Liệt hôn trụ môi cô, bàn tay vươn ra phía sau xoa nắn cặp mông mềm mại, ngón tay thô ráp lại luồn ra trước vuốt ve viên trân châu cứng lên.

“Em muốn tôi không động đến công ty của ông ta đúng không? Vậy tôi có điều kiện.” hần thở hỗn hển cố nén lại dục vọng muốn ở trong cơ thể cô tàn sát bừa bãi, Trịnh Liệt cúi đầu ngậm lấy nhũ phong đỏ hồng đang đứng thẳng, phía dưới mảnh liệt rút ra chọc vào.

Trong đầu Lâm Vĩnh Túc bây giờ đang vô cùng hỗn loạn, lại còn nhắc đến bố cô làm cô càng thêm không tự chủ được mà vô thức giật mình, mới nhớ tới mục đích tới đây của mình.

Phải, là cô tới để xin hần tha cho công ty của bố cô, là cô tới để lấy thân thể ra trao đổi cho công ty của ông được an toàn. Đã là ông thì dù là bất cứ chuyện gì, cô cũng sẽ không ngần ngại.

“Tôi...ân....Đồng ý với tất cả mọi điều kiện. Chỉ cần...Á...anh đừng động tới Lâm Noãn, thì...ừm... tôi tình nguyện..ân...làm trâu làm ngựa...aaaa....” cô bị hần làm cả người như nhũn ra, toàn bộ thân thể mềm xuống thành một bãi xuân thủy.

“A!”

“Kêu to thêm một chút, tôi thích nghe tiếng kêu của em.” Hần khàn khàn nói, tay vịn chặt thắt lưng cô, người đàn ông không hề hề đè nén dục vọng của chính mình, kêu rên đem cô đỉnh loạn, nam căn tráng kiện cùng với dâm dịch phát ra tiếng nước chảy dâm mỹ .

Cô thật chặt , vừa nóng vừa mềm , làm cho hần rốt cuộc cũng không thể nào tiếp tục dịu dàng, hạ thân không ngừng hưởng nơi sâu nhất mà xâm nhập, mỗi lần xâm nhập đều dường như đem hết sức lực mà đâm vào, dùng toàn lực nhập vào chỗ sâu nhất, làm cho cô yêu kiều rên rỉ không ngừng.

“Á... Liệt...á...” cô thất thần gọi tên của hần.

“Được. Lời nói của em đã được tôi ghi âm lại, em đừng quên, từ bây giờ tôi nói gì em cũng phải nghe.” Trịnh Liệt nói xong, đem hai chân cô đặt

trên vai, cuồn dã tiến lên, cảm giác được hoa tâm cô đột nhiên co rút mút chặt lấy hăn, không khỏi thích thú đến toàn thân đều run lên.

“sướng...aaa....nữa....aaa...” khóe mắt Lâm Vĩnh Túc ẩm ướt, tay sờ soạng lung tung , giống như muốn bám víu vào cái gì, cô đang muốn suy nghĩ một chút hăn vừa nói cái gì thì lại bị hăn va chạm làm cho đầu óc trống rỗng.

Động tác Trịnh Liệt hơi ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt không còn đủ phân biệt trời trăng của Lâm Vĩnh Túc khẽ khép hờ hai mắt, sau đó dốc toàn lực, đâm thật mạnh mấy chục cái liên tiếp. Hăn đâm vào rút ra điên cuồng như dã thú động dục. khiến Lâm Vĩnh Túc khóc thét: "Áaaaaa..... KHông...AAAAA....chết...chết mất...ừm...tôi ra...ra....AAAAAAA....."

Lâm Vĩnh Túc thét lớn một tiếng, cũng là lúc Trịnh Liệt gầm lên một tiếng thật lớn, liền sau đó một dòng tinh dịch nóng ẩm, thật nhiều đổ vào trong hoa huy*t của Lâm Vĩnh Túc.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 35: Con Gái Sẻ Bảo Vệ Hai Người

Lâm Vĩnh Túc nhìn mình qua tấm gương trước mặt.

Đôi mắt hồng ngân vẫn còn vương chút mơ hồ, hai má đỏ ửng, trên cổ toàn những vết tím đỏ cho thấy trận hoan ái vừa rồi đã có bao nhiêu phần kịch liệt.

Toàn thân cô rã rời, dường như không còn chút sức lực nào, nhưng cô đã cố gắng lôi kéo quần áo mặc vào người rồi tới toilet để... để làm gì? Cô không biết. Cô chỉ biết là hiện tại cô có cảm giác như toilet cũng chê cười cô hẳn hơn nó.

Lâm Vĩnh Túc cười khổ một tiếng, vừa định đưa tay để vịn vò nước thì nghe thấy tiếng động đằng sau, kèm theo đó là một giọng nói mang theo ba phần thương hại, bảy phần mỉa mai, nói: “Ha, nhìn mặt dễ thương thế, hóa ra cũng là loại đàn bà lấy thân để trao đổi cho đàn ông vui chơi.”

Lâm Vĩnh Túc quay người lại, là cô thư ký họ Ngô khi nãy vào phòng Trịnh Liệt.

Lâm Vĩnh Túc hơi nhú mày nhìn cô ta, tỏ vẻ không hiểu. Nhưng có trời mới biết là tim cô đang đập thành thịch. Phải, là vì cô hiểu cô ta nói đúng. Cô đúng là lấy thân mình để trao đổi, để đàn ông vui chơi trên chính thân thể của mình.

“Cô nhìn tôi như thế là có ý gì? Đừng lên mặt với tôi, cô tưởng được làm thư kí cho Trịnh tổng thì cô có thể vênh mặt lên với tôi ta?” Cô thư kí họ Ngô rất tức giận khi Lâm Vĩnh Túc nhìn mình như thế.

Chính là tức giận. Không những thế, mà còn là phi thường tức giận. Vì có gì một con bé miệng còn hôi sữa mà dám nhìn cô ta bằng ánh mắt khiêu khích đó chứ? Tưởng quyền rũ được Trịnh tổng thì mình lên mặt được ư? Hừ! Thư kí thì sao? Dù gì cũng là phó thư kí, vẫn là cấp dưới của cô ta.

“Cô nói thư kí? Tôi... làm thư kí?” Lâm Vĩnh Túc chỉ vào mặt mình, đưa ánh mắt như kẻ ngốc nhìn cô ta hỏi.

Thư kí ư? Đúng là anh ta đã nói từ bây giờ hẳn nói gì cô cũng phải nghe theo, đúng là cô cũng đã đồng ý. Nhưng mà thư kí thì... có phải là quá cao rồi không? CÔ còn tưởng sẽ bị hăn dày vò, bị hăn vui đập cho đến chết đi sống lại chứ.

“Cô vui mừng cái gì?” Thư kí Ngô khẽ nhếch miệng, nhưng là sự thù hằn trong ánh mắt thì không chút che dấu mà lộ ra, bắn về phía Lâm Vĩnh Túc: “cô cũng chỉ là đồ gái bán thân thôi, không biết xấu hổ hay sao mà vẫn cười được? Hay từ nhỏ đã được mẹ cô dạy cho như thế? Hả?”

Cùng lúc khi chữ “hả” cuối cùng thốt ra từ miệng của thư kí Ngô thì một cái tát như trời đánh cũng giáng xuống luôn một bên má của thư kí Ngô.

CHÁT!!!

Sức đánh không nhỏ, lại ở trong không gian hẹp nên tiếng vang càng trở nên to bất thường. Lâm Vĩnh Túc mở lớn hai mắt, hai môi mím lại: “Tôi không cho phép cô xúc phạm mẹ tôi.”

Cô...cô vừa đánh người.

Cô vừa đánh cô gái đó.

Cô ta dám xỉ nhục mẹ cô.

Nhưng....

“Cô nhớ đấy.” Thư kí Ngô sau một giây sững sờ thì bừng tỉnh, sau đó ôm mặt đi ra khỏi toilet.

Chỉ còn lại Lâm Vĩnh Túc ở trong toilet, cô dựa lưng vào tường, từ từ trượt người xuống. Sau đó ngồi thụp xuống, ôm lấy hai đầu gối.

Mẹ, bố...hai người yên tâm. Con gái sẽ bảo vệ hai người.

Vuốt vuốt lọn tóc bên má, Lâm Vĩnh Túc bước từng bước khó nhọc trên nền hành lang của tập đoàn IE.

Cô đang cảm nhận từng đợt đau buốt dâng lên, từ hạ bộ đến lưng hay bụng. Đầu óc cô như quay cuồng, cô phải vịn tay vào tường để cẩn thận bước đi, cố gắng không để cho bản thân mình ngã. Nhưng là... khó chịu thật đấy. Nơi hoa huy* t vừa giao hợp với hân dưỡn như đang bị hàng ngàn cây kim đâm vào. Đau rát.

Thư kí ư? Hừ... rốt cuộc là hân đang muốn âm mưu chuyện gì mà lại để cô làm thư kí cho hân chứ?

Cô muốn về nhà. Cô muốn rời khỏi đây, muốn ngủ một giấc đã.

NHưng nhìn xuống đôi chân trần của mình, Lâm Vĩnh Túc khẽ cười nhạt. Cô đi ra khỏi phòng hân mà quên mang theo giày rồi. Phải vào lấy mới được. Lấy xong cô sẽ về nhà ngủ một giấc thật lâu, sau đó còn phải đi thăm bố, bố ở một mình chắc cô đơn lắm. À... còn phải tới bệnh viện để xem tình trạng của mẹ nữa. Chắc, mẹ thích nhất là hoa lưu li, trước khi tới cô sẽ mua một bó hoa lưu li thật to thật đẹp cho mẹ mới được.

Cạch.

Cánh cửa phòng tổng giám đốc mở ra.

Phía xa xa có hai người đang ngồi và hai người đang đứng. Gì thế này? Là một người đang ngồi và một người đang đứng chứ.

Mắt cô bị ảo giác thật rồi. Lâm Vĩnh Túc cúi đầu, nhắm nhắm mắt lại, như thể làm vậy thì đầu óc đang quay cuồng có thể lấy lại được chút tỉnh táo hơn.

Phải tìm giày cái đã.

Lâm Vĩnh Túc bước đến bên bàn làm việc của Trịnh Liệt, hẳn đang ngồi dựa lưng vào ghế, dung đôi mắt chim ưng uy mãnh nhìn cô.

“Trịnh tổng...” Lâm Vĩnh Túc nghe được tiếng noiscos chút em lẹ, có chút rụt rè, nhìn lại, đây chẳng phải là thư kí Ngô sao? Chẳng phải là người vừa bị cô đánh một cái sao? Sao bây giờ lại đứng bên cạnh Trịnh Liệt? Sao bỗng nhiên lại mang khuôn mặt ướt đẫm như con mèo nhỏ uất ức vậy? Sao hai mắt bỗng dựng đỏ hoe như thể vừa bị bắt nạt vậy?

Ha. Chẳng lẽ là mách lẻo sao?

Cô ta tưởng cô sợ sao?

Vừa định cúi người nhặt giày lên, ánh mắt cô vừa khéo lướt qua khuôn mặt Trịnh Liệt, dường như cô thấy hẳn gật đầu một cái, ngay sau đó “CHÁTTTTT....” Một cái bạt tai như trời giáng rơi xuống trên mặt Lâm Vĩnh Túc.

Mái tóc dài bị đánh tung tóe lên mặt, không nhìn thấy rõ được cảm xúc của cô lúc này, nhưng trên gò má trắng nõn đã hiện rõ năm hằn ngón tay rõ rệt cùng khóe miệng dường như có gì đó rỉ ra tanh tưởi.

Cô không đau. Dường như là cô bị mất cảm giác luôn rồi vậy. Đầu cô choáng váng, cô không còn cảm giác gì nữa.

Lâm Vĩnh Túc lão đảo sau cái tát, cố gắng ngẩng mặt lên nhìn thư kí Ngô đang chạy lại đứng sau lưng Trịnh Liệt. Bộ dạng như thể sợ cô sẽ làm gì cô ta vậy.

Lâm Vĩnh Túc đưa đôi mắt mơ hồ nhìn thư kí Ngô: “Cô dám đánh tôi?”

Lâm Vĩnh Túc bước từng bước nhỏ đến gần thư kí Ngô. Cô ta thấy vậy thì hai tay ôm lấy mặt: “Đừng, đừng đánh tôi nữa, tôi biết tôi sai rồi. Là tại khi này cô đánh tôi nên tôi uất ức muốn đánh trả, tôi không dám nữa đâu.” Giọng nói của cô ta như kẻ lâm vào đường cùng, sợ hãi có, bất lực có, cầu xin có.

Lâm Vĩnh Túc nhếch miệng muốn cười lớn một tiếng, diễn có cần tốt như vậy không?

Thấy Lâm Vĩnh Túc vẫn không dừng chân, vẫn bước về phía mình, thư kí Ngô càng như con mèo sợ hãi, run rẩy nói: “Làm ơn đi mà, xin cô. Tôi xin lỗi vì đã nói mẹ cô chỉ là kẻ cướp chồng người khác, tôi xin lỗi vì đã nói bố cô là kẻ không ra gì, tôi...”

Chát.

Lâm Vĩnh Túc chỉ định lại nhặt giày, bởi giày của cô đang ở dưới chân nơi thư kí Ngô đang đứng, nhưng mà... cô ta là đang cố tình gây sự, cố tình khiêu khích cô.

Lâm Vĩnh Túc chậm chậm đưa mắt nhìn người vừa đứng dậy, đang nắm chặt lấy bàn tay dơ lên không trung của mình. Nếu không có hăn ngăn cản thì hăn là cô lại đánh cô ta rồi nhỉ?

Đôi mắt Trịnh Liệt vẫn đỏ lên như thú hoang, gằn tiếng: “Cô quậy đủ chưa? Đủ rồi thì đi ra.”

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 36: Kế Hoạch Của Khiên Thục Linh

"Cô quậy đủ chưa? Đủ rồi thì đi ra ngoài." Đôi mắt Trịnh Liệtvân lên những hằn đỏ như tơ máu, thể hiện sự tức giận của hăn lúc này.

Lâm Vĩnh Túc đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn hăn, trong người như tràn ra hàng loạt cảm xúc không rõ tên. Nhưng cái mà cô rõ nhất đó là dường như cô cảm thấy có chút chua xót dâng lên.

Hăn lớn tiếng với cô chỉ vì thư kí Ngô? Hăn quát cô chỉ vì cô ta dùng những lời lẽ khó chịu đó để xúc phạm bố mẹ cô?

Hăn có quyền gì mà dám quát cô?

"Anh lấy quyền gì mà lớn tiếng với tôi?" Lâm Vĩnh Túc cười khẩy một cái rồi hất tay ra khỏi tay hăn. "Anh lấy quyền gì mà...."

Chát.

Một cái tát khác lại giáng xuống trên mặt cô khi cô còn chưa nói xong. Khuôn mặt của Lâm Vĩnh Túc nghiêng hẳn sang một bên. Rát như thể bị ngọn lửa thiêu đốt bên má vậy. Cô ngẩng mặt lên, cố giữ cho bản thân mình không vì cái tát vừa rồi mà ngã khuỵ khi cơ thể như đang bị rút cạn sức lực.

Nhưng mà cơ thể cô vì vừa trải qua một trận kịch tình cùng tác dụng phụ của xuân dược, cộng thêm hai cái tát vừa rồi khiến cô không đứng vững mà lão đảo. Có điều, cô không thể ngã. Nếu cô ngã, rồi ai sẽ đỡ cô dậy? Hay lại làm trò cười cho hai người bọn họ? (Bọn họ ở đây tức chỉ Trịnh Liệt với thư kí Ngô.)

Lâm Vĩnh Túc cũng không muốn càng làm mình thêm tự mất mặt, cô mang theo bộ não rối ren cùng cơ thể có phần suy nhược cúi xuống nhặt giày lên, đi vào. Sau đó cô đứng dậy, ngón tay trắng xanh thon dài chống xuống cạnh bàn, rồi quay người đi ra khỏi cửa, trước khi bước qua cánh cửa phòng tổng giám đốc, Lâm Vĩnh Túc dừng lại một chút, nhưng không quay đầu lại: "

khụy một tiếng, chưa đi qua cánh cửa, Lâm Vĩnh Túc đã ngã xuống , ngất xỉu.

Trên tán lá hoa tường vi màu trắng

có một vài giọt sương đang đọng trên gân lá, mang theo chút hơi lạnh cùng mùi hoa buổi sớm qua kẽ hở nhỏ của ô cửa sổ luôn vào trong phòng.

Ánh sáng ban mai nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của chàng trai đang nằm gục bên giường bệnh. Chàng trai với khuôn mặt tuấn mỹ như thần tiên, đôi môi anh đào mím nhẹ, hai hàng lông mày thi thoảng lại khẽ nhíu lại.

Khiên Thục Linh nhìn thấy vậy liền đưa ngón tay xoa nhẹ mi tâm của cậu, hai hàng lông mày như được an ủi liền giãn ra.

Lại dường như cảm nhận được độ ấm của bàn tay bà, Vô Dĩnh Kỳ hơi hơi động mi mắt dài cong rồi mở mắt ra, nhìn thấy Khiên Thục Linh đang ngồi trên giường bệnh thì cậu khẽ dụi mắt, khuôn mặt như con mèo nhỏ mới ngủ dậy.

"Tình?" Vô Dĩnh Kỳ chống cằm nhìn Khiên Thục Linh đang ngồi trước mặt mình hỏi một tiếng, tựa hồ như thể hai người là người thân quen chưa từng tồn tại khoảng cách nào hết vậy.

"Ủm" gật nhẹ đầu như là để thay cho câu trả lời. Khiên Thục Linh đưa ánh mắt dịu dàng nhìn Vô Dĩnh Kỳ đang chống cằm nhìn mình, trong mắt cậu còn vương đôi chút trẻ con, nhưng lại pha trộn cả sự nam tính của người đàn ông trưởng thành khiến gò má bà vô thức đỏ ửng lên.

"Để con đi mua chút gì đó để ăn bữa sáng." Vô Dĩnh Kỳ nói, vừa định đứng dậy liền bị Khiên Thục Linh nắm chặt lấy cánh tay mình. Cậu nhìn bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài vẫn còn những dấu vết của những mũi tiêm mà trong lòng nổi lên một cỗ thương tâm. Cậu đưa tay lên xoa mái tóc dài như suối của Khiên Thục Linh: "Ngoan, con đi một lát sẽ về."

Nghe vậy, Khiên Thục Linh mới nới lỏng tay, sau đó bỏ hẳn tay ra khỏi cánh tay của Vô Dĩnh Kỳ.

Nhìn cảnh từ một Khiên Thục Linh kiên cường ngạo nghễ, chỉ sau một tai nạn mà mất đi trí nhớ, bây giờ phải sống trong cuộc sống không có quá khứ, Vô Dĩnh Kỳ vô thức càng thêm xót xa cho người phụ nữ này.

Vô Dĩnh Kỳ nhìn bà, nở nụ cười dịu dàng, sau đó bước ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh của bệnh viện A chỉ còn lại mỗi Khiên Thục Linh, bà bước xuống giường, đôi chân trần trắng như bạch ngọc có chút xanh xao bước gần lại cửa sổ. Đưa tay ra đẩy cánh cửa sổ, nhìn xuống bên dưới là một chàng trai trẻ với áo sơ mi trắng đang chạy ra phía cổng bệnh viện.

Đôi mắt trong veo của Khiên Thục Linh đưa theo bóng dáng của cậu, cho tới tận khi cậu sắp khuất bóng thì có một tiếng chuông điện thoại gọi tới khiến cho bà giật mình. Đi tới bên giường, nhìn vào màn hình, Khiên Thục Linh nhíu mi tâm, sau đó bấm phím nghe: "Alo...Được. Hiểu rồi, cứ theo kế hoạch mà làm."

Tắt điện thoại, dường như là cùng lúc, một dáng người tràn đầy lãnh khí bước vào, dáng người hảnh cao lớn, khuôn mặt xinh đẹp đến ma mị, đôi mắt đang hần lên tia đỏ cũng phát ra tia mỹ hoặc quý dị.

Ánh sáng buổi sớm chiếu vào người hảnh ta dường như lại càng tôn thêm sự tuấn mỹ của hảnh, Lý Nhậm Trình gằn giọng, nhìn thẳng vào Khiên Thục Linh đang đưa ánh mắt vô tư nhìn mình: "Dì Linh, tôi thật ghê tởm, dì. Dì dám đem cả đứa con gái ruột của mình vào trong cái kế hoạch trả thù vô nhân tính của dì." Càng nói, âm thanh của Lý Nhậm Trình càng như nghiền chặt hai hàm răng với nhau, chỉ cảm nhận được sự giận dữ rít qua kẽ răng.

Khiên Thục Linh nhướng mày một cái tỏ vẻ không quan tâm: "Sống mà không biết 'vô nhân tính' thì cậu sẽ luôn là kẻ thua cuộc." Ngừng một lát, nói tiếp: "Về đi, đừng buộc tôi không nương tay với cậu."

(Na: Cặp Khiên Thục Linh-Vô Dĩnh Kỳ này thật là...đứa nào cũng nham hiểm như nhau. Mô phật.)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 37: Nhận Ra

Lý Nhậm Trình nhìn người phụ nữ trước mặt đang đưa đôi mắt trong veo nhìn mình, dường như mọi sự đều không liên quan tới bà ta vậy. Tại sao.... Tại sao bà ta có thể ung dung như thế? Có thể vô tư khi chính mình đã làm những việc như vậy ngay cả chính đối với đứa con gái của mình chứ?

“Bà không còn là con người nữa rồi.” Nói xong một câu này, Lý Nhậm Trình liền xoay người bước ra khỏi phòng bệnh. Nụ cười trên khuôn mặt của Khiên Thục Linh cũng dần dần hạ xuống, khóe miệng như cười như không, ánh mắt lộ ra vẻ đau thương đầy chua xót.

Phải. Lý Nhậm Trình nói đúng. Người ta bảo 'hồ dũ không ăn thịt con', vậy mà một người mẹ như bà lại đưa đứa con gái duy nhất của mình vào trong cái kế hoạch trả thù ngu ngốc này.

Bà không xứng đáng được làm mẹ, không xứng đáng được nhận tình thương của đứa con gái bé bỏng đó.

Nhưng mà....

Mối thù này...

Không trả không được.

Vĩnh Túc, mẹ xin lỗi con. Dù cho sau này con có hận mẹ, có ghét bỏ mẹ, thì mẹ cũng không thể dừng lại, mẹ phải trả thù cho bố của con, Lâm Trạch.

Ánh dương buổi sáng nhẹ nhẹ chiếu lên gò má đang ửng hồng, vẫn còn vương vấn mang theo những hằn ngón tay của Lâm Vĩnh Túc.

Cô nằm trên giường nệm êm ái, hàng mi khẽ động làm cho ngón tay đang vuốt nhẹ sợi tóc của cô rụt vội về. Lại thấy cô vẫn đang say trong giấc mộng, những ngón tay thon dài lại tiếp tục nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc đang rủ xuống che đi hàng lông mi dài cong vút của cô.

Trịnh Liệt nghiêng đầu, một vài sợi tóc đen nhánh rủ xuống che đi đôi mắt của hấn khiến cho người ngoài không thể nhìn ra tâm trạng thật sự của hấn lúc này.

Chỉ thấy được rõ ràng, ngón tay hấn rất nhẹ, nhẹ nhàng tới mức như thể sợ chuồn chuồn làm cho làn nước trong hồ mua thu động vậy.

Dáng người hấn cao lớn ngồi ở trên ghế cạnh giường.

“Xin lỗi, tôi khiến em đau rồi.”

Giọng nói của Trịnh Liệt khi nói ra câu này vô cùng nhỏ, nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn được nữa. Trong giọng nói có chứa đau lòng, có chứa cả sự tự trách.

Là hấn tự trách mình sao lại để cho cô phải chịu hai cái tát từ Ngô Hoàng Nhung? Hấn tự trách sao lúc đó bản thân hấn lại chỉ đứng mà không làm gì cả? Hấn tự trách tại sao tới tận khi cô ngất đi, tận khi người đàn ông tên Lý Nhậm Trình đó đưa tay đỡ cô đang bất tỉnh suýt ngã khụy vào trong lồng ngực của anh ta thì hấn mới nhận ra rằng mình đối với cô gái này không phải chỉ là mối quan hệ 'cho và nhận'. Mà còn hơn thế nữa....

Trịnh Liệt đưa ngón tay cái sờ nhẹ bên khóe miệng. Vết máu đã khô lại, nhưng khóe miệng hấn vẫn còn sưng đỏ, bằng chứng duy nhất còn sót lại

cho việc hấn bị người đàn ông tên Lý Nhậm Trình đó giáng một nắm đấm vào mình.

Lúc đó, cái khi mà Lý Nhậm Trình đang định dìu cô đi khỏi IE rồi từ từ quay người lại nhìn bàn tay hấn đang giữ lấy tay cô, không cho anh ta đưa cô rời khỏi đó. Cái khi mà Lý Nhậm Trình đặt cô nhẹ nhàng tựa vào tường rồi nắm xốc lấy cổ áo hấn, găm lên những từ ngữ căm hận, như thể anh ta đang muốn giết người rồi đánh hấn một cái, hấn cũng im lặng, không đánh trả. Chỉ từ từ lau đi khóe miệng dính máu rồi cho bảo vệ kéo anh ta ra ngoài, để lại Lâm Vĩnh Túc đang bất tỉnh ở đó.

Lúc đó...

Hấn mới biết rằng...

Dường như là hấn sợ mất đi cô.

Hấn sợ nếu như lúc đó cô bị Lý Nhậm Trình mang đi, hấn sẽ không bao giờ được nhìn thấy cô nữa.

Hấn sợ...

Vì vậy trong khi đưa cô về đây hấn đã nghĩ rồi. Hấn sẽ giữ cô ở bên người, không cho cô thoát khỏi vòng tay của mình, không cho ai động chạm tới cô, không....

Để cô chịu thiệt thòi nào nữa.

Khiên Thục Linh, hấn sẽ bảo vệ cô khỏi bà ta.

(Na: hóa ra ai cũng cáo già thành tinh hết rồi, mỗi con bé Túc nhà ta là ngu ngơ thôi *Xoa xoa cằm*)

Đang miên man lạc vào thế giới của mình, bỗng có tiếng chuông điện thoại reo khiến cho Trịnh Liệt giật mình bừng tỉnh khỏi những thứ đang rối

ren trong đầu.

Hắn cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình hiển thị một lúc, sau đó mới nhấn phim nghe: “Tôi đây, có chuyện gì không? Ừ...rồi... tôi tới ngay.”

Tắt máy, Trịnh Liệt cúi đầu nhìn Lâm Vĩnh Túc một chút, sau đó cầm lên áo khoác ngoài, bước ra khỏi phòng, trước khi ra còn rất nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ngay sau khi tiếng cửa đóng lại, một đôi mắt nai to tròn mở ra, hàng lông mi dài cong chớp nhẹ một cái.

Rốt cuộc hắn đang muốn làm gì?

Lâm Vĩnh Túc trầm nghĩ trong đầu rồi bước xuống giường. Đi tới gần cửa sổ, qua tấm rèm cửa sổ màu trắng thanh thoát đang phất phơ trong cơn gió cuối hạ, mang theo mùi vị của nắng ban mai bay vào trong phòng, có chút nồng của hạ.

Lâm Vĩnh Túc nhìn thấy dáng dáng cao lớn tuấn mỹ của Trịnh Liệt bước vào trong chiếc xe đen bóng, sau đó xe khởi động, rồi chạy đi. Lúc này cô mới thở phào một cái.

Vừa rồi...thật sự là làm cho cô chết khiếp rồi. Hắn vuốt tóc cô sao?

Ha.

Theo bản năng đôi môi anh đào xinh đẹp khẽ nhếch lên độ cong chế giễu, đó là cô tự nghĩ thế, nhưng là cô không biết rằng, thật sự lúc này nụ cười của cô còn mang theo hơi ấm của hạnh phúc.

Lâm Vĩnh Túc vuốt lọn tóc ra sau tai, nhìn quanh căn phòng, đọc hai màu đen trắng, rất ít hoa văn nhưng lại không hề khô khan.

Ở góc phòng, có một giá sách treo trên tường, sách dày đặc các khe kệ. Lâm Vĩnh Túc bước tới, đưa tay lướt nhẹ qua một cuốn sách màu vàng cũ,

dường như là rất cũ, bởi góc sách đã ngả sang vàng đục.

Cô lấy ra muốn xem là quyển sách như thế nào mà Trịnh Liệt lại cất giữ cẩn thận như vậy, bởi vì trong cả giá sách, chỉ có duy nhất quyển sách này là quyển duy nhất không liên quan đến vấn đề kinh tế hay ngoại gia chính trị...

NHưng...

Cô vừa rút ra, trong cuốn sách liền rơi lá tả.

Có rất nhiều tấm ảnh ở trong cuốn sách này, rất nhiều...

Nhưng mà trong tất cả những tấm ảnh duy đều có một điểm chung duy nhất, đó là một cô gái.

NHững bức ảnh như thế là cuốn phim cho quá trình lớn lên của cô gái đó.

Có tấm lúc ba tuổi, cô bé cầm cây bút cười thật vô tư, có tấm hình lúc chín tuổi đang ngồi bên bãi cát buổi tối, có tấm hình lúc mười ba tuổi đang ngồi co ro một góc phòng với đôi mắt đỏ hoe, có tấm hình lúc mười lăm tuổi mặc chiếc áo sơ mi học sinh màu trắng cùng với chiếc váy caro đồng phục. Cô gái cười rất tươi, hàm răng trắng bóng thẳng tắp tựa hồ như những viên ngọc. mái tóc đen nhánh buông xõa, đôi mắt to tròn như con nai con đáng yêu.

Tại sao cô cứ có cảm giác...

Cô gái này có điểm rất giống mình. À không, phải là cô có cảm giác như mình có nhiều điểm rất giống cô gái này.

Nhặt một tấm ảnh lên, tấm ảnh cô gái đang cầm một tờ giấy, dường như là giấy báo đỗ của trường đại học, cô gái đó nở nụ cười hạnh phúc, vô cùng

hạnh phúc. Nhìn nụ cười của cô gái, Lâm Vĩnh Túc bất giác cũng cảm thấy vui thay cho cô ấy.

Nhưng khi lật tấm ảnh ra đằng sau, nụ cười nửa vời của cô lập tức cứng lại.

“Lô Vỹ Tinh, anh yêu em.”

Đó là dòng chữ phía sau, bên dưới còn có một chữ kí rồng bay phượng múa, nhưng cô có thể nhìn ra, đó là chữ Trịnh Liệt.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 38: Cảnh Xuân Nhà Người Ta (1)

'Lô Vỹ Tinh, anh yêu em.'

Đó là dòng chữ sau tấm ảnh, kèm với hàng chữ ký rồng bay phượng múa ở phía dưới, Trịnh Liệt.

Đầu óc Lâm Vĩnh Túc bỗng chốc ong ong lên như thể bản thân mình vừa đụng phải cái gì đó rất đau, rất khó thở.

Phải. KHó thở quá. Ngực trái cô có cái gì đó như đâm vào, cô phải lấy hết sức lực để ép mình hít thở thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

Chỉ là, cô cũng không hiểu, cô không hiểu tại sao mình lại cảm thấy khó chịu đến như vậy.

Lâm Vĩnh Túc nhặt hết số ảnh gấp lại hết vào trong cuốn sổ, sau đó đặt lại về chỗ cũ, nhưng là đầu óc cô cứ mơ màng như vậy.

TRong đầu cô hiện tại chỉ đầy ắp những câu nghi vấn như: Lô Vỹ Tinh là ai? Cô gái trong những tấm ảnh đó chính là Lô Vỹ Tinh, người mà Trịnh Liệt yêu? Tại sao cô cứ có cảm giác như thể mình là bản sao của cô gái đó? Tại sao cô cứ có cảm giác như thế...

Mình đang ghen.

Lắc đầu một cái như để rũ bỏ hết những suy nghĩ trong đầu.

Vớ vẩn quá. Bây giờ đối với cô mà nói, Chuyện quan trọng nhất không phải là nghĩ về mấy chuyện vớ vẩn này, mà phải giúp cho công ty của bố cô

trở về như ban đầu, cô phải gậy dựng lại một Lâm Noãn thật hùng hậu để bố cô ở nơi tuổi vàng có thể yên nghỉ.

Thở dài một hơi, Lâm Vĩnh Túc xoay người bước ra khỏi phòng, nhưng cánh cửa vừa mở, ;lập tức có hai cánh tay chặn trước mặt cô, không cho cô ra ngoài. Lâm Vĩnh Túc khẽ nhíu mày.

Chuyện gì thế này? Trịnh Liệt còn tốt bụng chuẩn bị cho cô hẳn hai vệ sĩ đứng trước cửa như thế này luôn à? Thật chu đáo mà. Haha

"Tránh ra." Lâm Vĩnh Túc nói xong, vừa định hất tay của người trước mặt liền bị chặn lại. Hai người đàn ông to lớn, thân hình cơ bắp khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết thân thủ không phải dạng vừa rồi. Đương nhiên Lâm Vĩnh Túc cô có thể nào đánh hai người bọn họ rồi chạy vù đi được.

Tất nhiên nếu như cô là siêu nhân. Còn với tình hình hiện tại thì...

Bỏ qua đi.

Lâm Vĩnh Túc vừa định xoay người trở vào thì một giọng nói có phần quen thuộc vang lên sau lưng: "Cứ để cô ấy đi đi. Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy."

Lâm Vĩnh Túc có chút cứng đờ người, nhưng lập tức trở về trạng thái ban đầu, quay đầu lại mỉm cười nhìn về phía giọng nói vừa phát ra.

Đúng như cô nghĩ, là thư kí Ngô, Ngô Hoàng Nhung.

Đi theo sau lưng cô ta là bà quản gia của Trịnh gia. Khuôn mặt bà ta hốt hải, có chút khó xử nhìn hai người vệ sĩ kia gật gật đầu. Hai người vệ sĩ đang dùng thân mình che chắn trước mặt Lâm Vĩnh Túc liền nhìn nhau một cái rồi tách ra.

Hiếu ý của hai người bọn họ, Lâm Vĩnh Túc liền vui mừng khôn xiết mà chạy về phía Ngô Hoàng Nhung.

(Na: có một người bạn của mình biết mình viết truyện, với cả mình bảo đang muốn thêm một nhân vật mà chưa biết đặt tên. Thế là chỉ bảo "lấy tên của chị đi". Và vâng, Ok, Ngô Hoàng Nhung là tên của chị ấy *cười*)

Lâm Vĩnh Túc biết cô gái này không có ý tốt gì, chắc chắn không tốt bụng tới mức không dừng lại tới giúp mình thoát khỏi nơi này. Nhưng dù sao cô cũng không phải là đứa trẻ lên ba mà để để cho cô ta bắt nạt, chỉ cần trước mắt rời khỏi đây cái đã. Cô muốn về nhà, muốn biết tình hình của mẹ.

Lâm Vĩnh Túc đi ngang qua Ngô Hoàng Nhung, khẽ nhìn cô ta một cái ra ý cảm ơn, sau đó đi về phía cửa.

Ngô Hoàng Nhung nhìn bóng lưng của Lâm Vĩnh Túc đang đi trước mặt mình mà cười khẩy một cái, sau đó ngoắt mông đi sau cô.

Lâm Vĩnh Túc, Đê xem tôi trừng phạt cô thế nào.

Trịnh Liệt ngồi trên xe.

Hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, dựa lưng vào ghế xe, mắt nhắm lại.

Hắn đang nghĩ về bản thân, sau một hồi suy nghĩ, hắn rút ra kết luận: Có thể hắn đã thích cô gái kia.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt lạnh trầm đang nhắm mắt của hắn khẽ vẽ ra một nụ cười nơi khóe miệng. Nụ cười này của Trịnh Liệt khiến tài xế suýt lệch tay lái, suýt chút nữa đã đâm thẳng khu nhà cao ốc trước mặt. Đường như cũng biết mình vừa làm một chuyện thừa thãi, Trịnh Liệt liền khép môi lại, bực môi mọng lại dính nhau, vẽ ra một đường thẳng duy nhất.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, khẽ thở phào. Đáng sợ! Đó là hai từ mà tài xế dành nửa ngày để nghĩ ra cho việc miêu tả cảm xúc của mình khi bắt gặp cảnh Trịnh Liệt mỉm cười. Thật đáng sợ quá mà. Con người lạnh lùng như hăn, lấy lãnh khí làm tài nguyên sống ,mà cũng biết cười??? Rùng mình một cái. Tốt nhất không nên nghĩ nữa, điều đó sẽ làm cho ông đột quy mà quy tiên sớm mất.

Không khí trong xe lại rơi vào trầm mặc. Bông có tiếng chuồng điện thoại vang.

Trịnh Liệt cầm lên, nhú mày, là Ninh Kiến Thần: "Alo, tôi Trịnh Liệt."

Sau câu nói của hăn, đầu giây bên kia lập tức vang vọng lại tiếng cười cùng giọng nói có tặng kèm hai chữ 'khinh bỉ': "Yo, Trịnh thiếu gia. Sao mỗi lần gặp tôi cậu lại phải giới thiệu tên mình thế hả? Trí nhớ của tôi không kém đến mức đó đâu."

Trịnh Liệt không nói gì, chỉ im lặng, sau đó nói tiếp: "Tôi muốn gặp con bé."

"Tất nhiên, coi như cậu nợ tôi một ân huệ đấy. Nhưng mà..." Ngừng một lát, đầu giây bên kia lại nói tiếp: "Tiểu bạch thỏ nhà cậu... Mùi vị rất tốt." Sau đó là một tràng cười đầy thâm thúy. Không cần nói nhiều, trong câu nói của Ninh Kiến Thần cũng lộ ra tám phần là ý gì rồi, Trịnh Liệt cũng không muốn nói nhiều, chỉ là hăn đã tìm kiếm cô ấy bao nhiêu năm như vậy đều không tìm ra. THỜI gian đầu thật khiến hăn muốn phát điên khi dường như đã lật tung cả thế giới này lên mà đều không tìm được cô ấy. Lô Vỹ Tinh, giờ nghe lại cái tên này, trong lòng hăn lại bình lặng lạ thường.

Có thể...là vì...

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 39: Cảnh Xuân Nhà Người Ta (2)

Có thể...là vì...

Nghĩ tới đây khoe miệng của Trịnh Liệt lại cong lên một chút.

Cô gái đó...hắn là đã tỉnh sau khi hắn rời khỏi rồi nhỉ? (Na: sắp chết tới nơi luôn chứ tỉnh thôi đã là gì. hơ hơ...)

Chiếc xe chở Trịnh Liệt dừng lại trước một tòa nhà lớn nhất ở khu nhà cao cấp Trịnh Hòa, ngôi nhà mang theo phong cách Âu Mỹ cổ điển kết hợp với hiện đại, rất sang trọng và mang theo chút gì đó rất cổ kính.

Cánh cổng lớn nạm vàng đang đóng chặt khiến xe của Trịnh Liệt không thể tiến vào được. Thấy xe dừng lại không đi tiếp, Trịnh Liệt mở mắt ra, nhú mày một cái sau đó rút điện thoại ra, nhấn phím gọi.

Đầu giây bên kia phải mất khá lâu thời gian mới bắt máy, vang lên giọng trầm thấp, âm hiểm, nhưng ít nhất là còn khàn khàn của dục vọng còn chưa nguôi có chút bất mãn, nói: "Trịnh Liệt, gọi tôi? Không phải là ngày mai có động đất hay sóng thần đấy chứ?"

Nghe câu nói đầy vẻ châm biếm của Ninh Kiến Thần thì Trịnh Liệt phần nào cũng hiểu được là mình đang phá hoại giây phút tốt lành của người nào đó: "Tôi đang ở trước nhà cậu." Trịnh Liệt nói một câu ngắn gọn, không thừa không thiếu, vừa đủ để Ninh kiến Thần xác nhận được được một việc

vô cùng quan trọng, đó là vì mãi mê muốn ăn điểm tâm mà quên mất đã hẹn Trịnh Liệt tới nhà mình.

Nghĩ tới Trịnh Liệt đang ngồi trong xe, chờ mình mở cửa với khuôn mặt không nhẫn nại, đen hơn cả mỏ than châu Phi thì khóe miệng Ninh Kiến Thần nở nụ cười.

"Đang ở trước nhà tôi? Hào."

Nói xong câu đó, cả Trịnh Liệt và Ninh Kiến Thần đều cùng tắt máy. Sau hai giây, cánh cửa của tòa nhà từ từ mở ra. Khi thấy xe của Trịnh Liệt thì hai hàng vệ sĩ to cao, mặc vest đen, đeo kính đen ở hai bên cúi chào dù hẳn vẫn đang ngồi bên trong.

Trịnh Liệt vẫn nhắm mắt nhưng cái hình ảnh quen thuộc này thì hẳn có thể tưởng tượng ra không sót một chi tiết nào.

Cái tên Ninh Kiến Thần này, thật là quá phô trương rồi, để Võ Tinh ở đây, hẳn sẽ bị hẳn làm hư mất thôi.

Võ Tinh...Aizzzz.... con bé này từ nhỏ đã sợ Trịnh Liệt.

Nhắm mắt suy nghĩ lại một chút về bản thân.

Trịnh Liệt, có một người mẹ xinh đẹp, một người cha tuấn lãng nhưng vô cùng đào hoa. Năm năm tuổi, cha hẳn bỏ mẹ con hẳn theo một người đàn bà tên là Khiên Thục Linh, mẹ hẳn vì đau buồn mà đổ bệnh. Bị bố mình ruồng bỏ không một chút thương tiếc, không một đồng xu dính túi, lúc đó hẳn còn quá nhỏ để lo được việc gì cho mẹ mình, chỉ biết giương mắt nhìn người mẹ đáng thương ngày một gầy gò xanh xao hơn vì phải kiếm tiền nuôi lớn mình. Phải sống dưới gầm cầu, hay lại trên những chiếc ghế đá ngoài công viên. Đêm lạnh buốt đến thấu xương, mẹ hẳn ngồi co ro ôm đứa con trai với chiếc áo may vá đủ kiểu vào lòng. Khuôn mặt tái nhợt, đôi môi tím ngắt....

Dù là đứa trẻ....

Trịnh Liệt hẳn cũng đã nảy sinh thù hận sâu sắc đối với hai kẻ kia.

Thật may mắn sao, mẹ hẳn lại được một người đàn ông yêu mến, rồi cưới về. Người đàn ông đó rất yêu mẹ hẳn, yêu thương hẳn như con ruột.

Năm hẳn bảy tuổi, người cha nuôi với mẹ hẳn mang về một đứa bé gái, rất đáng yêu, đặt tên là Lô Vỹ Tinh.

Năm mười lăm tuổi, công ty của bố nuôi hẳn đang trên đà phát triển thì bỗng nhiên qua một đêm liền sập đổ, mẹ hẳn vì tội lỗi mà ngã bệnh rồi qua đời. Lòng thù hận của Trịnh Liệt lại càng tăng. Hẳn đã thề sẽ trả bằng được mối thù này.

Lô Vỹ Tinh, con bé vẫn luôn nghĩ hẳn là người anh trai cùng cha khác mẹ. Nhưng thật ra... Chỉ có hẳn biết rằng, thật ra hai anh em họ, chẳng dính líu chút huyết thống nào cả.

(Ồ men. tôi nói nhé, nhiều bạn buồn cười cực, đọc truyện của tôi mà bảo truyện tôi giống truyện này truyện nọ. Xin nói, đây là truyện tôi tự sáng tác. Có cái kiểu nào mà cái lời thoại "Gọi tôi là Thần." mà cũng bị nói là giống trong truyện của Ân Tâm không? Bạn có bình thường không vậy? Lời thoại tôi muốn viết sao là việc của tôi, của Ân Tâm á? Nể bạn quá.)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 40: Cảnh Xuân Nhà Người Ta (3)

Trịnh Liệt bước xuống xe

Nhìn ngôi biệt thự lớn một lát, sau đó rải những bước chân đi vào bên trong.

Trịnh Liệt đi vào nhà, tự nhiên như thể đó là nhà mình. Chỉ có những hầu gái của Ninh gia thấy hắn đều ngừng lại công việc đang dở dang mà cung kính cúi đầu tựa hồ như hắn là chủ nhân của ngôi biệt thự này vậy.

Trịnh Liệt hoàn toàn không để tâm đến bọn họ, hắn chỉ một mực bước lên lầu.

Trịnh Liệt bước đi vô cùng chắc chắn. từng bước từng bước hướng thẳng căn phòng trên lầu mà đi tới. Có một vài người hầu gái thấy hắn đi lên đó thì dường như muốn nói gì đó lại thôi, mắt nhìn nhau rồi lại lắc đầu, ý bảo đừng nên xem vào.

Trịnh Liệt có chút khó hiểu, nhưng khi nghe thấy tiếng động bên trong truyền ra thì mọi khúc mắc trong lòng hắn dường như đã được khai thông sáng tỏ.

“Đừng....Thần....” giọng nói của Lô Vỹ Tinh vang ra, sau đó là những tiếng anh ưm đầy ẩn dụ.

Trịnh Liệt đen mặt.

Từ bên trong lại tràn ra tiếng thở dốc cùng với những âm thanh kì quái.

(Na: Kỳ quái có giống như Trịnh ca với Túc tử không vậy ạ??? *chớp chớp*

Bốp!!!!

Na: *ôm đầu* huhu.... mọi người nhìn đi, Trịnh ca đánh con gái kìa.

Dân tình: *Ném đá, chọi trứng vào Na* Cút đi chỗ khác, không thấy tui đang đọc truyện hả???

Na: *lủi thủi vừa đi vừa khóc*)

“A....ừm....”

Trịnh Liệt vẫn đứng đó.

“A...không cần...Thần...đừng trêu chọc tôi nữa mà. làm ơn,,làm ơn...”

Trịnh Liệt vẫn đứng yên.

“ngoan. nói tôi lấy gì để thương em?”

Trịnh Liệt không nhúc nhích. (Na: Mặt dầy

Sau một giây, bước chân Trịnh Liệt bắt đầu nhấc lên, nhẹ nhàng bước đi.

Bước về phía căn phòng.

Ở đó có một lỗ nhỏ trên cánh cửa, mà chỉ có duy nhất hần biết được, bởi vì ngày xưa còn nhỏ hai người chơi thân với nhau, hần đến nhà của Ninh Kiến Thần đã đục một lỗ này khi chơi trốn tìm, tiện cho việc theo dõi nơi ẩn nấp của đối phương. (-.-')

Thấy Trịnh Liệt bước tới gần cánh cửa, ghé sát mặt vào đó, những hần gái trong Ninh gia đều há hốc mồm, trợn to mắt.

Rốt cuộc... Trịnh đại thiếu gia uy nghi băng lãnh... đang muốn làm cái gì vậy?

Tại sao... Lại ghé mắt vào đó... Nhìn cảnh kia...

Chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây mấy hừn gái nhìn nhau rùng mình một cái, rờn da gà.

Chắc không phải là như vậy đâu. Không có chuyện Trịnh đại thiếu gia với Ninh thiếu gia đâu. (Na: Nghĩ đi đâu vậy trời.)

Qua lỗ nhỏ trên khe cửa, Trịnh Liệt thấy rõ ràng trước mắt mình hình ảnh trần truồng của hai người, một người phụ nữ và người đàn ông. Người đàn ông với thân hình to lớn, cơ bắp cuồn cuộn, cơ ngực rắn chắc kết hợp với màu da đồng khỏe khoắn. Trên thân hình còn vương lên những giọt nước long lanh như đang cảm dỗ.

Người con gái da thịt trắng như tuyết phơi bày ra hết, nằm ở dưới thân người đàn ông, da đỏ ửng một mảng, cảm dỗ đến mê người.

Ninh Kiến Thần trảng kiện nhắc thân, kéo kéo cự vật kích thước kinh khủng của hân, đặt nơi cửa huyết non mềm của Lô Vỹ Tinh, sau đó nhìn Lô Vỹ Tinh cười tà: “Tiểu bảo bối. Em thật chặt.”

“Ô ô...”

Lô Vỹ Tinh vô lực lắc lắc đầu.

“ không nên. không được..” Vỹ Tinh khóc nức nở, “tôi...tôi không thể...” Vừa nói, cô gái vừa lôi kéo tay của Ninh Kiến Thần đặt lên cơ thể, “Ninh tổng...sờ..., sờ tôi đi, sờ...”

Luỡi Ninh Kiến Thần linh hoạt đùa nghịch hoa hạc nhỏ bé của cô gái dưới thân, cự vật của Ninh Kiến Thần giờ phút này đã thũng trướng.

Ninh Kiến Thần không kiên nhẫn mới mở rộng hai đùi Lô Vỹ Tinh, đem đỉnh cự vật nhét vào huyết khẩu, mãnh liệt đem cự vật to lớn đâm vào nơi sâu nhất của cô.

“A...á.....”

Một giọt mồ hôi từ trên trán Trịnh Liệt lăn xuống.

Lô Vỹ Tinh thê thảm thét chói tai, khóc lóc hô to: “AAAA....hự...khô... không nên...lớn quá, mạnh quá.... “

Ninh Kiến Thần đột ngột đánh vào làm Lô Vỹ Tinh cảm giác đau đớn như bị xé nứt.

Ninh Kiến Thần không cần biết cô muốn gì, chỉ biết bản thân hắn đã nhện quá đủ rồi, liền hung hăng mà đâm thật mạnh, thật nhanh.

Tong phòng tắm tiếng thở dốc, tiếng ngâm nga quý dị, và cả tiếng nơi giao hợp va chạm nhau thật lớn vang lên, tạo ra khung cảnh dâm dục tuyệt mỹ.

Toàn thân Trịnh Liệt ướt đẫm mồ hôi nhưng lại phát ra nhiệt lượng khiến cơ thể nóng bừng.

Ninh Kiến Thần mạnh mẽ cố gắng xuyên thẳng, rút ra đâm vào, mũi nhọn của cự vật một lần lại một lần đánh sâu vào tận trong hoa huyệt. Đồng thời, một mặt hắn lấy tay niết bóp viên chân trâu sung huyết vi trường, kéo dài cố gắng, một mặt nhìn tuyết trắng lỏa thể của Lô Vỹ Tinh, nhìn tiểu kiều hồng nhuận nơi bầu ngực phối hợp theo động tác của hắn lay động.

“A A ——”

Lô Vỹ Tinh điên cuồng lắc đầu, diệt đỉnh khoái cảm làm cô căn bản không chịu nổi, bên trong tiểu huyết cuồng nhiệt giáp hấp cự vật của hắn,

không muốn hấn rời khỏi chỉ một chút.

“aaa....Thần...”

Lô Vỹ Tinh khóc hô, quên mất rằng bản thân đang muốn trốn chạy mà hét

“Sợng quá — tôi muốn, muốn nữa!”

Đến lúc này, người ngoài cuộc như Trịnh Liệt cũng không thể nhẫn nhịn được nữa. Bên dưới cửa hấn đã phát trường trong vô thức. Hấn không thể ở ngoài cửa mà giải quyết được. Hấn phải về, hấn cần cô gái đang giả vờ ngủ kia. Hấn cần giải quyết.

Nghĩ tới vấn đề sinh lý cần phải giải quyết gấp, thì hấn cần giải quyết việc cần làm trước đã. Hấn muốn nói chuyện với con bé để xem xét trình hình con bé mấy năm ra sao.

Trịnh Liệt đứng thẳng người lên, đưa tay lên miệng ho khan một tiếng, chỉnh sửa lại cổ áo sơ mi, sau đó đưa tay lên gõ cửa.

“Ninh Kiến Thần, tôi Trịnh Liệt. Mở cửa”

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 41: Nguy Hiểm Cận Kề (1)

Trên con đường vách núi

Xung quanh là hàng rào chắn bảo vệ

Chiếc xe Ferrari màu đỏ phóng nhanh.

Làn gió siết qua má khiến Lâm Vĩnh Túc có chút rát. Gò má vì ma sát mạnh với gió mà trở nên đỏ ửng.

Hai vai cô hơi co lại vì lạnh. Là thời tiết cuối hạ, đáng lẽ vẫn còn phảng phất cái nóng nồng của nắng, nhưng là bị gió cuốn hết đi. Chỉ còn lại sự lạnh rát tát vào mặt.

Lâm Vĩnh Túc cố gào lên “dừng xe lại, cô điên rồi à”, chỉ là cô đã gào hết sức nhưng bị sức gió còn lớn hơn cuốn đi tất.

Ok. Cứ coi như là cô ta không nghe thấy giọng của cô nói, nhưng khẩu hình miệng của cô thì rõ ràng như vậy, hơn nữa không phải cô chỉ nói một lần, mà cô đã lặp lại rất nhiều lần, hẳn là không có chuyện cô ta không thể không nghe thấy.

Tốc độ chạy xe của cô ta nhanh như vậy, chưa kể đến con đường núi ngoặt ngoèo, mà kể cả là đường lớn cũng rất dễ gây tai nạn. Cô ta muốn chết nhưng cô thì không. Cô còn phải về gặp mẹ nữa.

Nghĩ tới đây, Lâm Vĩnh Túc lại cố gắng hét lên lần nữa, chỉ cầu mong là thư kí Ngô lọt tai: “Thư kí Ngô, tôi muốn xuống xe, cô dừng xe lại ngay.”

KÉTTTT.....

Tiếng xe phanh gấp vang vọng cả một không gian, chói tai khiến cho đại não của Lâm Vĩnh Túc có chút váng, cô nhắm chặt mắt lại.

“Được rồi. Xuống xe đi.” Giọng nói của thư kí Ngô vang lên. Sau đó là thư kí Ngô đích thân xuống xe.

Ngô Hoàng Nhung, người phụ nữ với thân hình nóng bỏng, mặc trên người bộ vest nữ màu đỏ đồng màu với chiếc xe Ferrari của cô ta, cổ áo mở rộng lộ ra hơn nửa bộ ngực no tròn căng mềm, cặp mông đầy đặn được chiếc váy bó sát tôn lên vòng ba mê người đang chuyển động theo từng nhịp giày cao gót bước đến bên Lâm Vĩnh Túc.

Ngô Hoàng Nhung đứng đó, đưa đôi mắt lạnh tanh nhìn xuống Lâm Vĩnh Túc đang ngây ngốc nhìn mình vẻ thương hại. Trong mắt cô ta lại càng thêm chán ghét, mở cửa xe, cầm lấy cánh tay của Lâm Vĩnh Túc kéo xuống.

“Cô ra khỏi xe tôi.”

Lâm Vĩnh Túc bị kéo bất ngờ nên lão đảo vài bước, suýt ngã.

Sau khi định hình được mình đang đứng giữa con đường núi vắng tanh thì trong lòng Lâm Vĩnh Túc mới xuất hiện cảm giác bất an.

Không hiểu sao...cảm giác bất an càng ngày càng lớn.

Là do cô tưởng tượng ra sao?

Dù con đường núi này cũng khá cao, nhưng kể cả là cô bị bỏ lại đây, cô vẫn sẽ dễ dàng tìm được đường về. Chắc là do cô suy nghĩ quá nhiều nên tâm lý có chút bất ổn rồi.

Lắc lắc đầu một cái, Lâm Vĩnh Túc nhìn Ngô Hoàng Nhung nở nụ cười: “Thư kí Ngô, cảm ơn cô đã giải thoát cho tôi khỏi...”

Chát...

Một cái tát...

Cộng thêm cái lạnh rát vì gió khi này...

Khiến Lâm Vĩnh Túc rất buốt, đầu óc tê rần. Còn chưa kịp định hình cái tát vừa xảy ra thì CHÁT thêm một tiếng.

Đầu óc cô quay cuồng. Chân đứng có chút không vững, lùi về sau hai bước, sau đó ngã xuống.

Tay Lâm Vĩnh Túc chống xuống đất, cảm thấy có chất lỏng tanh tươi bên miệng, cô khẽ nhú mào, sau đó tay trái quệt bên miệng, máu.

Đau thật.

Lâm Vĩnh Túc chống tay, muốn đứng lên, lại cảm thấy đầu ngón tay đau đến tê dại. đau như thể các dây thần kinh bị kéo căng rồi siết mạnh buộc chặt lại với nhau vậy.

Nhìn vào đầu ngón tay, ở đó đang bị giày cao gót giẫm lên. Lâm Vĩnh Túc nhú chặt mào, miệng mở ra muốn kêu đau nhưng mà lại đau tới mức không thốt nổi lên tiếng nào. Âm thanh cứ như vậy mà nghẹn lại nơi cuống họng.

Chuyện này là sao?

Cô không nhớ mình đã làm gì sau đối với thư kí Ngô. Vậy....

“Dám gần gũi Trịnh tổng sao? Con bé quê mùa này, cô nghĩ mình gần gũi được Trịnh tổng là có thể một bước lên mây rồi sao? Đừng có mơ.”

Sau mỗi lần ngắt nghỉ của câu nói, là một lần thư kí Ngô càng nhấn thêm lực vào mũi giày cao gót, khiến cho ngón tay của Lâm Vĩnh Túc càng đau buốt.

Trịnh tổng? Trịnh Liệt sao?

“Aaa.....xin cô.... đau quá....hu....” Lâm Vĩnh Túc cuối cùng cũng thốt ra được lời nói, chỉ là lúc phát ra âm thanh cũng là lúc nước mắt nó tự trào ra.

Cô không muốn khóc, cô không muốn mình yếu đuối. Nhưng là hốc mắt tự nóng lên, dây thần kinh trên đầu ngón tay truyền đến đại não, cái đau từ đại não truyền lên dây tuyến nước mắt khiến nó tự chảy ra những giọt chất lỏng trong suốt, phản chiếu thêm ánh sáng mặt trời tạo ra những tia long lanh như kim tuyến, đẹp mà bi thương.

Có đều...

Ngô Hoàng Nhung thấy những giọt nước mắt của Lâm Vĩnh Túc thì không có chút cảm giác thương xót nào mà trong lòng càng trào dâng lòng căm hận, lực dồn trên mũi giày càng tăng thêm vài phần: “Cô đừng tưởng dùng những giọt nước mắt kia là có thể lừa gạt được tất cả mọi người. Ai cũng có thể bị cô gạt, Trịnh tổng có thể bị cô gạt, nhưng tôi thì không.”

Từng chữ từng chữ, thư kí Ngô như gằn giọng, rít qua kẽ răng mà nói.

Nói xong, thư kí Ngô cúi người ngồi xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt đang ướm nhòe của Lâm Vĩnh Túc mà nói: “Tôi ghét nhất là loại con gái dùng mọi thủ đoạn để mời chài đàn ông như cô. Nói cho cô biết, Trịnh tổng là của tôi. Của tôi có hiểu không hả?”

Mũi giày vẫn giẫm lên tay cô, Lâm Vĩnh Túc ứa nước mắt, cắn chặt môi cố để mình không đau quá mà khóc lớn như một đứa trẻ, cố sức gặt đầu, gặt đầu cật lực như thế sợ thư kí Ngô không thấy vậy.

Trịnh tổng, Trịnh Liệt là của cô ta hết đấy. Lâm Vĩnh Túc cô không cần, không cần. Cô thật sự không cần hẳn.

Chỉ vì hấn... chỉ vì hấn mà cuộc đời cô đã thảm vô cùng rồi. Cô chỉ hận là chưa thể trả thù được cho bố mình, còn của ai... của ai thì đâu liên quan gì tới cô đâu.

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi... xin cô... Trịnh Liệt là của cô...”

“Cô nói thật không?” thư kí Ngô nghe Lâm Vĩnh Túc nói vậy thì hỏi lại với vẻ nghi ngờ tràn đầy trong mắt.

Lâm Vĩnh Túc gật đầu: “Thật, là thật...hu... thực ra tôi với hấn không có gì cả. Thật đấy.”

“Cô nói thật chứ?”

Gật đầu.

“Vậy sao cô còn dám tiếp cận Trịnh tổng hả?”

Chát... nói xong, một cái bạt tai khác liền giáng xuống bên má phải của Lâm Vĩnh Túc, sau đó cổ áo cô bị xốc lên: “Nói nhanh, cô tiếp cận Trịnh tổng là có mục đích gì?”

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 42: Nguy Hiểm Cận Kề (2)

Gió thổi từng đợt

Gió buốt càng làm cho hai má cô càng tê dại

"Cô...tôi không hiểu cô đang nói gì."

Chát...

(Na: tát lắm thế chị? Đổi cái khác đi. =_=')

Lần này, khoé miệng Lâm Vĩnh Túc tê dại đến không thể cử động. Hai má mềm mịn bỗng rất những hằn ngón tay, bị ngón tay thon dài, móng tay được chuốt sơn đen bóng bóp lấy đến biến dạng: "Cô còn giả ngây ngô nữa sao? Tôi biết. Cô đang muốn hại Trịnh tổng, muốn cướp anh ấy khỏi tay tôi chứ gì?"

Trong phòng bệnh của bệnh viện A

Khiên Thục Linh đang ngồi trên giường, mái tóc buông xoã, những sợi tóc mỏng manh chảy trên vai, vào sợi loà xoà bay phất phơ theo chiều gió. Khuôn mặt không trang điểm khiến đôi mắt sắc sảo có phần trở nên vô tư và trong sáng của thiếu nữ. Làn da bạch ngọc sáng mịn như men sứ, cánh môi dù không tô son nhưng vẫn giữ màu sắc hồng của hoa anh đào mùa nở rộ.

Bà khẽ cười nhìn chàng thiếu niên đang ngồi gọt táo bên giường bệnh: "Tiểu Kỳ, tôi muốn đi vệ sinh một lát."

Giọng nói mang theo vài phần như làm nũng, nhưng trong đó không có chút nào là cầu xin hay đàm phán, mà đơn giản chỉ là câu thông báo.

Nói xong, bà đưa đôi chân trần xinh đẹp bước xuống, đi về phía cửa.

Vô Dĩnh Kỳ nhìn theo bóng lưng của bà khuất sau cánh cửa, sự hiền hoà và dịu dàng trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là nụ cười tà mị.

Thật ra...

Muốn diễn một vai thật tốt, đơn giản là phải nắm bắt được nhịp của vở kịch.

Khoé môi Vô Dĩnh Kỳ vô tình kéo lên một độ cong ma mị. Chiếc lưỡi thơm tho liếm nhẹ môi dưới, khiến nó trở nên láng bóng.

Để xem thu phục xong... cậu sẽ phải xử trí người phụ nữ này như thế nào đây?

Trói? Xích? Roi da? Hay nện nhĩ?

Chậc chậc... toàn mô tuýp cũ. Phải có đổi mới a.

(Na: rợn da gà. Tuyên bố không viết về cp này. *lau mồ hôi*)

Bước vào phòng vệ sinh, cẩn thận đóng cửa lại.

Khiên Thục Linh rút ra một chiếc điện thoại từ trong túi áo, bấm phím gọi.

Đầu dây bên kia gần như là lập tức nhắc máy: "Alo, bà Khiên..."

"Hắn bị điên hay sao mà để con bé bị đưa đi như vậy? Rốt cuộc con gái tôi bây giờ đang ở đâu?" Khiên Thục Linh không đợi giọng nói bên kia nói hết đã cắt ngang, âm thanh tràn đầy lo lắng.

Một tay bà để điện thoại áp vào tai, tay kia bà chống tay lên trán, đi đi lại lại không ngừng trong cái không gian nhỏ hẹp của phòng vệ sinh. Điều đó cho thấy, bà đang rất bối rối, bối rối đến cực độ.

Không bối rối sao được khi đưa con gái duy nhất mà mình luôn yêu thương bị một kẻ có bệnh về tâm lý đưa đi chứ? Không lo lắng sao được khi con gái mình đang gặp nguy hiểm ở một nơi hẻo lánh với người phụ nữ quái đản kia chứ?

Nhưng là...

Bà không thể rời khỏi đây. Phải tìm cách nào đó. Nhất định có cách...

Khiên Thục Linh bỗng nhiên dừng lại động tác đi lại liên tục, ánh nước vẫn đục trong hai mắt bỗng chốc xuất hiện một vệt sáng nhỏ li ti, sau đó lớn dần.

Đúng rồi. Vẫn còn một người, Lý Nhậm Trình!

Bên bàn trà ngoài ban công

Một người đàn ông với khuôn mặt tựa hồ như là tuyệt phẩm điêu khắc đang lim dim mắt, đầu ngả ra thành ghế phía sau. Khoác trên người là chiếc áo sơ mi trắng, thẳng tắp không có lấy một nếp nhăn, kết hợp với nó là chiếc quần âu đen ôm lấy đôi chân dài nhưng lại không mất đi vẻ nam tính của từng cơ thịt sau lớp vải kia, quanh người toả ra khí chất lạnh lùng áp bách của bậc đế vương. Một tay hắn gõ nhẹ lên thành ghế, một tay thong

dong xoay nhẹ tách trà ô long loại thượng hạng đang bốc khói. Mọi thứ tạo nên một khung cảnh tựa hồ lạc vào cõi thiên tiên.

Chỉ là chiếc tai nghe hắt đang đeo phát ra âm thanh của một người phụ nữ: "Nghe đây, bằng mọi giá phải đưa con gái tôi trở về an toàn. Không biết bằng cách nào, hãy làm cho Lý Nhậm Trình biết về việc con bé đang bị đưa tới đó. Biết chưa?"

Sau câu nói đó là tiếng bíp tắt máy.

Tháo tai nghe ra. Bạc môi lạnh lẽo nở một nụ cười nhạt.

Nếu bà ta biết cúc áo bệnh nhân của mình được gắn máy nghe trộm thì bà ta có khi nào sẽ phát điên lên không nhỉ?

Cầm điện thoại, nhấn phím gọi. Sau hai tiếng tut, đầu dây bên kia liền truyền tới giọng nói tựa hồ như băng đá ngàn năm: "Trịnh Liệt, có chuyện gì vậy?"

"Ừ. Làm phiền cậu rồi, Mạc Thuần Uy. Cảm phiền người của cậu không cần đưa cô gái đó an toàn trở về, mà chỉ cần....."

Tiếng gió, hương hoa, ánh dương siết qua những tán lá, rọi xuống một mảnh trên nên đá hoa cương, phản chiếu lại tia sáng xinh đẹp.

Đôi mắt Trịnh Liệt từ từ mở ra, trong đó không hề chứa một điểm ôn nhu nào, mà tận sâu trong đó chỉ có hai chữ thật lớn, đó là 'trả thù'.

Mẹ, bố...

Con nhất định sẽ bắt người đàn bà họ Khiên đó phải sống không bằng chết.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 43: Nguy Hiểm Cận Kề (3)

Nghĩ đến mối thù của bố và mẹ mình thì trong ánh mắt của Trịnh Liệt lại tràn đầy sự thù hận, băng lãnh trong mắt khiến cho đoá hoa tường vi trắng đang leo trước ban công cũng run rẩy, sau đó một chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống, theo làn gió cuối hạ lượn vài vòng rồi chạm đất.

“Chuẩn bị xe.”

Sau tông giọng trầm thấp của Trịnh Liệt là cái cúi người cung kính của quản gia phía sau, rồi sai đó rời đi, bỏ lại một mình hắn vẫn ngồi đó, nheo mắt nhìn ra phía xa, một nơi vô định trên khoảng chân trời không gợn mây.

Hắn suy nghĩ tới mối thù của mình và cô gái đang được hắn lợi dụng để làm công cụ trả thù.

Khiên Thục Linh yêu đứa con gái này như vậy, chọn cô ta, quả không phải là lựa chọn tồi.

Bạc môi của Trịnh Liệt siết nhẹ, hai mắt khép lại.

Thật ra thì cô ta là con gái của Khiên Thục Linh và ông ta, hắn cũng chỉ mới biết ngày hôm đó. Cái hôm mà Lâm Trạch vì bị chủ nợ là xã hội đen tới đòi nợ, ông ta chạy trốn rồi lại bị bắt, bị đánh đập.

Ông ta đã đến cầu xin hắn, cầu xin hắn bảo vệ cho con gái ông ta, ông ta nói chỉ có hắn mới có khả năng che chở cô con gái của ông ta.

Hắn, đứa con ruột của ông ta, cũng là con tại sao ông ta lại chưa từng cho hắn tình thương?

Lúc đó trong đầu Trịnh Liệt lại ập đến những tức giận vô cớ. Hắn hận ông ta bỏ rơi mẹ con hắn. Hận ông ta đi theo người phụ nữ kia mà vứt bỏ hắn, không cho hắn một gia đình đúng nghĩa. Hận ông ta chưa từng cho hắn một chút tình cảm của người cha mà lại ở trước mặt hắn bày ra sự thương yêu đối với đứa con gái đó như vậy.

Trịnh Liệt vô cớ lại tức giận đến cực điểm. Hắn chỉ vừa vung tay đánh ông ta một cái, một cú đấm đó của hắn dùng lực rất lớn, nhưng là lúc nắm đấm gần như chạm đến mặt Lâm Trạch thì bàn tay hắn dường như tự di chuyển, hướng lệch đi mà không động đến ông ta.

Hắn rất muốn hỏi rằng tại sao ông ta lại như thế? Tại sao lại không thể cho hắn một chút tình cha?

Chỉ là lúc đó...

Cái khi mà ông ta ngã xuống thì cô gái kia bỗng từ đâu chạy vào.

Và cái cô ta chứng kiến lại là cảnh ông ta ngã xuống, trong tình trạng nguy kịch, thương tích đầy mình, còn hắn, nắm đấm vẫn còn giữ nguyên.

Nhắc tới cô gái đó, hắn lại bắt đầu hồi tưởng lại về việc tại sao hắn gặp cô.

À.

Hôm đó hắn vừa tắm xong, đang ngồi trước bàn làm việc định xử lý số công việc còn tồn kho thì Mạc Thuần Uy gọi điện cho hắn, nói là có một lượng lớn hàng bị một tên nhóc vặt mũi chưa sạch giữ chân lại ở Tokyo. Vì là địa bàn cấm, mà Trịnh Liệt hắn lại là kẻ gần như thâm tóm toàn bộ kinh

mạch Tokyo cùng với trùm ở đó nên muốn nhờ hấn dùng mối quan hệ để trót lọt vụ này.

Tính cách của Mạc Thuần Uy thì hấn hiểu rõ, hấn cùng với ba người, là Ninh Kiến Thần, Trần Bạch Nghiê và Mạc Thuần Uy là bốn người bạn chơi chung với nhau từ thuở nhỏ. Mạc Thuần Uy là kẻ có quá khứ đáng thương nhất. Vậy nên tính cách hấn rất tàn bạo và quyết liệt. Chỉ là Mạc Thuần Uy rất ghét phiền phức, hấn ta luôn tìm mọi cách để đơn giản vấn đề nhất có thể. Vậy nên hấn cũng không dẫn đo mà đồng ý với Mạc Thuần Uy.

Có điều...

Dường như tên lạnh lùng Mạc Thuần Uy đã có chút thay đổi. Là vì cô gái đang đồn đại gần đây sao?

(Na: đang định viết về soái này. Ta sẽ viết xoay quanh bốn soái “chơi chung với nhau từ thuở nhỏ” này. Hô hô)

Trịnh Liệt cũng không nghĩ nhiều, nói “Tôi hiểu rồi.” Sau đó mặc quần áo đi tới quán bar, địa điểm gặp mặt quen thuộc của hấn và trùm Tokyo.

Lúc hấn vừa đàm phán xong xuôi, định bụng đi dạo quanh quán bar kỹ nam này xem sao thì cô gái kia bỗng lần tường hấn cũng là một trong số đó mà chỉ tay vào hấn, nói: “Tôi muốn hấn phục vụ tối nay.”

Khoé miệng Trịnh Liệt khẽ động, lúc đó cô suy nghĩ thế nào mà đánh đồng hấn với lúc kia được nhỉ?

Chỉ là hấn không tức giận mà còn muốn trêu đùa cô thêm.

Tại sao?

Hấn đã từng tự hỏi là tại sao hấn muốn trêu đùa cô. Giờ hấn phát hiện, bởi vì cô giống một người.

Lô Vỹ Tinh.

Nhưng mà... Lâm Vĩnh Túc ơi là Lâm Vĩnh Túc. Tại sao cô lại là con gái của người phụ nữ đó? Vậy thì có trách hãy trách mẹ cô và ông ta. Bởi vì tôi không bao giờ tha thứ cho kẻ đã khiến mẹ tôi trở nên như vậy đâu.

**** _ _ _ _

Ngồi trên xe.

Thân vẫn là quần âu và sơ mi trắng quen thuộc.

Trịnh Liệt nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khung cảnh bên ngoài đang lướt qua mắt hắn. Đây là con đường núi, khá khó đi nhưng xe chạy rất êm. Hắn ngồi trong xe âm trầm lạnh mặc. Một bên người còn đang đặt tập tài liệu đang xử lý dở.

Bỗng nhiên xe dừng lại khiến hắn theo quán tính hơi cúi người về phía trước.

Nhíu đôi lông mày lười mác, ngược mắt nhìn lên định hỏi “có chuyện gì” thì thấy phía trước mũi xe không xa có hai cô gái đang là trung tâm ở giữa vòng vây.

Xung quanh hai người là mười người đàn ông to cao vạm vỡ. Quần đen, áo đen, giày đen, cầm súng chĩa về hai người họ.

Bạc môi lạnh lẽo của Trịnh Liệt mím nhẹ một cái.

Aizzz... Chuyện này ngoài dự liệu của hắn.

“Trịnh thiếu...”

Tài xế còn chưa nói xong, Trịnh Liệt đã giơ tay ý bảo dừng lại: “Cho xe chạy từ từ, sau đó...”

Tài xế Lương nghe hẳn chỉ điểm, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó chạy xe từ từ.

Cô gái mặc chiếc váy trắng với khuôn mặt đỏ ửng, hai má vẫn đang in đậm những hằn ngón tay đang đứng dang hai tay trước cô gái mặc bộ đồ đỏ nóng bỏng, như thể gà mẹ đang che chở cho gà con khỏi lũ kẻ thù vậy.

“Các anh...các anh muốn làm gì?” Lâm Vĩnh Túc run rẩy giọng nói, đứng trước Ngô Hoàng Nhung nói chuyện với mấy người đàn ông kia.

Một người đàn ông nghe vậy thì bật cười: “Bây giờ, ở một nơi vắng vẻ như thế này, lại chỉ có hai cô em thì nói bọn tôi muốn làm gì bây giờ?” tên đó nói xong cả đám cùng nhau rú lên cười.

Từng tiếng cười tựa như thú hoang, hoang dã mà man rợ, khiến cho cả hai cô gái đều rờn tóc gáy.

Làm ơn....

Làm ơn có ai đó tới cứu cô đi.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 44: Trò Chơi Chỉ Mới Bắt Đầu

Làm ơn....

Làm ơn có ai tới cứu cô đi.

Một người đàn ông trong số đó nhắc chân, tiến về phía Lâm Vĩnh Túc và thư kí Ngô.

Thư kí Ngô thấy vậy thì càng rụt vai, tỏ vẻ sợ hãi mà nấp sau lưng Lâm Vĩnh Túc.

Lâm Vĩnh Túc nhìn thấy cảnh ấy thì trong mắt cũng sinh ra tia lo lắng cùng sợ hãi.

Hắn ta định làm gì?

Người đàn ông kia tay vẫn cầm súng, bước từng bước tới chỗ cô khiến cho tâm cô một trận run rẩy. Lâm Vĩnh Túc run run hai chân bước lùi ra phía sau.

Đừng... đừng lại gần đây...

Một bước...

Hai bước...

Bỗng nhiên có một chiếc xe từ đâu lao tới với tốc độ cực nhanh khiến mấy người đàn ông không kịp phòng bị liền phải né sang một bên, sau đó một bàn tay cầm lấy tay cô kéo vào trong chiếc xe.

Mùi bên trong xe rất quen thuộc. Nó thuộc về người nào đó mà cô quen.

Mùi hương của hoa lưu ly nhẹ nhàng thoang thoảng. Là ai?

Lâm Vĩnh Túc bông giật mình, chợt nhớ ra là mình cần phải giãy dụa.

Tay cô quơ lạnh quạng khắp nơi: “Thả tôi ra, thả...”

Miệng cô bị một bàn tay to lớn bịt lại. Đưa mắt nhìn lên Lâm Vĩnh Túc mới nhận ra người trước mặt mình là ai.

Lý Nhậm Trình?

“Suýt...yên lặng đi. Anh tới cứu em.” Lý Nhậm Trình để ngón tay ở trước miệng, ra hiệu cô hãy im lặng sau đó định nhấn ga chạy xe đi. Nhưng Lâm Vĩnh Túc ôm lấy bàn tay đang nắm lấy vô lăng của anh mà ngăn lại.

“Không được. Vẫn còn thư kí Ngô. Không thể bỏ lại cô ấy.” Nói xong Lâm Vĩnh Túc đẩy tay của Lý Nhậm Trình, mở cửa chạy xuống xe.

Vừa xuống xe, cô còn chưa kịp định hình xung quanh thì một giọng nói hét lên: “Nguy hiểm.” Ngay sau đó là tiếng súng nổ.

Đoàng.

Đoàng! Đoàng!

Sau ba tiếng súng, Lâm Vĩnh Túc ngã xuống. Cô cảm nhận được đầu mình đập xuống mặt đường thật đau. Còn có cả chất lỏng gì đó nhầy nhụa và tanh tưởi bốc lên mũi cô.

Khịt khịt mũi...

Mùi máu sao?

Chẳng lẽ cô bị trúng đạn? Sắp chết rồi sao?

Ngón tay cô sờ soạng một chút, cảm giác trên mặt đất loang lổ rất nhiều rất nhiều máu.

Gió khiến chất lỏng đó nhanh chóng cô đặc lại.

Nhưng là phía trên người cô lại như lại một vật nặng đè lên.

Sờ sờ....

Là người sao?

Lâm Vĩnh Túc mở mắt ra. Người đang nằm trên người cô là Trịnh Liệt.
Là Trịnh Liệt.... là....

Khoan đã...

Máu này chẳng lẽ?

Lâm Vĩnh Túc bật dậy đẩy Trịnh Liệt đang nằm trên người mình xuống. Nhìn sắc mặt hần có chút kho coi, lại thấy máu thấm đỏ chiếc áo sơ mi. Áo sơ mi trắng toát lại càng làm cho màu đỏ thêm thập phần đáng sợ.

Lâm Vĩnh Túc hết hoảng, muốn nói gì đó nhưng cổ họng nghẹn lại, không thốt ra được âm thanh nào. Cô chỉ biết là hốc mắt mình bỗng dưng nóng bừng lên, roiif có cái gì đó ấm nóng chảy ra.

Đừng. Trịnh Liệt. Anh sao lại ngốc thế này. Làm ơn... làm ơn....

Huhu...

**** _ _

Trong phòng bệnh vip của bệnh viện tư nhân thuộc tập đoàn IE của Trịnh gia.

Trịnh Liệt nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền.

Bên cạnh là Lâm Vĩnh Túc với sắc mặt vô cùng nhợt nhạt đang đắp chăn cho hần.

Nhìn Trịnh Liệt đang ngủ, Lâm Vĩnh Túc vô tình lại liếc mắt sang vết thương vừa được băng bó trên vai hần.

Nếu không phải vì cô thì hần đã không sao.

Nếu không phải cô không cẩn thận thì hần đã không bị thương.

Nếu không phải...

Là cô nợ hần một mạng vậy.

Lâm Vĩnh Túc kéo rèm cửa sổ lại, sau đó bước ra phía cửa. Nhìn người đang nằm trên giường một cái nữa rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trịnh Liệt nằm trên giường, đôi mắt thâm thúy từ từ mở ra. Cầm điện thoại lên nhấn phím gọi: “Mạc Thuần Uy. Cậu hơi quá rồi đấy. Tôi mà có làm sao thì cậu biết tay tôi.”

“Hử? Chẳng phải cậu vẫn đang nói chuyện với tôi đây sao? Chưa chết là tốt rồi.”

“...” Nghe câu nói của Mạc Thuần Uy, Trịnh Liệt đen mặt không nói gì.

“Nhưng mà...theo cậu nói thì chẳng phải làm cô ta bị thương sao? Tại sao người bị thương lại là cậu? Người của tôi chắc chắn sẽ không phạm sai lầm như vậy.” Trong giọng nói của Mạc Thuần Uy lộ rõ vẻ nghi ngờ không chút dấu giếm.

“Kế hoạch có chút thay đổi. Tôi tự biết mình nên làm gì.” Nói xong tắt máy.

Trịnh Liệt ngồi dậy, bước xuống giường bệnh, đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa lại.

Ánh nắng bên ngoài lọt vào, chiếu sáng một vùng không gian bên trong phòng bệnh. Chiếu lên người hắn một luồng ánh sáng đẹp đẽ, bao bọc lấy thân thể hắn.

Khiên Thục Linh. Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi.

Lâm Vĩnh Túc, hắn là cô ta đang tới chỗ của thư kí Ngô.

Bạc môi khẽ nhếch lên một độ.

*** _____

Lâm Vĩnh Túc đứng ngoài phòng bệnh, đưa mắt nhìn vào trong.

Thư kí Ngô vẫn đang hôn mê.

Hoá ra cô ấy bị bệnh về tâm lý nên mới như vậy. Nghĩ lại... thật đáng thương.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 45: Mới Như Vậy Mà Đã Muốn Sao?

Trịnh Liệt ngồi trên giường

Trên người khoác bộ áo bệnh nhân nhưng thân thể hẳn lại toát ra một cỗ áp bách vương giả đến ngạt thở khiến kẻ khác phải vô thức mà cúi đầu trước mặt hẳn.

Lâm Vĩnh Túc cầm bát cháo trên tay, thối từng ngụm từng ngụm đưa lên miệng dứt cho hẳn ăn.

Trong phòng bệnh rộng lớn chỉ có hai người. Mà Lâm Vĩnh Túc thì không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hẳn, còn Trịnh Liệt lại âm trầm im lặng mà ăn, không nói một câu nào. Không khí trong phòng vô cùng... vô cùng ngột ngạt.

Lâm Vĩnh Túc cũng trầm mặc, chỉ đơn giản là dứt cháo cho hẳn ăn thôi mà cũng khiến cô mặt đỏ tim đập.

Cô đúng là có bệnh rồi.

Hẳn rõ ràng là kẻ đã giết cha cô nhưng cô lại không thấy hận hẳn. Tại sao chứ?

Hẳn rõ ràng có khả năng là kẻ đã khiến mẹ cô bị thương, tại sao cô vẫn không thấy căm ghét hẳn?

Chẳng lẽ là vì hẳn đã đỡ một viên đạn cho cô sao?

Lâm Vĩnh Túc thầm nghĩ, quên mất là mình đang đút cháo cho Trịnh Liệt, bàn tay cô cứ dơ giữa khờn trung rồi “anh” lên một tiếng. Lâm Vĩnh Túc giật mình nhìn lại... Ôi trời. Cô lại làm đổ cháo nóng lên người hắn.

Lâm Vĩnh Túc rối rít đứng lên, rút ra tập khăn giấy trên bàn lau chỗ bẩn trên người Trịnh Liệt.

Chỉ là... Lâm Vĩnh Túc lau lau vài cái mới nhận ra rằng...

Chỗ bẩn đó...

Ở chỗ đó...

Lâm Vĩnh Túc đỏ mặt muốn rút tay về quay đi nơi khác, nhưng mà dường như Trịnh Liệt đang vô cùng tức giận, cô cảm thấy như hơi thở của hắn cũng đang mang theo sự tức giận. Lâm Vĩnh Túc cắn cắn môi, tiếp tục di tay lau cho hắn, dẫu sao cũng là do cô không cẩn thận mà làm bẩn hắn, không thể cứ để thế được. Hơn nữa, cô cũng có gì mà phải ngại ngùng nữa chứ? Truyện chỉ được up tại wappad. Rõ ràng là giữa hai người đã xảy ra quá nhiều chuyện còn hơn thế này rồi. Nghĩ vậy bàn tay của Lâm Vĩnh Túc vẫn lâu trên nơi đó của Trịnh Liệt, động tác càng nhanh như thể phải bóng vậy. Còn về phần Trịnh Liệt thì hơi thở của hắn trầm trầm, nặng nhọc thở hắt ra.

Lau xong, Lâm Vĩnh Túc rút tay về đứng lên, còn chưa kịp đứng vững thì cổ tay cô đã bị tay của Trịnh Liệt nắm chặt lấy. Sau đó là một lực kéo khá mạnh kéo cô ngã xuống giường.

Mái tóc Lâm Vĩnh Túc xoa tung mềm mại như sóng nước chảy, cổ áo vì xung lực mà có chút trở nên xộc xệch, hở ra một bên vai trắng muốt cùng bộ ngực mềm mại đang nhấp nhô.

Trịnh Liệt?

Lâm Vĩnh Túc mở to mắt nhìn Trịnh Liệt. Hả... không phải đang bị thương sao?

Vai hửn chắc hửn vẫn còn đau. Vậ...

Một bàn tay vuốt ngược từ đùi ra phía sau rồi luồn vào bên trong áo cô. Đưa tay ra phía sau mở khuya áo trong, chiếc áo bung ra khiến đôi ngực được giải thoát khiến Lâm Vĩnh Túc thoải mái hơn rất nhiều so với việc cứ bị bó sát như vậy.

Lâm Vĩnh Túc thở hắt một cái, sau đó mới ý thức được là bản thân mình đang rơi vào hoàn cảnh nào. Vội vàng kéo áo lên che ngực, luống cuống muốn ngồi dậy, lại bị Trịnh Liệt một tay đè xuống, ghì chặt lấy cô, sau đó cúi đầu đặt cằm lên vào cô, thì thầm: “Em đang cô tình chơi trò mèo vờn chuột à?”

Lâm Vĩnh Túc nghe vậy, không nói gì. Chỉ đơn giản là bởi vì... cô cũng không rõ mình là đang muốn chạy trốn, hay là đang mong chờ điều gì đó nữa.

Lâm Vĩnh Túc nhắm hai mắt lại, không động đậy. Chỉ là hai núi tuyết phập phồng dữ dội nói rõ rằng cô đang rất hồi hộp. Tim cô đang đập loạn.

Trịnh Liệt cười nhẹ một tiếng: “Em xem, cơ thể em rất chân thực. Nhất là... Chỗ này.” nói xong, bàn tay Trịnh Liệt đã đặt lên hạ bộ của cô, nhẹ nhàng xoa nắn: “Thấy không? Rất nhanh đã ẩm ướt.”

Bàn tay hửn cách qua lớp quần lót, mân mê với vẻ say sưa. Khuôn mặt hửn đang chôn ở cổ cô dần dần chuyển lên vai rồi đến xương quai xanh. Mỗi tắc da thịt nơi mà hửn lướt qua đều để lại những dấu răng và vết nước miếng ám muội, mỗi tắc da thịt mà hửn lướt qua đều nóng bừng, ray rứt như hàng nghìn con kiến đang bò lên người cô vậy.

Nhịn không được, Lâm Vĩnh Túc cắn răng, rên nhẹ một tiếng.

Trịnh Liệt ngẩng mặt nhìn Lâm Vĩnh Túc, giọng nói mang theo trầm đục: “Mới như vậy mà đã muốn sao?”

Nghe ra sự chế giễu trong giọng nói của hắn nhưng là Lâm Vĩnh Túc lại không thể ngừng lại được cảm giác muốn hắn đang dâng lên trong cơ thể.

Hông rồi, hông rồi. Cô đã bị hắn dạy dỗ đến hông rồi. Không bao giờ nghĩ mình lại có thể như thế này.

Trịnh Liệt dùng ngón tay gảy viên trân châu một cái, khiến Lâm Vĩnh Túc giật mình cong mông lên.

“Aaa....ừm...”

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 46: Hãy Tránh Xa Trịnh Liệt

Trịnh Liệt dùng ngón tay gáy viên trên châu một cái khiến Lâm Vĩnh Túc cong mông, ưỡn người lên.

"Aaa...ừmmm...."

"Sao? Nói đi. Muốn rồi sao?" Trịnh Liệt cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô, phả lên một làn hơi nóng rực.

Muốn... rất muốn...

Nơi đó của Lâm Vĩnh Túc trống rỗng bất thường, ngay lập tức muốn được lấp đầy.

Lâm Vĩnh Túc gật đầu, như là thay thế cho câu trả lời.

Trịnh Liệt thấy vậy lại càng cười lạnh: "Ồ...vậy... tự mình làm cho nó cứng lên đi." Trịnh Liệt vừa nói vừa cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng tuyết của cô đặt lên hộ vị đang nổi cộm lên nơi đũng quần.

Cự vật của hần không cần cô ra tay, cũng đã có phản ứng rồi. Nhưng chỉ vừa mới chưa tới một phút, sao có thể phản ứng tới như thế này được chứ? Chẳng lẽ...

Hần đã... nghĩ về chuyện này từ trước?

Lâm Vĩnh Túc càng nghĩ càng đỏ bừng mặt. Không... chắc hần sẽ không như vậy đâu.

"Ummm...."

Ngón tay của Trịnh Liệt càn quấy hoa huy*t đã bắt đầu rỉ nước, dịch nhờn chảy ra thấm ướt ngón tay hẳn.

Rút tay ra, đưa lên trước mặt xem xét. Ngón tay thô to của hẳn đang bị bao phủ bởi một lớp dịch nhầy trong suốt, trong vô cùng kích thích thị giác.

Vươn lưỡi ra liếm nhẹ đầu ngón tay, Trịnh Liệt nướng mày, khẽ gật gật đầu vẻ tán thưởng, nói: "Mùi vị không tệ."

Lâm Vĩnh Túc nghe đến vậy tìan thân lại càng như lửa đốt, nóng bùng. Nhiệt hoá trong người đột ngột tăng cao, hai mắt nhắm nghiền, hai chân khép lại thật chặt như thể sợ sẽ có cái gì đó xâm nhập vậy: "Đừng... Xin anh. Đừng nói những lời như vậy."

"Nói những lời như vậy thì sao? Nó làm em kích thích sao? Hử?"

Trịnh Liệt nhếch miệng một cái, sau đó đẩy chân váy lên bụng Lâm Vĩnh Túc, ngón tay nhanh chóng giật phăng đi chiếc quần tam giác, trước khi giật còn không đứng đắn nói một câu: "Pikachu sao?" (Na: con lạy mẹ Túc. =_=)

Nửa thân dưới của Lâm Vĩnh Túc đã trần như nhộng mặc dù nửa thân trên vẫn còn đầy đủ, chỉ hơi có chút xô lệch mà thôi.

Bàn tay Lâm Vĩnh Túc vẫn đang đặt nơi hạ bộ của Trịnh Liệt cũng bắt nhịp theo bàn tay hẳn. Hẳn xoa nắn cô, cô cũng vuốt ve cự vật to lớn của hẳn.

Cự vật vì được bàn tay mềm mại của Lâm Vĩnh Túc tác động mà ngày càng phình trưởng, gân xanh nổi lên càng dày đặc. (Cái này là tui đi edit truyện Trung Quốc nhiều nên biết, chứ tui không biết nó có đúng hay không đâu, xin lỗi đã lạc đề nhé. Đọc tiếp đi.)

Bàn tay Lâm Vĩnh Túc sờ soạng lung tung, động tác ngây ngô như đứa trẻ hiếu kỳ có đồ chơi mới, nhưng lại khiến cho Trịnh Liệt nhin không được mà găm nhẹ một tiếng: "Aaa...tiểu tiêu tinh. Em đúng là bảo bối của tạo hoá. Thật muốn nghiền nát em ngay bây giờ." Nói xong, Trịnh Liệt không chần chừ mà cởi ra chiếc áo trên người Lâm Vĩnh Túc, cơ thể cô giờ đây đã thật sự là trần như nhộng trước mắt hắn.

Trịnh Liệt nắm lấy bả vai cô, xoay người một cái, tư thế của hai người đã hoán đổi cho nhau. Bây giờ là Trịnh Liệt nằm dưới, còn Lâm Vĩnh Túc thì đang trần truồng ngời trên người hắn.

Hai chân cô dang ra ngời trên chân hắn khiến chiếc quần bệnh nhân mà Trịnh Liệt đang mặc có một vùng bị ướt nhẹ.

"Tự mình xử lý đi." Trịnh Liệt buông một câu lạnh tanh. Nhưng là trong giọng nói trầm đục của hắn mang theo tư vị của dự vọng cực lớn không thể che dấu nổi.

Còn đối với Lâm Vĩnh Túc, cô nghe được câu này thì như sét đánh bên tai.

Cô... bảo cô tự mình làm?

Nói thế chả khác nào bắt cô từ bỏ đi tôn nghiêm cuối cùng của đứa con gái hay sao?

NHưng mà... Cô đã nói là sẽ làm theo mọi điều hắn bảo. Chỉ cần... chỉ cần... Công ty của bố cô vẫn được an toàn, thì cô nguyện nhảy vào chảo dầu.

Lâm Vĩnh Túc như cười như không, trên mặt mang theo tia cam chịu nói: "Được." Sau đó nâng mông, ngồi lên hạ bộ đang muốn thoát ra ngoài của Trịnh Liệt, nhẹ nhàng cọ xát. Chà lên, trượt xuống, tốc độ rất bình ổn.

Chỉ là nơi hai người giao nhau đều thấm đẫm một mảnh. Trịnh Liệt nghiêng răng, gầm lên: "Aaa..."

Lâm Vĩnh Túc cũng bị khoái cảm từ nơi hai người giao nhau dâng lên mà đầu óc trống rỗng, khoái cảm ở nơi đó truyền đến từng neuron thần kinh, khiến toàn thân cô run nhẹ, mật dịch tiết ra càng nhiều.

Nhìn Lâm Vĩnh Túc đang mê man vì lạc vào cõi tình mê, Trịnh Liệt thờ hắt, nhếch miệng.

Được rồi. Cứ như thế.

Cứ tiếp tục như thế đi.

Khiên Thục Linh. Bà đến nhanh lên, nhanh một chút để xem đứa con gái bà yêu thương đang buông thả bản thân đến mức nào.

Tôi muốn để bà biết nỗi đau và sự thất vọng, lẫn cả thù hận khi cùng nhau đan xen cảm xúc thì bà sẽ như thế nào?

Tôi muốn cho bà hiểu cái cảm giác khi bị người quan trọng nhất khiến mình sụp đổ là như thế nào?

Tôi muốn bà phải nếm trải những gì mà mẹ tôi đã từng phải một mình trải qua.

Nào, đến đây.

Trên con đường đi tới bệnh viện X, bệnh viện tư nhân đứng thứ hai trên thế giới về chất lượng và những máy móc khoa học, tiên tiến cùng đội ngũ y bác sĩ hàng đầu thuộc tập đoàn IE.

Một chiếc xe đang chạy như bay trên đường.

Tiếng còi xe như điên dại len lách mọi khoảng trống có thể chen được.

Khiến Thục Linh ngồi ở ghế lái, chân đạp ga.

Bà vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện A. Trước khi đi, bà đã cẩn thận bỏ thuốc mê vào bát canh của Vô Dĩnh Kỳ, hiện tại cậu ta đang ngủ say, sẽ không biết được bà đã đi đâu, và không thể biết là bà đang giả bệnh.

Đến khi cậu ta tỉnh dậy, bà vẫn sẽ đang ở trước mặt cậu ta sau một giấc ngủ khá lâu.

Xin lỗi nhé, Dĩnh Kỳ. Tôi không muốn cậu bị liên lụy.

Tiểu Túc, đợi mẹ. Hãy tránh xa tên đó, hãy tránh xa Trịnh Liệt ra. Mẹ xin con.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 47: Tôn Thương

Tiểu Túc, mẹ xin con. Hãy tránh xa Trịnh Liệt.

Hắn là tên điên, sao hắn dám nhắm đến con để trả thù người mẹ này chứ.

Tiểu Túc à... con không được làm cho mẹ thất vọng, con là cuộc sống của mẹ, là lý do sống của mẹ. Nhưng nếu con khiến mẹ mất mặt, thì tiểu Túc à, đừng bao giờ trách mẹ.

Thân sinh, Khiên Thục Linh bà đã mang trong mình sự tôn nghiêm vô cùng lớn. Là một tiểu thư khuê các sống trong nhung lụa, là đứa con gái coi trời bằng vung, yêu Lâm Trạch đã là sai lầm. Bỏ nhà ra đi, cướp đi hạnh phúc của người phụ nữ đó lại càng là sai lầm. Vậy nên, Lâm Vĩnh Túc, con không được phạm sai lầm nữa, không được nối tiếp sai lầm của mẹ.

Lâm Vĩnh Túc là đứa con gái của Khiên Thục Linh và một người đàn ông. Người đàn ông đó...

Nhắm mắt lắc đầu một cái, Khiên Thục Linh cần phải lấy cam đảm để nhìn lại về quá khứ.

Phải. Là bà sai.

Cuộc đời bà luôn đúng và cái sai duy nhất đó chính là gặp Lâm Trạch.

Ngày còn trẻ đó, ông là một lãng tử cao ngạo, nhưng cũng vô cùng đào hoa. Những cô gái rơi vào lưới tình mà Lâm Trạch tạo ra là đếm không xuể. Khiên Thục Linh mười bảy tuổi cũng là một trong số đếm không xuể đó.

Ở cái tuổi mười bảy của cô gái mới lớn, bà đã gặp Lâm Trạch, yêu ông, nguyện dâng hiến hết sức sống của tuổi trẻ cho tình yêu của mình. Nhưng khi biết rằng Lâm Trạch là người đàn ông đã có gia đình, bà hận. Hận sao ông lừa dối mình, hận sao mình ngu ngơ để bị lừa dối như vậy, và hận tại sao mình không gặp ông sớm hơn, hay tại sao người phụ nữ đó lại không phải là mình.

Khiên Thục Linh đau khổ, giống như những cô gái mới lớn vừa thất tình khác, bà tìm đến rượu để trái lòng, tới quán bar để xả buồn.

Hôm đấy bà say, say đến không còn biết mình là ai và mình đã làm gì. Chỉ biết rằng khi tỉnh dậy, một người đàn ông đang nằm bên cạnh, cả hai đều trần truồng.

Và rồi hôm đó, bà lại sai.

Cái sai là khi bà biết mình có thai, bà đã chạy đi tìm Lâm Trạch. Không có ông ở nhà mà người mở cửa lại là một người phụ nữ. Người phụ nữ đó rất xinh đẹp, xinh đẹp tới mức khiến cho Khiên Thục Linh trong giây lát phải thất thần mà thốt lên kinh ngạc.

Người phụ nữ đó có một vẻ đẹp dịu dàng của người phụ nữ Á Đông. Từng cử chỉ, giọng điệu, hay đến cả một nụ cười của bà ấy đều toát lên vẻ quý phái dịu dàng.

Lúc đó Khiên Thục Linh biết, mình đã thua. Thua cả về ngoại hình, thua cả về khí chất và thua luôn cả địa vị hiện tại.

Một Khiên Thục Linh kiêu ngạo khi ấy làm sao có thể chấp nhận được điều đó. Bà đã nói với người phụ nữ đó, mình đang mang đứa con của Lâm Trạch... phải. Còn rất nhiều, rất nhiều chuyện xảy ra sau đó nữa. Nhưng là kết quả cuối cùng vẫn là bà đã cướp đi chồng người ta, cướp đi cha của đứa bé, và hơn hết, là lừa dối Lâm Trạch suốt bao nhiêu năm nay.

Chiếc xe vẫn chạy, chạy như con thú hoang mất tốc độ trên đường cao tốc. Mọi thứ xung quanh đều dần trở nên mơ hồ, vô hình.

Tiểu Túc, cuộc sống của mẹ đã là sai. Con tuyệt đối không được sai. Dù mẹ con chúng ta có lỗi với Trịnh Liệt, có lỗi với Trịnh gia. Nhưng chúng ta tuyệt đối không bao giờ được khuất phục trước Trịnh gia.

Đến đây nhanh lên, để tôi xem đến cùng bà sẽ cảm thấy như thế nào.

Trịnh Liệt nheo mắt nhìn cô gái đang ở trên người mình, cô đang cố gắng đưa bản thân đến khoái cảm mình muốn, nhưng dường như vẫn không đủ, cô càng ma sát thì hạ bộ càng phát sinh cảm giác thèm muốn không thể nào lấp đầy.

"Uhm...ummm...." Lâm Vĩnh Túc khẽ cắn môi. Cô muốn. Cô muốn nơi này của hă.

Bàn tay Lâm Vĩnh Túc đặt lên côn th*t đã cứng rắn của Trịnh Liệt, dùng những ngón tay mềm mại tựa như không xương của mình mà xoa nắn, vỗ về côn th*t to lớn của hă. Sau đó đưa tay vào trong quần hă, rút ra côn th*t đã phát trướng đến cự đại.

Quy đầu to lớn màu hồng nhạt đã rỉ ra một chút nước khiến Lâm Vĩnh Túc càng nhìn càng đỏ bừng mặt, nhưng là trong người cô lại càng thôi thúc cô muốn được lấp đầy. Muốn được nghiền nát như hă nói, ngay bây giờ.

Dục hoả trong người tăng cao khiến toàn thân Lâm Vĩnh Túc ửng đỏ từng mảng da thịt, nhìn vào vô cùng kích thích, nhiệt độ trong phòng cũng theo đó mà đột ngột tăng cao, không khí tràn ngập mùi dâm mỹ mị dục.

Đôi mắt Lâm Vĩnh Túc đục mờ vì bị khoái cảm che khuất, lý trí chỉ còn sót lại những mảnh vụn, thay vào đó là sự đòi hỏi được lấp đầy.

Nhìn Lâm Vĩnh Túc đang dây dưa với tiểu đệ đệ đang muốn bùng nổ của mình, trong con mắt của Trịnh Liệt cũng hiện lên tia vẫn đục mờ mịt, hấn gằn giọng: "Làm đi." Sau đó là một cái nhếch miệng như có như không xuất hiện trên môi Trịnh Liệt.

Đến đúng lúc lắm.

Lâm Vĩnh Túc nghe câu "làm đi" của hấn thì cũng mê man làm theo, buông tay cho cơn th*т đang dựng đứng của hấn ra, nâng người lên, đưa miệng hoa huy*т tới trước đỉnh quy đầu, sau đó ngồi xuống: "Aa...ừmmm..."

Dường như cùng lúc với tiếng tên rỉ của Lâm Vĩnh Túc là tiếng cánh cửa đập mạnh vào tường.

RẦMMMM.....

Đông cứng.

Đó là hai từ duy nhất có thể diễn tả lại khung cảnh lúc này giữa những người có mặt ở đó.

Lâm Vĩnh Túc tựa như đóng băng, chỉ có hai mắt mở to nhìn về phía vờ phát ra tiếng động.

Ở đó, Khiên Thục Linh đang mặc trên người bộ quần áo bệnh nhân, bà đứng đó với biểu cảm không thể đoán ra là bà đang cảm thấy như thế nào.

Chỉ có thể đơn giản nhìn thấy toàn thân bà cứng ngắc, hai môi bạc nhợt run run, dường như muốn nói gì đó nhưng không thể thốt ra lời nào.

"M...mẹ...???" Lâm Vĩnh Túc run run nói ra chữ "mẹ", ngay sau đó là tiếng thét như phát điên của Khiên Thục Linh.

"Aaaaaaaa....." Khiên Thục Linh ngồi thụp xuống, một tay run rẩy đưa lên miệng để che dấu đi cảm xúc hiện tại, nhưng bàn tay đang đưa lên ngực trái, nắm lấy vạt áo nơi ngực trái thật chặt lại vô tình để lộ hết cảm xúc của bà.

Lâm Vĩnh Túc từ bàng hoàng, chuyển ánh mắt qua Trịnh Liệt thấy đôi mắt đang hàm chứa căm thù của hắn thì đã phần nào hiểu rõ mọi chuyện.

Là hắn cố tình.

Hắn biết mẹ cô sẽ tới, hắn đã biết trước cảnh này sẽ xảy ra.

Là hắn...không đúng. Là cô, cô ngu ngốc đã bị hắn xoay như con rối. Nơi hạ bộ hai người đang giao hợp bỗng nhiên bị tách ra.

Lâm Vĩnh Túc đứng dậy, nhặt lên từng chiếc từng chiếc áo của mình trên giường lẫn trên mặt đất rồi mặc vào trước cái nhú mào của Trịnh liệt.

Cô sai rồi. Cô không nên đau lòng như vậy.

Đau lòng vì mẹ ư? Vì người mẹ đang vật vã đằng kia?

Không đúng. Cái thứ cảm giác đau lòng đến mức tổn thương này không phải là do mẹ cô.

Là vì cái gì? Vì cái gì mà ngực trái cô cũng nhói lên thế này? Vì cái gì mà trong lòng cô trống trải đến thế này?

Lâm Vĩnh Túc cố hít vào một hơi thật sâu. Một giọt nước trong suốt từ trong hốc mắt nóng ẩm hồng hồng rơi ra, lăn trên má cô, chảy vào miệng cô.

Đăng quá!

Đăng đến thắt tim xé ruột.

Làm ơn nói cho cô biết. Rốt cuộc cô bị làm sao thế này?

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 48: Tôi Hận Anh Bằng Cả Tính Mạng

Đãng quá!

Đãng đến thắt tim xé ruột.

LÂM ơn có ai đó nói cho cô biết là rốt cuộc cô đang bị làm sao không?

Cài lại khuy áo, Lâm Vĩnh Túc nhìn Trịnh Liệt một cái, hắn cũng đang nhìn cô? Nhìn cái gì? NHìn xem cô thảm hại đến mức nào sao? Nhìn xem cô bị hấn lợi dụng như thế nào sao? Hay nhìn để cười vào mặt cô rằng cô là đứa ngu ngốc đến mức bị xoay vòng như một con hề?

Lâm Vĩnh Túc cười lạnh một cái, nước mắt lại tiếp tục rơi. Giọt nước mắt mặn chát nhưng ấm nóng lăn trên má, giọt nước mắt này là để dành cho người mẹ đang đau khổ kia của cô, là sự đau lòng cùng tội lỗi mà cô dồn nén cho nó rơi xuống.

Cô lướt mắt qua Trịnh Liệt, trên khuôn mặt lạnh tanh, dường như không có một chút cảm xúc nào, ánh mắt cũng theo đó mà vô hồn cùng bi ai.

Trịnh Liệt nhìn được, trong giây lát cô lướt mắt qua hấn đó, sâu thẳm nơi đáy mắt cô có một thứ, có tên là HẬN.

Hận. Nói ra thì có thể chẳng có gì to tát đối với hấn, bởi từ khi biết cô chính là con gái của Lâm Trạch thì hấn đã chỉ đơn giản coi cô như là con tốt thí trải đường cho cái đích trả thù của mình rồi. Nhưng mà... dường như là có gì đó không đúng. Trong lòng hấn cảm thấy khó chịu.

KHó chịu thật mà. Sao cô ta dám dùng ánh mắt với cái thái độ đó với hần? là do mẹ cô ta, do bố cô ta sai trước, vì cái gì mà dám trách hần chứ.

Trịnh Liệt cao ngạo nâng cằm, đưa mắt nhìn về phía cửa, nơi bóng lưng của Lâm Vĩnh Túc đang bước tới.

Cô bước từng bước đến trước mặt mẹ cô. Khiên Thục Linh vẫn đang trong cơn shock nên không thể làm gì khác ngoài ngồi đó, chỉ là ánh mắt đầy thương tâm của bà nhìn đứa con gái trước mắt có phần chua chát.

Tiểu Túc à, Tiểu Túc....

Là mẹ hại con, là người mẹ này đã hại cả đời con gái của con.

Có điều trong mắt của Lâm Vĩnh Túc thì ánh mắt của mẹ mình lúc này lại không phải là sự thương tâm hay hối lỗi mà là sự trách móc, sự thất vọng.

Thất vọng về đứa con gái bất hiếu, chỉ biết hoan lạc khi bố mình vừa mất, mẹ mình lại đang bị bệnh như vậy. Thật đáng trách mà, đến cô còn tự cảm thấy thất vọng về bản thân mình.

Trịnh Liệt bước xuống giường, bàn tay chỉnh lại cổ áo hơi xộc xệch, sau đó đi về phía cửa. Đến cạnh Lâm Vĩnh Túc, dừng lại, hần nhìn xuống người đàn bà đang ngồi trước cửa, bà ta cũng đang ngược mắt lên nhìn hần. Đôi mắt bà ta đỏ hoe nhưng trong đó không thể thiếu sự căm hận cực đại. Bà ta như thể lên cơn điên, đứng dậy nắm lấy cổ áo hần kéo thật mạnh: "Cậu...cái tên điên này. Sao cậu dám làm vậy với con gái tôi? Tại sao? TẠI SAO HẢ????"

Khiên Thục Linh hét lên bằng toàn bộ sức lực còn sót lại sau cú shock vừa rồi.

Chátttt....

Khuôn mặt của Trịnh Liệt nghiêng sang một bên. Hắn không nói gì, chỉ nắm lấy bàn tay đang lơ lửng trên không trung sắp lần nữa, sau đó siết thật chặt như muốn bóp nát cổ tay bà ra vậy. Ánh mắt vẫn lên tia máu, hắn tức giận hất tay bà ra. Sau đó đưa ta lên ôm lấy vai đang run nhè nhẹ của Lâm Vĩnh Túc, muốn kéo cô vào lại trong ngực mình, nhưng tay hắn còn chưa chạm tới bờ vai cô thì cô đã né người sang một bên để tránh hắn. Đôi tay hắn lơ lửng giữa không trung. Hắn siết chặt ngón tay lại, hạ tay xuống.

Ngay vừa lúc đó thì Khiên Thục Linh lập tức lao vào, ôm lấy Lâm Vĩnh Túc như thể báu vật sợ bị người khác cướp đi mất vậy.

Hành động này của Khiên Thục Linh chỉ đơn giản là bản năng muốn bảo vệ con của một người mẹ. Nhưng không hiểu sao trong mắt của Trịnh Liệt lại biến thành sự phản kháng khiến hắn vô cùng tức giận.

Trịnh Liệt mím môi, ưỡn ngực: "Người đâu. Sao lại để một kẻ điên vào bệnh viện thế này? Lôi ra ngoài. Muốn bị đuổi việc hết sao?"

Trịnh Liệt vừa nói xong, một tốp người ngay lập tức từ đâu chạy tới. Bọn họ có người mặc đồng phục bảo vệ của bệnh viện, có người thì đang khoác áo blu trắng, có người lại đang hướng về Trịnh Liệt mà rõi rít xin lỗi: "Xin Lỗi. Xin lỗi Trịnh tổng. Chúng tôi làm việc thất trách. Mong ngài thứ lỗi."

Sau đó là ghì chặt lấy Khiên Thục Linh muốn kéo ra ngoài. Khiên Thục Linh níu lấy tay của Lâm Vĩnh Túc, ý bảo cô hãy theo bà ra ngoài. Hai mắt bà hiện lên vẻ mong chờ đứa con gái của mình hãy làm theo.

Thế nhưng Lâm Vĩnh Túc chỉ đứng đó, nhìn bà. Khoé môi mỉm cười nhưng trên khuôn mặt lại không chút biểu cảm nào. Bàn tay còn lại của cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay của bà như là để bà an tâm, là để xoa dịu nỗi đau mà bà đang phải gánh chịu.

"Mẹ, con yêu mẹ." Cô nói giọng rất nhỏ, nhỏ tới mức một cơn gió nhẹ bay qua cũng có thể cuốn luôn cả giọng của cô bay đi.

Nhưng mà Khiên Thục Linh hiểu được, bà biết cô đang nói gì. Và rồi bà cũng chả làm được gì khi bị kéo đi, dù bà đã vùng vẫy, đã chống cự. Bởi bà có cảm giác... bất an.

Lâm Vĩnh Túc vẫn nhìn theo bóng mẹ cô khuất sau góc khuất của bệnh viện, ra luôn khỏi cổng bệnh viện. Cô bước ra hành lang, vịn tay lên đó, đưa mắt nhìn xuống mẹ cô đang bị kéo đi.

Mẹ. Mẹ có trách con không?

Trịnh Liệt ngồi thành thoi trên ghế, dù mặc quần áo bệnh nhân nhưng khí chất vẫn vô cùng mê hoặc. Hắn ngồi đó đưa đôi mắt sắc lạnh như đại bàng nhìn Lâm Vĩnh Túc.

Cô gái. Tôi xin lỗi. Đưa em vào kế hoạch này thật là có lỗi nhưng tôi vẫn chưa thoả mãn. Bà ta vẫn chưa nhận được cái phải nhận.

Trịnh Liệt nhắm mắt lại. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh người mẹ của mình. Bà ấy mặc một chiếc áo duy nhất trên người vào thời tiết dưới năm độ, bà ấy phải nằm dưới gầm cầu để ngủ, phải lấy tấm chiếu rách trong thùng rác để trải nằm, phải làm việc trong những công trường xây dựng nặng nhọc, phải...

Bà ấy...bà ấy thậm chí còn không dám khóc trước mặt hắn. Bà chỉ luôn nhìn hắn rồi mỉm cười nói "mẹ yêu con" rồi ôm lấy hắn vào lòng. Nhưng hắn biết, bà đã khóc rất nhiều, khóc đến mức mỗi lần tỉnh dậy trong đêm thì hắn đều cảm giác như tim gan mình co rút lại vì tiếng nấc nhỏ nhẹ của bà.

Rồi cả những vết thương trên người bà vì làm việc nặng, những vết bầm tím mà bà chẳng bao giờ cho hắn biết.

Hắn không thể tha thứ cho Khiên Thục Linh, kẻ gián tiếp, nhưng lại chính là nguyên nhân khiến mẹ hắn phải khổ sở như vậy.

Trịnh Liệt mở mắt ra.

Cái gì????!!!

Hai mắt hăn lập tức mở lớn hết cỡ.

Cô... Lâm Vĩnh Túc đang muốn làm gì vậy.

"Lâm Vĩnh Túc, cô điên rồi sao. Xuống mau. Lan can ở hành lang bệnh viện nguy hiểm lắm. Xuống!"

Trịnh Liệt hét lên nhìn Lâm Vĩnh Túc đang đứng trên hàng lan can bệnh viện. Cô đang đứng đối diện với hăn, bộ quần áo màu trắng nhẹ nhàng bay theo làn gió, bay bay như tiên nữ phiêu du. Làn gió đem mùi hương trên cơ thể cô bay khắp nơi trong không khí, thoảng vào mũi của Trịnh Liệt. Hăn ngửi thấy mùi "tuyệt vọng" và cả "căm hận" nữa.

"Cô hận tôi cũng được. Xuống đây, cô muốn gì thì tôi cũng sẽ làm theo. Nhanh nào, ngoan..." giọng nói Trịnh Liệt như đang dỗ trẻ con, hăn không biết hiện tại bản thân mình đang như thế nào, đang không phải là một Trịnh Liệt cao cao tại thượng như thế nào. Hăn chỉ biết là tim mình như đang muốn ngừng đập.

Lâm Vĩnh Túc cười, khoé môi màu anh đào xinh đẹp khẽ nhếch lên, cười thật dịu dàng, đôi môi mấp máy gì đó, và rồi cả người cô rơi xuống.

Trịnh Liệt chạy như bay tới, trong đầu hăn còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì chân hăn đã chạy tới lan can hành lang rồi. Nhưng tay hăn vẫn không kịp nắm lấy tay cô.

Bịch một tiếng. Thân thể cô rơi trên nền sân rộng lớn của bệnh viện.

Tim Trịnh Liệt ngưng đập một nhịp.

Trong mắt hăn đều là hình ảnh của người con gái đang nằm dưới kia.

Máu.

Tiếng la hét.

Hắn không biết gì hết. Hắn chỉ biết hắn không muốn cô chết, hắn chỉ biết là... đau quá. Không ổn chút nào. Lâm Vĩnh Túc, cô mà dám chết tôi sẽ... tôi sẽ...

"Có chuyện gì vậy ạ? Trịnh tổng ngài..."

Vị bác sĩ còn chưa nói xong đã bị Trịnh Liệt cắt ngang: "Nếu cô ấy chết, ông cũng đừng mong sống."

Gió...

Có mùi tanh nhàn nhạt trong không trung

Cô đã nói gì?

Trong tâm trí Trịnh Liệt hiện lên câu nói vừa rồi của Lâm Vĩnh Túc: "Tôi hận anh, hận anh bằng cả tính mạng của tôi."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 49: Hắc Y - Đệ Nhất Thần Y

Trong phòng viện trưởng

Trịnh Liệt đang ngồi trên ghế đối diện với viện trưởng. Dáng vẻ hần thờ ơ nhưng lãnh khí toả ra từ người lại khiến cho lão viện trưởng toát một lớp mồ hôi lạnh.

"Đó là kết quả của ca cấp cứu vừa rồi sao?" Trịnh Liệt cầm tập tài liệu ghi chép tỉ mỉ về ca cấp cứu vừa cách đây mấy phút, hai hàng lông mày co lại trong vô thức.

"Vâng...vâng thưa Trịnh tổng." Lão viện trưởng giọng nói hơi run ngược nhìn Trịnh Liệt.

Trịnh Liệt không thèm liếc ông ta lấy một cái, chỉ nhẹ gật đầu. Đặt tập tài liệu xuống bàn.

Cạch.

Tiếng động đặt tập tài liệu rất khẽ, nhưng ở trong cái không gian đến cả tiếng thở cũng nghe rõ mồn một thì nó lại như một tiếng sét giữa trời quang đối với lão viện trưởng.

"Ông đã làm rất tốt." Nói đến đây, Trịnh Liệt ngừng một lát, lão viện trưởng cố nín thở để nghe câu tiếp theo của Trịnh Liệt. Bởi ông ta biết, câu tiếp theo của hắn mới chính là câu quan trọng: "Ngài viện trưởng đã vất vả rồi. Từ mai bác sĩ Hoa sẽ đảm nhiệm những vất vả của ngài." Nói xong, Trịnh Liệt đứng dậy, tiêu sái về phía cửa.

Lão viện trưởng sau hai giây mới kịp định hình câu nói của Trịnh Liệt, vội ú ớ gọi: "Trịnh... Trịnh tổng... ý của ngài là..." tôi đã bị đuối việc ư?

Nhưng mà về sau lại bị nghẹn ở cổ họng, lão viện trưởng không biết nên làm thế nào đành ngậm miệng lại, mím đôi môi hơi khô, trên khuôn mặt in hằn giấu ẩn của thời gian khẽ lộ ra một tia bất lực cùng không đành.

Đành vậy. Ông thật sự cũng đã đến tuổi nên về già rồi. Hẳn là Trịnh tổng đã suy tính về việc nên cho ông về già, hôm nay mượn cớ này mà đuổi lão luôn đây mà.

Trịnh Liệt khựng chân một lúc mà không thấy động tĩnh gì, hẳn cũng không ngoài đầu lại mà bước ra khỏi phòng viện trưởng.

Ánh mắt lộ đầy nếp nhăn của lão viện trưởng nhìn theo hẳn. Bóng lưng rộng rãi nhưng mang theo cô độc.

Aizzz...

Cái thằng bé này, yêu rồi mà còn không chịu nhận ra. Làm khổ người ta vậy cũng đâu có sung sướng gì.

Lắc nhẹ đầu một cái. Lão viện trưởng khẽ thở dài. Bọn trẻ bây giờ thật là. Aizzz...

Trịnh Liệt bước vào phòng bệnh VIP của bệnh viện X.

Trong căn phòng không phải là mùi thuốc khử trùng mà tràn đầy hương hoa anh đào nhàn nhạt.

Cơn gió đầu thu mang theo hơi chút man mát của mùi hoa bồ công anh từ bên ngoài vào trong, thổi bay bay hàng rèm cửa sổ trắng tinh bằng sa lụa mỏng manh. Mỏng manh như cô gái đang nằm trên giường bệnh này vậy.

Trịnh Liệt bước đến bên giường bệnh, ngồi xuống nắm lấy ngón tay thon dài của Lâm Vĩnh Túc.

Trên người cô đầy rẫy những vết thương, chân cô bị bó bột vì bị vỡ xương, trên trán cũng quấn một vòng băng y tế trắng toát vì bị va đập mạnh.

Cô nằm trên giường với gương mặt không có lấy chút sắc thái nào, sắc mặt bạc nhợt xanh xao, cánh môi khô ráp.

Trịnh Liệt nhìn cô một hồi, siết chặt lấy những ngón tay của cô hơn. Bàn tay cô rất mềm, mềm tựa nhung lụa, nhưng mà nó rất lạnh, nó không cử động.

Là tại hấn.

Hấn đã sai sao?

"Tỉnh dậy đi. Cô gái." Trịnh Liệt đưa những ngón tay trắng xanh của Lâm Vĩnh Túc lên, hôn nhẹ lên đó, nói tiếp: "Chẳng phải em nói hận tôi sao? Dậy trả thù đi. Đừng nằm như vậy. Được không?"

Hít một hơi, thở ra.

Trịnh Liệt cứ ngồi như vậy, ngồi nhìn cô gái đang nằm bất động trên giường bệnh với chi chít các loại dây nhựa.

Người thực vật ư?

Trong đầu Trịnh Liệt lại hiện lên câu nói khi nãy của lão viện trưởng:

"Trịnh tổng, cô gái đó bị thương rất nặng, phần sọ bị va đập mạnh vào vật cứng khiến ở đây có một vết nứt, ở thùy não trước bị chấn động quá lớn khiến nó có khả năng sẽ có nhiều biến chứng. Bị trật khớp xương tay phải và gãy chân trái. Cột sống suýt chút nữa đã bị gãy, cộng với mất rất nhiều máu khiến tính mạng cô gái đó dường như là ngàn cân treo sợi tóc, nhưng

rất may là đã đưa vào phòng cấp cứu kịp thời. Có điều... dù đã được cứu sống nhưng rất có khả năng là cô gái đó sẽ phải sống thực vật... cả đời."

Trịnh Liệt mở mắt ra nhìn Lâm Vĩnh Túc đang nằm yên trên giường, đôi mắt cô khép chặt lại.

Cô sẽ phải sống thực vật sao? Cả đời?

"Cô gái, tỉnh đi. Tôi hứa sẽ không khiến em phải đau khổ. Là tại tôi." đưa đôi mắt dài hẹp sắc sảo của mình nhìn cô, Trịnh Liệt nói: "Tôi sẽ làm mọi cách, em yên tâm." Nói xong hần hân lên mắt cô một nụ hôn. "Ngủ ngoan, cô gái." sau đó đi ra khỏi phòng.

Đóng cửa phòng bệnh lại cẩn thận, Trịnh Liệt lôi điện thoại ra, nhấn một dãy số rồi nhấn phím gọi.

"Mạc Thuần Uy, tôi muốn mượn người của cậu.... Phải. Là người được mệnh danh là 'Hắc Y đệ nhất thần y' đấy. Đúng...Cái gì?" Đang bước trên hành lang, Trịnh Liệt bỗng dừng chân lại: "Cậu nói là..."

"Đúng vậy. Hắc Y chính là cậu ta, Vô Dĩnh Kỳ. Hần cậu cũng đã biết người này rồi, đúng không?"

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 50: Tình Cảm Là Phải Tin Tưởng Lẫn Nhau Và Không Có Sự Lừa Dối

"Hảaaa??????? Lão đại à. Chẳng phải anh nói tôi được nghỉ phép sáu tháng sao? Còn chưa hết một nửa thời gian mà anh đã bắt tôi làm việc ư?" Một giọng nói thanh trầm vang lên, mang theo sự ương ngạnh và không cam tâm.

Vô Dĩnh Kỳ ngồi trên ghế, đầu ngả hẳn ra phía sau, một tay cầm điện thoại áp bên tai, một tay đặt lên thành ghế. Hai chân duỗi thẳng gác trên đệm giường êm ái. Dáng vẻ bất cần trái ngược hẳn với khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp và bộ quần áo đúng chuẩn "học sinh ngoan" áo t-shirt trắng và quần jean bạc màu rách tung toé đang mặc trên người.

Cậu lười nhác đưa tay lên che miệng ngáp lớn một cái, trong khi còn chưa ngáp xong đã nhồm nhoàm nói: "Với cả kế hoạch của tôi còn chưa xong, tôi chưa thể về với anh bây giờ được." Rõ ràng chữ "chưa thể về" cậu nhấn mạnh vô cùng rõ ràng.

"Việc này có liên quan đến kế hoạch của cậu đấy, Hắc Y." Một giọng trầm thấp mà lạnh lẽo phát ra từ phía bên kia điện thoại.

"Hử?" Vô Dĩnh Kỳ nhướn mày, im lặng nghe "lão đại" của mình nói tiếp.

"Con gái của Khiên Thục Linh, Lâm Vĩnh Túc!"

Nghe đến đây, đôi mắt của Vô Dĩnh Kỳ đột nhiên sáng lên, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Lắng nghe một chút, vẻ mặt cậu có chút trầm ngâm, ngón tay trắng nõn xinh đẹp đưa lên cánh môi anh đào sờ sờ vẻ suy ngẫm. Sau đó nói: "Tôi biết..." rồi.

Chữ "rồi" còn chưa nói xong Vô Dĩnh Kỳ liền vội thả chân xuống, dáng vẻ rất khẩn trương, đối mắt dáo dác nhìn ra phía cửa, một tay che miệng, nói nhỏ vào điện thoại: "Kế hoạch của tôi về rồi. Tôi tắt máy đây."

Tắt máy xong cậu lập tức xoay người, kéo ghế lại sát cửa sổ, còn bản thân mình thì chạy nhanh tới ngồi xuống nền nhà, đầu gục lên nệm giường em ái. Hơi thở trở nên điều hoà, đều đặn như thể đang ngủ say.

Cánh cửa mở ra, một mùi hương lan toả khắp không khí, bay đến mũi cậu.

Vẫn là mùi hương này khiến cậu luôn phải kiềm chế không được mà đã muốn người phụ nữ này ngay lập tức. Lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Vô Dĩnh Kỳ hơi động mi mắt, sau đó khẽ mở mắt ra, trước mắt cậu là Khiên Thục Linh với vẻ mặt phờ phạc, đôi mắt ướt đẫm đỏ hoe. Khoé môi run run như đang muốn bật khóc ngồi nhìn cậu ở phía đối diện.

Nhìn một cảnh này, Vô Dĩnh Kỳ trào lên cảm giác đau lòng khó tả, cậu vươn tay kéo Khiên Thục Linh vào lồng ngực rắn chắc khác hẳn với vẻ bề ngoài là một công tử bột của mình. Khiên Thục Linh tựa vào lồng ngực của cậu, nghe nhịp tim cậu đập, cảm nhận được sự ấm áp và vỗ về của cậu dành cho mình thì một cảm xúc không tên ở đâu bỗng nhiên xộc đến, bà bật khóc. Khóc nức lên như một đứa trẻ.

Vô Dĩnh Kỳ im lặng ôm lấy Khiên Thục Linh, đặt cằm lên đỉnh đầu Khiên Thục Linh, một tay vỗ về sau lưng.

"Dĩnh Kỳ...ô ô...oa oa oa..."

Giọng Khiên Thục Linh nghẹn lại, không nói được thêm gì, chỉ còn tiếng nước nở.

Thở dài một tiếng, Vô Dĩnh Kỳ thêm lực vào tay, siết nhẹ bờ vai của Khiên Thục Linh sát vào vòm ngực của mình hơn, cậu cất giọng trầm trầm: "Nói tôi nghe, đã xảy ra chuyện gì?"

Khiên Thục Linh đã bớt khóc nhưng chỉ lắc đầu, không trả lời câu hỏi của cậu.

Khiên Thục Linh sợ, nếu trả lời Vô Dĩnh Kỳ cậu sẽ xa mình. Bà không muốn điều đó. Sống bao nhiêu năm trên đời bà đã làm sai quá nhiều, đã hối hận quá nhiều. Bà không muốn mình lại phải hối hận khi để mất cậu.

Từ rất lâu rồi, bản thân Khiên Thục Linh đã không còn là chính mình kiêu ngạo nữa. Mà thay vào đó là sự âu lo cùng mưu tính.

Âu lo sẽ có kẻ cướp đi Lâm Trạch. Mưu tính để làm sao giữ được hạnh phúc gia đình.

Tuổi thanh xuân của bà đã bỏ hết vào tình yêu dành cho Lâm Trạch. Nhưng ông ấy chưa từng nâng niu bà, chưa từng quan tâm bà, chưa từng cho bà ấm áp hay sự an tâm, những thứ mà đáng lẽ ra một người chồng nên mang đến.

Vậy mà sau bao nhiêu năm như vậy bà mới tìm thấy những thứ ấy, từ một chàng trai.

Trái tim bà không phải sắt đá, thực ra trái tim bà chỉ được bảo vệ bằng một lớp thép nguy trang mà thôi. Nó rất dễ tan chảy.

Vô Dĩnh Kỳ, cậu ta đã khiến nó tan ra, nhưng làm sao có thể nói cho cậu biết là bà già bệnh? Làm sao nói cho cậu biết bà là người phụ nữ xấu xa như thế?

Nửa cuộc đời bà đã mất, chỉ muốn có một chút ấm áp. Giờ có rồi. Khiên Thục Linh không muốn mất nữa.

"Đang lo lắng điều gì sao? Kể tôi nghe đi." Vô Dĩnh Kỳ cúi đầu hôn nhẹ lên tóc Khiên Thục Linh, nhỏ giọng nói.

Khiên Thục Linh dụi dụi đầu vào ngực cậu thêm một chút, bà có nên nói ra tất cả không? Tình cảm là phải tin tưởng lẫn nhau và không có sự lừa dối trong đó. Nhưng rồi bà có thể níu kéo chút an toàn ít ỏi này không?

Khiên Thục Linh lại dụi chóp mũi đỏ hoe của mình lên ngực cậu: "Tôi...thật ra có chuyện muốn nói."

"Ừ..." Vô Dĩnh Kỳ ừ một tiếng rồi im lặng như thể đang chờ đợi chuyện muốn nói của Khiên Thục Linh.

"Tôi thực ra...không có bệnh. Tôi cũng không phải là một người phụ nữ tốt đẹp gì đâu. Cho nên..."

"Cho nên ông trời mới đưa tôi đến đây để trừng phạt sự xấu xa của em." Vô Dĩnh Kỳ cắt ngang câu nói của Khiên Thục Linh. Khiên Thục Linh hơi ngẩng đầu nhìn cậu khi cậu không những không ngạc nhiên mà rất bình tĩnh, dường như đã biết từ lâu rồi vậy. "Tôi cũng nói dối em." Vô Dĩnh Kỳ nhìn thẳng vào mắt Khiên Thục Linh nói.

Thực ra tôi không phải là con riêng của Lâm Trạch. Tôi chỉ là một người hành nghề y của hắc đạo. Hồi nhỏ tôi được một vị tiểu thư rất xinh đẹp cho tôi một chiếc bánh bao nóng hổi khi đang sắp chết đói trong cái buốt giá của trời đông, và cởi luôn chiếc áo khoác lông trên người tặng cho tôi. Tiểu thư ấy họ Khiên, tên Thục Linh.

Năm đó vị tiểu thư đó mười bảy tuổi, tôi là một đứa trẻ chín tuổi.

Năm đó vị tiểu thư đó bỏ trốn cùng với một người đàn ông.

Năm đó tôi được một thiếu niên tự xưng là Mạc Thuần Uy của bang Mạc Tiên trong hắc đạo kéo theo gia nhập hắc đạo.

Khiên Thục Linh tròn mắt nhìn Vô Dĩnh Kỳ: "vậy là cậu ít hơn tôi có tám tuổi thôi chứ không phải là..."

"Tất nhiên rồi. Nhìn em với tôi cũng chẳng ai nói chúng ta không giống một cặp tình nhân đâu." Vô Dĩnh Kỳ xấu xa cười bên tai Khiên Thục Linh. Bà đỏ mặt đẩy cậu ra xa.

"Đáng ghét."

Vô Dĩnh Kỳ cầm lấy những ngón tay của Khiên Thục Linh đang đặt trước ngực mình, nhìn vào mắt Khiên Thục Linh, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Em có đồng ý đi cùng tôi tới chân trời góc bể không?"

(Na: nghĩ mình đang đóng phim chắc. =_=)

"Nhưng..." Khiên Thục Linh có chút ngập ngừng không dám nói. Phải. Bà vẫn còn một việc chưa thể rời khỏi, đó là đứa con gái của bà, Lâm Vĩnh Túc.

"Con bé tiểu Túc thì đã có Trịnh Liệt rồi. Em yên tâm." Vô Dĩnh Kỳ nhìn thấy lo lắng trong mắt bà liền thở dài một cái, giải thích: "thật ra tôi đã biết hết mọi chuyện từ lâu. Ân ân oán oán bao giờ cho dứt. Trịnh Liệt hẳn ta hẳn bây giờ cũng đã nhận ra tình cảm của mình với Vĩnh Túc là gì rồi. Giờ chỉ là vấn đề riêng mà hai đứa nó cần phải tự giải quyết thôi. Hoặc là...nếu em muốn an tâm thì tôi cũng có thể giúp để mọi việc nhanh chóng hơn."

"Làm sao giúp được chứ?" Khiên Thục Linh nói với cậu, nhưng dường như cũng là hỏi bản thân, bà cười lạnh một tiếng.

"Vậy thì em coi thường người đàn ông của em rồi." Nói xong, Vô Dĩnh Kỳ bế Khiên Thục Linh thả phịch xuống giường. Trên tấm nệm êm ái của

bệnh viện, Vô Dĩnh Kỳ đề lên người Khiên Thục Linh. "Hắc Y của Mạc Tiên chưa từng biết chữ 'không thể' được viết như thế nào hết."

"Cái gì?" Khiên Thục Linh mở tròn hai mắt, ngạc nhiên đến nỗi không để ý đến bàn tay đang mò mẫm lung tung trên người mình của Vô Dĩnh Kỳ: "Cậu nói...Hắc Y? Người được mệnh danh là thần y đó Ân...aaa... sao?" ngón tay của Vô Dĩnh Kỳ rất nhanh chóng luồn vào bên trong chiếc quần bệnh nhân rộng toanh mà mân mê hạt trân châu của Khiên Thục Linh: "aa...không được..."

Vô Dĩnh Kỳ tà mị cúi xuống bên tai Khiên Thục Linh, phả ra hơi nóng: "Lần trước rõ ràng là được mà. Hay em muốn đổi tại say rượu đây? Vậy...để lần này em trải nghiệm lại cảm giác thực khi không có cồn vậy. Thật vất vả cho tôi mà. Aizzz..."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 51: Xong Rồi

(Khiên Thục Linh và Vô Dĩnh Kỳ là cp phụ nên đừng hỏi ta tại sao lại không viết H về họ. Mệt. Viết H cũng mệt, cũng phải suy nghĩ, chứ không phải cứ bấm tạch tạch là nó ra đâu.)

Trịnh Liệt đưa tay lên nhìn đồng hồ: "Hắn ta vẫn chưa tới sao?" Đây là lần thứ bảy hắn nhìn đồng hồ và cũng là lần đầu tiên hắn cảm thấy muốn giết người đến vậy.

Lâm Vĩnh Túc đang nằm trên giường bệnh như thế, đang nguy cấp như thế, còn hắn thì chẳng làm được gì ngoài việc phí thời gian ngồi chờ một tên nhóc được mệnh danh là Hắc Y này.

Lại nhìn đồng hồ. Gần ba mươi phút. Lần đầu tiên trong bao nhiêu năm sống ở thương trường tranh đoạt này có kẻ dám trễ giờ hẹn với hắn.

Trịnh Liệt đen mặt, hắn thật sự tức giận rồi.

Nhưng hắn không dám về.

Vẫn mặc trên người bộ quần áo sơ mi trắng và quần âu đen, mái tóc đen dày rủ xuống hàng lông mày rậm hình lưỡi mác. Đôi mắt ửng dài hẹp khe nheo lại. Năm tay siết chặt lại, cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình.

Nếu là bình thường thì hắn đã về và cho kẻ dám trễ hẹn với mình biết thế nào là lễ độ rồi.

Lại nhìn đồng hồ.

"Oáppppp.....xin lỗi, tôi tới trễ hai mươi chín phút bốn mươi sáu giây." Từ phía cửa bỗng xuất hiện một chàng thiếu niên, khuôn mặt như thể búng ra sữa đang lấy tay che miệng ngáp.

Cố nhịn, cố nhịn. Trịnh Liệt à, mà không được tức giận với trẻ con.

"Anh đang tức giận đúng không?" Vô Dĩnh Kỳ một tay bỏ túi quần, một tay sờ sờ mũi, khoé môi nhếch lên, ánh mắt nhìn vào Trịnh Liệt như thể nhìn thấu tâm can hẳn vậy: "Anh đang nghĩ muốn cho tôi một bài học? Nhưng phải nhẫn nhịn vì đang cần tới tôi chứ gì? À..." Vô Dĩnh Kỳ kéo dài chữ à như nhận ra gì đó, thong dong bước tới chiếc ghế đối diện với Trịnh Liệt, ngồi xuống, gác một chân lên một chân. Vươn tay cầm lấy tách trà nóng đang bốc hơi trên bàn, đưa lên trước miệng thổi nhẹ, dáng vẻ rất ưu nhã. Sau đó nhấp môi một cái, nhướn mày vẻ khen ngợi.

Đặt ly trà xuống bàn, nói tiếp:

"Là vì cô gái kia sao? Tên gì ấy nhỉ...chắc chắc.. Lâm Vĩnh Túc đúng không? Cô ấy nhảy lầu à? Trước khi nhảy còn nói hận anh đúng không? Anh đã kể hết mọi chuyện cho cô ấy lúc cô ấy vẫn đang nằm trên giường bệnh mà hôn mê kể cả chuyện anh đã sợ mất cô ấy lúc đó đúng không? Hằng ngày anh đều đến thăm cô ấy, và còn nữa..."

Trịnh Liệt nâng ly trà lên, hít hà hương thơm trà đang nường theo làn khói bay lên, vẻ mặt vô cùng tự tại gật gật đầu, nói: "Không hổ danh là Hắc Y, vừa giỏi về y học cả đông tây y, mà khả năng nắm bắt tâm lý của người khác cũng rất tốt. Có thể nhìn qua mặt mà đoán ra tính cách, tiếp xúc một lần mà hiểu ai đó đang và sẽ làm gì."

Vô Dĩnh Kỳ nghe vậy, sờ sờ mũi cười nửa miệng. Còn chưa kịp mở miệng nói câu "quá khen rồi" thì Trịnh Liệt đã mở miệng trước.

"Vậy cậu thử đoán tôi sẽ làm gì tiếp theo?" Trịnh Liệt hất cằm một cái, Vô Dĩnh Kỳ cũng quay về phía hẳn vừa hất cằm mà nhìn tới.

Trên bức tường rộng lớn bỗng nhiên biến thành một màn hình TV, trên đó đang phát cảnh một người phụ nữ xinh đẹp như ngọc, nhẹ nhàng nhìn ra phía cửa sổ nở nụ cười hạnh phúc như đứa trẻ vừa được cho kẹo. Người phụ nữ đó đang mặc trên người bộ quần áo bệnh nhân. Người phụ nữ đó chính là Khiên Thục Linh.

Sắc mặt Vô Dĩnh Kỳ lập tức trở nên tối đen.

"Tôi vừa mua lại sáu mươi tám phần trăm cổ phần của bệnh viện A. Giờ nó đã thuộc quyền sở hữu của tập đoàn IE của Trịnh gia." Nói xong Trịnh Liệt đứng dậy, thong dong bước ra cửa, gần tới cửa hẳn dừng lại nhưng không quay đầu, nói: "Nếu cô gái kia có mệnh hệ gì thì hậu quả tự cậu suy nghĩ đi. Tôi nghĩ cậu đủ thông minh để hiểu điều đó." Nói xong bước ra khỏi cửa, trong phòng chỉ còn lại một mình Vô Dĩnh Kỳ và người con gái như hoa tuyết đầu mùa trên bức tường rộng lớn.

Vô Dĩnh Kỳ nhìn người con gái đó. mỉm cười một cái. Người ngả về phía sau chiếc ghế sofa.

"Tên Trịnh Liệt chết tiệt đó, dám dùng em để uy hiếp tôi cơ đấy." Vô Dĩnh Kỳ đưa ngón tay lên, gãi gãi đầu, khước miệng nở nụ cười ngây ngô: "Nhưng mà...người đàn bà của tôi đâu dễ bị bắt nạt như vậy. KHông ngờ một Trịnh Liệt lạnh lùng, thần bí mà lão đại luôn miệng khen, khi vướng vào tình cảm lại dễ thương như vậy. ha ha..."

Vô Dĩnh Kỳ khoác trên mình bộ blu trắng, trên khuôn mặt chỉ còn lại mỗi đôi mắt. Phía sau cậu là một đội quân bác sĩ hùng hậu của bệnh viện X.

Cậu đang bước về phía cánh cửa căn phòng có chữ "phòng phẫu thuật".

ở cạnh hàng ghế phía trước phòng phẫu thuật, Trịnh Liệt đang đứng dựa vào tường. Hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ trầm tư. Nghe thấy tiếng

bước chân, Trịnh Liệt ngừng đầu nhìn Vô Dĩnh Kỳ.

Vô Dĩnh Kỳ bước đến, dừng lại trước mặt Trịnh Liệt, hai tay bỏ túi áo blu trắng, huýt sáo một tiếng rồi bước vào trong.

Trước khi bước vào trong, loáng thoáng cậu nghe được hai chữ: "Làm ơn."

Làm ơn ư? Làm sao đây. Cậu muốn trêu đùa những kẻ bá đạo cường quyền như hần. Cậu suốt ngày bị lão đại đê đầu cười cổ, bây giờ còn thêm cả lão đại tấu tấu nữa. Cậu phải nhân cơ hội này xả xì-trét mới được.

Vô Dĩnh Kỳ bước đến cạnh giường bệnh trắng toát, trên đó một cô gái đang nằm nhắm nghiền hai mắt. Thần sắc yếu ớt, chỉ là... giống quá. Truyện chỉ được up tại wattpad.Đúng là mẹ con em giống nhau quá mà. Thật khó để trêu đùa với kẻ có khuôn mặt giống em như thế này được mà.

Vô Dĩnh Kỳ thở dài, đeo găng tay vào.

Bên ngoài phòng bệnh

Trịnh Liệt đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Hai mắt hần nhắm nghiền như thể đang cầu nguyện.

Hiện tại hần không thể làm gì ngoài việc cầu nguyện.

Hiện tại hần không thể làm gì ngoài việc xem lại tình cảm của mình. Là thích ư? Yêu?

Hần chỉ mới gặp cô, làm chuyện đó với cô, lợi dụng cô, khiến cô đau khổ, khiến cô thống hận. Hần chỉ là thỉnh thoảng muốn nhìn thấy cô, muốn ôm cô an an ổn ổn mà cảm nhận sự bình yên.

Là yêu sao?

Không phải. Đó không phải là yêu. Chỉ là một thứ cảm xúc nhất thời khi hần luôn luôn cô độc và muốn có một người bên cạnh, đúng lúc cô lại là người xuất hiện bên cạnh hần thôi.

Vậy nên...

Cô phải tỉnh lại. Tỉnh lại để tiếp tục bên cạnh hần. Hần sẽ bỏ qua việc trả thù, thế nên cô phải tỉnh lại.

Nhìn chữ "Phòng phẫu thuật" đang hiện lên ánh sáng đỏ, khiến tim hần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Làm ơn...

Đừng xảy ra chuyện gì.

Cạch!

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Tiếp theo là một đôi chân bước ra. Bước từng bước, từng bước...

Bước đi rất chậm. Hơi thở rất nhẹ.

Trịnh Liệt nhìn lên. Vô Dĩnh Kỳ? Tại sao vẻ mặt của cậu ta lại có vẻ dường như rất xấu? Là đau bụng sao? Hay ở đâu không được khỏe?

Vô Dĩnh Kỳ bước qua hần mà không nhìn hần lấy một cái.

"Cô ấy... thế nào rồi?" Trịnh Liệt là người phá tan bầu không khí im lặng đó. Tại sao có mỗi cậu ta ra ngoài? Còn những người khác đâu?

"Xong rồi." Vô Dĩnh Kỳ chỉ để lại một câu như thế rồi bước đi khỏi.

Xong rồi? Ý cậu ta là sao? Là ca phẫu thuật đã thành công rồi đúng không? Trịnh Liệt muốn hỏi cậu ta rõ ràng hơn nhưng nhìn lại thì đã không

thấy bóng dáng đâu nữa.

Đúng lúc này, một vị bác sĩ mặc blu trắng từ trong phòng phẫu thuật bước ra, vẻ mặt hết hoảng nhìn Trịnh Liệt.

"Trịnh tổng, không ổn rồi. Lâm tiểu thư... cô ấy... cô ấy... Tim ngừng đập rồi."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 52: Lời Thừa Nhận Tình Yêu

"Trịnh tông...không ổn rồi. Lâm tiểu thư...cô ấy... cô ấy... tim ngừng đập rồi."

Trịnh Liệt nghe xong vẫn như chưa tin vào tai mình, hắn chưa định hình được bản thân mình vừa nghe cái gì. Chỉ biết là tim hắn như ngưng lại, không khí như ngưng đọng, khó thở quá. Ngực hắn rơi bộp một cái xuống tận đáy vực.

Tim...

Ngừng đập?

Không phải đâu. Chắc chắn là ông bác sĩ này đang muốn đùa hắn, Lâm Vĩnh Túc cô ấy muốn đùa hắn, tên tiểu tử Vô Dĩnh Kỳ muốn đùa với hắn thôi, đúng chứ?

Trịnh Liệt chạy xộc vào trong phòng phẫu thuật mà không hề có sự can ngăn của bất kỳ ai.

Chỉ chạy vài bước chân đến trước giường bệnh trắng thoi mà hắn tưởng chừng như cả thế kỷ đã trôi qua, tưởng như hắn đã phải chạy cả thế kỷ mà không ngừng nghỉ vậy.

Mệt quá. Hắn thở hồng hộc nhìn cô gái nằm trên giường bệnh. Đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi bạc phếch khô nứt. Trên khuôn mặt không hiện lên một chút sức sống.

Những người mặc blu trắng xung quanh giường bệnh đang rõi rít bận rộn gì đó.

Họ đang làm gì vậy?

Họ đang nói cái thứ ngôn ngữ gì vậy?

Sốc điện ư? Tim ngừng đập? Tăng áp suất?

Cái gì vậy? Sao mỗi lần bọn họ đặt máy sốc điện lên ngực thì cô lại nảy lên một cái? Nhưng sao cô không tỉnh lại? Sao cô vẫn nhắm mắt?

Chết mất. Tim hẫng... không ổn rồi. Có khi nào tim hẫng cũng ngừng đập không? Khó chịu quá.

Trịnh Liệt đứng đó, tay phải đưa lên bên ngực trái. Cùng lúc đó tiếng máy điện tim cũng chạy một đường thẳng dài trên màn hình và tiếng "bíp" kéo dài đến nhức tai.

Những người mặc blu trắng kia buông tay rồi nhìn nhau lắc nhẹ đầu.

Trước mắt Trịnh Liệt như tối sầm lại.

Không phải đâu.

Không phải đâu.

Hẫng tự niệm một nghìn lần rằng đây không phải là sự thật ở trong đầu.

Những vị bác sĩ kia ái ngại nhìn Trịnh Liệt vẫn đang đứng đó. Sau đó không nói gì, hay đúng hơn là không biết nói gì rồi cùng nhau ra khỏi phòng. Để lại một mình Trịnh Liệt cùng Lâm Vĩnh Túc đang bất tỉnh ở đó.

Căn phòng im lặng

Im lặng đến đáng sợ.

Trịnh Liệt bước từng bước tới cạnh giường bệnh. Hắn nửa quỳ bên cạnh cô, đưa đôi tay run run kéo những ngón tay trắng xanh lạnh ngắt của cô mà cầm lấy.

Thật sao?

"Là thật sao?" Giọng nói Trịnh Liệt trầm thấp, nhỏ như cơn gió thoảng qua: "Vĩnh Túc, em tỉnh lại đi. Tôi sai rồi. Tôi thực sự sai rồi. Em làm ơn tỉnh lại đi."

Làm ơn... đừng như thế.

Đừng im lặng như thế.

"Tỉnh lại đi. Chỉ cần em mở mắt ra là được rồi. Tôi sẽ không trả thù, vậy nên tỉnh lại đi. Cầu xin em."

Đáp lại lời van xin của hắn vẫn chỉ là sự im lặng trong tuyệt vọng.

"Vĩnh Túc. Đừng như vậy. Hãy tỉnh dậy để trừng phạt tôi. Tôi hứa sẽ đối xử dịu dàng với em hơn. Tôi sẽ không bao giờ buông bỏ em."

Hắn là một đứa trẻ thiếu tình thương đến đáng thương. Hắn thiếu tình cha. Hắn mất đi tình mẹ. Hắn lạc lõng, hắn cô độc một mình suốt bao nhiêu năm. Hắn là vì không muốn mất đi nên mới lãnh khốc, là vì không muốn nhận thêm tổn thương nên mới không chịu tiếp nhận.

Trịnh Liệt hẳn cả đời bất cần, giờ chỉ cần cô tỉnh lại thôi.

Hắn thừa nhận. Hắn có tình cảm với cô. Hắn thừa nhận. Mình đã yêu rồi.

Hốc mắt hắn âm ỉm. Đây không phải là nước mắt.

Đây là thứ hắn đã cố kìm nén mười mấy năm nay đang cố trào ra. Hắn là đã đầy quá không thể giữ mãi ở bên trong nữa rồi.

Mi mắt động đậy. Cảm nhận ngón tay lạnh băng trong bàn tay mình khẽ cử động.

Trịnh Liệt đưa đôi mắt nhìn người con gái trước mắt. Cô đang... tỉnh?

Lâm Vĩnh Túc đang mở mắt.

Cô nhúu nhúu đôi lông mày xinh đẹp, nhìn xung quanh rồi nhìn về phía Trịnh Liệt đang chăm chú nhìn mình.

Đôi môi khô khốc khó khăn hé mở: "Anh... là ai? Tôi đang ở đâu?"

Ở trên bầu trời rộng lớn

Một màu xanh ngắt không có lấy một gợn mây.

Một chiếc máy bay quân sự cấp cao đang bay trên bầu trời Italya.

Bên trong chỉ có hai người

Một là chàng trai phi công với ngoại hình hấp dẫn, ma mị đang khoác trên người bộ quần áo du lịch được phối theo phong cách leyer. Chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay và quần short chinos và một đôi giày da bóng loáng. Bộ quần áo ngắn khiến cơ bắp trên tay và chân cuộn lên hết sức quyến rũ.

Cậu ta ngồi ở ghế lái và nở nụ cười tươi như ánh nắng nhìn về phía trước.

(Na: lái máy bay cơ đấy *nhếch miệng*)

Ở bên cạnh cậu là Khiên Thực Linh, Khiên Thực Linh mặc một bộ váy màu xanh nhạt đơn sắc, nhưng lại toát ra vẻ xinh đẹp thoát tục khác thường.

Khiên Thục Linh ghé sát tai cậu, nói với vẻ đầy tự hào: "Không hổ danh là Hắc Y. Còn nghĩ ra được cách thôi miên con bé. Khi nghe thấy giọng của Trịnh Liệt thì sẽ tự tỉnh lại." Bà nheo nheo má Vô Dĩnh Kỳ một cái.

Vô Dĩnh Kỳ được khen thì đắc ý, hất mặt lên đầy kiêu hãnh: "Người đàn ông của em mà lại." Sau đó liếc sang Khiên Thục Linh đầy ám muội: "Mà tôi không phải trẻ con, không thích bị em nheo má như vậy đâu."

Khiên Thục Linh nheo nheo mắt nhìn cậu, vẻ hoài nghi: "Tin được không?"

"Tất nhiên. Tối nay em sẽ biết, tôi hoàn toàn không phải trẻ con."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 53: Muốn Trốn Khỏi Trịnh Liệt

"Anh là ai? Đây là đâu?" Lâm Vĩnh Túc mở mắt nhìn quang cảnh xung quanh trắng toát, nồng nặc mùi thuốc khử trùng khó ngửi.

Ánh mắt cô mơ hồ như thể chưa nhận biết được hiện tại mình đang làm gì và ở đâu. Cô chỉ cảm nhận được toàn thân đau, đau đến mức cô có thể chết đi.

Lâm Vĩnh Túc cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình chăm chú, cô đánh mắt sang. Thì ra là một người đàn ông, hẳn ta đang nhìn cô cực kỳ chăm chú, cũng dường như không thể tin vào những gì mà bản thân mình vừa nghe vừa nhìn thấy.

Phải.

Trịnh Liệt thật sự không thể tin được. Cô rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong sâu thẳm con người đen sẫm của Trịnh Liệt lóe lên một mang quang vô định. Con người là vô hình chung của sự tham lam.

Nếu như vừa rồi Trịnh Liệt chỉ mong cô tỉnh lại thì bây giờ đây, hẳn muốn cô lập tức nhận ra hẳn là ai.

Lập tức!

Vô Dĩnh Kỳ. Cậu được lắm, dám giỡn mặt với cả tôi.

Nắm tay Trịnh Liệt khẽ động, siết lại thành một bó, Khóe miệng hơi nhếch lên.

Có khi nào đến khi Vô Dĩnh Kỳ cậu với cả mẹ vợ tương lai của hẳn vẫn chưa biết rằng, dù bọn họ đi bất cứ đâu, chỉ cần là không ra khỏi Trái Đất thì hẳn có thể tìm ra chỉ trong tích tắc không nhỉ?

Vô Dĩnh Kỳ, tôi phải cho cậu một bài học vì dám trêu chọc tôi mới được.

Chiếc xe chở cô và Trịnh Liệt dừng lại trước cổng của một ngôi nhà rất lớn. Không, phải nói là ngôi biệt thự lớn.

Cổng biệt thự rộng, sau khi chiếc xe dừng lại khoảng ba giây thì nó tự động mở ra.

Bước vào là một khuôn viên vườn, xanh sắc ngập tràn cho người ta cảm giác thoải mái như hoà vào thiên nhiên. Gió nhẹ bay trên những tán lá, cánh hoa màu trắng lung linh trong nắng rơi rớt, nhẹ nhàng lượn vài vòng trên không trung rồi xoay vòng tròn, khẽ khàng đáp xuống nền đá hoa cương. Mùi hương dịu dàng lan toả đẹp đẽ đến mê dại. Đi vòng quanh qua bốn năm khúc cua, lại đi thẳng tầm ba trăm mét, trước mặt cô là ngôi biệt thự tráng lệ, nguy nga mang phong cách châu Âu cổ điển.

Lộng lẫy nhưng không phô trương, mạnh mẽ mà không cứng nhắc. Đẹp đến mức làm cho người ta có chút hít thở không thông.

Lâm Vĩnh Túc hít sâu một hơi, đôi chân nhỏ bước theo sau người đàn ông tên Trịnh Liệt đi vào trong.

Ngồi trên bộ sofa màu đen, Trịnh Liệt một chân gác lên chân kia, lưng hơi dựa vào phía sau nhàn nhạt mở miệng.

"Từ bây giờ, em sẽ sống ở đây với tôi."

Đang chưa kịp định thần về câu nói của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc tặng hẳn một ánh mắt mang theo vẻ do dự và nghi ngờ.

"Đừng nhìn tôi như thế. Vốn dĩ ngày xưa chúng ta đã ở chung với nhau rồi."

Điều đó là sự thật, hẳn không có nói dối. Chính là Lâm Vĩnh Túc đã từng được Trịnh Liệt hẳn mang về đây, dù chưa ở đây được bao lâu nhưng cũng không phải là nói dối.

Cô vẫn nhìn hẳn. Cô biết, hẳn đang nói dối. Bởi vì cô vốn dĩ đâu mất trí nhớ.

Cô chỉ là đang giả vờ cho hẳn thấy thôi. Mục đích ư?

Là trong thời điểm Vô Dĩnh Kỳ thôi miên cô, dù cơ thể cô ở trạng thái hôn mê sâu và bằng một cách nào đó Vô Dĩnh Kỳ làm cho các mạch đập của cô ngừng lại, tựa hồ như một người đã chết, nhưng là tiềm thức cô lại vô cùng tỉnh táo.

Tỉnh táo để đủ nhận ra tất cả những gì đang xảy ra xung quanh mình.

"Tôi muốn gặp người có tên là Lý Nhậm Trình."

Lâm Vĩnh Túc khoé môi cong lên nhàn nhạt: "chẳng phải anh nói anh sẽ tôn trọng mọi điều tôi muốn sao?"

Trịnh Liệt nhíu mày. Đó là câu hẳn nói lúc cô đang hôn mê. Sao cô biết được?

"Được rồi." Trịnh Liệt nhìn thẳng vào mắt Lâm Vĩnh Túc, kiên định thốt ra bốn chữ: "Tôi không cản em." Ngừng một chút nói tiếp: "Tôi sẽ đưa em đi."

"Không cần. Tôi sẽ tự đi."

Ánh trăng lắt léo

Khẽ phớt phơ qua tấm rèm cửa sổ, chiếu rọi vào không gian bên trong nhà hàng kiểu Úc sang trọng

Mờ nhạt ẩn hiện trên khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ. Lâm Vĩnh Túc đưa tay khuấy nhẹ ly cà phê trước mặt, ngẩng đầu nhìn Lý Nhậm Trình đang ngồi ở phía đối diện nhìn mình.

Lý Nhậm Trình cầm tách cà phê lên ngửi một cái, sau đó thổi nhẹ: "Em thật sự muốn vậy sao?" Giọng nói của Lý Nhậm Trình vang lên nhàn nhàn, nhạt như thể làn khói trong tách cà phê đang bay lên vậy. Nhẹ nhàng bay lên rồi nhẹ nhàng tan ra.

Hai con người đen sẫm, hàng lông mi cong dài khẽ chớp, Lâm Vĩnh Túc đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi đó cố một mảnh trăng bị che khuất đi một nửa vẫn đang cố phát sáng.

Nó cũng giống như cô vậy. Dù bị vùi dập vẫn phải chống chọi, vẫn phải kiên cường mà sống.

Đã hơn bốn tháng trôi qua kể từ ngày cô tỉnh lại ở bệnh viện A

Đã bốn tháng cô phải sống trong cái môi trường bị canh giữ như một tên tội phạm, bị giam lỏng với lý do là hấn lo lắng cho sức khỏe của cô.

Đã bốn tháng cô phải giả vờ mình là một đứa con gái ngu ngốc, mất đi trí nhớ. Vì cô sợ, một khi hấn biết cô không bị mất đi trí nhớ thì hấn sẽ lại trở về là tên lạnh lùng tàn nhẫn ngày xưa. Cô không muốn, cô không muốn bị tổn thương thêm nữa.

Cô cũng là con người, trái tim cô cũng là máu và da thịt, cũng biết đau. Cô cũng biết yêu biết hận. Cô yêu hẳn. Cô đã tự xác nhận tình cảm của mình, nhưng cô cũng hận hẳn. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho những việc mà hẳn đã gây ra. Cô muốn hẳn phải đau khổ, phải day dứt đến tột cùng, như cô đã từng ném trái.

"Phải. Hãy giúp em trốn khỏi đây. Đi tới một nơi nào đó thật xa, thật xa. Nơi mà không một ai biết đến. Xin anh đấy, anh Nhậm Trình.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 54: Dụ Hoặc Trong Phòng Tắm (1)

"Được rồi. Anh sẽ giúp em. Cho anh một tháng để sắp xếp."

Lý Nhậm Trình nhấp một ngụm cà phê đen, anh cảm nhận cái đắng và mùi vị quyến rũ của làn khói mỏng đang bay lên. Sau đó nhú nhẹ hai đầu chân mày, đặt tách cà phê xuống mặt bàn kính, phát ra tiếng 'cạch' vang lên trong không gian yên tĩnh, tràn đầy tiếng nhạc dương cầm đang du dương.

Lâm Vĩnh Túc nhìn Lý Nhậm Trình với vẻ mặt đầy cảm kích. Cô biết mình đã rất làm khó cho anh rồi.

Lý Nhậm Trình là người anh thanh mai trúc mã của cô. Nhà anh ngay cạnh nhà cô nhưng anh bất hạnh, cả cha mẹ anh đều bị giết hại trong một đêm. Chỉ còn mỗi anh sống sót. Dù vì lý do nào đó, anh rất ghét tiếp xúc nhưng lại vẫn giữ nguyên thói quen hay nói chuyện với cô.

Anh quan tâm cô, nhường nhịn cô, bảo vệ không cho ai bắt nạt cô. Anh nâng niu, coi cô như bảo bối.

Hôm đó anh nói tối nay anh có chuyện quan trọng muốn nói với cô, Lâm Vĩnh Túc đã đến điểm hẹn, đứng chờ anh gần năm tiếng đồng hồ. Nhưng là... anh không tới.

Năm năm trước, anh bỗng nhiên mất tích sau khi nói muốn nói chuyện quan trọng với cô.

Năm năm sau, khi cô gánh chịu mọi tổn thương do gia đình mang tới, thì anh lại quay về.

Anh quay về, nhưng là anh lại về sau khi cô gặp phải hấn, Trịnh Liệt.

Vậy nên, chuyện quan trọng của anh, có lẽ cô sẽ không bao giờ được nghe.

Lâm Vĩnh Túc rất muốn nói chuyện với Lý Nhậm Trình lâu hơn một chút, nhưng là đã gần mười hai giờ. Trịnh Liệt đã nói, giờ giới nghiêm của cô là mười hai giờ tối.

Lâm Vĩnh Túc nghĩ tới đây, bất giác có chút rợn rạo. Nhưng tại sao rợn rạo? Cô không biết.

Trao đổi liên lạc với Lý Nhậm Trình xong xuôi, Lâm Vĩnh Túc lên xe của tài xế Lương, người mà được Trịnh Liệt tin tưởng giao phó cô.

NHìn chiếc xe lăn bánh, Lý Nhậm Trình ngồi trầm ngâm, mang theo vẻ mặt có chút bi thương, có chút không đành.

Tiểu Túc, em đã phải chịu khổ nhiều rồi.

ANH sẽ che chở cho em, sẽ không để em phải đau khổ nữa.

Bống điện thoại của Lý Nhậm Trình đang đặt ở trên bàn reo lên, báo có người gọi đến. Lý Nhậm Trình cầm điện thoại, nhấn phím nghe: "Alo, lão đại."

"Tìm được cậu cũng quá khó rồi, Nhậm Trình. Tôi có việc giao cho cậu." Từ bên kia điện thoại phát ra giọng nói rất có từ tính, nghe vô cùng êm tai. Chỉ là uy lực trong giọng điệu khiến kẻ khác phải run sợ đến vài phần.

"Vâng. Việc gì vậy lão đại."

"Bắt người phụ nữ của Trịnh Liệt, mang về đây cho tôi."

Lâm Vĩnh Túc bước lên lầu

Căn biệt thự im lặng đến trống vắng

Không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào, như thể trong cái thế giới này chỉ còn lại một mình cô đang sống vậy.

Lộc cộc... Tiếng bước chân của cô đi rất nhẹ, nhưng dù vậy nó vẫn vang vọng khắp bốn phía trong không gian của căn biệt thự Trịnh gia.

Trịnh Liệt hẳn là bây giờ hẳn đang ngủ

Lâm Vĩnh Túc nhìn lên chiếc đồng hồ cổ treo trên tường ở phía dưới lầu, hiện giờ đang là mười hai giờ hai mươi tư phút

Có chút muộn.

Lâm Vĩnh Túc bước thật nhẹ nhàng, mở cửa phòng.

Cạch.

"Tôi đã nói giờ giới nghiêm là mười hai giờ tối. Em về muộn hai mươi bốn phút năm mươi ba giây." Một giọng nói âm trầm phát ra khiến Lâm Vĩnh Túc giật mình.

Trong bóng tối bao vây, cô mờ nhạt nhìn thấy được một hình dáng to lớn đang nửa ngồi ở trên giường, tựa lưng vào đầu giường, đưa đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn cô chăm chú. Lâm Vĩnh Túc có thể cảm nhận được trong ánh mắt đó của hắn dường như... dường như có chút gì đó gọi là lo lắng.

Lo lắng? Hắn lo lắng cho cô sao? Lo lắng vì cái gì đây? Chẳng phải đối với cô hiện giờ, điều nguy hiểm nhất chính là hắn sao? Ha... Nực cười.

Lâm Vĩnh Túc đứng thẳng người, treo túi xách lên và cởi quần áo móc lên giá. Cầm trên tay bộ quần áo ngủ. Cô định bụng sẽ đi tắm trước khi lên giường đi ngủ.

Bước vào phòng tắm, cởi hết quần áo trên người xuống thì một bóng người xuất hiện phía sau.

Lâm Vĩnh Túc giật mình quay người lại, hai mắt mở lớn, hai tay ôm lấy che trước ngực.

Trịnh Liệt làm sao vậy? Sao hấn lại vào đây?

Chẳng lẽ hấn muốn....? KHông đúng. Từ khi cô tỉnh lại đến giờ đã hơn bốn tháng nhưng hấn chưa bao giờ đòi hỏi chuyện ấy. Hấn đã nói sẽ không ép buộc cô làm bất cứ chuyện gì, sẽ luôn tôn trọng cô mà. (Na: Tội nghiệp Trịnh ca, bốn tháng ăn chay. Hôm nay Na sẽ cho ca ăn mặn. *cười*)

Đang suy nghĩ mông lung thì Trịnh Liệt ôm lấy vòng eo cô: "Cẩn thận ngã." Sau đó nâng người cô đứng thẳng lên:"tôi chỉ muốn xác định em vẫn an toàn thôi."

Nói xong, Trịnh Liệt bước đến mở vòi nước vào trong bồn tắm, nhìn Lâm Vĩnh Túc: "Em vào đi."

Vào đi. Vào đi. Hấn ở đây làm sao cô tắm nổi. Nghĩ là vậy nhưng Lâm Vĩnh Túc đã bước vào trong bồn tắm. Cô ngồi trong đó, mái tóc dài mượt trôi bồng bềnh trên làn nước trong vắt, thân hình cô hiện rõ qua làn nước như hư ảo, da thịt trắng như tuyết mượt mà như ẩn như hiện.

Trịnh Liệt nhìn một cái, không được tự nhiên đánh mắt đi chỗ khác, cầm lấy chai sữa tắm, rót vào trong tay, xoa đều trong lòng bàn tay.

Hấn ngồi xuống thành bồn tắm, chiếc áo ngủ dài rộng theo kiểu Yukata Nhật Bản trên người hấn có chút rơi xuống nước trong bồn tắm, ướt một

mảnh.

Trịnh Liệt hướng tay về phía lưng của Lâm Vĩnh Túc, đưa tay nhẹ nhàng xoa sữa tắm lên da cô. Lâm Vĩnh Túc khẽ rụt vai. Bàn tay hần ấm, lòng bàn tay dường như có ít chai sạn khiến da cô nổi lên ít cảm giác khó nói.

"Từ nay về sau không được về muộn vậy nữa."

Trịnh Liệt nói, giọng điệu ôn nhu. Bốn tháng nay hần luôn như vậy, ôn nhu như nước, khiến cô không thể hiểu nổi. Có thật hay không hần đã thay đổi.

Lắc đầu một cái. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Làm sao có thể chứ. Hần chỉ là đang cố làm cho cô thấy thôi.

Bàn tay to lớn của Trịnh Liệt vuốt dọc một đường từ vai đến thắt lưng của Lâm Vĩnh Túc, sau đó lại vuốt lên, đi ngược ra phía trước, không biết là vô tình hay cố ý mà bàn tay hần chạm phải nơi mềm mại căng đầy của cô khiến cô run rẩy một chút.

Bàn tay ma quái của Trịnh Liệt lại lần mò từ trên xuống, đi tới vùng bụng dưới của cô. Vuốt ve bấp đùi đang cong lên, một trận run rẩy ập đến.

Có thể là do quá lâu không đụng chạm, cũng có thể là do cô quá mẫn cảm, nhưng thật sự là có cái gì đó đang trỗi dậy bên trong cô. Vùng nhạy cảm có điểm ấm nóng.

Hai má Lâm Vĩnh Túc đỏ bừng lên, quay mặt đi nơi khác. Hai chân cô khẽ khép lại. Bàn tay hần vẫn vuốt ve trên da thịt non mềm, nhưng cô biết, trên tay hần đã không còn chút sữa tắm nào còn vương lại rồi.

Hơi thở Trịnh Liệt đã phảng phất đôi chút trầm đục, làn khói của nước ấm trong bồn bay lên khiến không gian giữa hai người càng thêm phần hư ảo.

"Em đang mong đợi sao? Hử?" Âm thanh trầm thấp dự hoặc phát ra từ phía trên đầu cô, làm cô chột dạ.

Cô đang mong đợi?

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 55: Dụ Hoặc Trong Phòng Tắm (2)

Cô đang mong đợi điều gì chứ?

Mong đợi với người đàn ông đã khiến gia đình cô trở nên như thế này sao?

Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh của Lâm Trạch lúc ông nằm trên nền nhà với đầy rẫy vết thương trên người. Người mẹ với bộ dạng đau khổ khóc không nên lời khi chứng kiến cảnh đứa con gái duy nhất của mình sa đoạ.

Tim cô chợt nhói lên một cái.

Cô thật sự chờ đợi hắn sao?

Nắm tay cô siết lại trong làn nước.

Trịnh Liệt khẽ cup mắt. Hàng mi rậm run nhẹ. Hắn khẽ nhếch khoé miệng. Ngay cả khi mất đi trí nhớ, cô vẫn hận hắn, vẫn bài xích hắn sao?

Bàn tay của Trịnh Liệt đang mơn trớn trên người cô dừng lại. Hắn rút tay về.

"Em tắm rồi ngủ sớm. Tôi... vào phòng làm việc giải quyết một số việc của công ty."

Trịnh Liệt đứng dậy. Trong lòng hắn trỗi lên một cỗ chua xót. Hắn sẽ không ép cô nếu cô không muốn.

Bống vạt áo của Trịnh Liệt bị kéo lại. Một bàn tay trắng tuyết xinh đẹp đang nắm lấy đuôi áo của hắn.

Khuôn mặt Lâm Vĩnh Túc ửng đỏ: "Anh...ở lại đi."

Câu nói này của Lâm Vĩnh Túc khiến Trịnh Liệt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Hắn hơi nướng mảy về khó hiểu, sau đó nở nụ cười đến sáng lạn. Bạc môi hé mở, lộ ra hàm răng sáng bóng thẳng tắp như những viên ngọc.

Nụ cười chưa đựng thứ gì đó có tên hạnh phúc.

Trịnh Liệt cúi người xuống, bế cô lên, ôm gọn cô vào lồng ngực rắn chắc, mặc cho nước trên người cô đang chảy xuống thấm ướt áo hắn.

Hắn đặt cô lên giường, lấy khăn lau khô nước còn sót lại trên người Lâm Vĩnh Túc. Lau từ mái tóc chỉ mới ướt phần đuôi tóc, lau xuống tấm lưng trần trơn nhẵn, trắng mịn như men sứ. Hắn cảm nhận được cô run nhẹ khi ngón tay hắn vô tình chạm vào da thịt cô.

Trịnh Liệt nắm lấy hai vai Lâm Vĩnh Túc, xoay người cô lại đối diện với mình.

Mắt cô sụp xuống không nhìn thẳng vào hắn để lộ hàng lông mi cong dài như cánh bướm, một vài giọt nước còn vương trên khuôn mặt xinh đẹp, lăn xuống má, xuống cằm, rồi xuống xương quai xanh tinh tế, như khơi gợi. Hai khuôn má cô ửng đỏ, đôi môi mướt mà căng mọng khẽ cắn nhẹ.

Trong căn phòng im lặng như thế đang để dành không gian riêng cho hai người và chỉ hai người thôi vậy.

Trịnh Liệt cúi đầu, đặt lên đôi môi của Lâm Vĩnh Túc một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt qua. Đôi môi hắn vừa chạm tới, toàn thân Lâm Vĩnh Túc như thể phải bóng, phản ứng rất nhanh. Cô hơi rụt vai lại.

Hắn đẩy nhẹ nhàng đẩy cô xuống giường, nụ hôn càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, mãnh liệt.

Lưỡi hắn đi vào bên trong miệng cô, cạy mở hàm răng đang khép lại của cô. Cô cũng rất phối hợp, hé mở hàm răng nhỏ thẳng tắp của mình ra để cho lưỡi của hắn đi vào, càn quấy trong miệng mình.

Lưỡi hắn bá đạo quét quanh mọi ngõ ngách trong khoang miệng nhỏ nhắn của cô, sau đó chạm đến đầu lưỡi thơm tho của cô, tham lam mút lấy mùi thơm trong miệng cô, ép cô chỉ có thể phát ra những tiếng âm ừ không rõ.

Hắn hôn rất lâu, hắn như dã thú ngẫu nhiên từng chút hương vị trong miệng cô, lưu luyến không muốn rời. Hắn mút lấy đôi môi căng mọng của cô, càn quấy đến không tha. Cho đến tận khi cô cảm giác như mình không thể thở nổi nữa, hắn mới buông ra, ánh mắt vẫn đục nhìn khuôn mặt đang hít lấy hít để vì thiếu không khí của cô.

Trịnh Liệt nở nụ cười, chôn mặt mình bên cổ cô, giọng nói có phần mềm mại, đầy yêu chiều: "Vĩnh Túc, tôi rất vui. Rất vui vì em đã chịu mở lòng với tôi."

Cảm nhận được sự yếu đuối trong giọng nói của Trịnh Liệt, Lâm Vĩnh Túc có chút đau lòng, một tay đưa lên ôm lấy thắt lưng hắn, một tay xoa nhẹ tóc hắn. Trịnh Liệt ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Hắn lại cúi xuống, lần này hắn không còn một chút ôn nhu nào, mà mạnh mẽ hôn cô như thể hận không thể nuốt cô vào trong bụng được vậy.

Bàn tay hắn vuốt ve cô, đưa lên bộ ngực trần mềm mại căng đầy mà mân mê. Chạm đến nhụy hoa ở đỉnh đang có chút dựng lên, nắm chặt một cái, khiến Lâm Vĩnh Túc nhú mào, rên rít một tiếng.

"Ân..."

Môi Trịnh Liệt buông tha cho môi cô, sau đó hôn lên mắt, lên mũi, hôn lên chiếc cằm nhỏ của cô. Đôi môi lại trượt xuống cổ. Đến bộ ngực to tròn của cô. Hắn hôn lên đó.

Đôi môi của hắn như có ma lực, chỉ hôn một cái mà khiến cô dâng lên cảm giác như thể bị đốt cháy. Hắn dùng răng cắn nhẹ nụ anh đào đã đứng lên trên đôi tuyết.

Bàn tay hắn không rảnh rỗi đưa xuống hoa huy*t của cô. Nơi đó đã bắt đầu ẩm ướt.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 56: Triền Miên Dục Ái (1)

Bàntay Trịnh Liệt lạnh lạnh chạm đến hoa huy*t non mềm tại cửa huyệt làm Lâm Vĩnh Túc có chút kinh hoảng, các giác quan như lập tức đồng thời phản ứng lại.

Đã lâu lắm cô chưa trải qua chuyện này, cơ thể có phần nhạy cảm hơn nhiều. Lâm Vĩnh Túc hơi ưỡn mông lên.

Nhìn cô gái ở phía dưới đang nhắm mắt lại, toàn thân tản ra một loại hỗn hợp khí chất vừa thanh thuần vừa mềm mại đáng yêu, hai con người đen thanh mịn đen nhánh phảng phất có thể hấp thụ hồn phách người khác vào bên trong đó.

Trịnh Liệt cứ mãi miết nhìn cô như thế mà không động đậy gì. Lâm Vĩnh Túc nghi hoặc đưa đôi mắt vẫn đục nhìn hẳn.

Trong lòng cô thở dài một cái. Hẳn thật sự thay đổi, thật sự không giống như trước đây nữa. Nhưng cô không thể tha thứ cho hẳn, cô không thể cứ mãi chung sống với kẻ đã hại gia đình cô trở nên như thế này.

Lý Nhậm Trình đã nói là một tháng nữa sẽ đưa cô đi, hai người đã lên kế hoạch tử tử. Trước khi đi, cô cũng không ngại cùng hẳn thác loạn. Cô muốn để lại một chút kí ức về hẳn cũng được, bởi cô biết mình yêu hẳn, vậy nên không sao.

Yêu hẳn... đã là sai lầm, vậy thì sai thêm một lần cuối với hẳn cũng không sao. Chỉ một lần này nữa thôi. Cô sẽ đến một nơi mới, bắt đầu một

cuộc sống mới, làm lại tất cả, quên đi hẳn, quên đi những gì nơi đây đã mang đến cho cô.

Lâm Vĩnh Túc vươn người hôn lên mặt hẳn, ôm lấy hẳn. Bộ ngực mềm mại kề sát lên ngực hẳn.

Qua lớp vải áo ngủ Trịnh Liệt cũng có thể cảm nhận được sự mềm mại chết người của cô. Lâm Vĩnh Túc đưa tay ra phía sau thắt lưng hẳn, kéo sợi dây áo ngủ một cái, chiếc áo liền bung ra, lộ ra cự vật to lớn đã đứng thẳng đang chĩa xuống phía dưới.

Lâm Vĩnh Túc đỏ mặt cời áo của Trịnh Liệt xuống, vút xuống nền đất. Sau đó bàn tay nhỏ nhắn hướng phía bụng dưới của Trịnh Liệt mà sờ soạng, một cây nhục thịt hỏa nhiệt đã sớm kiên định dị thường, vật kiên định này của hẳn căn bản là một bàn tay của cô không thể nắm hết. Bất giác cô lại mừng tượng lại cảnh hẳn đi vào bên trong mình, Lâm Vĩnh Túc liền một trận tê dại.

Vật to lớn này... thật sự là khiến người ta đỏ mặt.

"Em đang nghĩ tới điều đó sao?" Trịnh Liệt nhìn hai má cô đỏ ửng liền ghé sát tai cô, phả ra giọng trầm thấp.

Lâm Vĩnh Túc trong lúc giật mình liền nắm chặt lấy bàn tay khiến Trịnh Liệt nhú mày cắn chặt răng mà than lên một tiếng.

"A...."

"Th... Thoải mái sao?" Phát ngôn ra câu nói này cũng khiến chính bản thân Lâm Vĩnh Túc giật mình, nhưng không sao. Lần cuối, cô cũng chẳng cần ngại ngần gì.

Cảm giác được côn th*t to lớn càng căng trương hơn, bàn tay Lâm Vĩnh Túc càng siết chặt, vuốt ve từ đỉnh đến gốc côn th*t.

khuôn mặt tuấn mỹ của Trịnh Liệt lúc này đã là một mảnh đỏ ửng, ánh mắt đục ngầy, hơi thở trầm đục, một bộ dáng cho thấy hẳn đang rất thoải mái.

"A....Thoải mái...a....."

Lâm Vĩnh Túc đẩy người hẳn ra, khiến hẳn nằm xuống nệm giường, bây giờ cô đứng dậy, toàn thân trần truồng đứng trước mặt hẳn, bộ ngực no tròn cong xuống một độ cong mềm mại.

Lâm Vĩnh Túc cúi xuống, tay nắm lấy côn th*t của hẳn, đưa con thịt vào miệng ngậm chặt.

"Ân....." Trịnh Liệt rít qua kẽ răng.

Vừa bỏ vào miệng, thứ to lớn của hẳn đã tràn đầy miệng cô, chỉ có thể nuốt một phần quy đầu của hẳn, một hồi dùng miệng hút, sau đó lại dùng đầu lưỡi liếm xung quanh, ngón tay theo gốc thân thần tốc trượt lên xuống.

Mấy phút đồng hồ sau, Trịnh Liệt toàn thân một trận rung động.

"Anh bắn ra mà vẫn cứng rắn vậy....thật... thật đáng kinh...." Lâm Vĩnh Túc đỏ mặt ấp úng, còn chưa nói xong đã bị Trịnh Liệt đẩy nằm xuống.

Thở hắt một cái. Tiểu yêu tinh này, học ở đâu ra cái chiêu trò này mà đem ra để hành hạ hẳn vậy chứ?

Trịnh Liệt ngồi dậy, đặt đầu cô lên gối. Bàn tay hẳn đặt lên ngực cô mà nhào nặn. Đôi mắt hẳn lưu lại mênh mông sóng nước, sương mù gợi cảm.

Hẳn tách hai chân Lâm Vĩnh Túc ra, cúi đầu xuống, hôn từ ngực cô xuống bụng dưới, hôn hai bắp đùi thon gọn trắng nõn của cô, hít hà mùi da thịt của cô, sau đó một đường đưa miệng tới trước hoa huy*t của cô. Thở một cái: "Thật ấm ướt mà. Cô gái, hẳn là em đã nghĩ đến rồi đúng không?"

Mỗi một lời mà Trịnh Liệt nói đều phả ra hơi nóng trực tiếp lên hoa huy*t khiến Lâm Vĩnh Túc trào lên xúc giảm đê mê, toàn thân bỗng chốc nóng rực như bị lửa đốt.

Lâm Vĩnh Túc hơi hơi khép chân lại: "Đừng... đừng nhìn."

NHưng bàn tay Trịnh Liệt nhanh hơn, hãn dang rộng hai chân cô ra, vươn đầu lưỡi, chạm đến nụ hoa ẩm ướt của cô.

"Aaaaa.....ừm....." Lâm Vĩnh Túc cong mông, rên nhẹ một tiếng.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 57: Triền Miên Dục Ái (2)

Chiếc lưỡi của Trịnh Liệt đưa vào bên trong hoa huy*t ẩm ướt, mạnh mẽ hút. Một cổ khoái cảm xông thẳng lên đại não của Lâm Vĩnh Túc khiến cô mơ hồ, đầu óc quay cuồng.

cô ưỡn hông, muốn đẩy hoa huy*t sát hơn để chiếc lưỡi của hắn đi vào sâu hơn bên trong cô. Độ nhám cùng độ ẩm của lưỡi khiến cô mê man, mật dịch ở bên trong chảy ra càng nhiều hơn.

Mà Trịnh Liệt như kẻ lữ hành trên sa mạc gặp được nguồn nước, ngấu nghiến hút thật mạnh mẽ, tựa hồ như đây là hồ nước cuối cùng của hắn vậy.

"Ân...Aaaaa....ngứa... ngứa quá...." Lâm Vĩnh Túc cắn chặt răng mà rên rỉ.

thân thể cô vặn vẹo.

Trịnh Liệt ngẩng đầu nhìn Lâm Vĩnh Túc: "Muốn không?"

"Ừm...Muốn..."

"Được. Câu trả lời rất thành thực."

Trịnh Liệt cầm lấy côn th*t thô lớn của mình, đặt tại cửa mật huyết ướt đẫm, vận sức chờ phát động.

Trịnh Liệt mâu đen được ánh sáng nhàn nhạt của đèn ngủ rọi vào càng khiến đôi mắt của hắn trở nên sâu thẳm, động eo một cái, một nửa cự vật đã đi vào bên trong Lâm Vĩnh Túc.

"Aaa...." Lâm Vĩnh Túc ưỡn mông thật cao, một luồng cảm xúc tê dại ập đến khiến cô không biết mình vừa lên thiên đường hay đang ở địa ngục. Chỉ biết là toàn thân tê rần như bị kiến đốt, xúc cảm mãnh liệt, nơi cô và hắn giao nhau đang co rút mãnh liệt.

Trịnh Liệt cắn răng, miệng khô lưỡi hanh, gầm nhẹ một tiếng: "Ân... Vĩnh Túc... em thật chặt."

Aa... có vẻ như bốn tháng không trải qua chuyện đấy khiến hoa huy*t của cô trở nên chặt hẹp hơn.

"Aa....Liệt. Động...động đi..." Lâm Vĩnh Túc ở dưới thân hắn mềm mại lên tiếng, hai má đỏ ửng, hai mắt bị dục vọng xâm chiếm trở nên mờ đục.

Nhìn một màn này, Trịnh Liệt có chút kiềm chế không nổi mà bắt đầu gồng sức, đi vào bên trong cô.

Động một cái, toàn bộ côn th*t to lớn đã đi vào bên trong Lâm Vĩnh Túc.

Trịnh Liệt chỉ cảm thấy một loại khoái cảm cực hạn theo xương sống của hắn lan tỏa khắp toàn thân, dưới thân bị nhục thịt gắt gao bao lấy, nhục gốc càng nhanh chóng rút ra cắm vào: "Bộp bộp bộp..." Âm thanh va chạm mạnh giữa hai người liên stieeps vang lên không dứt.

Trong phòng bây giờ, nặng nề tiếng thở dốc của đàn ông và tiếng rên rỉ kiều mỹ của thiếu nữ, còn có cả thanh âm bộp bộp phát xuất do thân thể va chạm vào nhau, hình thành một cỗ hòa âm độc đáo cùng mị hoặc.

Trịnh Liệt không thể khống chế được khoái cảm đang dâng lên mà rút ra cắm vào liên tục, cũng không để ý tới sức lực mà hắn mỗi lần giáng xuống.

"Ân... Oa...Liệt... aaa... Nhẹ một chút.... Chậm... Chậm một chút....Aaa...." Lâm Vĩnh Túc hét lớn. NHục huyết co rút dữ dội, ép chặt

lấy côn th*t đang ra vào của Trịnh Liệt.

Trịnh Liệt càng ra vào mãnh mẽ hơn, đã lâu... đã lâu quá hẳn không được ở trong cơ thể cô. Cơ thể hẳn, ham muốn của hẳn quá lớn rồi.

Trịnh Liệt cúi người xuống, hôn lên chiếc miệng nhỏ đang không ngừng rên rỉ của cô, hai tay đưa ra nhào nặn lấy hai đôi tuyết đang nảy lên theo từng lần hẳn ra vào, nhào nặn đến không còn nhìn ra hình dạng. Hẳn dùng ngón tay siết lấy nụ anh đào đang đứng lên trên đó, Lâm Vĩnh Túc ưỡn ngực. Trầm thấp rên rỉ.

Phía dưới của Trịnh Liệt vẫn không ngừng trùng kích, âm thanh bộp bộp kịch liệt vang lên bên tai.

Lúc này đêm đã khuya, dưới ánh nến vàng nhạt trong phòng, thân thể của hai người triền miên quấn lấy nhau, xuân ý đầy phòng.

"Aa...Liệt... Không được.... Rút... Rút....Aaa..." Lâm Vĩnh Túc lắc đầu quây quậy, ánh mắt như nước, mười ngón tay bấu chặt lấy ga trải giường. Giọng nói cô đã sớm khô khốc, chỉ có thể đứt quãng nức nở cầu xin tha thứ. Không được rồi, Cô không thể nữa.

Trịnh Liệt cười cười tà mị: "Ngày xưa em nói em rất thích như thế này mà."

Lâm Vĩnh Túc nhú nhú mày: "Ân...Kh... không có...aa... tôi chưa bao giờ nói... á..."

"Hự... Em còn nói...Hự... em thích làm từ phía sau nữa cơ...Hự..." mỗi một tiếng hự là một lần Trịnh Liệt dùng sức đi vào thật sâu bên trong cô, dường như chạm đến nơi sâu nhất trong hoa huy*t.

"Á...KHông... tôi chưa...á...chưa từng nói..."

Ánh mắt Trịnh Liệt lóe lên một tia sáng, khóe miệng nở nụ cười ma mãnh, toàn thân đột nhiên tản ra một loại khí chất bức người: "Ồ... vậy chắc tôi nhớ nhầm." Sau đó lại thô bạo đi vào bên trong cô, hai tay tách chân Lâm Vĩnh Túc ra thật rộng, vùng eo chuyển động liên tục, nơi tiếp xúc giữa hai người tràn ra những vùng bọt nước nhỏ li ti, phát ra tiếng bèm bẹp bèm bẹp.

cảm nhận cô đang co rút kịch liệt, Trịnh Liệt đẩy nhanh tốc độ, ra vào như vũ bão mấy chục cái liên tiếp, sau đó nghiêng răng gặm một tiếng, chất lỏng đặc quánh ấm nóng đi sâu vào bên trong Lâm Vĩnh Túc.

Trịnh Liệt thở gấp nhìn Lâm Vĩnh Túc đang đê mê ở dưới thân, nhếch miệng cười: "Em làm tôi muốn phát điên." Sau đó ôm lấy Lâm Vĩnh Túc, hôn lên đôi mắt đang tràn đầy sương mù của cô.

(Na: rồi. vậy là sắp ngược toi tả rồi. ồ ồ... chuẩn bị thuốc trợ tim nhé.)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 58: Lần Đầu Gặp Trong Quá Khứ

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống từng góc ngách, từng phân tử trong không gian.

Trên con đường lớn của thành phố, Lâm Vĩnh Túc mặc một chiếc váy trắng liền thân với đường viền ren có họa tiết nhẹ nhàng, điểm thêm vào đó là một bông hoa nhỏ màu xanh ở trước ngực và thắt lưng cùng màu tôn lên vòng eo mảnh khảnh tinh tế.

Cô bước trên đường, những nếp gấp váy cũng theo từng nhịp chân của cô mà dập dềnh lên xuống đến xinh đẹp. Làn da trắng mịn dưới ánh nắng càng tô lên sự tươi tắn cùng xinh đẹp.

Có chút khiến cho người khác khó rời mắt.

Bên cạnh cô còn là một người đàn ông vô cùng tuấn tú.

Người đàn ông đó chỉ mặc đơn giản áo sơ mi trắng cùng quần âu đen càng tôn lên đôi chân thon dài đầy mạnh mẽ, sự kết hợp đơn giản nhưng lại tôn lên sự mê hoặc khó tả.

(Na: tội nghiệp, Trịnh ca, nhà anh nghèo tới nỗi mặc mãi một bộ này à?)

Gương mặt hấn tuấn mỹ đến nỗi khiến cho người nhìn vào đều cảm thấy như bị hút hồn, tựa hồ đây là một bản thực của những bức tượng điêu khắc. A... Không đúng. Phải là đẹp hơn, đẹp hơn hẳn cả những bức tượng thần điêu khắc.

Gương mặt hần phải nói là tình xảo, đẹp đến không tỳ vết, không có lấy một điểm lỗi. Là kết tinh của hoàn hảo mà thành.

Dáng người hần cao lớn, rắn chắc. Bước đi thanh thoát. Ứng dài hẹp thâm sâu, đôi lông mày rậm thập phần anh khí. Sống mũi cao thẳng cùng bạc môi cương nghị.

Tất cả những gì thuộc về hần đều khiến kẻ khác phải tự hỏi, tại sao trên đời lại có thể có người đến cả thờ cũng hoàn mỹ như vậy?

Người đàn ông đó không ai khác chính là Trịnh Liệt.

Bàn tay to lớn mạnh mẽ của hần đang nắm lấy tay Lâm Vĩnh Túc.

Hai người đi bên cạnh nhau, trai lịch lãm, gái thanh tú, tựa hồ như một bức tranh tuyệt đẹp. KHIến không ít người đi trên đường đều phải ngoái đầu nhìn lại.

Có người còn hỏi, liệu rằng họ có phải là một cặp đại minh tinh nào đó và đang đóng phim hay không?

Mắt ưng của Trịnh Liệt tràn đầy dịu dàng nhìn Lâm Vĩnh Túc: "Đây là nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau. Em vào thử xem có nhớ được gì không nhé?"

Lâm Vĩnh Túc đưa mắt nhìn lên nơi ánh mắt của Trịnh Liệt đang nhìn tới, là quán bar này. Đúng là nơi đầu tiên mà cô và hần gặp nhau.

khẽ cụp hàng mi cong dài, cô gật đầu.

Đáng lẽ ra, hôm ấy cô không nên đến đây, mà ít nhất, là cô không nên chọn nhầm phải hần.

Bước vào bên trong. Là ban ngày nên không có mấy người, cô nhìn sang chiếc ghế nơi góc phòng ở lâu một. Đó là nơi cô đã từng ngồi.

Trịnh Liệt kéo cô lại đó, ánh mắt snhuw nước, nhìn cô ôn nhu nói: "Em xem, đây là nơi tôi và em đã gặp nhau."

Cô nhếch nhẹ khóe môi.

Cô biết chứ. Tất nhiên biết. Nhưng hoàn cảnh buộc cô phải hỏi: "Sao anh lại gặp tôi?" Lâm Vĩnh Túc nhìn Trịnh Liệt một cách nghi hoặc.

Một nam nhân viên nam đi tới đưa một chai rượu vang đỏ và hai chiếc ly thủy tinh trong suốt đặt lên bàn, sau đó cúi người chào đi khỏi.

"Khụ..." Trịnh Liệt ho khan một tiếng, sau đó nói: "Là tôi thấy em ngồi một mình, sau đó em bị vài người không đứng đắn lại trêu chọc nên tôi đã lại giải vây cho em, lúc đó em đã ôm lấy tôi nói em rất sợ..."

"Anh nói dối." Trịnh Liệt còn chưa nói xong thì Lâm Vĩnh Túc đã lên tiếng cắt ngang.

"Hử? Nói dối." Trịnh Liệt nhú mày nhìn Lâm Vĩnh Túc.

Lâm Vĩnh Túc biết mình vừa lỡ miệng liền bối rối quay mặt đi nói khác: "Là...là tôi không có thèm ôm anh."

"À....." Trịnh Liệt à lên một tiếng như hiểu ra vấn đề. Hắn hơi hơi dựa lưng ra ghế sofa, khóe miệng nhếch lên một độ cong: "Vậy chắc là tôi nhớ nhầm rồi."

Nghe Trịnh Liệt nói vậy, trong lòng Lâm Vĩnh Túc thở phào một hơi. Tên Trịnh Liệt này, sao mấy hôm nay hắn toàn nói lệch sự thật vậy? Làm cô cứ không kiềm chế được cảm xúc là lập tức đáp trả.

"Chắc chắn là anh nhớ nhầm rồi. Tôi sẽ không bao giờ ôm tên xấu xa như anh đâu."

Ngày mai nữa, ngày mai nữa thôi. Cô sẽ thoát khỏi đây.

Ngày mai ơi, làm ơn đến nhanh một chút có được không? Cô không muốn ở lại đây thêm nữa.

Cô ghét sự dối trá, cô ghét giả tạo. Cô ở bên hẳn thế này... cô không thể cứ sống trong dối trá thế này mãi được. Cô muốn được tự do, sẽ lại là một Lâm Vĩnh Túc không quan tâm thế sự như ngày xưa.

Đang suy nghĩ mông lung thì một giọng nói tràn đầy từ tính phả bên tai: "Tôi xấu xa sao? Vậy mà có người lại thích sự xấu xa của tôi đấy."

Lâm Vĩnh Túc tim đập nhanh một cái.

Không phải cô. Nhất định không phải là cô đang đỏ mặt đâu.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 59: Bắt Đầu Cho Kế Hoạch Bỏ Trốn

Sáng sớm tinh dậy

Hàng lông mi hình cánh bướm nhẹ nhàng lay động.

Hôm nay là ngày cô có thể trốn thoát. TRỐN khỏi đây.

Nhìn quanh căn phòng rộng lớn được trang trí với màu chủ đạo là màu trắng. Những gì trong căn phòng này đã phần nào trở nên quen thuộc và đi vào đầu cô.

Lâm Vĩnh Túc đứng dậy nhìn lại căn phòng một lần nữa.

Chiếc ghế kia là nơi Trịnh Liệt đã chải tóc cho cô.

Chiếc bàn kia là nơi Trịnh Liệt đã đặt một ly cà cao nóng cho cô.

Ban công kia là nơi Trịnh Liệt đã khoác áo cho cô lúc về đêm gió lạnh.

Nhắm mắt...

Nhìn một lần rồi quên nhé.

Mở mắt ra. Lâm Vĩnh Túc bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Xong xuôi cô lại bên tủ quần áo, tùy tiện lấy ra một bộ quần áo, mặc vào.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, cô chưa từng động qua những mỹ phẩm trên bàn này nên hầu như tất cả đều còn mới toanh.

Trang điểm xong xuôi, Lâm Vĩnh Túc ngắm mình trong gương, nhẹ cười một cái. Hôm nay cô sẽ thật xinh đẹp để hấn phải nhớ kỹ cô không thể quên.

Bạn biết không?

Nỗi đau đớn nhất chính là bị người mình tin tưởng phản bội.

Hấn yêu cô, cô có thể cảm nhận được. Hấn cao ngạo như thế mà luôn ôn nhu với cô.

Nhưng hạnh phúc bên hấn là điều không thể, bố cô ở dưới suối vàng nhất định sẽ không thể yên nghỉ, người mẹ đang mất tích của cô cũng sẽ đau khổ đến chết mất.

Hấn tin tưởng cô yêu hấn, sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh hấn. Cô sẽ cho hấn nếm một lần cảm giác đau khổ khi mất đi người mà đối với hấn là quan trọng.

Lâm Vĩnh Túc bước xuống dưới lầu, nơi đó, Trịnh Liệt đã ngồi sẵn chờ cô xuống ăn sáng cùng mình.

Ngày nào cũng vậy, hấn luôn chờ cô ăn sáng xong mới đi làm. Đường như chờ đợi cũng là một loại hạnh phúc đối với hấn.

Có người để chờ đợi, thật ấm áp.

Trịnh Liệt khẽ nhẹ khóe môi. Ánh mắt hiện lên ý cười. Thấy Lâm Vĩnh Túc đang bước xuống dưới, trong mắt hấn liền phát ra tia chờ mong cùng hạnh phúc.

Lâm Vĩnh Túc bước xuống, ngồi đối diện phía Trịnh Liệt. Cô nhìn Trịnh Liệt đang ngây ngốc nhìn mình, mỉm cười một cái, nhỏ giọng nói: "Đẹp không?"

Giọng nói của cô nhỏ nhẹ, thanh mát như làn nước mùa thu. Trong veo, kéo luôn cả hồn phách của Trịnh Liệt vào đó.

Trịnh Liệt mắt vẫn dán chặt trên người Lâm Vĩnh Túc, gật gật đầu: "Đẹp. Rất đẹp."

Phải. đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô trang điểm. Thật sự là đẹp không thể diễn tả thành lời.

Chợt nhận ra hành động nhìn chăm chăm của mình có phần hơi quá lỗ, Trịnh Liệt liền cúi đầu, ho khan một tiếng: "Khụ...em hôm nay định đi đâu à?"

"Phải. Tôi muốn đi tới trung tâm mua sắm. Suốt ngày ngồi ở trong nhà khiến tôi rất bức bối nên muốn đi ra ngoài một chút."

Trịnh Liệt gật gật đầu, tỏ vẻ cô nói đúng: "Cũng được. Tôi sẽ..."

"Anh cứ đi làm việc ở công ty đi, tôi đi một mình là được rồi." Trịnh Liệt còn chưa nói xong, liền bị Lâm Vĩnh Túc cắt ngang. Cô không thể để hắn đưa cô đi được, nếu hắn đưa đi, mọi việc có khả năng sẽ không thành.

"Vậy tôi sẽ để tài xế Lương đưa em đi." tài xế Lương là người cả đời làm việc cho Trịnh gia, vậy nên để tài xế Lương đi cùng là việc khiến hắn vô cùng yên tâm.

Cái hắn không yên tâm chính là... cô xinh đẹp thế này... hắn sợ cô sẽ gặp những người không đứng đắn, như vậy thì thật rắc rối.

Hắn sẽ cho vài vệ sĩ đi theo sau cô vậy.

Lâm Vĩnh Túc ngồi phía sau chiếc xe đen bóng loáng sang trọng, hai tay đặt lên đầu gối, mắt hướng về phía bên ngoài náo nhiệt, lưng hơi dựa về

phía sau.

Đôi mắt cô trong veo, thu cả bầu trời xanh kia vào bên trong.

Cô sẽ rời khỏi đây... rời khỏi đây... thật sao?

Bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Vĩnh Túc đưa lên chiếc bụng nhỏ. cô đã mang thai, cô không biết rõ là thời gian nhưng mà kỳ kinh nguyệt của bị chậm ngày. Cô đi mua que thử thai...hóa ra đúng như cô nghĩ, mình có bầu.

Có điều, con à. Mẹ sẽ đảm nhận luôn trách nhiệm làm cha, có được không?

Két....

Chiếc xe dừng lại ở trước trung tâm mua sắm X.

Tài xế Lương xuống xe, mở cửa cho cô.

Lâm Vĩnh Túc bước xuống xe, gật đầu với tài xế lương một cái, sau đó nói: "Bác Lương, bác về nhà đi. Cháu mua sắm mất nhiều thời gian lắm." Cô không muốn để tài xế Lương cứ ngồi trong xe mà chờ mình, trong khi mình lại đi mất rồi. Như vậy thật không hay.

"Cảm ơn Lâm tiểu thư đã quan tâm, tôi sẽ đợi cô." Nói xong tài xế Lương ngồi vào bên trong xe.

Lâm Vĩnh Túc thấy thái độ kiên quyết như vậy của tài xế Lương thì thờ dãi một cái.

Aiz... đành vậy.

Lúc Lâm Vĩnh Túc bước qua khúc ngoặt, tới trước cổng trung tâm thương mại. Cô chần chờ một lát, sau đó bước vào sau cánh cửa kính xoay tròn.

Lúc cô bước vào cũng là lúc có năm đôi mắt của một top người đàn ông có ngoại hình khác dữ tợn đang nhìn mình.

Người đàn ông mặc chiếc áo ba lỗ đen, với thân hình vạm vỡ cùng chi chít những vết xăm lớn nhỏ trên cánh tay nháy mắt một cái với những người còn lại: "Thấy sao? Con mồi của ngày hôm nay đây."

Giọng nói trầm đục, khàn đặc cùng nụ cười mang theo thập phần nguy hiểm nhìn những người còn lại.

"Có vẻ là con mồi khá lớn. Haha..." kể đó là một tràng cười rợn gáy.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 60: Không Gặp Lại

"Có vẻ là con mồi khá lớn. haha..." Người đàn ông gằn ra tiếng cười đến rợn gáy, sau đó hắn ta nhìn về phía người bên cạnh, hất cằm bảo: "Việc này giao cho mày đây, phải thật khôn khéo, đừng để cô ta phát hiện. Nếu bị phát hiện thì nhớ kĩ, Lý Nhậm Trình đã bảo không được làm cô ta bị thương."

Người đàn ông bên cạnh nghe vậy thì nói 'vâng' sau đó chạy đi.

Lâm Vĩnh Túc bước vào bên trong trung tâm thương mại

Thật lớn.

Lớn tới mức cô chỉ cần đi ba bước chân là sẽ lạc đường mất.

Đây là trung tâm thương mại cao cấp chỉ dành cho giới thượng lưu. Những người đi vào bên trong nếu không phải là những cậu ấm cô chiêu của những bậc anh kiệt trong thương giới thì cũng là ông hoàng bà tể của một khoanh vùng lĩnh vực nào đó.

Hầu hết đều là những người có máu mặt.

Lâm Vĩnh Túc bước trên nền hành lang sáng bóng được ghép tỉ mỉ bằng loại đá hoa cương cao cấp. Mỗi bước chân của cô đều phát ra những tiếng lộc cộc vang vọng.

Lâm Vĩnh Túc đi tới gian hàng nữ, sau đó tùy tiện chọn lấy một bộ quần áo, một chiếc mũ lưỡi trai, một đôi boots cao cổ bằng da đang treo trên đó, sau đó đi tới quầy tính tiền, đưa từ trong ví ra một chiếc thẻ màu đen, có hình con đại bàng đang dang cánh ở phía góc phải.

Nhân viên ở quầy tính tiền nhìn thấy tấm thẻ này thì mắt mở to ra.

Tấm thẻ có hình con đại bàng... đây chẳng phải là tứ đại gia tộc sao? Trên thế giới này chỉ có bốn tấm duy nhất. Nó tượng trưng cho tứ đại gia tộc nắm hết huyết mạch kinh tế, và còn hơn thế nữa.

Đó là Trịnh gia, Trần gia, Mạc gia và Ninh gia.

Vậy cô gái này là nhân vật không thể đặc tội rồi.

Nghĩ tới đây nữ nhân viên liền nở ra nụ cười đến nịnh nọt: "Vâng thưa tiểu thư, tiểu thư muốn mua bộ này ạ? Vị tiểu thư này thật sự rất có mắt nhìn, đây chính là mẫu mới nhất do nhà thiết kế Jennifer tự tay thiết kế và cắt may tỉ mỉ, trên thế giới chỉ có hai mẫu duy nhất thôi ạ. Cách chọn đồ của tiểu thư cũng thật tinh tế, cách phối đồ này...."

Nữ nhân viên còn luyên thuyên gì đó rất dài, nhưng là cô không có thời gian để lắng nghe, chỉ nhanh chóng trả tiền rồi đi khuất.

Lâm Vĩnh Túc đi tới phòng vệ sinh nữ, bóng dáng cô khuất cô cánh cửa của phòng vệ sinh mà không hay rằng ở phía sau cô đang có một đôi giày da cũng vừa bước tới, dường như là đang dừng lại để chờ đợi cái gì đó.

Năm phút sau, người ra người vào toilet không ít, trong đó có một người đi ra với một bộ quần áo jean bạc màu rách tươm tả, phối với chiếc mũ lưỡi trai màu đen và đôi giày da cao cổ bó sát lấy đôi chân thon dài xinh đẹp. Tất nhiên trên khuôn mặt còn đeo một chiếc khẩu trang, chỉ còn lại mỗi đôi mắt nai xinh đẹp hơi cụp mi xuống.

Người đó không ai khác chính là Lâm Vĩnh Túc.

Cô hơi cúi đầu, lấy tay kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống thêm một chút che đi đôi mắt, sau đó bước đi nhanh chóng ra khỏi khu trung tâm thương mại.

Thật sự mà nói, cô đi rất quang minh chính đại, Lâm Vĩnh Túc hai tay đút túi quần, bộ dạng là một kẻ tùy ý bước qua chiếc xe sang trọng có tài xế Lương đang ngồi chờ cô trong đó mà không hề bị nhận ra.

Lâm Vĩnh Túc ung dung bước tới một góc khuất, Lý Nhậm Trình nói anh sẽ chuẩn bị sẵn người đón cô ở đó.

Đưa mắt nhìn về phía góc. Có một chiếc xe được ngụy trang theo hình dáng giống như xe cảnh sát đặc nhiệm.

Tốt. Dường như mọi việc vẫn đang tiến triển vô cùng thuận lợi.

Trịnh Liệt, Trịnh Liệt....Trịnh Liệt.... Anh yêu tôi đúng không? Được. Vậy hãy thử hận tôi một lần đi. Tôi muốn xem sự đau khổ của anh.

Lâm Vĩnh Túc bước tới gần chiếc xe, đưa tay lên gõ nhẹ vào cửa kính xe. cánh cửa liền hạ xuống, bên trong lộ ra một gương mặt đàn ông, trông có vẻ tầm ngoài ba mươi tuổi, trên mặt còn có một vết sẹo, mặc y phục cảnh sát.

Người đàn ông hất cằm về phía sau xe, ý bảo cô lên.

Lâm Vĩnh Túc hiểu ý, liền mở cửa bước lên xe.

Sau khi ngồi an toàn, chiếc xe lập tức chuyển bánh.

"Lâm tiểu thư, chúng ta sẽ ra sân bay. Lý Nhậm Trình thiếu gia đang đợi cô ở đó."

"Vâng." Lâm Vĩnh Túc đáp một tiếng, trong lòng cô không hiểu sao lại nổi lên một cỗ bất an khó nói.

Trịnh Liệt đang ngồi ở trong phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất của tập đoàn IE.

Hắn đang ngồi lướt điện thoại, hắn đang chờ có ai đó gọi chi mình.

Thở nhẹ một hơi.

Cô dù có trí nhớ hay không thì chỉ cần một Lâm Vĩnh Túc yêu hắn, ở bên cạnh hắn, thế là đủ rồi.

Hắn tuyệt sẽ không bao giờ làm tổn thương cô. Chỉ cần... cô không lừa dối hắn. Chỉ cần như vậy là đủ rồi. Bởi trên đời này hắn ghét nhất là bị lừa dối, bị phản bội.

Có thể là do ảnh hưởng của cuộc hôn nhân của người mẹ đáng thương của mình, nên từ tận sâu ở một nơi nào đó, Trịnh Liệt vô cùng bài xích việc lừa dối cùng phản bội. Hắn tuyệt nhiên sẽ không bao giờ tha thứ cho loại hành vi ti tiện đó.

Đang mông lung nghĩ, điện thoại trên tay hắn bỗng nhiên vang lên tiếng chuông báo có người gọi đến quen thuộc.

Trịnh Liệt nhìn tên người hiển thị trên màn hình một chút, hai đầu lông mày khẽ nhíu, sau đó nhấn phím nghe.

Số điện thoại ạ?

Ai chứ? Số người biết số điện thoại này của hắn chỉ có năm người, ba người bạn thân là Ninh Kiến Thần, Mạc Thuần Uy, Trần Bạch Nghiên.

Lâm Vĩnh Tú là người thứ tư, và người cùng biết chính là hắn. Nhưng đây lại là số lạ.

AI được chứ?

"Alo..." giọng nói của Trịnh Liệt phát ra, mang theo ba phần băng lãnh, bảy phần uy nghiêm. Buộc người khác chỉ cần nghe giọng nói thôi cũng không thể xem thường.

Bên kia truyền đến một trận im lặng. Trịnh Liệt cử động ngón tay muốn tắt đi điện thoại, bên tai liền truyền tới một âm thanh nhẹ nhàng như nước, vô cùng quen thuộc: "Không gặp lại."

Nói xong, chưa kịp để Trịnh Liệt định hình ra chuyện gì đang diễn ra, điện thoại đã tắt.

Không gặp lại, không gặp lại, không gặp lại?

Là... Lâm Vĩnh Tú sao?

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 61: Chạy Trốn Sang Anh Quốc (1)

Không gặp lại?

Là Lâm Vĩnh Túc sao? Cô ấy nói 'không gặp lại' là có ý gì?

Đó chính là giọng nói của cô ấy.

Trịnh Liệt nắm lấy bàn tay, ngón tay siết chặt chiếc điện thoại trong tay.

Lâm Vĩnh Túc, em đang đùa với tôi sao? Làm ơn nói là đùa đi, nếu như em dám giở trò trước mặt tôi thì tôi không đảm bảo bất cứ chuyện gì đâu.

Trịnh Liệt lấy điện thoại gọi một cú điện thoại: "Tút...tút...tút...."

Không có tín hiệu, tại sao lại không có tín hiệu? Mấy người vệ sĩ mà Trịnh Liệt hăn cử đi theo Lâm Vĩnh Túc đâu rồi? Chẳng lẽ...

Trịnh Liệt bấm số điện thoại của Lâm Vĩnh Túc, không gọi được. Lại gọi lại số điện thoại vừa rồi gọi đến, tắt máy.

Trịnh Liệt không suy nghĩ nhiều liền lập tức cầm theo áo khoác mà đi ra ngoài.

Lâm Vĩnh Túc đang gặp nguy hiểm. Tuy vừa rồi cuộc điện thoại đó chính là giọng nói của cô, nhưng chắc chắn là bị ép, là bị ép đúng không?

Trong lòng Trịnh Liệt nóng như lửa đốt. Hăn thật sự muốn phát điên nếu như cô xảy ra chuyện gì.

Trịnh Liệt không cần gọi theo tài xế mà trực tiếp ngồi vào xe. hần mở cửa, vớt chiếc áo khoác trên tay vào xe, sau đó ngồi vào ghế lái.

Chân đạp ga, phóng xe đi.

Chiếc xe vừa chuyển bánh, điện thoại của Trịnh Liệt liền vang chuông: "Alo..."

"Trịnh thiếu gia, tiểu thư... Lâm tiểu thư... mất tích rồi. Tôi không thấy cô ấy đâu nữa." Trong điện thoại truyền ra âm thanh vội vã cùng hốt hoảng, mất bình tĩnh của tài xế Lương.

Trịnh Liệt chỉ lạnh lùng nói một câu "Tôi biết rồi." sau đó tắt máy. Lại bấm một dãy số khác: "Cho người tìm kiếm cô ấy. Điều động chặn hết tất cả các cửa sân bay, nhà ga. Cử người đi điều tra về quá trình cô ấy bị bắt. Còn nữa, điều tra thêm về người này cho tôi."

Chết tiệt. Lâm Vĩnh Túc, em đừng xảy ra chuyện gì. Nếu không tôi sẽ không tha cho em đâu.

Chiếc xe chạy như bay trên đại lộ đường lớn. Tiếng gió xé, tiếng động cơ, hòa trộn vào nhau, trong đó còn có cả tiếng tim đập thình thịch. Đôi mắt ửng của Trịnh Liệt híp lại, trong mâu đen nổi lên một ít trầm lãnh.

Tốt nhất không phải là hần.

Lâm Vĩnh Túc tắt điện thoại, nhìn trên màn hình tối đen, trong lòng có chút ần ần khó nói.

Có một bàn tay ôm lấy bả vai cô.

Lâm Vĩnh Túc quay sang nhìn người đang ôm lấy vai mình, cô ngược mắt nhìn người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ đến từng góc cạnh, khẽ nở

nụ cười miễn cưỡng: "Đi thôi."

Miễn cưỡng? Sao hai từ đấy lại đột nhiên hiện lên trong đầu cô chứ? Là cô muốn rời khỏi đây mà, là cô muốn rời khỏi hẳn.

Vậy thì đâu thể gọi là miễn cưỡng được chứ.

Chỉ là... trong lòng cô có cái gì đó rất khó nói, rất bất an. NHư thế sắp tới sẽ xảy ra một trận cuồng phong bão táp gì vậy.

Cố không nghĩ tới những vấn đề lung tung vừa rồi, Lâm Vĩnh Túc nhắc chân bước đi. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là đi khỏi đây, rời khỏi tên xấu xa Trịnh Liệt.

Đưa tay sờ lên vùng bụng vẫn còn phẳng lì, thon gọn, trong mắt Lâm Vĩnh Túc nhẹ hiện lên ý cười.

Chỉ cần thế này là đủ rồi.

Trịnh Liệt phóng xe như bay trên đường.

Vẻ mặt hần lo lắng, hần lấy tay nới lỏng cúc áo đầu tiên, cắn nhẹ môi. Tai nghe vẫn đeo bên tai, vừa lái xe vừa đeo tai nghe để nghe điện thoại. Đôi mắt đang nhìn trên màn hình trước mặt.

Một trong số những người mà Trịnh Liệt cử đi điều tra về việc Lâm Vĩnh Túc mất tích vừa gửi một đoạn video cho hẳn.

TRong video có một người phụ nữ mặc bộ quần áo jean màu bạc, trông vô cùng cá tính, chỉ còn mỗi đôi mắt trên khuôn mặt bị che đi, mà vì camera khá xa kèm với việc người phụ nữ này kéo mũ sụp xuống che luôn đôi mắt nên không thể nhận diện được là ai.

NHưng là...

Dáng người này...

"Rồi sao?" Trịnh Liệt hỏi, trong giọng nói ần ần tựa hồ cả núi băng.

"Vâng thưa Trịnh thiếu gia, chắc chắn người vừa đi ra khỏi toilet trong video chính là..."

"Tôi biết rồi. Anh liên lạc với Ngân, cùng cậu ta đi tìm hiểu về người này cho tôi."

"Ai vậy ạ?"

"Paul Khải Ân" Trịnh Liệt nói ra, mâu quang phát ra tia sắc lạnh.

sân bay trước giờ bay vô cùng tấp nập

Người ra kẻ vào cực kỳ náo nhiệt, ồn ào.

Lâm Vĩnh Túc bước theo sau Lý Nhậm Trình. Cô như đứa trẻ sợ lạc mẹ, đi sát phía sau anh. Trong tay cô rất rảnh rỗi, bởi vì toàn bộ hành lý những thứ cần dùng đều đã được Lý Nhậm Trình chuẩn bị và gửi đi trước.

Lý Nhậm Trình nói là sẽ đưa cô tới Anh quốc. Ở đó chính là nơi mà Trịnh Liệt khó tự do hành động nhất, bởi vì nó thuộc quyền hạn của Hoàng gia tối cao.

Cho dù là hẳn ta có được sự trợ giúp của ba người còn lại trong tứ đại gia tộc thì cũng không thể làm loạn ở đó. Bởi vì hoàng tử Paul Khải Ân rất ghét việc bị kẻ khác lạm quyền trong lãnh địa của mình

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 62: Chạy Trốn Sang Anh Quốc (2)

Paul Khải Ân là hoàng tử Anh quốc

Hắn thuộc Hoàng gia cao quý của nước Anh. Bản chất hắn rất phóng khoáng, đào hoa và nổi tiếng với tài trí hơn người.

Nghe đâu Paul Khải Ân rất có hiềm khích với tứ đại gia tộc, nhưng nhiều hiềm khích nhất vẫn chính là Trịnh Liệt của Trịnh gia và Mạc Thuần Uy của Mạc gia.

Mà năng lực cộng với lực lượng của tất cả họ dường như là tương đồng, tính cách ai cũng cao ngạo, ngông cuồng như nhau nên ít khi va chạm hay đụng mặt với nhau.

Chỉ là..

Có người nói, một tháng trước, Trịnh Liệt đã đắc tội với Paul Khải Ân.

Còn về việc đắc tội gì thì không ai rõ.

Lâm Vĩnh Túc đi theo phía sau Lý Nhậm Trình, trong lòng cô vẫn còn có cái gì đó không muốn, khôngỡ..

Nhưng là cái gì được đây?

Lâm Vĩnh Túc tự cười mình một cái

Rõ là tự mình đa tình. Hóa ra bản thân cô thật sự muốn ở bên hẳn rồi.

Nếu không nhanh chóng rời khỏi đây thì cô sợ mình sẽ không còn cơ hội nữa mất. Không phải là cơ hội để bỏ trốn, mà là cơ hội để dứt được khỏi hẳn.

Nhưng mà...

"Anh Nhậm Trình." Lâm Vĩnh Túc kéo tay áo của Lý Nhậm Trình.

Lý Nhậm Trình quay người lại, trong ánh mắt có chút mông lung nhìn Lâm Vĩnh Túc: "Có chuyện gì vậy?"

"Sao anh có thể thu xếp được như vậy. Chúng ta đi tới Anh quốc quá thuận lợi, em cảm thấy có gì đó không đúng." Đúng vậy.

Cứ cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng là sai ở điểm nào thì cô lại không rõ.

Nhưng là đi thế này có phải là quá suôn sẻ không? Qua mắt được tất cả người của Trịnh Liệt. Điều đó thật sự không dễ.

Trong vòng mấy tháng từ khi tỉnh lại, không phải cô chưa từng thử qua. Cô đã từng thử qua nhiều cách để trốn khỏi hẳn, có điều không thể.

Người duy nhất cô còn có thể nương tựa và dựa dẫm chính là Lý Nhậm Trình. Thật may, anh ấy có thể đưa cô đi.

Có một bàn tay tràn đầy ấm áp xoa nhẹ mái tóc của cô: "cô bé ngốc. Yên tâm đi. Mình lên máy bay thôi." Sau đó kéo Lâm Vĩnh Túc đi tới cửa soát vé.

Nhưng lập tức bước chân Lý Nhậm Trình dừng lại.

Trước cửa soát vé sao lại có nhiều cảnh sát đến như vậy. Rất đáng khả nghi.

Đôi môi Lý Nhậm Trình hiện lên nhàn nhạt ý cười. Lão đại nói quả không sai. Đúng là dự liệu như thần.

Sau đó anh đứng che trước mặt Lâm Vĩnh Túc: "Tiểu Túc, Mình quay về thôi."

"sao? Quay về?"

ý anh ấy là sao? Chẳng lẽ không đi nữa? NHư vậy chẳng phải..

"Đi bằng cách khác." Lý Nhậm Trình nhìn Lâm Vĩnh Túc cười một cái thật nhẹ nhàng, một nụ cười như nắng, ấm áp như tình cảm của một người anh trai dành cho em gái. Đơn thuần mà ấm áp.

Phải rồi. Đây chính là Lý Nhậm Trình. Là người luôn che chở và bảo vệ cho cô.

Lâm Vĩnh Túc cũng cười. Vội chạy theo phía sau Lý Nhậm Trình mà không hay biết ở một nơi nào đó, có một ánh mắt đang nhìn về nơi này, nở nụ bí hiểm.

"Được. Tôi biết rồi."

Trịnh Liệt vẫn đang chạy xe trên đường.

"Kít" một tiếng. Chiếc xe dừng lại, sau đó quay đầu, lao vút như tên bắn đi về hướng ngược lại.

Qua ô cửa kính ô tô tối màu, có thể mơ hồ nhìn thấy nụ cười như có như không trên khuôn mặt của Trịnh Liệt.

Paul Khải Ân, Muốn chơi với tôi sao? Người phụ nữ của tôi không dễ dàng cho anh động vào đâu.

Còn nữa, Lâm Vĩnh Túc. Dám trốn khỏi tôi? Được lắm, để xem em bao nhiêu lá gan.

Trên khuôn mặt của Trịnh Liệt xẹt qua tia hung hiểm.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên: "Alo."

"Helo, Trịnh thiếu gia. Lâu không gặp." Đầu kia giọng nói chính là một âm thanh của đàn ông, vô cùng dễ nghe, vô cùng êm tai.

"Paul Khải Ân. Anh rảnh rồi quá hay sao mà có thời gian gọi điện cho tôi vậy?" Trịnh Liệt nói, trong giọng điệu mang theo vài phần chế giễu.

"A, lâu quá không được nghe giọng của Trịnh đại thiếu gia nên tôi thấy nhớ quá ấy mà."

"Ha ha... ngài thật khéo đùa đấy, Khải Ân hoàng tử." Trịnh Liệt nhếch khóe miệng. Paul Khải Ân là đang muốn thông báo với hắn rằng đã bắt được người phụ nữ của hắn sao? Hay là muốn xem hắn đang như thế nào khi biết người phụ nữ của mình bị đối thủ bắt đi?

Nhưng Paul Khải Ân ơ là Paul Khải Ân. Có phải hay không người đang tự tin thái quá? Bởi vì...

"Lẽ nào Trịnh tổng nghĩ đám tay chân của mình có thể đấu lại với tôi? Đành vậy, tôi chỉ muốn thông báo anh một tiếng là... người phụ nữ của anh đã lên máy bay, đang trên đường tới cung điện của tôi rồi." Ngừng một lát, Paul Khải Ân à lên một tiếng như thể vừa nhớ ra thứ gì: "Mà tôi không biết mình sẽ làm gì với cô gái này đâu."

"ANH muốn gì?" Trịnh Liệt âm trầm nhìn phía trước, toàn thân phát ra lãnh khí: "Lô hàng lần trước là do tôi sơ suất đã động chạm đến người của anh, tôi sẽ đền bù."

"Đền bù sao? Haha... Trịnh tổng mới là người khéo đùa. Anh đền được người anh em đã chết của tôi sao?"

Một tháng trước, Paul Khải Ân có một lượng lớn hàng đen đang được vận chuyển bằng hạm quân, cấp dưới của Trịnh Liệt cũng đúng lúc đang làm nhiệm vụ, hai bên gặp nhau. Lại là đối thủ nên không tránh khỏi xô xát, thiệt hại đối với cả hai đều chẳng thành vấn đề.

Chỉ là... Một trong năm trợ thủ đặc lực của Paul Khải Ân đã bị chết.

Điều này quả thực khó có thể đền bù.

Bạc môi Trịnh Liệt hiện lên tia lạnh lẽo: "NHưng người phụ nữ đó không liên quan tới việc này. Tôi sẽ trực tiếp sang Anh quốc nói chuyện với anh."

"Được, Anh quốc chào đón anh. Trịnh thiếu gia" Nói xong liền tắt máy.

Khốn kiếp. Trịnh Liệt dấm tay lên vô lăng.

Khốn kiếp thật mà. Hóa ra bọn họ đưa Lâm Vĩnh Túc đi bằng hạm cơ riêng.

Bên này, Trong căn phòng lộng lẫy với ánh đèn pha lê lung linh xinh đẹp

Những vòm kiến trúc tinh xảo

Nơi bộ bàn ghế sofa với chất liệu cao cấp có một người đang ngồi. Ngón tay hần tắt đi điện thoại, tùy ý vứt chiếc điện thoại sang một bên. Một tay ôm lấy thân hình nóng bỏng trong lòng, một tay đưa lên những đường cong chết người, tùy ý trên da thịt trắng nõn mà vuốt ve: "Trịnh Liệt, tôi muốn

xem anh sẽ phải phát điên như thế nào khi người phụ nữ của mình bị kẻ khác đoạt lấy."

Khóe môi mỏng mang theo mùi hương đàn ông quyến rũ khẽ cong lên, ánh mắt sắc bén nhìn vào khuôn mặt đang nép trong lòng, ngón tay vuốt ve khuôn má sau đó chuyển xuống phía dưới, nơi cao ngạo nghễ đang phập phồng, mở miệng nói: "Tôi sẽ cho hẳn ta biết thế nào là bất lực."

Thân hình nóng bỏng trong lồng ngực liền đánh lên ngực rắn chắc của hẳn, giọng nói mang theo nũng nịu cùng trách móc: "Đáng ghét, ở bên người ta mà lại nghĩ tới chuyện khác."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 63: Gặp Mặt Paul Khải Ân

Lâm Vĩnh Túc bước xuống sân bay

Lý Nhậm Trình đi thẳng ra ngoài đường lớn, vẫy một chiếc taxi, sau đó mở cửa cho cô lên xe trước.

Lâm Vĩnh Túc nhìn anh cười một cái sau đó bước lên xe, ngồi ở hàng ghế sau. Lý Nhậm Trình sau khi đóng cửa xe cho Lâm Vĩnh Túc thì bước sang phía bên kia, mở cửa tự ngồi vào.

Nhìn không gian bên ngoài cửa kính xe, Lâm Vĩnh Túc không khỏi trầm trồ khen ngợi một đất nước Anh phát triển đến như thế một hành tinh của tương lai vậy.

Lâm Vĩnh Túc hạ cửa kính xe xuống một chút, gió từ bên ngoài tràn vào, thổi bay những sợi tóc dài xinh đẹp của Lâm Vĩnh Túc.

Gương mặt cô là người Châu Á, vô cùng khả ái, ngũ quan xinh đẹp hòa quyện với khí chất ôn nhu. Thật khiến cho người khác nhìn một lần đều gây được ấn tượng khó quên trong lòng.

Dù cho trên người cô hiện tại vẫn đang mặc bộ quần áo jean với những đường xé rách tơi tả, nhưng là được đặt lên người cô nên nhìn chung lại thấy có nét gì đó rất hiền, có chút gì đó nét dịu dàng pha trộn phá cách.

Lâm Vĩnh Túc ngược nhìn lên bầu trời xanh mượt như màu nước biển.

"Anh Nhậm Trình, mình đang đi đâu vậy?" Lâm Vĩnh Túc hỏi, nhưng mắt vẫn nhìn lên bầu trời.

"Đến cung điện hoàng gia." Lý Nhậm Trình nói ra rất dứt khoát, dường như đó là một điều vô cùng tự nhiên, vô cùng đúng. Giống như việc thông báo buổi tối anh sẽ ăn cơm vậy.

NHưng là đối với Lâm Vĩnh Túc, lúc cô nghe được năm chữ "đến cung điện hoàng gia" này thì lập tức quay đầu sang nhìn Lý Nhậm Trình bằng ánh mắt bất ngờ, không thể tin vào tai mình.

"Cung điện hoàng gia? Anh Nhậm Trình, chúng ta... ở đó..." chúng ta làm gì ở đó?

"Hoàng tử Paul Khải Ân chính là người đã giúp chúng ta thoát khỏi Trịnh Liệt một cách thuận lợi như vậy." Lý Nhậm Trình ân cần nhìn Lâm Vĩnh Túc giải thích như thể đang giải thích cho một đứa trẻ còn chưa hiểu biết về việc cần phải cầm đũa như thế nào khi ăn cơm mới là đúng.

Lâm Vĩnh Túc nghe vậy thì à lên một tiếng, tỏ vẻ hiểu.

Người ta đã giúp mình thì mình cần phải đến đó, bày tỏ lòng cảm ơn hay ít nhất là như vậy nha. CÔ cũng thật hồ đồ.

KHông ngờ người ra tay giúp mình lại là Hoàng tử của Anh quốc. Hèn gì mà lần chạy thoát này lại trót lọt như vậy.

Hơn nữa, điều cô không ngờ nhất chính là anh Nhậm Trình lại quen biết với hoàng tử Paul Khải Ân. Vậy mà trước giờ chưa từng nghe anh ấy nhắc qua.

Lâm Vĩnh Túc lại tự giễu, thật ra thì... cô đâu là gì mà đòi hỏi ở anh quá nhiều.

"Ngân, chuẩn bị chuyên cơ riêng,tôi muốn sang Anh một chuyến. Ngay bây giờ." Ngồi trong xe, Trịnh Liệt căn nhẹ môi dưới, mông lung nghĩ tới việc nếu không nhanh sang nước Anh thì Lâm Vĩnh Túc sẽ như thế nào, với tính cách của Paul Khải Ân thì hẳn nhất định sẽ không làm gì cô ấy. Chỉ là muốn dụ Trịnh Liệt sang nên mới đưa Lâm Vĩnh Túc tới Anh thôi.

Sau đó, hẳn còn mơ hồ nghĩ tới, sau khi giải quyết mọi khúc mắc với Paul Khải Ân rồi, đưa được cô trở về rồi thì bản thân mình sẽ khiến cô sống dở chết dở như thế nào.

Lâm Vĩnh Túc. Cô được lắm.

Dám giả vờ mất trí nhớ, còn dám trốn khỏi tôi?

Bạc môi lạnh lẽo khẽ cười một nụ cười khiến kẻ khác phải bất giác rợn tóc gáy.

Còn cả hẳn nữa, Paul Khải Ân. Được lắm, lần đầu tiên có kẻ khiến tôi,muốn giết người như thế này. Hẳn nghĩ đi tới Anh quốc thì có nghĩa là bước vào địa bàn của người, nên ta sẽ phải sợ hãi sao?

"Anh quốc là đất nước của tôi, ở đây, tôi là kẻ toàn năng. Trịnh Liệt hẳn sẽ không dám có bất kỳ hành động ngông cuồng nào đâu. Bằng không..." Một người đàn ông có ngoại hình vô cùng gợi cảm với cơ ngực nở và cơ bụng dày sáu múi dày, vai rộng, cơ bắp săn chắc, tất cả khiến người đàn ông này đẹp đến cuồng mê. Chỉ là do là người có một nửa dòng máu Châu Âu nên da dẻ hẳn rất trắng, trắng nhưng không thiếu sức sống, trắng đến hút hồn tất cả phụ nữ trên thế giới khi nhìn vào. Hẳn ta nhìn thân hình trần truồng nóng bỏng ở dưới thân, Hai ngón tay chỉ trước mặt biểu tượng cho khẩu súng: "Pằng... hẳn sẽ chết không có chỗ chôn."

người đàn ông này chính là Paul Khải Ân. Là kẻ không chỉ gia thế mà đến diện mạo đều làm cho phụ nữ phải phát cuồng.

người phụ nữ ở dưới thân hần hiện tại cũng vậy, cô ta dùng ngón tay xinh đẹp thon dài vẽ vòng tròn trên ngực Paul Khải Ân, giọng điệu như thể đứa trẻ đang làm nũng: "ở đây ngài là thượng đế. KHÔNG ai dám trái. Kể cả...em." Sau đó ưỡn người, đưa đôi môi đỏ mọng lên hôn lấy Paul Khải Ân. Bàn tay thuần thực đưa xuống hạ bộ, nắm lấy thứ thô to của hần mà xoa bóp.

"Ân..." Paul Khải Ân gầm nhẹ một tiếng.

Vừa đúng lúc này, có tiếng người thông báo.

"Thưa hoàng tử, ngài Lý Nhậm Trình dẫn theo một cô gái, nói muốn gặp ngài." biết rõ là Paul Khải Ân hoàng tử đang trong cơn kích tình, nhưng là ngài đã dặn là nếu Lý Nhậm Trình tới thì thông báo cho hần một tiếng.

Đúng lúc vậy sao? Paul Khải Ân nâng đôi mắt đục ngầu vì bị nhiễm kích tình, âm thanh khàn khàn nói ra: "Cho cô ta vào. còn Lý Nhậm Trình cứ bảo tôi có việc riêng với cô ta."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 64: Rơi Vào Miệng Cọp

"Cho cô ta vào. còn Lý Nhậm Trình cứ bảo tôi có việc riêng với cô gái kia."

Paul Khải Ân nhìn cánh cửa đang đóng chặt, trên môi một nụ cười khẩy, chỉ là một nụ cười mơ hồ nhưng lại khiến cô gái dưới thân gần như phát điên. Đạp đến mức thần thánh cũng không thể cưỡng lại được.

Cô gái kia mãi mê nhìn, cho đến tận khi nhận ra mình nhìn Paul Khải Ân như con ngốc thì Paul Khải Ân đã chỉnh tề mặc lại quần áo. Toàn thân ngập tràn khí chất của bậc vì vương giả, khiến cô gái đang nằm trần trên giường có chút rụt vai. Cô ta ngập ngừng, đôi môi mấp máy như có gì đó muốn nói lại thôi.

"Ra ngoài." Giọng nói của Paul Khải Ân phát ra, âm thanh trầm thấp, rất có từ tính, vô cùng dễ nghe. Nhưng trong đó còn mang theo mệnh lệnh và uy nghiêm khiến kẻ khác không thể không tuân theo.

Cô gái kia nhặt lên quần áo, mặc vào. Vừa mặc xong thì tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Paul Khải Ân nói.

Cánh cửa bằng loại gỗ trầm quý hiếm được điêu khắc tinh xảo, những hoa văn vô cùng tinh tế, lan tỏa ra mùi hương trầm nàn nhạt, làm cho tâm tình con người trở nên thư thái. Trên cánh cửa là hai con phượng hoàng lớn đang dang cánh thật rộng, vươn chiếc đuôi dài xinh đẹp xòe rộng ra, uốn lượn như thể đây là một vật thể sống.

Những chi tiết trang trí bằng mạ vàng và ngọc bích, không gây nên cảm giác phô trương mà rất hài hòa, còn tạo nên sự sang trọng tao nhã.

Kétttt.....

Cánh cửa mở ra.

Một thân hình nhỏ nhắn bước vào.

Nhìn cô gái với bộ quần áo mặc trên người. Paul Khải Ân thầm cười giễu một tiếng.

Tưởng người phụ nữ của Trịnh Liệt là người như thế nào, hóa ra cũng chỉ là loại này.

Lâm Vĩnh Túc bước vào, chợt cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình vô cùng chăm chú, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Theo linh cảm, cô hướng ánh mắt tới nguồn gốc của cảm giác vừa rồi.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp. Cô ta mặc một bộ quần áo bó sát, lộ ra những đường cong nóng bỏng mê ly, chiếc áo kết hợp giữa hiện đại và trang phục cổ của người phương đông tôn lên sự dịu dàng, cổ áo mở rộng, phơi bày ra đường cong bóng bẩy chết người, như dụ hoặc người khác phạm tội.

Thật xinh đẹp. Lâm Vĩnh Túc thầm than một câu.

Sau đó, mắt nai chớp nhẹ. Không đúng, dường như cô đã gặp cô gái này rồi. Hoặc cũng có thể là biết cô ta ở đâu đó rồi, bởi vì rất quen, rất quen mắt.

Nhưng là quen như thế nào thì Lâm Vĩnh Túc không rõ lắm.

Có điều...

Sao ánh mắt của cô gái này lại nhìn cô như thế? Tựa hồ như Lâm Vĩnh Túc cô là kẻ thù không đội trời chung với cô ta vậy?

"Ra ngoài." Một thanh âm vô cùng uy nghiêm thốt ra, khiến cả hai cô gái đang nhìn nhau dò xét đều chột giật mình.

Lâm Vĩnh Túc nhìn tới chủ nhân của giọng nói dễ nghe đó.

Là một người đàn ông.

Hắn ta nhìn qua dáng vóc có vẻ cao trên một mét tám mươi. Tóc nâu, mắt xanh, da dẻ trắng mịn, biểu thị cho việc hắn chính là người mang dòng máu lai giữa phương tây và phương đông.

Đôi mày rậm, đen nhánh. Mắt phượng sắc sảo như nhìn thấu tâm can kẻ khác, Hai con ngươi nhuộm màu xanh nước biển, tựa hồ ở bên trong là cả một vùng biển rộng lớn, bao lô không thấy đáy, làm cho người đối diện tự mình chìm sâu vào trong đó, như dòng xoáy không thể dứt ra.

"Nhìn đủ chưa?" Lại giọng nói này làm cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Vĩnh Túc.

Lâm Vĩnh Túc mở mắt nhìn hắn: "Hả? À... tôi xin lỗi." cô sờ sờ đầu mình vẻ lúng túng.

"Tôi bảo cô ra ngoài. Đừng để tôi nhắc lại lần nữa." Trong giọng nói, lần này đã mang theo sự mất kiên nhẫn cùng tức giận.

Lâm Vĩnh Túc ngơ ngác.

chẳng phải hoàng tử Paul Khải Ân vừa mời cô vào sao? Chưa gì đã đuổi cô đi ra ngoài?

Mà... Đây là nhà của anh ta. Quyền giữ hay đuổi khác không nằm trong tay cô. Huống hồ cô còn nợ anh ta một ân tình.

Lâm Vĩnh Túc định xoay người đi ra thì cô gái trong phòng kia cũng nhắc chân, bước về phía cô. À không, là bước về phía cửa. Lúc đi ngang qua Lâm Vĩnh Túc còn không quên tặng cô một ánh mắt sắc hơn lưỡi dao. Sau đó mới cam tâm bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Hóa ra người cần ra ngoài không phải là Lâm Vĩnh Túc.

Nhưng mà cô đã làm gì đắc tội với vị tiểu thư kia sao? Tại sao lại ưu ái tặng cho cô một trận chán ghét đến như vậy?

"Ngồi đi."

"A." Lâm Vĩnh Túc sực tỉnh, vội đi tới chiếc ghế đối diện với Paul Khải Ân.

"Tôi đáng sợ đến mức cô không dám lại gần luôn hay sao mà phải ngồi xa vậy?" Paul Khải Ân nhíu mày, vẻ mặt không hài lòng.

Lâm Vĩnh Túc nghe vậy liền di chuyển chỗ ngồi, đi tới chiếc ghế mà Paul Khải Ân đang ngồi, ngồi xuống cạnh anh ta.

Trong lòng thì vẫn tự nghĩ, Ngồi đối diện mà cũng gọi là xa sao? Chẳng lẽ là do hình thức giao tiếp giữa phương đông và phương tây khác nhau?

Đang mông lung suy nghĩ, Lâm Vĩnh Túc đột nhiên cảm thấy bên eo mình có gì đó khác lạ. Nhìn xuống, bàn tay của Paul Khải Ân đang đặt bên eo nhỏ của cô, gương mặt hấn ghé sát khiến cho cô nhìn hấn càng rõ ràng hơn.

Đôi môi mỏng, viền môi rõ nét, sống mũi cao thẳng biểu thị cho tính cách quyết đoán cương trực, còn phảng phất của sự cuồng ngạo cùng bá đạo.

Thật sự tuần tú, thật sự giống. Mùi bá đạo tràn đầy, tựa hồ như dã thú này thật giống Trịnh Liệt.

"Á...Khải Ân hoảng tử, anh làm gì vậy?Buông tay ra. Buông..." Lâm Vĩnh Túc hét lớn, nhưng chưa kịp nói xong liền bị một lực đẩy làm cô ngã xuống ghế sofa mềm mại.

Lâm Vĩnh Túc giãy dụa, hai chân đạp lung tung: "Anh điên rồi, anh buông tôi ra..."

Paul Khải Ân nhìn Lâm Vĩnh Túc đang quẫy đạp như con cá nhỏ bị mắc cạn thì nở nụ cười khinh thường.

Đối với hắn, phụ nữ trên đời này đều giống nhau, chỉ có hai loại. Một là vì tiền. Hai là vì địa vị.

Chưa có bất cứ người phụ nữ nào gặp hắn mà không có ý đồ hay mục đích.

Còn người phụ nữ này thì sao? Giãy dụa ư? Chẳng phải theo bên cạnh Trịnh Liệt cũng là vì hai thứ kia sao? Còn giả vờ giả vịt gì nữa chứ?

Chẳng lẽ muốn chơi trò mèo vờn chuột? Đúng là không thể ngờ, lần đầu tiên có người phụ nữ dám chơi mèo vờn chuột với Paul Khải Ân này. Quả không hổ danh là phụ nữ bên cạnh Trịnh Liệt của Trịnh gia.

Ít nhiều thì cũng phải có mưu kế hơn người mới có thể ở bên cạnh Trịnh Liệt được.

Paul Khải Ân cúi xuống, ghé sát bên tai Lâm Vĩnh Túc, phả ra hơi nóng tràn ngập: "Em làm tôi bắt đầu cảm thấy hứng thú hơn rồi đấy."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 65: Trịnh Liệt Sang Anh Quốc

Paul Khải Ân trầm thấp cười một tiếng, sau đó khóa hai tay Lâm Vĩnh Túc lên trên đầu.

Lâm Vĩnh Túc hoảng hốt vùng vẫy kêu gào: "Anh điên rồi. Bỏ tôi ra. Bỏ ra... cầu xin anh..." Ánh mắt mang theo lấp lánh trong suốt, Lâm Vĩnh Túc nhìn Paul Khải Ân như cầu xin.

Paul Khải Ân chỉ cười khẩy trong lòng một tiếng, mặc kệ cô giãy dụa thế nào, anh ta lấy chiếc caravat đang vắt trên chiếc ghế, trói hai cổ tay Lâm Vĩnh Túc lại: "Diễn kịch rất giỏi, không hổ là người phụ nữ có thể khiến Trịnh Liệt nóng ruột đến như vậy. Yên tâm, tôi sẽ cho em nhiều hơn Trịnh Liệt. Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời tôi."

Đối với Paul Khải Ân mà nói, bất cứ thứ gì thuộc quyền sở hữu của Trịnh Liệt thì anh ta đều phải phá hủy, hủy hoại đến triệt để.

Trịnh Liệt ngồi trên máy bay riêng.

Ánh mắt hẩn mông lung nhìn ra bên ngoài cửa sổ

Mây trắng lượn lờ trước mắt nhưng hiện tại trong đầu hẩn không thể dung nạp bất cứ cái gì khác ngoài chuyện liên quan đến Lâm Vĩnh Túc.

Paul Khải Ân đưa Lâm Vĩnh Túc sang đây, mục đích là muốn hẩn phải sang Anh quốc. Để trả thù cho người đã hi sinh của anh ta.

Đối với hiểu biết của mình về Paul Khải Ân, Trịnh Liệt không hề sợ anh ta sẽ làm gì tổn hại đến Lâm Vĩnh Túc.

(Na: ờ, hẳn là vậy =_ =)

Chỉ là...trong lòng hẳn không hiểu sao cứ có cái gì đó thôi thúc đến rộn rạo khó chịu. Cảm giác tựa hồ như muốn phá huỷ cái gì đó mà lại không biết rõ là nên phá huỷ cái gì mới đúng.

Có thể là di hấn đã lo lắng thái quá.

Mắt ửng khấp một đường dài hẹp, bàn tay to lớn cầm lấy tách cà phê nóng hổi trên bàn. Làn khói mỏng bay nhẹ nhàng sau đó lan toả ra không khí, nhanh chóng tản mất, Trịnh Liệt đưa môi tới gần miệng tách cà phê bằng sứ, nhấp một ngụm. Trịnh Liệt nhíu mày.

Cà phê hôm nay đắng đến thật kỳ lạ.

"Buông tôi ra. Anh điên rồi. Tôi không cần, không cần gì từ anh hết." Lâm Vĩnh Túc gào lên, hai mắt đỏ hoe, cô cố giữ cho bản thân bình tĩnh mà không khóc nức lên.

Phải. Đây không phải là lúc để cô diễn cảnh tiểu thư.

Lâm Vĩnh Túc hiện tại chỉ biết chống cự lại mọi hành động đáng nghi của Paul Khải Ân. Nhưng cô là con gái, trời sinh đã không thể bằng nổi một người đàn ông bình thường, nói gì tới một người có sức lực phi thường mạnh mẽ như Paul Khải Ân được.

Hơn nữa, đến tận bây giờ cô vẫn chưa hiểu lý do tại sao bỗng dưng Paul Khải Ân lại phát tiết khi gặp cô?

Phải chăng là...

Vừa rồi cô đã làm hỏng việc đang dang dở nên khiến hẳn không thể kiếm chề?

"Không cần?" Paul Khải Ân ngừng lại, nhìn cô gái dưới thân đang bất lực chống cự, đôi môi anh ta vẽ ra một đường cong nửa miệng: "Sống trên đời bao nhiêu năm nay, em là người phụ nữ đầu tiên dám nói không cần gì từ tôi đây. Đã vậy..." Paul Khải Ân ngừng một lát, khoé miệng vẫn giữ nụ cười như có như không: "Tôi sẽ khiến em lập tức cầu xin cái gì đó của tôi... đâm vào em."

Paul Khải Ân nói xong, lúc này anh ta mới tự suy nghĩ lại, cảm thấy khó hiểu.

Tại sao khi thấy cô gái này thì anh ta bỗng nhiên lại như vậy?

Phụ nữ xung quanh anh ta là nhiều không thể kể. Nếu như vì muốn phát tiết, anh ta có thể tìm bất kỳ một người nào đó chứ không nhất thiết phải cố gắng cưỡng ép một cô gái như thế này.

Cưỡng ép?

Có lẽ đây chính là lý do.

Đối với một người đàn ông có tính chiếm hữu và sự hiếu chiến cao như anh ta thì cái gì quá thuận lợi, quá ngoan ngoãn cũng không thể gây hứng thú bằng việc có thể chinh phục. Đó mới là điều khiến cho Paul Khải Ân cảm thấy muốn người phụ nữ này. Ngay bây giờ.

(Na: Chống cự hay không thì tui cũng cho ông thêm thịch con bé thôi mà. Khởi giải thích, mất công.)

***** tôi là dải phân cách *****

Trịnh Liệt bước xuống máy bay.

Đôi chân thon dài mạnh mẽ lập tức bước nhanh lên một chiếc xe đen sang trọng đã chờ sẵn bên ngoài.

Ngồi phía sau, Trịnh Liệt trầm lãnh không nói gì. Chiếc xe từ từ lăn bánh chạy.

"Trịnh tổng, theo người của chúng ta theo dõi thì Lý Nhậm Trình, tức là một trong năm thân cận của Paul hoàng tử đã đưa Lâm tiểu thư tới biệt thự hoàng gia."

Trịnh Liệt vẫn giữ nguyên trầm mặc.

Lý Nhậm Trình. Hẳn vốn đã biết Lý Nhậm Trình là người của Paul Khải Ân từ lâu. Nhưng tại sao lại không để ý tới sự có mặt của Lý Nhậm Trình chứ?

Đúng là đáng chết mà.

Chiếc xe vẫn bon bon chạy, theo hướng đi tới biệt thự hoàng gia.

Đang chạy, bỗng dừng trên đường xuất hiện một bóng dáng cao lớn. Là Lý Nhậm Trình?

"Dừng xe."

Chiếc xe đang đi lập tức dừng lại.

Trịnh Liệt bước xuống, thẳng qua đám đông đi tới trước mặt Lý Nhậm Trình.

Lý Nhậm Trình đang đi, khuôn mặt anh cúi xuống nên không biết ai đang đứng trước mặt mình. Chỉ thấy trước mũi chân mình có một đôi giày da nhãn hiệu Italy rất đặc biệt, với chất liệu cao cấp. Ngần đấy đủ để Lý Nhậm Trình nhận thức được người đang chặn ngang đường mình là một nhân vật không tầm thường.

Gì đây?

Đi giữa đường mà cũng gặp được người quen sao?

Là muốn tiếp cận anh hay muốn qua anh để tiếp cận hoàng tử đây?

Lý Nhậm Trình cười khẩy một cái, vẫn không ngẩng mặt lên nhìn, sau đó né người, nhắc chân muốn đi tiếp. Bây giờ anh không có tâm trạng để tiếp đãi bất cứ ai.

Bụp.

Một cú đấm giáng xuống bên mặt Lý Nhậm Trình. Cú đấm mạnh đến nỗi dường như dồn hết sức lực vào khiến Lý Nhậm Trình có chút chao đảo, sau đó ngã xuống.

"Lý Nhậm Trình. Lâm Vĩnh Túc đâu? Cô ấy đâu rồi?"

Trịnh Liệt gằn giọng. Lý Nhậm Trình đưa cô ấy sang đây, đáng lẽ cô ấy phải đi cùng với Lý Nhậm Trình mới đúng.

Vậy mà bây giờ anh lại đi một mình. Đừng nói là anh ta đã để Lâm Vĩnh Túc một mình ở chỗ Paul Khải Ân. Nếu thật vậy.. nếu thật vậy...

Cổ áo của Lý Nhậm Trình bị xốc lên, Trịnh Liệt nhìn anh bằng đôi mắt vằn lên tia máu: "Nói nhanh, Lâm Vĩnh Túc hiện giờ đang ở đâu?"

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 66: Chạm Mặt

Trịnh Liệt xoắn áo Lý Nhậm Trình lên, gằn giọng: "Nói!"

Lý Nhậm Trình nhìn Trịnh Liệt, bàn tay từ từ đưa lên gỡ tay Trịnh Liệt ra khỏi cổ áo của mình. Sau đó nhìn Trịnh Liệt đầy châm biếm, nói: "Tiểu Túc đang ở biệt thự của Khải Ân hoàng tử, cô ấy đang rất an toàn. KHÔNG cần một kẻ như anh phải bận tâm..."

Bụp...

Lý Nhậm Trình còn chưa nói xong, một cú đấm nữa đã giáng xuống bên mặt anh. Cú đấm này rất mạnh, mạnh đến mức khi anh tỉnh táo lại sau cơn hoa mắt chóng mặt thì Trịnh Liệt đã lên xe và lái xe đi mất rồi.

Lý Nhậm Trình lấy tay quẹt ngang nơi khóe miệng đang âm ỉ đau, máu. Lý Nhậm Trình cười khẩy, có gì đó rất khó chịu, rất cay, mẫn mẫn chạm đến môi anh.

Lâm Vĩnh Túc là cô gái mà anh yêu, rất yêu.

Cô là người con gái trong lòng anh, vậy mà anh lại dám làm như vậy. Anh đã dối gạt cô, anh tự đây đưa cô vào trong chỗ nguy hiểm.

Anh đã từng nói sẽ bảo vệ cô.

Anh đã từng hứa sẽ chăm sóc cô.

Vậy mà anh không những không làm được mà tệ hơn là còn làm ngược lại tất cả những lời đó.

Nhưng người ra lệnh cho anh chính là Paul Khải Ân. Anh ta là người đã cứu lấy Lý Nhậm Trình anh, Paul Khải Ân chính là người đã cho Lý Nhậm Trình sống. Vậy nên mạng sống này là của hoàng tử, lệnh của hoàng tử anh không có quyền làm trái, cũng không thể làm trái.

Có chằng...

Lý Nhậm Trình ngược mắt, nhìn chiếc xe của Trịnh Liệt đang khuất dần sau làn người.

Có chằng, mong hãn sẽ tới kịp.

Làm ơn, nhanh lên một chút.

Roetttt

Chiếc áo trên người Lâm Vĩnh Túc vốn đã rách bây giờ vì lực đại của Paul Khải Ân mà dễ dàng mất đi một mảnh lớn, khiến cho một mảng da thịt trắng nõn lộ ra ngoài, đôi ngực vì không mặc bra mà rất mềm mại theo đường rách của áo cong ra hơn một nửa.

Kích thích thị giác của Paul Khải Ân.

Paul Khải Ân nhìn thấy cảnh này, lại tựa hồ như con dã thú, hãn đưa tay cời lấy cúc quần jean của Lâm Vĩnh Túc.

Lâm Vĩnh Túc liêu mạng đưa hai tay đang bị trói bởi caravat của mình mà giữ tay Paul Khải Ân lại: "AAA.... Không. Dừng lại.... Xin anh..." Lâm Vĩnh Túc vừa giữ tay Paul Khải Ân, vừa lắc đầu liên tục, tựa như nếu lắc như vậy thì Paul Khải Ân sẽ thật sự dừng tay lại vậy.

Lâm Vĩnh Túc không biết có phải chằng là bị ảo giác, nhưng thật sự, thật sự cô cảm thấy sợ Paul Khải Ân. Anh ta mang trên mình một loại khí chất

cao ngạo, bức người, cổ khí chất bẩm sinh đã có khiến cho người ta phải rùng mình run sợ.

Giống như Trịnh Liệt. Rất giống.

Paul Khải Ân dùng tay cầm lấy hai cổ tay đang bị trói chặt của cô, đặt lên đầu, giữ chặt không cho cô giãy dụa.

"Dùng tay? Xin tôi sao?" Paul Khải Ân mỉm cười yêu nghiệt, ánh mắt như biển sâu chăm chú nhìn Lâm Vĩnh Túc: "Vừa rồi chẳng phải em đã nói sẽ không cầu xin bất cứ thứ gì từ tôi sao?"

Vừa nói, ngón tay thon dài của Paul Khải Ân vừa đưa lên vuốt ve gò má Lâm Vĩnh Túc, sau đó lướt xuống, đến đôi núi trập trùng đang vươn cao, chạm qua mảnh da thịt trắng mịn được phơi bày khiến Lâm Vĩnh Túc run rẩy một trận.

"Phản ứng không tệ." Paul Khải Ân cười híp mắt, nói tiếp: "Loại phản ứng này thực khiến cho Trịnh Liệt phải si mê khi ở trên giường nhỉ."

Ngón tay anh ta lại không nằm yên mà trượt xuống, xuống thêm nữa...

Soạt một tiếng.

Chiếc quần jean mà Lâm Vĩnh Túc đang mặc đã bị kéo xuống quá mỏng, lộ ra bờ mông cong cùng khu tam giác bí ẩn của thiếu nữ.

Paul Khải Ân nhìn nơi giao điểm giữa hai chân Lâm Vĩnh Túc, ngón tay đưa tới đó, chạm vào đáy quần nhỏ, khoe miệng như muốn bật cười nhưng lại cố kiềm nén.

Hình...hình con heo ư? Trên mảnh vải nhỏ còn che phía dưới người cô chính là hình vẽ một cái mặt heo rất dễ thương, rất... khụ... Rất ngộ nghĩnh.

Ừ thì là ngộ nghĩnh. Nhưng mà...

Paul Khải Ân nuốt không trôi cái thể loại này. Mất hứng giữa đường tuy không phải là điều tốt đối với đàn ông, nhưng anh cam đoan sẽ không có thằng đàn ông nào đi cưỡng ép một đứa nhỏ chưa chịu trưởng thành.

Kể cả là đứa trẻ lớn xác.

Tự dưng cảm thấy áp lực trên người mình không còn nữa, Lâm Vĩnh Túc đang nhắm tịt mắt liền hé hé mắt, lập tức nhìn thấy gương mặt gần như hoàn mỹ của hoàng tử Anh quốc đang sát sạt với mặt mình.

Lâm Vĩnh Túc theo bản năng hơi ngả đầu ra sau hơn, muốn tránh xa anh ta hơn một chút.

Paul Khải Ân không nói gì, chỉ ho khan một tiếng, rồi ngồi thẳng lên ghế, tự dịch người ra phía đầu bên kia của ghế sofa.

Anh ta dựa lưng vào thành ghế, dáng vẻ lười biếng chống một tay lên ghế, đặt khuôn mặt tuyệt mỹ của mình nghiêng sáu mươi lăm độ, ngón tay sờ nhẹ đôi môi màu anh đào nhạt của mình.

Lâm Vĩnh Túc có chút ngờ ngác: "Anh... Anh...dừng lại sao?"

Paul Khải Ân nhướn mày: "Hử? Chẳng lẽ em muốn tiếp tục sao? "

Vừa nghe vậy. Lâm Vĩnh Túc liền xua tay: "Không không không. Ý tôi là.. vừa rồi... Anh..." đang định cưỡng bức tôi mà, tại sao bỗng nhiên lại dừng lại.

Tất nhiên, về sau được Lâm Vĩnh Túc cất kín trong cổ họng. Mấy chữ này tuyệt đối không thể nói ra. Tuyệt đối không thể.

Dường như biết trong đầu của Lâm Vĩnh Túc đang nghĩ cái gì, vì mọi thứ cô nghĩ đều được cô thể hiện rõ trên mặt hết rồi.

Paul Khải Ân nhìn cô, nhún vai một cái: "Tôi chỉ định trêu em một chút thôi."

Lâm Vĩnh Túc nghi hoặc nhìn anh ta. Trêu thôi sao? Trêu mà như vậy sao?

"Thật quá đáng." Lâm Vĩnh Túc lẩm bẫm. Tất nhiên, câu lẩm bẫm này của cô đã lọt được vào tai của Paul Khải Ân.

Anh ta cong khóe môi. Đây là lần đầu tiên có người phụ nữ nào dám thẳng thắn nói anh quá đáng trước mặt anh như vậy. Rất tốt.

"Lại đây." Paul Khải Ân hướng Lâm Vĩnh Túc vẫy vẫy tay, như thể cách mà chủ nhân gọi thú cưng. Lâm Vĩnh Túc cũng không ngu ngốc đến nỗi chạy lại đó đâu.

Lỡ như hãn bỗng nhiên phát tiết, lấy đường nào cho cô chạy bây giờ?

"Em không định cởi trói sao?" Paul Khải Ân cau mày, sau đó còn bổ sung thêm một câu rất chắc chắn: "Yên tâm tôi không làm gì em đâu."

Nhìn vẻ mặt chắc chắn cùng sự kiên định trong đôi mắt xanh biếc kia, Lâm Vĩnh Túc trong lòng cũng có chút xuôi xuôi. Nghĩ tới, nếu mà anh ta muốn phát tiết thật thì đâu cần dụ cô làm gì, chỉ cần trực tiếp như vừa rồi cô cũng đã không thể làm gì rồi.

Nghĩ vậy, Lâm Vĩnh Túc mới an tâm, đứng lên muốn đi về phía Paul Khải Ân để anh ta cởi trói cho hai tay của mình. Nhưng cô lại quên mất chiếc quần jean vừa nãy bị Paul Khải Ân cởi một nửa bây giờ vẫn chưa được kéo lên, khiến cho hai chân của cô bị vướng.

Nên khi Lâm Vĩnh Túc vừa đứng dậy liền không cẩn thận mà ngã theo quán tính về phía trước. Cả người cô lao về phía trước, đập vào thân hình to lớn đang ngồi của Paul Khải Ân.

Đúng lúc này "RẦMMM" một tiếng, cánh cửa bị phá tung ra.

Lâm Vĩnh Túc quay đầu nhìn lại.

NGười đứng trước cửa.... Người đứng trước cửa...

Trịnh Liệt?

1:06 1/10/2017

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 67: Mối Quan Hệ Giữa Trịnh Liệt Và Paul Khải Ân

Trịnh Liệt đứng trước cánh cửa lớn

Đứng ngược hướng với ánh sáng của mặt trời nên Lâm Vĩnh Túc không thể nhìn rõ được hiện tại hẳn đang như thế nào. Chỉ thấy được thân hình cao lớn đứng ngược hướng mặt trời đó đang gồng lên, dường như là đang cố trấn áp tinh thần của mình không trở nên phát điên lên,

Chỉ là dù ở cách xa như vậy, Lâm Vĩnh Túc vẫn cảm giác được khí lạnh bao vây.

Đột nhiên vòng eo cô lại bị một lực đạo mơn trớn. Paul Khải Ân đang đưa tay vuốt ve lấy thân thể cô. Môi anh ta vẽ ra nụ cười mang theo điểm xấu xa, nói: "Bảo bối, không ngờ em lại muốn chủ động như vậy."

Sau đó bàn tay anh ta nhanh nhẹn tháo sợi dây caravat trên cổ tay cô ra.

Lâm Vĩnh Túc có phần chột dạ, nhìn lại. Thì ra cô đang đè lên người của Paul Khải Ân trong tình trạng áo đã bị xé rách, còn quần lại đang cởi ra một cách dờ dang.

Bờ mộng của cô vênh cao như mời gọi, đôi ngực tròn trịa vì nằm trên người Paul Khải Ân mà ép sát đến biến dạng.

Tình cảnh này quả thật... không dễ nhìn.

Cô vốn định đứng lên, nhưng là trong đầu cô bỗng đâu lại hiện lên hình ảnh của người cha đã chết đang mỉm cười với cô, hình ảnh người mẹ gần

như phát điên khi thấy cô đang truy lục với người đàn ông đã hại gia đình mình.

Lâm Vĩnh Túc lại nảy ra tâm tình muốn hẳn phải trả giá cho điều đó. Hẳn nhất định phải trả giá.

Lâm Vĩnh Túc hướng Paul Khải Ân nở nụ cười mê hoặc, lộ ra hàng răng trắng bóng thẳng tắp. Bàn tay vì đã được tháo trói mà tự do cử động, ngón tay vuốt ve vòm ngực rắn chắc của Paul Khải Ân qua chiếc áo sơ mi bó sát lấy thân hình đã có chút xộc xệch của anh ta.

"Ngài thật xấu xa. Chính hoàng tử đã nói nếu muốn làm hoàng phi của ngài thì cần phải biết chủ động trên giường còn gì." Nói xong, Lâm Vĩnh Túc đưa tay trượt xuống phía dưới, lướt qua vùng bụng với hàng rào cơ bắp dày dặn rắn chắc của Paul Khải Ân. Sau đó ngón tay chạm phải khuy quần của Paul Khải Ân, cô có chút rụt tay.

Nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, dùng bộ ngực của mình mà cọ xát tấm ngực của Paul Khải Ân.

Chỉ là...

Hoặc là sự thật, hoặc là do cô tưởng tượng, nhưng cô cảm nhận được trống ngực của Paul Khải Ân đập cô cùng nhanh và mạnh mẽ. Đường như... vành tai anh ta còn đỏ lên.

Linh tính của phụ nữ nói cho Lâm Vĩnh Túc biết rằng, hành động này của cô đối với một người đàn ông tràn đầy dục vọng như bọn họ là không nên làm.

Còn Paul Khải Ân thì vô cùng ngạc nhiên với loạt hành động rất ăn nhập với ý định của anh.

Quả thật cô gái này thật thông minh, phối hợp rất ăn ý, và còn rất mê người.

Nơi ma sát va chạm giữa anh và cô gái này toả ra một luồng khí nóng lan ra khắp toàn thân khiến Paul Khải Ân dâng lên dục vọng muốn chiếm hữu.

Bàn tay anh vòng ra phía sau muốn đặt lên bờ mông tròn trịa của Lâm Vĩnh Túc.

Lại lập tức bị một bàn tay to lớn bắt lấy, kéo luôn cô gái đang nằm rên người anh dậy.

Khuôn mặt hần hần lên những đường gân biểu thị cho sự tức giận. Trịnh Liệt cố giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh, hần mở miệng nói mà tựa hồ như dã thú đang gầm gừ: "Người phụ nữ của tôi, không phải là thứ anh có thể chạm vào."

Nói xong liền cúi xuống kéo quần Lâm Vĩnh Túc lên, sau đó bế bổng cô, ép sát cô vào lồng ngực rộng lớn, xoay người bước ra khỏi cửa.

Lâm Vĩnh Túc nằm trong vòng tay hần, cô không giãy dụa, không cử động. Cô chỉ nằm yên như thế.

Thật sự vừa rồi cô đã rất sợ. Cực kỳ sợ.

Thật sự vừa rồi trong đầu cô chỉ nghĩ đến một người duy nhất là Trịnh Liệt.

Cô đã cầu mong hần sẽ đến. Lúc hần đến, trong lòng cô đã vui đến phát run. Cô đã nghĩ sẽ chạy nhanh tới chỗ hần đang đứng mà ôm lấy hần, nói rằng cô đang sợ

Và giờ đây, được nằm trong vòng tay hần như thế này, cảm giác an toàn bao quanh như thế này, thật sự cô không còn gì để muốn.

Trịnh Liệt ôm Lâm Vĩnh Túc đi về phía cánh cửa, bước chân vừa chạm tới ngưỡng cửa, Trịnh Liệt dừng lại, không quay đầu mà nói với Paul Khải Ân: "Về việc người của anh hy sinh, tôi sẽ bồi thường. Còn về chuyện kia, đừng có cố ép mình như vậy. Chắc anh phải nhận ra mới phải, anh mới chính là người mà bà ấy yêu thương nhất. Bà ấy... luôn muốn gặp anh một lần, chỉ là thế lực của hoàng gia quá lớn thôi."

Nói xong những lời đó, Trịnh Liệt đi thẳng. Bỏ lại một mình Paul Khải Ân đứng trong phòng.

Khoé môi anh ta mấp máy, như muốn nói gì đó.

Rất nhỏ trong thâm tâm anh đã đã lên tiếng: "Người mẹ yêu thương nhất...là tôi ư?"

Ánh mắt xanh biếc có điểm vài long lanh như sóng nước nhìn theo hình bóng xa dần của Trịnh Liệt.

Phụ nữ trên đời này, tiếp cận những người đàn ông đứng trên đỉnh cao mà thống trị kẻ khác như bọn họ là nhiều không thể đếm.

Để tìm được một người phụ nữ mà không có mục đích như cô gái đó, thật sự không nhiều đâu.

Vậy nên... Đừng đánh mất cô gái đó nhé, em trai!

(Na: Có đứa nào muốn ngoại truyện về anh Paul không? Hơ hơ... đùa đấy. Méo viết đâu. Lười bome ra *cười*)

Trịnh Liệt ôm Lâm Vĩnh Túc vẫn nắm ngoan ngoãn trong vòng tay mình bước ra khỏi cổng hoàng gia Anh mà không có bất kỳ sự cản trở nào.

Chiếc xe của Trịnh Liệt vẫn đứng chờ ở đó. Tài xế đã đứng chờ hẳn, thấy hẳn đi ra liền chạy tới mở cửa sẵn.

Hắn mang cô bước tới, nhìn cô một cái. Sau đó ném mạnh vào bên trong. Rồi hẳn cũng ngồi vào.

Cánh cửa vừa đóng, bàn tay hẳn đã tham lam đặt lên nơi mềm mại trước ngực cô. Sau đó đưa môi tới, điên cuồng chiếm lấy môi cô. Cho đến tận khi Lâm Vĩnh Túc dường như thiếu dưỡng khí mới buông ra. Không gian trong xe tự nhiên nóng đến đỏ mặt, tràn ngập thở gấp.

Trịnh Liệt cúi xuống gặm lấy xương quai xanh của Lâm Vĩnh Túc, cắn nhẹ khiến cô rên nhẹ một tiếng.

"Tiểu yêu tinh, em thật sự làm tôi muốn giết người."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 68: Cuồng Dã (1)

Câu nói của Trịnh Liệt khiến Lâm Vĩnh Túc có phần khó hiểu, bởi vì vừa rồi khi bế cô ra khỏi vòng tay của Paul Khải Ân thì Trịnh Liệt dường như rất dịu dàng, rất thâm tình.

Vậy nhưng lúc này đây, cả người Trịnh Liệt đều tỏa ra lãnh khí muốn giết người.

Là sao chứ? Vì sao hăn lại muốn giết người?

Lâm Vĩnh Túc thở dốc nhìn Trịnh Liệt đang nằm trên người mình, quần áo hăn đã có phần xộc xệch không thẳng lối. Lộ ra khuôn ngực rộng lớn răng chắc, dày dặn.

Cô cắn cắn môi dưới đỏ mọng, Đôi mắt hướng sang bên khác, lẩn tránh ánh mắt đang rực lửa khao khát của Trịnh Liệt.

"Trở về khách sạn." Trịnh Liệt không nhìn, ra lệnh cho tài xế.

Chiếc xe lăn bánh, mang theo cả sự hưng phấn và mong chờ.

Trong căn phòng rộng lớn của khách sạn cao cấp

Căn phòng ở tầng cao nhất

Có một đôi nam nữ đang quần quýt lấy nhau

Người đàn ông với cơ thể to lớn đang ép người phụ nữ dựa vào bức tường phía sau, hai người hôn lấy nhau cuồng nhiệt.

Người đàn ông giật phăng chiếc áo sơ mi đang mặc trên người mình, vứt xuống đất.

Sau đó đưa tay ra phía sau người phụ nữ, hai tay đặt lên bờ hông cong cao của cô, nhào bóp một cái thật mạnh khiến cô rên rỉ.

Đôi môi dầy dứa một hồi lâu cuối cùng cũng rời ra, một sợi chỉ bạc kéo dài từ miệng của hai người.

Tiếng thở dốc trầm đục cùng nhiệt hỏa của dục vọng lan tràn khắp cả căn phòng.

Trịnh Liệt cúi đầu, dựa vào sát bên tai Lâm Vĩnh Túc, Lâm Vĩnh Túc liền xoay đầu muốn tránh khỏi làn hơi nóng bức người của hắn.

Dường như Trịnh Liệt thấy không vui vì hành động này của cô, ghé môi sát lại, liếm lấy vành tai đang đỏ lên của Lâm Vĩnh Túc: "Đến lúc này mà em còn biết ngại? Sao lúc nãy với Paul Khải Ân lại không ngại? Hử?" trong giọng điệu của Trịnh Liệt có mùi ghen tuông.

Lâm Vĩnh Túc thấy hắn hỏi vậy thì trong lòng có chút thoải mái.

Dù gì cũng là lần cuối, đúng không nhỉ? Khóe mắt Lâm Vĩnh Túc lóe lên tia lạnh lẽo cùng chắc chắn, nhưng rất nhanh giấu đi.

Cô cười nhìn hắn, hai tay ôm choàng lấy cổ hắn, hai má ửng lên một mảng hồng, nói: "Là tôi cố tình làm cho anh ghen đấy." Lâm Vĩnh Túc nói xong thì không còn chút ngại ngùng gì nữa mà nhón chân lên, hôn lấy bạc môi của Trịnh Liệt.

Trịnh Liệt cũng vươn lưỡi, nuốt lấy chiếc lưỡi đinh hương nhỏ nhắn thơm tho của cô, sau đó rời khỏi, liếm liếm gò má trắng nõn, hai má Lâm Vĩnh Túc tê rần, nổi lên đỏ ửng.

Trịnh Liệt ôm lấy eo cô, đưa cô tới bên giường, ngã xuống trên người cô.

Môi vẫn quần quýt nhưng bàn tay hắn đã luôn vào bên trong áo của Lâm Vĩnh Túc. Nhíu mày một cái, Trịnh Liệt ngừng hôn, hắn nhìn Lâm Vĩnh Túc có chút khó chịu: "Không mặc áo ngực?"

Lâm Vĩnh Túc đỏ mặt, cô biết hắn đang nghĩ đến chuyện gì.

Trịnh Liệt thấy Lâm Vĩnh Túc đỏ mặt im lặng thì trong lòng lại dâng lên cảm giác chán ghét, muốn hung hăng mà cho cô biết lễ tiết là như thế nào. Nói như vậy há chẳng phải vừa rồi cô nằm trên người Paul Khải Ân...

Trịnh Liệt tối sầm mặt lại.

Tay cởi lấy chiếc áo rách của Lâm Vĩnh Túc. Cởi luôn cả chiếc quần đáng ghét.

Đối với hắn bây giờ, chỉ cần là vật trên người cô, hắn đều cảm thấy đáng ghét.

Sau một khắc, trên dưới Lâm Vĩnh Túc đều đã bị cởi ra hết, trên người chỉ còn lại chiếc quần tam giác với hình mặt heo siêu dễ thương.

Khóe miệng Trịnh Liệt co giật.

Đã hiểu tại sao Paul Khải Ân vẫn chưa làm gì Lâm Vĩnh Túc rồi. Kể ra, chắc hắn trên đời này chỉ có mình hắn là kẻ có thể kiểm soát được cảm xúc để không bị đứt gánh giữa đường khi gặp tình cảnh này thôi.

Trịnh Liệt gian nan chặc lưỡi một cái, sau đó liền giật ra luôn chiếc quần tam giác, mảnh giáp cuối cùng còn sót lại trên người Lâm Vĩnh Túc.

Lâm Vĩnh Túc theo bản năng khép chân lại, lại bị Trịnh Liệt nhanh chân hơn, chèn đầu gối mình vào giữa hai chân cô.

Dùng một chút sức, Trịnh Liệt đã đem hai chân Lâm Vĩnh Túc tách ra. Trịnh Liệt nhìn cô, thở gấp, phun ra hơi thở nóng hổi, nhũ hoa cô khẽ đung đưa, vẽ ra một bộ ngực với độ cong mê người, Trịnh Liệt nhin không được liền há miệng dùng sức liếm láp một bên ngực, sau đó ra sức mà mút vào, bên còn lại thì dùng tay mà vuốt ve, mân mê.

Đầu ngực mẫn cảm bị chiếc lưỡi của Trịnh Liệt gặm nhấm, truyền đến khoái cảm khiến Lâm Vĩnh Túc khó chịu vặn vẹo.

Thật là mềm mại, trong lòng Trịnh Liệt thầm nghĩ. Lại nghĩ đến vừa rồi cô đã dùng sự mềm mại này để đối đãi với người đàn ông khác, Trịnh Liệt lại nổi lên một cơn không cam tâm, liền ngậm chặt lấy nhũ hoa, mút thật mạnh.

"Aaa..." Lâm Vĩnh Túc bất giác bị xúc cảm nhất thời đem đến, không khống chế được mà ưỡn ngực, rên rỉ thành tiếng.

Trịnh Liệt nghe thấy tiếng rên rỉ thích thú của Lâm Vĩnh Túc, thì vùng bụng dưới hẳn đã nổi lên phản ứng, thứ dưới đũng quần cũng theo đó căng trướng lên.

Đôi môi Trịnh Liệt không có chủ đích mà đi xuống vùng bụng phẳng phiu trơn mịn của Lâm Vĩnh Túc, rồi dừng lại khu tam giác thần bí.

Trịnh Liệt đưa một ngón tay vào bên trong.

"Ân..." Lâm Vĩnh Túc kêu lên.

Ngón tay Trịnh Liệt lạnh lẽo tiếp xúc với hoa huy*t non mềm ấm nóng khiến Lâm Vĩnh Túc giật mình muốn khép chân lại.

Nhưng ở giữa hai chân cô hiện tại chính là cả thân hình của Trịnh Liệt, làm sao có thể khép.

Trịnh Liệt đưa một ngón tay vào trong hang động đã nhiễm chút ướt át, ngón giữa mới xuyên vào bên trong được một phần ba, hẳn liền cảm nhận được bên trong ẩm ướt đến mềm mại khít khao rồi.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 69: Cuồng Dã (2)

Ngón tay của Trịnh Liệt đi vào khiến cho Lâm Vĩnh Túc khó chịu, nhục thịt bên trong càng nổi lên từng tầng lớp lớp co bóp khiến cho ngón tay Trịnh Liệt bị mắc kẹt lại, không thể tiến thêm được tấc nào nữa vào bên trong.

"Thả lỏng đi..." Trịnh Liệt nói, miệng hãnh dừng lại ở trước của hoa huy* nên hơi thở phả vào nơi mật đạo mẫn cảm, Lâm Vĩnh Túc bị dọa một trận run rẩy.

Trịnh Liệt cảm nhận được Lâm Vĩnh Túc run rẩy, liền vươn người đi lên, cúi đầu hôn lấy môi Lâm Vĩnh Túc, mục đích là muốn làm cho Lâm Vĩnh Túc phân tâm, đúng như dự đoán, Trịnh Liệt lập tức không cảm nhận thấy sự khẩn trương của cô trong nhục huyết nữa, hãnh liền chọc thẳng ngón tay của mình vào bên trong.

"Ừm...a..." Lâm Vĩnh Túc kêu lên một tiếng, móng tay bầu lấy bả vai của Trịnh Liệt. Còn ngón tay của Trịnh Liệt thì tùy ý ở tại mật huyết của cô mà rú ra cắm vào, hãnh sáp nhập đi vào cực kỳ nhẹ nhàng, cực kỳ từ tốn làm cho hạ thân Lâm Vĩnh Túc nổi lên một trận tê dại.

Nhục huyết bị ngón tay của Trịnh Liệt ma sát ra vào, mật dịch càng ngày càng chảy ra nhiều, men theo ngón tay của Trịnh Liệt mà chảy ra, ướt cả một vùng đê.

Trịnh Liệt cười trầm thấp: "Đã chuẩn bị sẵn sàng sớm như vậy sao?"

Nói xong, hấn rút tay ra, dùng bàn tay to lớn của mình đánh vào mông Lâm Vĩnh Túc một cái, sau đó côn th*t hung hăng cắm vào huyết lý non mềm của cô.

Bờ mông trắng tinh của Lâm Vĩnh Túc có run rẩy, hoa huy*t non mềm vì bị hấn bất ngờ đi vào mà chưa kịp thích ứng co rút lại quẩn quanh, gắt gao bó sát lấy côn th*t căng cứng của Trịnh Liệt, làm cho Trịnh Liệt không kiềm chế được mà gầm gừ một tiếng.

Sau đó côn th*t tăng nhanh tốc độ.

"A... A..... Lớn quá... Chậm một chút...aaa... tôi chịu không nổi rồi.. Tiểu huyết thật là khó chịu.."

Lâm Vĩnh Túc thống khổ yêu kiều rên rỉ lên tiếng, Trịnh Liệt nghe thấy tiếng than của cô thì đục vọng lại càng tăng cao, côn th*t xuyên vào càng nhanh, tựa hồ như hấn đang cố tình trừng phạt cô.

Bàn tay hấn vẫn không ngừng nhào nặn hai đôi tuyết.

"Chậm một chút? Em thật sự muốn vậy? Bên trong em đang căng trướng cần mút lấy tôi! Chậm một chút? Thật sao?"

Ánh mắt của Trịnh Liệt đục ngầu, nháy mắt tách hai chân thon dài của Lâm Vĩnh Túc ra, lấy việc xem côn th*t của chính mình đang hoạt động làm đối tượng cần xem xét, nơi đang giao nhau giữa hai người đang cắm vào rút ra liên tục, hoa huy*t bị làm đã có điểm vừa đỏ vừa sưng.

"Em xem đi, ướm hết rồi."

côn th*t phía dưới đang không ngừng hung ác rút ra cắm vào nơi mẫn cảm của Lâm Vĩnh Túc, ngón tay Trịnh Liệt đưa xuống nơi hai người đang giao hợp, khẽ vuốt ve địa phương mà hai người đang giao nhau, nơi đó mật đạo đang mút chặt lấy khúc gậy th*t của hấn, căng trướng.

"Tiểu yêu tinh, em thật chặt! Khi biết em bỏ trốn khỏi tôi! Tôi đã nghĩ đến việc mỗi ngày đều làm em, xuyên vào em đến không thể xuống giường được để em không thể nào có khả năng rời khỏi tôi thì sao?"

Không có khả năng rời khỏi? Lâm Vĩnh Túc thở dốc, toàn thân nóng bừng, mật huyết vẫn đang bị thứ thô to của hắn ra vào liên tục.

Sẽ nhanh thôi, cô sẽ thoát khỏi hắn... mãi mãi!

Nặng nề thở gấp, giọng nói gọi cảm tràn đầy từ tính của Trịnh Liệt quanh quần bên tai Lâm Vĩnh Túc, nhưng là hiện giờ đầu óc cô đang quay cuồng, không thể tiếp nhận cũng không thể nghe rõ hắn đang nói gì.

Chỉ biết trên ngực mình, bàn tay của hắn đang nắn bóp nhũ phong tròn trịa của, chà đạp thành đủ loại hình dạng.

Bỗng nhiên Trịnh Liệt lại cố ý từ từ thong thả đi vào bên trong cô, giảm lại tần suất.

Trịnh Liệt đột nhiên chậm lại tốc độ, khiến cho bên dưới Lâm Vĩnh Túc phát ra sự trống trải khó chịu.

"Đừng... đi vào đi... ừm...khó chịu... đi vào...ân..."

Hai mắt Lâm Vĩnh Túc ướt nhoè ngập tràn dục vọng mê ly nhìn Trịnh Liệt.

"Nói đi...có hay không em sẽ mãi ở bên cạnh tôi. Không rời khỏi tôi?" Trịnh Liệt trầm thấp nói, hạ thân dừng lại động tác rút ra cắm vào.

Lâm Vĩnh Túc đang trong cơn khoái hoạt bỗng cảm thấy vùng bụng có chút nhói lên, hoặc đó có thể là cảm giác do khoái hoạt mang lại.

"Ân... Đúng vậy.. Tôi sẽ không rời khỏi anh...ân...sẽ ở cạnh anh..." Lâm Vĩnh Túc vắn vẹo cơ thể trắng noãn đã có nhiều vết đỏ ửng hiện lên.

Phải! Sẽ ở cạnh anh, nhưng cũng là giải thoát. Lâm Vĩnh Túc nháy mắt nhìn qua chiếc bàn đầu giường.

Trên bàn có một đĩa hoa quả. Trên đĩa có một con dao gọt hoa quả. Khi ánh mắt cô chạm đến con dao nhỏ kia, một vệt sáng lạnh hiện lên trong mắt.

Lâm Vĩnh Túc chớp mắt một cái nhìn Trịnh Liệt đang điên cuồng ra vào bên trong cô, lại nhìn cuống, nơi hai người đang tiếp xúc, cơn th*ta thô to của hắn đang ma sát ra vào đều đặn.

Nhục huyết của cô dâng lên khoái cảm cao trào.

Huyết mật non mềm của Lâm Vĩnh Túc không chịu nổi những va chạm mạnh mẽ, bên trong cô liên tầng tầng buộc chặt, khẩn cấp kẹp chặt lấy cơn th*t căng cứng, một lần lại một lần nhả ra nuốt vào.

"Em nói lời giữ lời."

Vừa mới dứt lời, đại nhục bông to lớn của Trịnh Liệt lập tức dùng hết lực đâm sâu, hướng tới nơi sâu nhất của Lâm Vĩnh Túc mà đi tới, va chạm tới đỉnh!

Một lần lại một lần hung mãnh nhiều lần đánh tới hoa tâm!

"Aaa...không được...ân...chậm...chậm một...ừmm..."

Nghe được cô gái bên dưới thở gấp rên rỉ, Trịnh Liệt rốt cuộc nhịn không được, dùng lực đâm vào càng nhanh! Xuyên vào càng sâu!

"Aaaaa...không...không được...aaaa...mạnh quá...nha... nhanh quá...ân...." còn đau nữa. Vùng bụng dưới của cô nhói lên một cái.

Trịnh Liệt cúi người hôn lên môi đỏ mọng ướt át đang rên rỉ của Lâm Vĩnh Túc, gặm cắn lấy cái lưỡi đỉnh hương.

Cực đại cơn th*t nhắm ngay nơi thâm sâu nhất trong tử cung mà không ngừng hung mãnh va chạm, khiến cho trong hoa tâm của Lâm Vĩnh Túc một trận co rút, cơn th*t hung hăng va chạm, một loại khoái cảm tê dại như nhiễm điện lưu bao trùm toàn thân cô.

Trong màn đêm, một trận va chạm âm thanh giữa hạ bộ liên tục phát ra, căn phòng tràn ngập mùi dâm mỹ, nặng nề tiếng thở dốc của đàn ông cùng với tiếng cầu xin tha thứ run rẩy và khóc kêu rên rỉ yêu kiều của phụ nữ.

Trên chiếc giường rộng với ga trải giường trắng tinh có phần nhăn nhúm lại

Có hai tấm lưng trần đang nằm ngược hướng với nhau.

Trên làn da non mịn của cô gái có nhiều vết tím đỏ cho biết cô vừa trải qua một trận kích tình mãnh liệt.

Cô gái đó chính là Lâm Vĩnh Túc.

Chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt hướng đến đĩa hoa quả với con dao trước mặt mình. Cô vươn tay, thật nhẹ nhàng cầm lấy.

Sau đó Lâm Vĩnh Túc ngồi dậy, cô nhìn tấm lưng rộng lớn có màu da bánh mật rần chắc của người đàn ông đang nằm quay lưng với mình.

Cô đã từng nghĩ sẽ lợi dụng những lúc hấn sơ hở không chú ý mà ra tay. Nhưng là hấn không có nửa điểm sơ hở nào.

Qua thời gian, cô biết được sơ hở duy nhất của Trịnh Liệt chính là sau khi ân ái, hấn vô thức vô thường mà yên tâm ngủ cạnh cô.

Chỉ là cô vẫn chưa thể hạ quyết tâm.

Nhưng hằng đêm, hình ảnh người cha nằm trong vũng máu đang gọi tên Lâm Vĩnh Túc khiến cô toát mồ hôi mà bật dậy. Rồi cả hình ảnh người Khiên Thục Linh trách móc cô, ôm mặt khóc nức nở...

Bàn tay cầm con dao của Lâm Vĩnh Túc run run khẽ cử động, lật con dao hướng thẳng về phía vai của Trịnh Liệt. Mũi dao hướng thẳng từ vai, trượt xuống khoảng hai mươi phân.

Có lẽ... đây chính là kết thúc.

Bỗng nhiên Trịnh Liệt xoay người, cơ ngực rắn chắc hướng về phía đối diện với Lâm Vĩnh Túc.

Mũi dao... hướng thẳng vào ngực trái của Trịnh Liệt... nơi đó tim hẳn đang đập.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 70: Cô Yêu Hắn

Mũi dao nhọn như cây kim châm chĩa thẳng vào ngực trái của Trịnh Liệt.

Ánh mắt của Lâm Vĩnh Túc hiện tại đều có thể thấy được trống ngực hắn đang đập. Cô tựa hồ như còn có thể nghe được tiếng tim thình thịch thình thịch như đang kêu gào, không chỉ của hắn, mà còn có cả của cô nữa.

Thình... thịch... thình... thịch...

Lâm Vĩnh Túc run rẩy bàn tay cầm con dao, đưa mũi dao lại gần hơn nữa.

Hai xen-ti-mét.

Chỉ cách hai xentimet thôi. Cô đã nói sẽ ở cạnh hắn. Đúng vậy. Lúc cô hứa, cô đã nghĩ đến việc sau khi giết Trịnh Liệt, chính mình cũng sẽ chết cùng với hắn.

Như vậy cô sẽ không thất hứa.

Đôi lông mày thanh mảnh của Lâm Vĩnh Túc nhíu chặt lại, hai hàng mi cong dài chớp nhẹ một cái, từ trong đôi mắt đen liền không kiềm chế được mà rơi xuống thứ chất lỏng trong suốt, dưới ánh đèn vàng nhàn nhạt còn loé lên một tia long lanh, sau đó rơi xuống đất.

"Em hận tôi đến mức đó sao?" Bỗng nhiên một giọng nói trầm ổn vang lên khiến Lâm Vĩnh Túc giật mình mở lớn hai mắt.

Con dao trong tay Lâm Vĩnh Túc suýt chút nữa đã rơi xuống. Cô dùng luôn cánh tay còn lại để cầm lấy cán dao.

Trịnh Liệt mở hai mắt, đôi mâu đen sẫm mà sâu thẳm, như thể chử đưng cả vũ trụ ở trong đó.

Mái tóc đen nhánh rủ xuống hàng lông mày đậm, hàng mi của Trịnh Liệt hơi sụp xuống, hăn khẽ thở dài một cái rồi sau đó chậm rãi nhìn Lâm Vĩnh Túc.

"Nếu em hận tôi như vậy, thì hãy giết tôi ngay bây giờ đi. Bởi nếu như tôi đổi ý, tôi không biết mình sẽ làm gì đâu."

Âm thanh nhẹ như gió, trầm trầm ổn ổn nói, tựa hồ như thể hăn đang nói về chuyện không hề liên quan đến mình vậy.

Nhưng là âm thanh đó khi rơi vào tai Lâm Vĩnh Túc lại như từng đợt từng đợt sóng đập mạnh vào bức tường cát, khiến nó vỡ vụn, sụp đổ, và tan tành.

Lâm Vĩnh Túc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Trịnh Liệt mà không khỏi có điểm đau lòng. Trong lồng ngực cô cũng có một thứ biết đau, đó là trái tim. Bởi vì cô biết cô thích hăn, yêu hăn.

Nhưng không thể. Điều hối hận nhất là đã gặp hăn, điều không muốn nhất là đã yêu hăn.

Bố cô sẽ không thể nhắm mắt được. Ông yêu thương cô như vậy, cô không thể. Không thể!

Đôi môi Lâm Vĩnh Túc mấp máy, sống mũi cô nổi lên chút cay.

"Phải. Tôi hận anh. Tôi hận anh." Cô hét lên, sau đó vứt con dao đang cầm trên tay xuống nền nhà. Chỉ nghe một tiếng "keng" rồi ngưng bật: "Tôi

hận anh đã giết bố tôi. Tôi hận anh làm cho mẹ tôi đau khổ. Hận anh khiến gia đình tôi tan nát."

Lâm Vĩnh Túc bịt hai tai lại, nước mắt cứ một giọt lại một giọt rơi xuống.

Bỗng nhiên cô cảm thấy bụng mình có chút nhói, trong đầu cô lúc này mới chợt hiện lên hình ảnh của đứa con chưa kịp thành hình của mình, đứa con mà chưa được cha mình biết tới.

Bàn tay Lâm Vĩnh Túc đưa xuống sờ lên vùng bụng vẫn còn phẳng lì của mình. Con à! Đừng trách mẹ được không? Cả gia đình mình sẽ cùng đoàn tụ mà.

Trịnh Liệt nhìn thấy Lâm Vĩnh Túc ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, khoé môi hằn như cười như không tự giấu chính mình.

Thật ra lúc vừa bước vào phòng, hấn đã vô tình thấy mắt cô liếc tới chiếc bàn đầu giường. Lúc đó hấn đã không nghĩ gì.

Nhưng là trong lúc hai người giao triền, ánh mắt cô lại lần nữa hướng về nó, trong mắt ngay lập tức ẩn ẩn một tia lạnh lẽo cùng chắc chắn, đôi mắt trong suốt của cô in đậm hình thù của con dao sáng loáng.

Lúc đó...

Trong lòng Trịnh Liệt đã trùng xuống, tim hấn đã tựa hồ như ngừng đập, khó thở đến phát run.

Lúc đó...

Lần đầu tiên trong đời Trịnh Liệt hiểu được bốn chữ "thất bại" và "đau đớn" nó luôn là hai khái niệm thuộc hai phạm trù song song và đi đôi với nhau.

Thất bại của hắn chính là không thể khiến cho tình yêu của cô vượt qua sự thù hận đối với hắn.

Đau đớn chính là người mà hắn yêu nhất, người con gái của cuộc đời hắn, được hắn coi như sinh mạng lại chỉ luôn tìm cách trốn khỏi mình, giết mình.

Trịnh Liệt bước xuống giường, cúi người nhặt lấy con dao. Con dao bằng kim loại vì nằm trên nền nhà mà đã nhiễm chút lạnh lẽo, lạnh thấm đến từng ngón tay, truyền tới từng thớ da thịt của hắn.

Lâm Vĩnh Túc đã ngưng nước mắt, cô ngược nhìn thân hình cao lớn của Trịnh Liệt.

Hắn định làm gì? Giết cô sao?

Giết ư?

Đang suy nghĩ thì bàn tay của cô chạm đến một vật lạnh ngắt khiến cô vô thức rút tay về, nhưng lại bị tay của Trịnh Liệt giữ chặt lấy, ép cô phải cầm lấy cán dao.

Lâm Vĩnh Túc khó hiểu, đưa đôi mắt ướt át nhìn về phía trước. Trịnh Liệt đang ngồi trước mặt cô, khuôn mặt hoàn mỹ, vóc người tuyệt đẹp của hắn đang ở trước mặt cô, nhưng sao không giống. Không có điểm nào giống như một Trịnh Liệt của lần đầu cô gặp vậy?

Người đàn ông hiện tại vẫn mang trên mình một khí chất bức người nhưng lại trùng điệp hàm chứa sự cô độc và xa cách. Không còn là một Trịnh Liệt cao ngạo với lãnh khí khiến kẻ khác không lạnh mà run nữa.

Bàn tay hắn đang cầm lấy lưỡi lao sắc nhọn.

Hắn không đau sao? Lâm Vĩnh Túc nhíu mày tự nghĩ.

(Na: không đau cái qq *bấm môi* tức chết cô.)

"Ở đây, nếu em thấy giết tôi có thể khiến em hết hận thì đâm đi." mắt ửng nhìn vào Lâm Vĩnh Túc, bàn tay hăm hướng mũi dao về phía ngực trái, nơi tim mình đang đập.

Giọng hăm cực kỳ trầm tĩnh nhưng Lâm Vĩnh Túc có thể cảm nhận được những đợt sóng ngầm dâng trào trong lòng hăm.

Lâm Vĩnh Túc nhìn vào mũi dao. Phía trước mũi dao chính là Trịnh Liệt.

Nếu như... nếu như...

Chỉ cần cô dùng sức một chút, cô đã có thể trả thù được cho bố.

Nhưng... cô không thể... bàn tay cô không có lực để đưa về phía trước, lý trí cô không biết tự lúc nào đã chạy trốn, chỉ còn lại chỗ cho chút tình cảm sai lầm đang tồn tại.

Cô yêu hăm. Cô thật sự yêu hăm. Tại sao chứ?

Đâm đi. Đâm đi. Chỉ cần một chút sức thôi. Một chút...

Phập!

Âm thanh đâm vào da thịt khiến cho Lâm Vĩnh Túc như bừng tỉnh. Qua làn nước mắt ướt nhòe cô thấy được hình ảnh duy nhất, đó là con dao trên tay cô đã đâm vào ngực trái Trịnh Liệt. Máu trên ngực hăm đang tuôn ra...nhanh chóng chảy đỏ cả một vùng da thịt.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 71: Biết Tin Có Thai

Lâm Vĩnh Túc nhìn mảng da thịt màu đồng giờ đã bị nhuộm thành màu đỏ kia. Trong ánh mắt hiện lên hốt hoảng không thể giấu.

Cô nhìn vào nơi tiếp xúc giữa lưỡi dao và Trịnh Liệt mà luống cuống, cô luống cuống không biết phải làm gì. Cô nên làm gì bây giờ.

Lâm Vĩnh Túc buông cán dao ra, sau đó chồm người đến phía trước, cầm lấy ngón tay thô to của hắn.

"Trịnh Liệt. Trịnh Liệt. Anh sao rồi. Không. Anh đừng chết. Sao nhiều máu thế này? Ngừng chảy đi. Ngừng chảy đi... huhu..."

Lâm Vĩnh Túc như một con ốc cứ lằm bằm một mình, rồi nước mắt cứ thế chảy xuống.

Trịnh Liệt vẫn cứ ngồi như thế trước mắt cô, nhưng cô không thể thấy được gì. Làn nước trước mắt khiến cô không thể nhìn rõ hiện tại hắn đang có bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu thống khổ.

Cô lấy tay quẹt ngang nước mắt đang trào xuống, cô muốn nhìn thấy rõ hắn.

Nhưng trước mắt cô chỉ tồn tại hình ảnh duy nhất chính là Trịnh Liệt đang rất bình lặng nhú mày nhìn cô, máu trên vết thương vẫn cứ chảy xuống không ngừng.

Trịnh Liệt nhìn Lâm Vĩnh Túc, đáy mắt vừa ảm đạm vừa bất lực, nói: "Tôi chưa chết. Nhưng ở đây..." Trịnh Liệt chậm rãi đưa tay lên ngực trái: "Của tôi cũng giống như chết rồi. Nếu sống mà khiến em hận tôi thì tôi..."

Nói tới đây, bàn tay Trịnh Liệt đưa lên cán dao, dường như là muốn đâm sâu thêm.

Lâm Vĩnh Túc thấy vậy thì lao chồm tới, không hề suy nghĩ mà rút mạnh con dao ra.

Trịnh Liệt nhíu mày, cắn răng gầm gừ một tiếng. Hắn đang cố ép cho bản thân không kêu lên vì quá đau đớn.

Máu từ vết dao vừa rút liền không ngừng trào ra, chảy xuống.

Trong đầu Lâm Vĩnh Túc bỗng nhiên trở nên trống rỗng, không còn sót lại một cái gì. Cô chỉ thấy máu, chỉ thấy màu đỏ, chỉ thấy vết rạch sâu đang ở trên ngực Trịnh Liệt.

"Huhu...làm ơn đi. Làm ơn đừng có chuyện gì. Đừng có chuyện gì..." Lâm Vĩnh Túc lấy hai tay bịt lại vết thương, tựa như làm vậy thì máu sẽ không còn chảy ra nữa vậy.

Đang khóc nức, Lâm Vĩnh Túc bỗng cảm thấy bụng mình đau nhói, đau tựa hồ như có ai đó đang cầm lấy dao cắt xé từng khúc ruột của mình.

Cô đưa tay ôm lấy bụng, cắn chặt răng, hai mắt vẫn ướt đẫm nhìn chăm chăm vào con dao.

Đau quá.

Bỗng nhiên cô cảm nhận được cảm giác ướt át phía dưới chân mình.

Là máu.

Máu của Trịnh Liệt sao? Máu của hắn chảy nhiều đến mức tràn thành vũng dưới chân cô thế này luôn sao?

Đau bụng quá.

Không phải. Là máu của cô. Là từ giữa hai chân cô chảy ra. Sao lại nhiều thế này?

Sau đó, Lâm Vĩnh Túc chìm vào màu đen vô thức. Chỉ là cô có thể cảm nhận được mình đang ở trong vòng tay rất ấm áp, rất rộng lớn. Lồng ngực rần chắc có chất lỏng tanh nồng chảy ra ướt hết gò má cô, nhưng nó vẫn đập.

Tốt quá. Hắn không sao.

Tốt... quá...

Nhìn nụ cười trên môi Lâm Vĩnh Túc vẫn chưa tắt. Trong lòng Trịnh Liệt nổi lên một mớ cảm xúc không thể nói rõ là gì?

Là hối hận? Là thương tâm? Là buông bỏ?

Suy cho cùng thì cũng là vì một chữ yêu.

Trịnh Liệt ôm lấy Lâm Vĩnh Túc trong lồng ngực, hắn tự cảm nhận được trống ngực mình đang đập liên hồi. Dùng tay ôm lấy vết thương trên ngực, sau đó vươn tay lấy chiếc điện thoại đang đặt cạnh đĩa hoa quả. Bấm một dãy số: "Alo, hoàng tử Khải Ân. Tôi muốn đưa một người vào bệnh viện hoàng gia."

Bên ngoài hành lang bệnh viện

Trên hành lang có một dãy ghế bằng gỗ cao cấp, lan tỏa một ít hương thơm của gỗ tự nhiên trong không khí, nhưng mùi thuốc khử trùng lại dày đặc áp chế đi mùi gỗ đó.

Trịnh Liệt ngồi trên ghế, lưng ngả về phía sau, hai mắt nhắm lại.

Chiếc áo sơ mi chưa được cài cúc phía trên để lộ vết thương đã được xử lý và băng bó trên ngực trái. Chỉ là sắc mặt hần vô cùng nhợt nhạt, bạc môi khô khốc hơi mím lại.

Lâm Vĩnh Túc đang ở trong phòng cấp cứu kia.

Cô ấy liệu có làm sao không?

Liệu cô ấy có mệnh hệ gì không?

Có phải vì cô ấy quá shock? Là do hấn sao? Do hấn đã đùa quá trớn?

Trịnh Liệt run run hai hàng lông mày, nhớ lại về sự việc khi nãy.

Lúc Lâm Vĩnh Túc cầm cán dao, lúc hấn nói ra câu đó thì hấn đã biết cô dao động. Bởi vì cô yêu hấn.

Thực ra, cô đã không còn hận hấn, hay nói đúng hơn là tình yêu của cô đã lớn hơn sự hận thù. Chỉ là cô hơi ngốc để nhận ra điều đó thôi. Vậy nên hấn mới liều một phen để giúp cô nhanh chóng nhận ra.

Trong lúc sương mù đang bủa vây khóe mắt Lâm Vĩnh Túc khiến cho cô không thể thấy rõ thì bàn tay đang cầm lấy lưỡi dao của hấn đã chỉnh cho mũi dao sẽ đâm không trúng vào tim mà lệch hấn đi, chỉ cần đâm vào là được. Sau đó bàn tay hấn thêm lực, đâm vào, một tiếng phập đó chỉ là chưa tới hai xen-ti-met, chỉ là đâm hết mũi dao mà thôi.

Cạch!

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra.

Trịnh Liệt như tên bắn chạy ngay lại trước mặt bác sĩ mặc blu trắng, vẻ mặt nôn nóng cùng lo lắng hỏi bằng tiếng Anh: "Cô gái trong kia sao rồi?"

Vị bác sĩ kia tháo khẩu trang ra, khuôn mặt già dặn với những nếp nhăn vô cùng hiền từ, ông đưa đôi mắt xanh biếc màu nước biển của mình nhìn Trịnh Liệt, khẽ thở dài: "Không sao rồi. Nhưng về đứa con trong bụng..."

Còn chưa nói xong, Trịnh Liệt đã cắt ngang: "Đứa con? Ý ông... là cô ấy mang thai?"

Vị bác sĩ kia gật đầu một cái chắc chắn, thay cho câu trả lời.

Lâm Vĩnh Túc... mang thai sao?

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 72: Gặp Tai Nạn

Lâm Vĩnh Túc... cô ấy mang thai con của hẳn?

Vậy mà hẳn lại không hề hay biết gì?

Trịnh Liệt đột nhiên như nhớ ra gì đó, vẻ mặt hết hoảng nhìn vào bác sĩ, gấp gáp nói: "Vậy cô ấy giờ sao rồi? Con tôi sao rồi?"

Vị bác sĩ hơi tránh ánh mắt của Trịnh Liệt. Điều đó khiến cho Trịnh Liệt càng thêm lo lắng.

Lẽ nào?

"Bác sĩ. Ông mau nói đi. Con tôi sao rồi." Trịnh Liệt gầm lên, đôi mắt vẫn lên tia đỏ.

Vị bác sĩ nhìn Trịnh Liệt, khẽ thở dài: "Trịnh Liệt hoảng..." đang nói giữa chừng, ông bỗng ngừng lại, sau đó nói tiếp: "Trịnh Liệt thiếu gia, nếu bây giờ tôi nói anh phải chọn một trong hai mẹ con. Anh sẽ chọn ai?"

Khuôn mặt hiền từ của vị bác sĩ nhìn Trịnh Liệt, vẻ mặt thật sự rất nghiêm túc. Trong ánh mắt kiên định hiện lên tia thăm dò.

Trịnh Liệt trong khoảng khắc có chút hốt hắng, nhưng rất nhanh trả lời bác sĩ, rất chắc chắn nói: "Tôi muốn cô ấy sống."

"Trịnh Liệt thiếu gia, tôi muốn anh biết một việc. Thể chất của cô gái ấy rất khó mang thai, nếu như mất đi đứa con này, tôi e là sau này sẽ không thể..."

Bác sĩ còn chưa nói xong, Trịnh Liệt đã không cần suy nghĩ mà cắt ngang: "Tôi chỉ cần cô ấy sống. Tôi không cần bất cứ cái gì khác."

Vị bác sĩ nhìn Trịnh Liệt một hồi lâu, sau đó gật gật đầu ra chiều đã hiểu.

"Tôi hiểu rồi." Ngừng một lát, nói tiếp: "Thực ra đó chỉ là tôi muốn biết câu trả lời của cậu nếu như thật sự phải lựa chọn thôi. Cô gái ấy chỉ bị động thai thôi, hai mẹ con vẫn an toàn."

Trịnh Liệt nhất thời chưa kịp thích ứng với câu nói của bác sĩ, phải mất tới hai giây sau hấn mới tiếp thu được nội dung mà ông ta vừa truyền tải.

Ông ta nói "nếu"?

Nếu sao?

Được lắm!

Nếu như giết người của Hoàng gia mà không có hệ lụy về sau thì ông ta là người hấn sẽ giết đầu tiên.

Vị bác sĩ nhìn vẻ mặt của Trịnh Liệt, mỉm cười rất thoải mái. Ông chấp tay sau lưng, ung dung đi về phía trước, vừa đi vừa nói lại phía sau.

"Phụ nữ mang thai trong ba tháng đầu không được vận động mạnh đâu. Cậu phải chú ý kiềm chế một chút thì hơn." Nói xong, ông cười thật lớn, bỏ lại Trịnh Liệt đang đen mặt ở phía sau.

Trịnh Liệt ngồi trước vô lăng, hấn lái xe đi trên đường, nhưng miệng lại mỉm cười không ngớt.

Nụ cười của hấn hiện lên hai chữ hạnh phúc thật to và rõ ràng.

Cô đang có con của hai người.

Cô đang mang trong mình đứa con của họ.

Việc như vậy thì làm sao có thể không vui chứ? Hẳn bây giờ chỉ hận không thể hét lên cho cả thế giới biết rằng Trịnh Liệt hẳn sắp được làm bố rồi.

Cố nén lại cơn vui đang dâng lên trong lồng ngực, Trịnh Liệt cầm điện thoại nhấn một dãy số, sau đó gọi. Sau một hồi chuông, liền có người bắt máy, bên kia đầu giây truyền đến âm thanh đang ngái ngủ: "Oápppp... Trịnh đại thiếu gia à. Cậu đừng dở chứng cắt đứt giấc vàng của người khác một cách tùy tiện có được..."

"Tớ sắp được làm bố rồi. Ninh Kiến Thần, tớ sắp được làm bố rồi." Trịnh Liệt cắt ngang lời nói phía bên kia.

"Ờ. Tớ biết rồi, cậu sắp được... HẢ??? Cái gì? Cậu..."

Còn chưa hết ngạc nhiên, Trịnh Liệt đã tắt điện thoại, sau đó lại bấm một số điện thoại khác.

Đầu bên kia vừa bắt máy, Trịnh Liệt đã cướp lời trước: "Mạc Thuần Uy. Tớ sắp được làm bố rồi."

"Ừ. HẢ?"

Diễn lại đúng một màn vừa xảy ra khi nãy, còn chưa đợi đối phương kịp nhận ra mình vừa nghe thấy gì thì Trịnh Liệt đã tắt máy, ngay sau đó lại bấm một dãy số điện thoại khác, tiếp tục gọi: "Alo, Trần Bạch Nghiê, tớ..."

Đang tươi cười, bỗng một vệt sáng từ phía trước rọi tới, chói lóa cả hai mắt khiến Trịnh Liệt theo bản năng phải đưa tay lên che mắt. Hai đồng tử

của Trịnh Liệt co lại, sau đó mở lớn.

Chiếc xe ô tô phía trước là một xe vận chuyển hàng rất lớn, nó dường như bị mất lái, đang lao thẳng về phía Trịnh Liệt.

Tiếng còi gầm rú cả một đoạn đường, Có người hét lên, có người ôm mặt.

Trịnh Liệt luống cuống tay chân, vút điện thoại sang một bên, hai tay nắm chắc lấy tay lái, bẻ tay lái sang bên phải. Phải nhanh điều khiển xe tránh sang bên phải, bởi chiếc xe đang mất thăng và sẽ theo đà hiện tại là đâm sang cột đường bên trái. Với vận tốc này, chiếc xe kia chỉ cần vừa đâm tới thì cột đường kia chắc chắn sẽ bị cán gãy, dù bót lại tốc độ nhưng cũng sẽ không thể dừng lại nó được.

Thật sự...

Thật sự...

Trịnh Liệt bặm môi, bẻ ngoặt tay lái. Nhưng "RẦM" một tiếng.

Bên tai Trịnh Liệt chỉ nghe được tiếng kính xe vỡ vụn, tiếng người la hét, tiếng người gọi xe cứu thương, và cả tiếng nói của Trần Bạch Nghiên ở trong điện thoại.

"Trịnh Liệt. Trịnh Liệt. Cậu làm sao vậy? Cậu xảy ra chuyện gì rồi? Trịnh Liệt???"

Nhưng hắn không thể làm gì. Trước mắt hắn chỉ có một màu tối đen, xộc vào mũi là mùi tanh tươi của máu.

Khó thở quá.

Đau đầu quá.

Buồn ngủ quá.

Trịnh Liệt mơ hồ cảm thấy toàn thân mình nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, rồi nhanh chóng chìm vào trong vô thức

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 73: Tin Không Thể Biết

Gió thoang thoảng mang mùi hương hoa cỏ nhàn nhạt bay vào phòng qua cửa sổ đang mở ra

Mùi hương cuối xuân tràn ngập trong lành cùng dễ chịu khiến cho con người ta có chút quyến luyến.

Tấm rèm cửa trắng tinh mềm mại phất phơ theo làn gió lùa vào không gian phòng

Lâm Vĩnh Túc ngồi bên cửa sổ, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài.

Đôi mắt đẹp vương lên nét buồn man mác.

Sau khi cô tỉnh dậy ở bệnh viện bên Anh cho đến khi lên máy bay trở về biệt thự của Trịnh gia như hiện tại, cô đều bị giam lỏng, đều bị giám sát chặt chẽ nhất cửa nhất động.

Nếu muốn ra ngoài cũng sẽ có vệ sĩ và vài người hầu nữ đi theo.

Còn Trịnh Liệt thì chưa một lần xuất hiện trước mặt cô.

Đã hai tháng. Hai tháng rồi cô chưa gặp hẳn lần nào.

Lâm Vĩnh Túc nhìn xuống vùng bụng đã có chút nhô lên của mình. Bàn tay thon dài trắng nõn của cô đưa lên đặt tại bụng mình, khẽ vuốt ve.

Hắn còn giữ cô ở đây là vì đứa bé này sao?

Là vì cô đang mang trong mình giọt máu của hắn nên mới giam cô ở đây, còn hắn thì mất tích không một dấu vết sao?

Khoé môi Lâm Vĩnh Túc nở nụ cười nửa miệng. Nói cũng đúng. Có ai lại vẫn còn yêu một người hận mình đến thấu xương, lại còn cầm lấy dao đâm vào ngực mình cơ chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Vĩnh Túc không khỏi có chút mất mát.

Hắn thật sự căm ghét cô rồi.

Aizzz

Thở dài một tiếng, vừa định đứng lên thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Lâm tiểu thư, cháo tổ yến đã nấu xong rồi ạ."

"Vâng, cửa không khoá đâu. Vào đi ạ." Lâm Vĩnh Túc lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng như làn gió ngoài kia. Trên mặt cô không tỏ rõ là cảm xúc gì. Chỉ quay đầu nhìn về phía cánh cửa đang mở ra.

Sau đó một người phụ nữ trung tuổi bước vào, trên tay bưng một khay nhỏ có đặt bát sứ màu trắng với hoa văn tinh tế. Từ miệng bát khói trắng nhàn nhạt bay lên, sau đó tản mát trong không khí.

Người phụ nữ này là vú Trần. Đã làm việc trong Trịnh gia hơn hai mươi năm.

Bà rất quý vị Lâm tiểu thư này, cô rất hiền dịu và lễ phép, không hống hách như những tiểu thư quyền quý khác.

Nhưng tiểu thư kia khi ở trước mặt Trịnh thiếu gia thì giả vờ ngây thơ, yếu ớt, cần được che chở, mục đích cũng chỉ là muốn tiếp cận Trịnh Liệt thiếu gia và cả gia tài của hắn.

Còn ở sau lưng, dù Trịnh Liệt đã cảnh cáo nhiều lần nhưng vẫn rất nhiều người không sợ chết mà xông vào biệt thự Trịnh gia khi Trịnh Liệt vắng mặt. Còn chưa là gì mà vừa vào cửa đã bày ra điệu bộ chủ nhân của Trịnh gia, loại người chỉ biết được hầu hạ và cứng nạng.

Dù là gì thì chỉ cần lọt vào mắt của Trịnh thiếu gia thì chắc chắn là một cô gái tốt rồi. Đã vậy, hiện tại vị tiểu thư này còn đang mang trong mình cốt nhục của Trịnh gia, hẳn phải càng được trân quý như bảo ngọc.

Vú Trần đến gần Lâm Vĩnh Túc, nhẹ lên tiếng: "Lâm tiểu thư, cô ăn chút gì đi. Còn phải lo cho tiểu Trịnh thiếu gia trong bụng nữa chứ."

Lâm Vĩnh Túc nhìn vú Trần mỉm cười một cái, nụ cười hiền hoà, xinh đẹp mà dịu dàng, tựa như làn gió xuân, phảng phất đưa đến cảm giác an lòng thân thiện với người đối diện: "Vú Trần, cứ để đấy đi. Con sẽ ăn sau."

Nhìn khuôn mặt dù đang cười nhưng không thể giấu được sự man mác trong đáy mắt của Lâm Vĩnh Túc khiến vú Trần thở dài một cái, bà cụp mắt xuống, khẽ lắc đầu rồi đi ra.

Vú Trần rời khỏi phòng, chỉ còn lại một mình Lâm Vĩnh Túc vẫn ngồi đó. Cô nhìn bát canh tổ yến mà vú Trần vừa đưa tới, cầm thìa lên.

Vừa định ăn thì lại bỏ thìa xuống, sau đó đứng dậy.

Aizzz... thật sự là ăn không nổi. Cô muốn ra ngoài vườn hít thở chút không khí. Ở trong này mãi, bức bối quá, cô sợ mình sẽ phát điên mất.

Lâm Vĩnh Túc cầm lấy chiếc áo khoác gió mỏng manh khoác hờ lên vai, sau đó ra khỏi phòng.

Cố bước từng bước trên bậc thang thật cẩn thận. Sau một lần suýt mất đi thì cô mới biết, mình yêu đứa bé này đến nhường nào.

Bước xuống hết cầu thang, bước chân cô chột khựng lại khi đi ngang qua phòng khách.

Dường như cô nghe thấy tiếng nói chuyện, rất nhỏ, gần như là thầm thì.

"Vâng, chúng tôi biết rồi, vú Trần."

Vú Trần?

"Hai cậu nhớ cho kỹ, Lâm tiểu thư đang mang trong mình giọt máu của Trịnh gia nên chưa thể để cô ấy được biết tin này." Nói đến đây, vú Trần thở dài một cái.

Không thể để cô biết tin? Tin gì?

Lâm Vĩnh Túc nhíu nhíu hai hàng lông mày thanh tú, khẽ đi lại gần hơn để nghe cho rõ.

Nhưng tiếng bước chân đang xa dần báo cho cô biết rằng vú Trần đã đi xa. Lâm Vĩnh Túc không tránh khỏi có chút hụt hẫng, cô thật sự muốn biết cái "tin không thể để cô biết" kia là gì.

Vừa xoay người định đi ra, thì tiếng trò chuyện giữa hai người vệ sĩ vừa nói chuyện với vú Trần khiến Lâm Vĩnh Túc khựng chân lại.

"Cậu nghĩ Trịnh thiếu còn sống không?"

"Tôi không biết nhưng Bạch Nghiên thiếu gia đã nói, Trịnh thiếu đã chết sau tai nạn ở Anh quốc."

"Aizzz... Trịnh thiếu dù lạnh lùng nhưng vẫn là một người tài, lại còn trẻ thế. Chỉ vừa mới biết mình làm bố mà đã gặp tai nạn đó. Thật đáng tiếc."

"..."

Cô chỉ nghe được vậy. Lâm Vĩnh Túc chỉ nghe được đến thế. Bởi vì hai tai cô đang ù lên không thể nghe thấy thêm bất cứ âm thanh gì từ bên ngoài nữa.

Cô chỉ biết là đầu óc cô đang trống rỗng.

Bọn họ vừa nói gì?

Trịnh Liệt gặp tai nạn?

Chết?

"Phịch" một tiếng. Lâm Vĩnh Túc ngã khụy xuống sàn nhà, chiếc áo khoác gió trên người cũng rơi xuống đất.

Những chi tiết ren trên áo theo gió nhẹ nhàng run run lên, như thể trái tim của cô vậy. Nó cũng đang run rẩy.

Trịnh Liệt?

"Lâm tiểu thư? Sao cô lại ở đây?" Một trong hai người vệ sĩ kia hốt hoảng chạy lại đỡ Lâm Vĩnh Túc dậy.

Lâm Vĩnh Túc vẫn như ngây ngốc không nghe thấy gì. Trước mắt cô toàn một màu trắng xoá.

Sau đó cô lại như chợt bừng tỉnh, cô nắm lấy cánh tay của người vệ sĩ, nắm thật chắc, trên ngón tay trắng xanh siết chặt lấy nhau run rẩy.

"Nói cho tôi biết. Những gì hai người vừa nói là nói dối đúng không? Trịnh Liệt không chết. Trịnh Liệt vẫn đang sống rất vui vẻ đúng không?"

Hai mắt Lâm Vĩnh Túc ngược lên nhìn thẳng vào anh chàng vệ sĩ kia, ánh mắt như cầu xin.

Phải! Là cô đang cầu xin, cầu xin anh ta hãy gật đầu, rồi nói là mình đang nói dối. Làm ơn đi.

Người vệ sĩ có chút lảng tránh ánh mắt của cô, sau đó vẫn kiên quyết đỡ cô dậy mà không trả lời câu hỏi.

Lâm Vĩnh Túc thấy vậy thì như phát điên, cô hất mạnh tay của anh ta ra, hét lớn: "Nói nhanh. Là các người đang lừa tôi. Đang lừa tôi đúng không?"

Lâm Vĩnh Túc vừa nói, nước mắt vừa rơi, những hạt nước mắt trong suốt trào ra, rồi lại trong suốt rơi xuống.

Nhìn Lâm Vĩnh Túc như vậy, hai người vệ sĩ nhìn nhau không biết nên làm thế nào, thì đột nhiên vú Trần bước đến, bà nhìn hai người vệ sĩ khẽ mỉm cười lắc đầu, ý bảo không sao.

Vú Trần bước tới, ôm lấy Lâm Vĩnh Túc.

"Lâm tiểu thư, đừng như vậy, phải chú ý tiểu thiếu gia."

Lâm Vĩnh Túc đẩy vú Trần ra, đôi mắt đỏ hoe nhìn vú Trần: "Vú Trần, nói con biết, Trịnh Liệt đang ở đâu?"

Vú Trần nghe cô hỏi vậy thì há miệng muốn nói, lại khép miệng lại. Cứ lặp lại như vậy mấy lần liên tục. Sau đó bà tránh đi ánh mắt của Lâm Vĩnh Túc, nhắm mắt, vẻ mặt đau khổ xen chút không cam tâm, không đành lòng, nói: "Trịnh thiếu gia, cậu ấy, đã chết rồi."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 74: Sự Đau Khổ Của Lâm Vĩnh Túc

"Trịnh Liệt thiếu gia.... cậu ấy... đã chết rồi." Vú Trần quay mặt sang một bên, tránh ánh mắt của Lâm Vĩnh Túc đang nhìn mình.

Thật ra...

Cậu ấy đã chết hay còn sống, chính bà cũng không biết.

Chỉ là nếu cứ để cô mang hi vọng không thể nắm bắt như vậy thì thà nói ra để cô có thể tiếp nhận nó còn hơn.

Không những thế mà cả ba thiếu gia còn lại của tứ đại gia tộc đều không hề đề cập đến chuyện này. Thế lực của Trịnh gia và ba gia tộc còn lại lớn nhỏ thế nào đều là điều không thể dùng từ ngữ để diễn tả. Chỉ cần biết, một khi nhắc đến họ thì bất cứ ai cũng phải câm nín và tự động cúi đầu.

Vậy nên tin tức về Trịnh thiếu chắc chắn bọn họ không thể không biết. Vậy mà ngoài việc Trịnh thiếu gặp tai nạn, bị thương cực kỳ nặng ra thì bọn họ không hề đề cập đến bất cứ việc gì khác. Hơn nữa... bọn họ còn... bọn họ còn...

"Tôi không tin." Lâm Vĩnh Túc hét lên, cô quơ tay loạn xạ: "Các người đang lừa tôi. Đều đang lừa tôi. Trừ khi đưa tôi đi chứng kiến tận mắt."

Chiếc xe màu đen bóng loáng của Trịnh gia dừng lại bên nghĩa trang

Bước xuống xe là Lâm Vĩnh Túc cùng vú Trần và một vài vệ sĩ.

Đặt chân đầu tiên vào nghĩa địa, trong lòng Lâm Vĩnh Túc đã nổi lên một cảm giác lạnh lẽo nhức buốt. Cô đưa tay ôm lấy cánh tay, tự an ủi thân thể đang run rẩy vì lạnh.

Nơi nghĩa địa của Trịnh gia chỉ chôn cất những người trong gia tộc. Vậy nên với khu đất rộng lớn này, dù có không ít ngôi mộ nhưng lại vẫn là quá nhỏ bé, vẫn là gây cho người ta cảm giác hoang dã âm u.

Cũng có lẽ...

Bởi vì lòng người âm u nên cảnh vật xung quanh có xinh đẹp thế nào cũng sẽ không thể khiến tâm trạng con người trở nên vui vẻ được.

Chân Lâm Vĩnh Túc vẫn đang bước theo vút Trần phía trước, bỗng dừng lại trước một ngôi mộ rất mới. Có thể nói là mới nhất trong khu nghĩa trang to lớn này.

Trên bia mộ không ai khác chính là Trịnh Liệt.

Hắn đang nhìn cô cười rất hiền từ. Hắn đang nhìn vào cô, đang cười với cô. Dường như cô còn có thể thấy hắn đang nói với cô:

"Em hận tôi đến vậy sao?"

"Nếu em hận tôi như vậy, thì hãy giết tôi ngay bây giờ đi. Bởi nếu tôi đôi ý, tôi không biết mình sẽ làm gì đâu."

"Ở đây, nếu em thấy giết tôi có thể khiến em hết hận thì đâm đi."

Phập!!!

"AAAAAA....." Lâm Vĩnh Túc bật dậy, mồ hôi trên lưng cô đã ướt đẫm cả tấm áo ngủ mỏng manh. Một giọt nước mắt lăn xuống.

Tất cả... tất cả dường như chỉ mới ngày hôm qua. Vậy mà hắn đã bỏ cô rồi. Làm sao... làm sao có thể như vậy được chứ?

Cô ôm vai, run run nổi lên một cổ lạnh lẽo ở trong lòng.

Lâm Vĩnh Túc ngồi dậy, vợ vội chiếc áo khoác gió khoác lên người. Cô chạy ra cửa. Cô muốn gặp hắn, muốn ở bên hắn.

Nhưng vừa bước ra cửa đã bị vệ sĩ chặn lại: "Xin lỗi Lâm tiểu thư, cô muốn đi đâu vào giờ này?"

"Các người tránh ra. Tôi phải đi gặp Trịnh Liệt. Hắn đang ở một mình. Chắc chắn hắn đang rất lạnh, rất cô đơn. Tôi không thể để hắn cô đơn một mình như vậy."

Lâm Vĩnh Túc hất tay hai người vệ sĩ trước mặt, muốn đi qua bọn họ. Lại lập tức bị chặn lại.

"Tránh ra." Lâm Vĩnh Túc hét lớn.

"Để Lâm tiểu thư qua đi." Vú Trần bỗng từ đâu bước tới, nói với hai người vệ sĩ.

Vú Trần là người làm lâu năm nhất ở đây, mọi việc trong ngoài Trịnh gia đều do một tay bà lo liệu khi không có Trịnh thiếu ở nhà. Nên lời nói của bà có phần hiệu lực. Hai người vệ sĩ nhìn nhau thăm dò.

Dù gì bọn họ cũng là người của Trần gia do Trần Bạch Nghiên cử tới để bảo vệ Lâm Vĩnh Túc.

Bây giờ để cô ấy đi như vậy, e là không ổn.

Nhưng nghĩ vậy, hai người bọn họ cũng nghiêng người để một lối cho Lâm Vĩnh Túc bước qua.

Lâm Vĩnh Túc đi ra, bước lên xe. Vú Trần cũng theo sau, ngồi hàng ghế sau bên cạnh Lâm Vĩnh Túc.

Chiếc xe dừng lại nghĩa địa, nơi mà sáng nay cô vừa tới.

Nhưng còn chưa kịp làm gì, chưa kịp vui hay buồn thì cô đã ngất đi vì shock.

Bước tới ngôi mộ có tấm ảnh của chàng trai đang nở nụ cười hiếm hoi trên tấm bia.

Lâm Vĩnh Túc ngồi xuống. Bây giờ là buổi tối, sương mù vây quanh những ngôi mộ như võ vờ cho sự cô đơn mà người nằm trong đang phải nhận.

Lâm Vĩnh Túc ghé đầu, nằm lên mộ của Trịnh Liệt. Bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa, như thể làm vậy thì hẳn sẽ ấm hơn.

"Trịnh Liệt. Anh lạnh lắm đúng không? Em biết là anh đang rất lạnh. Rất cô đơn. Vậy nên em đến với anh đây. Anh nói em hận anh, nhưng không phải đâu. Là em yêu anh, vì yêu anh nên em mới hận anh." Một giọt nước mắt ấm nóng rơi xuống, lăn lên đôi môi lạnh buốt của cô.

"..."

Lần đầu tiên cô biết được, hoá ra nước mắt nó không phải mặn hay đắng. Mà là rất đắng, đắng đến tận tâm nát thận. Đắng như thể tam can đề bị chặt nát, là cảm giác không thể nói nên lời.

"Anh còn nhớ lúc em đứng trên lan can bệnh viện X không? Anh đã nói em hận anh thế nào cũng được. Chỉ cần em nhảy xuống thì em muốn gì anh cũng sẽ làm theo. Anh có nhớ lúc tưởng em đã chết ở bệnh viện, anh đã nói: Vĩnh Túc à. Đừng như vậy. Hãy tỉnh dậy để trừng phạt anh. Anh hứa sẽ đối xử dịu dàng với em hơn. Anh sẽ không bao giờ buông bỏ em." Nói

đến đây, giọng nói của Lâm Vĩnh Túc đã nghẹn ngào, nước mắt đã giàn dụa cả khuôn mặt.

"Vậy sao bây giờ anh lại nằm ở đây? Tại sao chứ...huhu... anh biết không? Em đã mang thai đứa con của anh. Anh phải tỉnh dậy để chăm sóc nó, để cho nó tình thương của người cha nữa chứ."

Vú Trần này giờ đứng phía sau vẫn lặng, nghe cô nói những lời này mà lòng bà nổi lên cỡ cảm xúc không tên.

Nhưng bà biết, hiện tại... bà không nên xen vào. Cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

Bỗng một cơn gió thoảng qua, khiến Lâm Vĩnh Túc rùng mình.

"Anh đã phải ở đây hai tháng. Cô đơn trong hai tháng. Em thật vô tâm đúng không? Hai tháng này em cứ trách anh bỏ mặc em, không quan tâm đến em. Hoá ra, chính em mới là người bỏ mặc anh. Chắc anh trách em nhiều lắm." Lâm Vĩnh Túc nói đến đây, ngược mắt nhìn tấm ảnh trên tấm bia mộ, cô khẽ mỉm cười: "Anh lạnh không?"

Lâm Vĩnh Túc cởi chiếc áo mỏng của mình ra, choàng lên mộ.

Lại ngược nhìn tấm ảnh. Trịnh Liệt đang cười với cô, hân cười rất tươi, rất đẹp trai.

Cô thấy Trịnh Liệt đang vẫy tay với mình. Hăn muốn cô tới đó, muốn cô nhanh đến chỗ của hăn.

Lâm Vĩnh Túc nở nụ cười trong làn nước mắt.

Cô biết mà, hăn không bỏ cô. Hăn đã nói là không bỏ cô.

Lâm Vĩnh Túc đứng dậy, đi về phía mà Trịnh Liệt đang vẫy tay với mình. Cô phải nhanh lên, Trịnh Liệt đang đợi cô.

Lâm Vĩnh Túc chạy nhanh, nhưng bước chân lão đảo, vài lần suýt ngã. Cô quệt nước mắt, đợi cô một chút, một chút nữa thôi. Cô nhìn thấy Trịnh Liệt đang đưa tay, muốn cầm lấy tay cô. Cô sắp tới rồi. Trịnh Liệt, em sắp tới nơi rồi.

"Lâm tiểu thư! Dừng lại! Phía trước là dòng sông lớn, cô không thể đi tiếp." Vú Trần chạy theo phía sau, bà hốt hoảng hét: "Nhanh, ngăn cô ấy lại!" Vú Trần nói với mấy người vệ sĩ.

Lâm Vĩnh Túc chạy tới, chỉ cách mép sông với dòng nước cuồn cuộn chảy vài bước chân. Hai mắt cô vẫn nhìn lên phía xa trên bầu trời đêm, cô vẫn thấy Trịnh Liệt đang mỉm cười đưa tay với cô.

Nhưng cô đã bị mấy người vệ sĩ ngăn lại, không cho bước tiếp.

"Các người tránh ra. Tránh ra. Anh ấy đang đợi tôi. Trịnh Liệt đang chờ tôi. Tránh ra để tôi đến đó. Nếu không anh ấy sẽ đi mất. Nhanh! Buông tôi..."

Bộp!

Sau một chút nhói ở phía sau cổ, Lâm Vĩnh Túc chìm vào vô thức.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 75: Trở Về

Cộp cộp cộp

Tiếng bước chân vang lên rất nhẹ nhàng bên tai Lâm Vĩnh Túc, sau đó xa dần. Lâm Vĩnh Túc động đậy mi mắt, muốn mở mắt ra nhưng hai mắt vẫn khép chặt không thể mở nổi, sau gáy cô vẫn đang truyền đến một trận tê dại.

Cộp cộp

Tiếng giày?

Tiếng giày dù đang xa dần nhưng vẫn vang lên bên tai.

Quen quá. Tiếng giày rất quen thuộc.

Là của ai? Cô phải tỉnh dậy để xem, rốt cuộc đó là ai.

Lâm Vĩnh Túc từ từ mở mi mắt ra, hai mí nặng trĩu đã gắng gượng không khép lại với nhau nữa.

Hai mắt vô hồn nhìn lên trần nhà tối om, đôi môi khô khốc của Lâm Vĩnh Túc khép chặt, muốn mở ra nhưng dù đã cố, cô vẫn rất khó khăn mới có thể động đậy cánh môi.

(Na: qq, tận 5h sáng vẫn lăn mãi mà ngủ không được nên dậy bật lap viết chương mới, lại viết ngay đoạn này, vừa viết vừa tưởng tượng có ai ở sau lưng tiến tới, âm trầm nói bên tai một câu: "Quen không? Tiếng giày của ta đây." Ôi, cái cảm giác thật ĐM. Thề đấy!)

Cố gắng thả bàn chân trần trắng nõn xuống nền nhà lạnh buốt, Lâm Vĩnh Túc men theo tiếng bước chân đang đi xa mà bước theo.

Vì là buổi tối nên mọi người đã đi ngủ hết, hành lang rộng lớn chỉ bật một vài đèn tường heo hắt màu vàng nhạt, khiến cho không gian thập phần càng trở nên lạnh lẽo, âm u.

Đang đi, tiếng bước chân dường như dừng lại, sau đó biến mất hẳn. Lâm Vĩnh Túc vội vã chạy về phía trước, nhưng tất cả chỉ là một màu vàng nguyên thủy. Cô cố tìm kiếm, tìm kiếm thứ gì đó.

Dường như là cô đang bỏ sót thứ gì đó.

NHưng là không có bất kỳ cái gì, chỉ là cánh cửa thư phòng ở cuối hành lang đang hé mở một chút, lộ ra một ít ánh sáng le lói ở bên trong.

Trong phòng có người ư?

Lâm Vĩnh Túc tự hỏi? Sau đó cô nhẹ nhàng bước tới trước cánh cửa.

Có tiếng động? Có người sao? Ai mà giờ này còn vào thư phòng chứ? Chẳng lẽ là trộm?

Tim Lâm Vĩnh Túc đập bộp một tiếng, hơi thở có phần tăng cao. Cô đặt tay lên ngực, cố để cho mình trấn tĩnh hơn, không nên quá kích động. Nếu như có trộm thật thì cô sẽ lén lút rời khỏi, sau đó gọi người tới.

Lâm Vĩnh Túc muốn ghé mắt qua khe hở của cánh cửa, lại không cẩn thận vấp chân này lên chân kia, nên lão đảo suýt ngã. theo bản năng cô vội đưa tay chống lên tường, miệng la lên một tiếng.

"Á."

Vừa la xong, Lâm Vĩnh Túc dường như kịp nhận ra gì đó, vội vàng lấy tay bịt miệng mình lại.

Cô lắng nghe động tĩnh bên trong phòng nhưng không có bất cứ gì, Lâm Vĩnh Túc thở phào. Cô cứ tưởng sẽ bị làm sao.

Khe sáng từ bên trong chiếu qua hành lang bỗng nhiên rộng ra, kéo theo một bóng người kéo dài trên nền hành lang.

Lâm Vĩnh Túc mở lớn hai mắt, tim nhẹ nhàng nảy lên một cái. Chẳng lẽ là trộm sợ cô biết được nên muốn giết người diệt khẩu hay đại loại như vậy sao?

Tiếng bước chân càng lúc càng gần khiến cho Lâm Vĩnh Túc càng hốt hoảng, chiếc bóng cũng càng lúc càng dài ra.

Không phải chứ? Đừng đến đây.

"Lâm tiểu thư? Sao cô còn chưa ngủ? Ra đây làm gì vậy?" Vú Trần từ bên trong phòng ghé đầu ra nhìn Lâm Vĩnh Túc, sau đó nhanh chân nhanh tay chạy lại đỡ cô đứng thẳng dậy.

"Vú... Trần?" Lâm Vĩnh Túc vẫn còn mang theo vài điểm kinh sợ trên gương mặt, nhưng đã phần nào giảm bớt đi.

"Là tôi đây. Lâm tiểu thư sao vậy? Muốn đi vệ sinh hay sao?"

Lâm Vĩnh Túc lắc lắc đầu, mỉm cười nói: "Không phải. Mà tại sao vú lại ở trong thư phòng giờ này?" Hóa ra là vú Trần, hèn gì cô lại cảm thấy tiếng bước chân quen thuộc đến thế.

Vú Trần nghe cô hỏi vậy thì lơ đãng một chút, sau đó cười đáp: "À. Tôi vào thư phòng dọn dẹp một chút. Lâu rồi không có ai vào đây nên nơi này có vẻ như bị bỏ quên. Đây là nơi này ngày xưa TRỊNH thiếu thường xuyên lui tới, nên tôi muốn nó luôn phải thật sạch sẽ."

Dọn dẹp? Vào buổi tối sao?

Lâm Vĩnh Túc nghiêng đầu, hơi nheo mắt nghi hoặc, nhưng rất nhanh cô cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ gạt đầu với vú Trần một cái, sau đó nói: "Ra là vậy. Vậy con cũng vào dọn dẹp với vú..."

Cô còn chưa nói xong, đã bị vú Trần cắt ngang, đẩy đẩy cô hướng về phía phòng ngủ: "Ây da, Lâm tiểu thư. Cô phải biết nghĩ cho đứa bé nữa chứ. Cô về phòng đi. Tôi xong rồi. Bây giờ cũng về phòng mình ngủ đây."

"Vậy... con về phòng." Lâm Vĩnh Túc tỏ vẻ khó xử, sau đó chào vú Trần rồi bước về phòng.

NHưng trong lòng cô vẫn ẩn hiện một thứ gì đó, rất mơ hồ, nhưng dường như lại rất quan trọng. Là cái gì mới được?

Chỉ là trong thâm tâm cô chưa thể nói rõ, nhưng nó thôi thúc cô không nên rời khỏi, khuyên cô hãy ở lại.

Quay người lại, nhìn cánh cửa mà vú Trần vừa đóng lại, khép lại ánh sáng bên trong, Lâm Vĩnh Túc lắc nhẹ đầu một cái.

Có thể là do cô nghĩ nhiều quá thôi. Nghĩ xong, cô bước về phòng mình, đóng cửa lại.

Vú Trần đóng cửa lại, xác định Lâm Vĩnh Túc đã đi xa, bà đi lại cuối giá sách, nơi đó có đặt một chiếc bình hoa, bà khẽ xoay chiếc bình sang bên phải một chút. Ngay lập tức, giá sách trước mặt chia thành hai nửa, tách ra, tạo thành một lối đi vào bên trong phòng bí mật.

Vú Trần bước vào, giá sách lập tức khép sát, sau đó khép lại, như chưa từng mở ra.

Bên trong chiếc giá sách kia, là cả một không gian rộng lớn, màu sắc đơn điệu, độ mỗi màu trắng. Xung quanh không hề có vật trang trí nào, ở giữa chỉ đặt một chiếc bàn tròn màu đen duy nhất. Càng làm cho không gian trở nên trống vắng và lạnh lẽo hơn.

Sau chiếc bàn tròn, là một dáng người cao gầy, trên người khoác một chiếc áo khoác đen dài, trên áo còn vương một ít mùi sương. Cho thấy, hãn vừa trở về.

Hãn đang đứng quay lưng về phía với vú Trần, tay chắp sau lưng.

Vú Trần nhìn hình dáng to lớn của người đàn ông trước mắt, hai mắt đỏ hoe, run run giọng gọi: "Trịnh thiếu. Cậu trở về rồi."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 76: Đúng Là Anh

"Trịnh thiếu. Cậu trở về rồi. Tôi cứ tưởng... tôi cứ tưởng là..." Khoé mắt vú Trần rưng rưng, bà lấy ống tay áo lau nhẹ khóe mắt.

Người đàn ông mặc áo khoác dài sau chiếc bàn tròn quay mặt lại, kéo ghế ra, ngồi xuống ghế.

Trên khuôn mặt người đàn ông có một vết thương nhẹ, nhưng khuôn mặt với tỷ lệ gần như hoàn mỹ của hắn vẫn là xuất chúng, đó không ai khác chính là Trịnh Liệt: "Vú Trần. Cô ấy đi khỏi rồi chứ?"

"Vâng, Trịnh thiếu." Ngừng một lát, vú Trần e ngại hỏi: "Nhưng mà... tại sao lại phải giấu Lâm tiểu thư?"

Trịnh Liệt nghe vậy thì hơi chau mày, nghĩ tới lúc vừa tỉnh dậy, đã thấy mình nằm trên giường của Trần gia.

Cơ thể đau nhức, muốn ngồi dậy nhưng lập tức bị giọng nói âm trầm của Trần Bạch Nghiên làm cho khiếp sợ: "Nằm yên."

Quả là lão đại của tứ đại thiếu gia. Lời nói đúng là uy nghiêm, có trọng lượng. Trịnh Liệt lập tức nằm im.

Theo cấp bậc mà bốn người đã chia nhau, thì Trần Bạch Nghiên là lão đại, Mạc Thuần Uy là lão nhị, lão tam là Trịnh Liệt, người còn lại là Ninh Kiến Thần.

Nhìn Trịnh Liệt đánh mắt lung tung như muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, Ninh Kiến Thần cười cười vẻ nham hiểm nói: "Lão tam. Đừng nói với tớ là cậu bị mất trí nhớ. Nếu thật vậy thì tớ sẽ dìm đầu cậu xuống nước cho tới khi phục hồi lại mới thôi đấy."

Vừa nói xong, Ninh Kiến Thần lập tức bị sáu con mắt nhìn chòng chọc vào mình. Ninh Kiến Thần biết điều, mím môi, nhún nhún vai. Được rồi, hấn không sai, là hấn nhện thôi.

"Cậu bị tai nạn, Vô Dĩnh Kỳ, tức người của tôi, đã cứu cậu?" Mạc Thuần Uy ngồi lạnh lùng nói ra một câu.

Tai nạn?

Trịnh Liệt nhú mày, cố nhớ lại.

Đúng rồi. Lúc đó hấn đang thông báo cho bọn họ việc mình được làm cha, thì bị một chiếc xe mất kiểm soát đâm thẳng vào.

Vẫn còn sống ư? Tốc độ của chiếc xe đó rất nhanh, đâm vào hấn mà hấn vẫn sống được ư? Dù là Vô Dĩnh Kỳ thì cũng thật khó tin.

"Yên tâm đi. Chưa chết được." Mạc Thuần Uy nói xong, dường như thấy vẫn còn chưa đủ nên tiếp tục bổ sung thêm một câu: "Cậu vẫn còn nợ chưa trả cho tôi. Diêm Vương không dám nhận cậu đâu." Nói xong, Mạc Thuần Uy lại tiếp tục điềm nhiên đọc sách. Chân chéo chân, sách đặt lên đùi, một tay lật giở sách, còn một tay cầm tách trà trên bàn, nhấp một ngụm.

Nợ? Nợ gì? Trịnh Liệt vẫn ngu ngơ không hiểu: "Tôi nợ cậu sao?"

Mạc Thuần Uy xưa nay ít nói, gật đầu một cái, sau đó nói: "Nợ tôi đứa con dâu."

"Hả?????????" Ninh Kiến Thần hét lên. Còn Trịnh Liệt và Trần Bạch Nghiên dù không nói gì nhưng ánh mắt nhìn Mạc Thuần Uy là vô cùng ngạc nhiên cộng khó hiểu.

"Nói như vậy...nói như vậy... chẳng lẽ..." Ninh Kiến Thần lắp bắp nói: "Chẳng lẽ cậu đã có con trai rồi?"

"Đúng vậy. Bốn tháng." Mạc Thuần Uy hất cằm, kiêu ngạo nói.

"Chết tiệt. Tôi phải về bắt Lô Vỹ Tinh nhà tôi sinh một đứa mới được. À không, phải sinh vài đứa. Cũng không được. Mỗi năm một đứa là tốt nhất." Ninh Kiến Thần đứng dậy, giọng hùng hồn. Đang nói, Ninh Kiến Thần bỗng nhiên sực tỉnh, nhìn Trần Bạch Nghiên nói: "À đúng rồi lão đại. Hay là cậu nhanh kiếm một đại tẩu đi, chúng ta kết làm thông gia."

Trần Bạch Nghiên này giờ vẫn im lặng, bỗng nhìn Ninh Kiến Thần một cái, ánh mắt sắc lạnh đến rợn gáy, khiến Ninh Kiến Thần đang hí hửng tắt dần nụ cười trên miệng.

Gì vậy? Động chạm gì đến lão đại rồi sao?

"Khụ..." Trịnh Liệt thấy không khí dường như không được tốt thì ho khan một tiếng: "Tôi muốn nói chuyện này. Tôi muốn về Trịnh gia."

"Không được!" Ba người cùng đồng thanh.

Trở về với thực tại, Trịnh Liệt nhìn vú Trần một lát, sau đó nói: "Bọn họ nói tôi không được về nhà. Bởi bọn họ muốn biết cảm xúc của Lâm Vĩnh Túc khi biết tin tôi chết sẽ phản ứng như thế nào. Bọn họ cắt hết mọi liên lạc với tài chính của tôi, giam lỏng tôi hai mươi tư trên hai mươi tư tiếng. Đến ngày hôm qua, khi biết tin Lâm Vĩnh Túc đau khổ đến như vậy, bọn họ mới miễn cưỡng "thả" tôi về đây. Nhưng đi kèm với điều kiện là không được để Lâm Vĩnh Túc biết."

Nguyên nhân là, bọn họ muốn cô ấy phải vượt qua được suy sụp, phải tự đứng lên, bởi trong cái thế giới này, kẻ muốn hủy hoại tứ đại gia tộc là không ít, kẻ muốn giết hết bọn họ lại càng là con số không thể đếm.

Vậy nên, tinh thần luôn chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống là không thể không có.

Lâm Vĩnh Túc quá yếu đuối, bây giờ cô còn có thời gian để làm quen dần, còn nếu để sau này cô mới trải qua những việc này thì e là... cô tiếp nhận không nổi.

Vú Trần là người sống trong Trịnh gia lâu năm, cũng là người có kinh nghiệm sống đủ nhiều để hiểu Trịnh Liệt đang muốn nói gì. Đó cũng không sai. Vị Lâm tiểu thư này tốt bụng, hiền lành, nhưng là tính cách không phù hợp với thế giới của bọn họ.

"Được rồi, vú Trần. Tôi chỉ lấy ít tài liệu cần thiết của công ty thôi." Trịnh Liệt cầm tập tài liệu trên bàn, bước tới trước "cánh cửa giá sách" vừa khép khi nãy.

Trước mặt Trịnh Liệt bây giờ là một bức tường trắng tinh, nhưng khi hắn vừa bước tới cách tầm mười bước chân nữa thì bức tường tự tách làm hai. Những bước chân dài, mạnh mẽ của Trịnh Liệt đi trước, vú Trần đi theo sau.

Vừa bước ra, "cánh cửa giá sách" liền đóng lại. Bên ngoài thư phòng vẫn là một mảng không gian yên tĩnh. KHÔNG có ai.

Trịnh Liệt nhìn quay lại nhìn vú Trần một cái, nói: " Tôi đi đây. Chăm sóc cô ấy cẩn thận." nói xong đi thẳng ra phía cửa.

Cạch!

Cánh cửa mở ra.

Một đôi chân trần nhỏ nhắn trắng muốt đang đứng chắn trước mặt Trịnh Liệt.

"Đúng là anh rồi. Trịnh Liệt."

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 77: Cầu Hôn

Trịnh Liệt nghe thấy giọng nói quen thuộc thì có chút bất ngờ?

Tại sao cô ấy lại ở đây? Chẳng phải bây giờ cô ấy nên đang ngủ ở trong phòng mới đúng sao?

Đôi mắt dài hẹp của Trịnh Liệt ngược lên, từ đôi chân trần trắng muốt, đến chiếc váy ngủ với viền ren màu xanh nhạt, đến vùng eo đã có điểm không còn thon thả vì cái bụng đã nhô cao lên một chút.

"Ừa? cô là ai vậy? Quen tôi sao?" Trịnh Liệt nhìn Lâm Vĩnh Túc đang rưng rưng mà hỏi, vô cùng tự nhiên, như thể đây là việc hiển nhiên vậy.

Dù sao hẳn trốn ba người kia để quay về thăm Lâm Vĩnh Túc đã là không đúng, bây giờ nếu hẳn mà còn vì không thể vứt bỏ tình cảm mà ở lại Trịnh gia luôn, không quay lại đó khiến bọn họ lo lắng thì thật sự là thất đức.

Trịnh Liệt tự cảm thán, mình đúng là người có phẩm chất tốt.

Nghe Trịnh Liệt nói vậy, Lâm Vĩnh Túc nhú nhú mày nhìn hẳn. Trong hai con mắt đen, dưới ánh đèn chiếu vào càng phát ra long lanh.

"Anh... Anh không nhớ em sao?"

Trịnh Liệt vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, không lắc đầu cũng không gật đầu, hẳn chỉ quay về phía vú Trần đang ở sau lưng mà hỏi: "Vú Trần à. Cô gái

này là..." hần kéo dài chữ là, sau đó còn tranh thủ ở tư thế đó Lâm Vĩnh Túc không thể nhìn thấy, liền nháy mắt, nhường mày một cái.

Vú Trần thấy vậy, lập tức hiểu ý, tiếp tay "nối giáo cho giặc".

"À thiếu gia, cô gái này là Lâm tiểu thư. Chẳng lẽ cậu cũng quên luôn sao? Trí nhớ cậu thật sự mất đi hết sao? Aizzz..." Vú Trần thở dài một cái.

Xin lỗi Lâm tiểu thư, tôi không thể làm trái lời Trịnh thiếu. Trong thâm tâm, vú Trần tự nói với mình.

"Vú nói vậy là sao?" Trịnh Liệt nhíu mày vẻ không hiểu, sau đó quay người lại: "Chẳng lẽ tôi với cô gái... CÔ LÀM GÌ VẬY?" Đang nói, Trịnh Liệt bỗng hét lớn, hai mắt mở to, nhìn Lâm Vĩnh Túc đang đứng trên lan can.

Dù đây là tầng hai, rơi xuống cũng không đến nỗi bị thương quá nặng, nhưng thật sự là dọa hần muốn chết rồi.

Tim Trịnh Liệt lần này, không đập trễ một nhịp hay là đập nhanh như trống đánh liên hồi nữa. Mà tim hần rớt ra ngoài rồi.

"Cô điên rồi. Mau xuống!" Trịnh Liệt giơ tay trước mặt.

"Nói nhanh! Anh đang đùa với em đúng không?" Lâm Vĩnh Túc mếu máo, hai hàng nước mắt đã rơi dài: "Rõ ràng vừa rồi em đã nghe anh với vú Trần nói chuyện với nhau. Rõ ràng anh không bị mất trí nhớ. Vậy thì tại sao lại lừa em?" Vừa nói, Lâm Vĩnh Túc vừa khóc. Nước mắt cứ một giọt lại một giọt thì nhau rớt xuống: "Là anh không yêu em. Là anh không cần con của anh có đúng không?"

Trịnh Liệt không có thời gian suy nghĩ, lập tức nói: "Anh không phải!"

Anh yêu em. Nhưng mà hoàn cảnh không cho phép anh trở lại Trịnh gia.

"Vậy thì nói đi... Tại sao? Há? Tại sao anh lại muốn rời khỏi đây? Tại sao anh lại giả vờ là không nhớ ra em là ai?" Tại sao chứ?

Lâm Vĩnh Túc vừa nói, thấy Trịnh Liệt vẫn im lặng không nói gì. Một chân cô liền giơ lên không trung, cách bề mặt lan can tầm một xen-ti-met.

"Em điên rồi. Là anh sai. Em mau xuống khỏi đó." Trịnh Liệt căng thẳng, trong lúc nhất thời càng không biết nên nói gì, câu từ cứ lẫn lộn vào nhau: "Ngoan đi. Rồi anh sẽ nói hết tất cả. Được không?"

"Tất cả?" Lâm Vĩnh Túc hỏi lại: "Là những gì?"

"Anh sẽ nói. Anh sẽ nói hết những gì mà em muốn biết." Trịnh Liệt dụ dỗ.

"Không. Em muốn anh nói ngay bây giờ. Nói xong em mới xuống."

"Được rồi. Em muốn nghe anh nói gì?" Anh sẽ nói hết, sẽ không giấu bất cứ điều gì nữa.

Lâm Vĩnh Túc hạ chân kia xuống, đưa tay đặt lên bụng xoa nhẹ như vỗ về, cúi mặt nhìn xuống bụng mình, sau đó nhìn Trịnh Liệt: "Anh nói đi. Anh không mất trí nhớ đúng không?"

"Đúng vậy. Anh không mất trí nhớ." Trịnh Liệt lập tức trả lời.

"Vậy tại sao anh lại lừa em?" Lâm Vĩnh Túc nghẹn ngào hỏi. Hai mắt cô đỏ hoe, hốc mắt tự nhiên nóng bừng.

"Tại vì anh muốn trêu em một chút sau khoảng thời gian xa nhau thôi." Trịnh Liệt nói dối không chớp mắt.

"Nói dối." Lâm Vĩnh Túc cắt ngang: "Rõ ràng là anh không còn yêu em nữa."

"Không có. Anh yêu em. Em là người quan trọng nhất đối với anh." Trịnh Liệt nói chắc chắn, trong ánh mắt nhìn Lâm Vĩnh Túc hiện lên tia kiên định rõ ràng.

Lâm Vĩnh Túc nghe hẳn nói vậy thì trong lòng nảy sinh một cỗ ấm áp màu hồng, chớp nhẹ mắt, nhìn hẳn, nói: "Thật không?"

Trịnh Liệt gật đầu: "Thật!"

"Vậy... anh định khi nào thì cầu hôn em?" Lâm Vĩnh Túc lau nước mắt, ngón tay trắng xanh thon dài đưa lên lau đi giọt nước mắt đang chảy xuống.

Hả?

Cầu hôn?

Trong đầu Trịnh Liệt bị đờ mất hai giây.

Sao đang dụ dỗ cô không nhảy xuống, mà hiện tại hẳn lại có cảm giác là mình đang bị dụ dỗ ngược nhỉ?

"Chỉ cần em muốn, ngay bây giờ anh sẽ cầu hôn em."

Nói xong, Trịnh Liệt đưa tập hồ sơ cho vú Trần phía sau, sau đó quỳ một chân xuống, chân kia nửa quỳ. Trịnh Liệt đưa tay vào bên trong áo khoác dài, lấy ra một chiếc hộp nhỏ hình vuông tinh tế.

Hắn giơ chiếc hộp trước mặt, hướng về Lâm Vĩnh Túc, mở ra: "Vĩnh Túc, anh yêu em. Cả đời này anh chỉ yêu em." Ngừng một lát, Trịnh Liệt đưa mắt ửng sắc dài nhìn Lâm Vĩnh Túc, bạc môi nở nụ cười, nói: "Làm vợ anh được không?"

Lâm Vĩnh Túc ngỡ ngác. Cô đứng sững trên lan can, trong mắt vừa hiện lên tia ngạc nhiên, vừa xen lẫn sự vui sướng, hạnh phúc không tả xiết.

Anh ấy... thật sự...

Chiếc nhẫn trong chiếc hộp trang sức tinh xảo được chính ta nhà thiết kế trang sức bậc nhất Simon Vinsent tự tay thiết kế riêng, là chiếc nhẫn độc nhất và duy nhất trên thế giới. Là thứ mà Trịnh Liệt đã bỏ công chuẩn bị sẵn cho buổi cầu hôn trong được đời.

Nhưng là hẫn còn chưa chuẩn bị đủ nến, chưa chuẩn bị đủ hoa hồng, rượu vang, và cả những bản nhạc violon lãng mạn, nhẹ nhàng, du dương nữa.

Aizzz...

Kế hoạch thất bại ngay từ trong trứng nước.

Tay Trịnh Liệt vẫn giơ trước mặt, chiếc nhẫn với viên kim cương màu hồng nhạt vẫn tỏa ra tia sáng lấp lánh. Tim hẫn đập thình thịch chờ đợi. Dù là thế nào thì hẫn vẫn hồi hộp, hồi hộp nghe câu "Em đồng ý" mà hẫn đã từng tưởng tượng vô số lần trong đầu.

"Em đồng ý."

Phụt!

Đèn điện trong khu biệt thự liền đồng loạt được bật sáng. Chiều sáng hết toàn bộ căn biệt thự rộng lớn.

Tiếp theo đó là những quả pháo giấy được bắn ra, những mẫu giấy đủ màu lấp lánh phóng ra tứ phía. Và những tiếng hò reo phía dưới lầu một:

"Chúc mừng hai người." là giọng của Mạc Thuần Uy.

"Lão tam à, không ngờ cậu lại thuộc chủ nghĩa "thê nô" nặng đến vậy. Tôi thất vọng." giọng của Ninh Kiến Thần.

"..." Trần Bạch Nghiên vẫn giữ nguyên tắc "một lời nói, mười thối vàng" của mình, hần chỉ đứng yên nhìn lên lâu hai.

"Chúc mừng Trịnh thiếu... Chúc mừng Lâm tiểu thư....." Mấy người hầu nữ trong Trịnh gia hòa nhau đồng thanh hô to.

Trịnh Liệt nhíu mày, vẫn không hiểu gì. Hần nhìn vú Trần, ánh mắt như muốn hỏi: chuyện gì đang diễn ra vậy?

Vú Trần nhún vai, bà cũng không biết.

Trịnh Liệt lại nhìn Lâm Vĩnh Túc đã nhảy xuống khỏi lan can. Đứng trước mặt hần, với nụ cười rạng rỡ, trong đó, có rất nhiều hạnh phúc: "Trịnh Liệt à... Thực ra, ba người bọn họ vừa nói hết với em rồi. Bên dưới là rất nhiều nệm, mọi người đã chõng rất nhiều lớp nệm lên nhau, cao đến tận lầu hai luôn nên em không có nguy hiểm gì hết. Em đã lừa anh đấy. Em..."

Trịnh Liệt đứng dậy, bước lại Lâm Vĩnh Túc. Sau đó ôm cô thật chặt vào lồng ngực mình. Cầm hần đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ hôn lên mái tóc cô: "Đồ ngốc. Anh đã rất sợ đấy."

Lâm Vĩnh Túc còn đang bất ngờ vì cái ôm của hần, lại nghe được câu nói này, trong tim cô tràn ra những cảm xúc ngọt ngào không nói nên lời.

"Anh mới ngốc. Anh mới là đồ ngốc. Trịnh Liệt ngốc. Bắt em chờ lâu như vậy, không sợ em chết vì buồn sao?"

"Em không chết được đâu."

"Tại sao?"

"Vì anh còn chưa cầu hôn em."

"Ý anh là sau khi cầu hôn em có thể chết?"

"Vẫn chưa! Anh còn chưa cưới em về."

"Vậy sau khi cưới thì sao?"

"Làm sao đây? Anh cần đủ một đội bóng."

"Để làm gì?"

"Để đấu với đội nhà Ninh Kiến Thần."

"..."

Hoàn!

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 78: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Sau Hôn Nhân

Nghe đâu sau khi "cầu hôn" gần một tuần, có một đám cưới rất lớn, rất long trọng, rất... à mà thôi. Không có từ gì để nói.

Tóm lại là có một đám cưới được diễn ra, cô dâu tên Lâm Vĩnh Túc, còn chú rể tên là Trịnh Liệt. Còn sau đây là một vài mẫu truyện sau hôn nhân của hai người họ mà tôi - tức tác giả, đã rình mò mỗi ngày để có được và viết ra cho mọi người cùng đọc.

Đừng ai nói với hai vợ chồng nhà kia nhé. Suyt!!!!

Câu chuyện ngắn 1:

Chán...

Chán quá đi...

Lâm Vĩnh Túc lăn qua lăn lại trên giường, sau đó lại up mặt vào gối, vùi khuôn mặt mình vào chiếc gối mềm mại.

"Sao vậy?" một giọng nói trầm ổn, rất có từ tính phát ra. Ngay sau đó, có một bàn tay to lớn vuốt nhẹ lên mái tóc đen dài có chút rối của Lâm Vĩnh Túc.

Không ai khác, đó chính là Trịnh Liệt. Là người chồng danh chính ngôn thuận mà cô vừa cưới về cách đây hai tuần.

Lâm Vĩnh Túc không quay đầu lại, lắc lắc đầu, ý bảo không có gì hết. Nhưng là Trịnh Liệt ở phía sau, không thể nhìn thấy được vẻ mặt hiện tại của Lâm Vĩnh Túc, mà chỉ thấy được mái tóc bù xù của cô có chút động đây.

"Khó chịu sao?" Đạo gần đây cơ thể Lâm Vĩnh Túc rất kém, cứ một tí là lại buồn nôn, không muốn ăn gì, lại còn hay gặp ác mộng nữa. Thật là làm hăn lo muốn chết.

Mỗi lần nhìn thấy Lâm Vĩnh Túc bụm miệng, khuôn mặt co rúm vì khó chịu thì trong lòng hăn còn khó chịu hơn cô gấp trăm lần. Chỉ mong mình có thể bị ốm ghen thay cho cô.

Trịnh Liệt đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Lâm Vĩnh Túc, sau đó đưa xuống, vuốt ve tấm lưng qua chiếc áo ngủ rộng.

"Nói cho anh biết... Có phải..." Trịnh Liệt ngập ngừng: "Em sợ khi ngủ sẽ gặp ông ấy không?"

Phải!

Ông ấy... chính là Lâm Trạch.

NHững lúc cô ấy ngủ, gặp phải ác mộng. Điều đầu tiên cô ấy làm sẽ là nắm lấy tay hăn, siết thật chặt như sợ sẽ mất đi, sau đó lại lăm bẫm, rất nhỏ, rất nhỏ rằng "bố, đừng, bố ơi.."

Trịnh Liệt rất đau lòng.

Cứ một lần như vậy, là một lần hăn như bị ai đó cầm lấy con dao đâm vào từng mạch máu thớ thịt trên người mình vậy.

Trịnh Liệt hỏi xong câu đó, hăn cảm nhận được cả người Lâm Vĩnh Túc như cứng lại. Tấm lưng mượt mà của cô cũng theo đó mà có chút căng

thăng.

Trịnh Liệt cười tự giễu.

Đúng là vậy thật sao? Cô thật sự vẫn hận hấn? Vẫn chưa thể quên đi mối thù của...

"Em sợ." còn đang suy nghĩ mông lung, Trịnh Liệt nghe thấy tiếng nói nhỏ nhỏ phát ra bằng âm thanh nhẹ bằng. Lần này, đến lượt toàn thân Trịnh Liệt đông cứng lại. Hấn đến cả thở cũng không dám nữa. Hấn sợ câu nói tiếp theo của Lâm Vĩnh Túc sẽ khiến cho mình không thể thở nổi.

Thật sự sợ.

"Em sợ sinh con. Em sợ đau. Huhu..." đang khóc, Lâm Vĩnh Túc bỗng nhiên như chợt tỉnh, vội nín, sau đó ngồi bật dậy, nhìn vào Trịnh Liệt với ánh mắt nghi ngờ: "Anh nói ông ấy? Là ai vậy?"

"À.. là... bố em. Lâm Trạch." Trịnh Liệt sụp mắt xuống, khẽ cười.

Lâm Vĩnh Túc nhíu mày nhìn Trịnh Liệt, sau đó nở nụ cười nhẹ nhàng, ôm lấy cổ hấn, đặt chiếc cằm nhỏ nhắn lên bờ vai qua chiếc áo ngủ của hấn: "Đồ ngốc. Chuyện của bố em, em đã biết từ lâu rồi." Lâm Vĩnh Túc vừa nói, vừa tưởng tượng ra cảnh hiện giờ Trịnh Liệt đang nhíu mày, mím môi, có chút thắc mắc nhưng lại không dám hỏi. Cô bật cười: "Anh còn nhớ lúc em hôn mê. Ngày nào anh cũng đến thăm em không? Ngày nào anh cũng dành mấy tiếng đồng hồ ngồi trong bệnh viện để tâm sự với em. Thật ra lúc đó chỉ là em không thể cử động, nhưng tất cả những gì diễn ra bên ngoài, em đều biết, đều nghe hết đấy."

"Vậy..." Trịnh Liệt đưa tay ôm lấy Lâm Vĩnh Túc, cúi mặt, đưa mũi hít hà hương thơm trên tóc cô: "Em đừng gặp ác mộng nữa. Nhé!"

Lâm Vĩnh Túc gật đầu một cái, cô cười: "Biết rồi. Chồng!"

Thật ra cô đâu gặp ác mộng. Là cô xem nhiều thông tin về sinh sản quá mà mơ lúc mình lâm bồn thôi.

Cô đau đến khóc thét, nắm chặt lấy tay hăn mà gào: Bố nó ơi. Đau quá.

Câu chuyện ngắn 2:

Có ai từng hỏi khi Lâm Vĩnh... à nhầm. Bây giờ cần đổi thành Trịnh thiếu phu nhân thì đúng hơn.

Có ai từng hỏi Trịnh thiếu phu nhân khi mang bầu ở giai đoạn gần cuối sẽ thành ra bộ dạng như thế nào không?

Vâng, sau đây tôi xin phép được miêu tả dáng vẻ vô cùng "mỹ lệ" của cô ấy.

Đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, trên giường thì chần gối lộn xộn, ga trải giường nhăn nhúm.

Trên mặt cô ấy có hai vết thâm quầng ở dưới mắt, cái bụng chình ình vì đứa bé đã được bảy tháng, trên cánh tay trần có rất nhiều vết đỏ tím.

Hả? Đỏ tím?

Aaaaaa.... Trịnh đại thiếu gia của tôi. Con nhà người ta có bầu mà cũng không tha. Người ta đang mang thai, đang mang thai đấy hiểu khô...

Bộp.

Na bị chìm vào vô thức sau cú đánh của ai đó.

Trịnh Liệt vừa tắm xong, quần khăn tắm quanh hông. Để lộ cơ bắp rắn chắc cùng cơ bụng sáu múi dày dặn. Hăn đứng trên cao nhìn xuống, đôi

mắt sắc lạnh nhìn xuống con bé vừa bị mình "chạm nhẹ" vào gáy.

"Đi rình mò nhà người ta mà còn dám lớn tiếng? Còn dám miêu tả vợ xinh đẹp của tôi trong bộ dạng vừa ngủ dậy. Chê mình sống lâu quá rồi hả?"

Câu chuyện ngắn 3:

Hồi mới mang thai ở tháng thứ năm.

Trịnh thiếu phu nhân đã từng đề nghị được đi làm. Lý do là ở nhà quá chán. Cô chịu không nổi. Lúc nào cũng chỉ ăn và ngủ, cô cảm thấy mình giống con heo.

Trịnh Liệt trầm tư suy nghĩ một lát rồi tặc lưỡi gật đầu, nói: "Được. Em muốn làm việc gì? Công việc như thế nào? Mức lương?....." hần liệt kê ra một loạt yêu cầu về thông tin công việc mà cô muốn làm.

Nhưng Trịnh thiếu phu nhân của chúng ta rất kiên quyết, nhất định không nói. Cô không muốn người ta nhận cô vì có liên quan đến Trịnh gia. Cô phải chứng tỏ cho Trịnh Liệt thấy, dù không có hần, cô vẫn có thể sống sót.

Lâm Vĩnh Túc nghĩ vậy, sau đó liền quay về phòng, bỏ mặc Trịnh Liệt vẫn còn ngồi một mình trong thư phòng.

Trịnh Liệt nhìn cánh cửa thư phòng đóng lại. Hần cầm điện thoại lên, nhấn một dãy số: "Thông báo cho tất cả các công ty trong thành phố. Ngày mai cô ấy sẽ đi xin việc phỏng vấn. Chỉ cần công ty nào nhận cô ấy, IE sẽ đầu tư vào mọi hoạt động của công ty đó, chấp nhận công ty đó sáp nhập vào IE. Nhưng cần phải im lặng, không được để cô ấy biết. Nếu không... tự biết hậu quả."

Câu chuyện ngắn 4:

Hôm nay là ngày đầu tiên Lâm Vĩnh Túc nhận tháng lương đầu tiên.

Nhìn số tiền lương mình đang cầm trong tay, Lâm Vĩnh Túc vừa vui vừa có chút cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi.

Cô đến công ty này để xin việc, bình thường khi phỏng vấn, người ta sẽ hỏi tên, tuổi, trình độ và kinh nghiệm.

Nhưng hôm đó bọn họ không hỏi gì cả. Chỉ hỏi cô muốn làm gì, muốn mức lương bao nhiêu.

Tất nhiên cô chỉ nghĩ đó là công ty muốn thử xem những người được phỏng vấn xem họ sẽ nói như thế nào. Vậy nên cô rất trung thực, nói ra công việc cô muốn và mức lương mà cô đã đọc trên báo.

Nhưng sao lại thế này? Công việc của cô chỉ đơn giản là ngồi trong phòng, có một bàn làm việc riêng. Sau đó là đọc tạp chí liên quan đến sức khoẻ sinh sản.

Cho thuê nhà đất thì có liên quan đến sức khoẻ sinh sản à?

Cô hỏi giám đốc như vậy, và nhận được câu trả lời: "Bởi vì cô đang có bầu nên cô sẽ hiểu được những bà mẹ đang mang thai muốn những ngôi nhà như thế nào. Chúng ta sẽ đánh vào tâm lý của họ, nhất là về mặt sức khoẻ. Vậy nên cô sẽ đảm nhiệm những vụ thuê nhà có mẹ mang thai."

Nghĩ nghĩ một lúc, Lâm Vĩnh Túc miễn cưỡng gật đầu cói như lý do có điểm hợp lý.

Cô xách túi ra về. Về đến nhà, Lâm Vĩnh Túc chạy vội vào phòng.

Nhìn thấy Trịnh Liệt, cô liền cười rạng rỡ rồi chạy tới ôm chầm lấy hắn. Lôi tập tiền lương trong tay, đưa ra trước mặt hắn: "Oa. Chồng ơi. Anh nhìn này. Đây là tiền lương của em. Em đã có thể tự kiếm tiền."

Trịnh Liệt nhìn thấy cô vui vẻ vậy thì nở nụ cười yêu chiều, vuốt vuốt tóc cô: "Giỏi lắm."

Lâm Vĩnh Túc được khen thì đắc ý, vênh mặt nói với Trịnh Liệt: "Chồng à. Anh yên tâm. Từ bây giờ em sẽ kiếm thật nhiều tiền. Để sau này nếu anh có thất nghiệp, em cũng có thể nuôi anh."

Ai đó đen mặt, khoé môi giật giật.

(Na: *lau mồ hôi* chị nhà hăng quá.)

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoại Truyện 2: Tiểu Bảo Bối Nhà Họ Trịnh

Nghe đâu sau sáu tháng về làm dâu Trịnh gia, Lâm Vĩnh Túc đã hạ sinh được một đôi long phượng.

Bộp! Chát! Bụp!

Lâm Vĩnh Túc bẻ cổ tay, mắt liếc Na.

"Bốn tiểu thư sinh đôi khi nào? Hả? Mụ Na toàn viết bậy viết bạ không." Lâm Vĩnh Túc hai tay chống hông, rất ra dáng bà chủ nhìn Na đang ôm cái đầu vừa bị đánh: "Viết lại cho tôi là Lâm Vĩnh Túc sinh ra một bé trai kháu khỉnh, đáng yêu như mẹ, đẹp trai như bố. Và rất có khí chất vương giả."

"Dạ." Na kéo dài chữ dạ, ảo não suy nghĩ.

Lấy đâu ra vừa xinh đẹp như mẹ lại vừa đẹp trai như bố? Tôi chưa tưởng tượng ra được cái đứa bé nào nó kết hợp cả hai thứ đó lại với nhau thì sẽ ra hình thù gì đây?

Có hai trường hợp sẽ có thể xảy ra. Một là quái vật. Hai nữa... là yêu nghiệt. Yêu nghiệt a!

Câu chuyện ngắn 1:

Choang!!!

Một tiếng thủy tinh vỡ giòn tan phá hỏng bầu không khí êm lành của buổi sáng nhà Trịnh gia.

Vú Trần nghe thấy tiếng vỡ thì vội vàng chạy vào bếp. Chỉ thấy một cậu bé đang ngồi giữa phòng bếp, cậu đang dùng những ngón tay bé xíu trắng nõn nhặt những mảnh vỡ thủy tinh lên.

Cậu bé tên là Trịnh Thế Phong, năm nay vừa lên hai tuổi. Nghe thấy tiếng động trước cửa phòng bếp, cậu bé liền ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy vú Trần thì nở nụ cười tíu mắt: "Vú Trần ơi. Cái cốc nó vỡ rồi." Nói xong, dường như còn cảm thấy vẫn chưa đủ, Trịnh Thế Phong còn bổ sung thêm một câu: "Là con làm vỡ đấy." Nói xong, nở nụ cười như màu nắng sau cơn mưa, trên khuôn mặt bầu bĩnh lộ ra hai hàm răng sữa nhỏ nhắn chưa nhú ra hết.

Vú Trần chạy lại, nhắc bổng Trịnh Thế Phong ra xa đồng vụn thủy tinh, sau đó bà cúi người xuống, nhặt từng mảnh vỡ, vứt vào trong sọt rác. Xong xuôi, vú Trần nhìn Trịnh Thế Phong bằng đôi mắt hiền từ, nói: "Sao thiếu gia lại xuống bếp?"

Nhìn bộ dạng vú Trần hiện tại đang rất nghiêm túc, nhưng Trịnh thiếu gia có thể nhìn ra tia ưu thương cùng lo lắng lộ ra trong lời nói của bà.

Bắt được điểm yếu này, tiểu quý Trịnh Thế Phong rất biết thức thời mà nắm lấy cơ hội, hai mắt ngân ngấn nước, cánh môi nhỏ nhắn mím lại như kìm nén, cái má tròn trịa trắng trẻo ửng lên một mảng hồng: "Con muốn uống sữa."

"Ây da. Muốn uống sữa thì phải nói với vú Trần chứ. Lần sau không được tự ý vào bếp nghe chưa?"

Trịnh Thế Phong mân mê ngón tay nhỏ nhắn mồm mĩm của mình, gật gật đầu. Hai mắt long lanh ánh nước: "Là con không tốt. Đã để cho vú phải

lo. Con xin lỗi."

Vừa nói, thiếu gia Trịnh Thế Phong vừa bày ra bộ dạng đáng thương nhất của cún con khiến cho vú Trần kìm lòng không được mà thở dài một cái, sau đó ôm cậu ra khỏi phòng bếp: "Thôi. Lần này vú sẽ không nói cho bố và mẹ của thiếu gia biết. Nhưng lần sau không được như vậy nữa đâu đấy."

Vú Trần cứ nói, chỉ là không biết đôi mắt to tròn trong veo của tiểu quý đang láo liếc nhìn lỗ hổng mới được đục mấy ngày hôm nay ở góc phòng bếp.

Trịnh Thế Phong đưa hai bàn tay nhỏ nhắn bụm miệng cười tủm tỉm. May quá, cái lỗ cậu cất công đục khoét bốn hôm nay để trốn ra ngoài chơi vẫn chưa bị phát hiện.

Câu chuyện ngắn 2:

Trong hoa viên nhà họ Trịnh

Mới sáng ra đã rất ồn ào

Có một nhóm hầu nữ ở tuổi thiếu nữ đang vây xung quanh một chiếc xích đu. Và trung tâm của vòng vây kia, không ai khác chính là Trịnh Thế Phong, cậu đang ngồi trên xích đu.

"oa... cậu chủ. Cậu còn biết chơi đan dây nữa."

"Giỏi quá đi."

...

Một màn trầm trồ khen ngợi khiến cho cái má của Trịnh Thế Phong được dịp ửng hồng vì vui, hất cằm lên, vênh váo: "Tất nhiên. Thế Phong còn biết làm nhiều cái nữa cơ."

"Thật không? Thật không?"

"Đương nhiên là thật." Trịnh Thế Phong nói, hai mắt to tròn nheo nheo lại. Sau đó đưa ngón tay trở ngoắc ngoắc, ý bảo cô hầu nữ trước mặt cúi xuống.

Dù không hiểu gì nhưng cô hầu nữ vẫn cúi người xuống gần Trịnh Thế Phong. Cậu ghé sát tai cô hầu nữ, thì thầm nói: "Ví dụ như làm như thế này, con gái sẽ đỏ mặt."

Nói xong, Trịnh Thế Phong hôn lên má cô hầu nữ một cái "chụt" thật to. Cô hầu nữ sau một giây sững sờ thì giật mình, đứng phắt dậy, hai má đỏ bừng.

"Oaaaaaa....." tiếng la hét bỗng nhiên vang lên, Trong đó còn hàm chứa cả ghen tỵ nữa.

"Cậu chủ Thế Phong, tôi cũng muốn..."

"Tôi cũng muốn nữa."

"Hôn tôi đi rồi tôi cho kẹo này."

"Cậu chủ ơi..."

Câu chuyện ngắn 3:

Tết nguyên đán.

Còn hai ngày nữa là tới tết cổ truyền của người Việt Nam.

Trong Trịnh gia vô cùng bận rộn. Gia nhân đang tất bật chuẩn bị cho tết nguyên đán sắp tới.

Ai ai cũng phấn khởi mong một cái tết mới, tạm biệt năm cũ, chào đón năm mới sang. Chỉ có một cục bánh bao đang ngồi trên xích đu ở góc vườn là không một ai để ý.

Na bước lại, nhạ nhàng đặt hai tay lên đôi vai nhỏ của Trịnh Thế Phong: "Hù. Giật mình không?"

Trịnh Thế Phong quay mặt lại, hai má phồng ra, đôi mắt ngân ngấn nước.

Ôi mẹ ơi! Máu mũi của Na muốn chảy tùm lum.

Trai đẹp trước mặt mà không được sờ là cả một cực hình. Nhân dịp không có ai để ý, Na đưa tay bẹo má tiểu bánh bao, nhéo nhéo cái mũi, sờ sờ hai má mềm mại.

Aaaaa.... muốn cắn cho một cái. Liếc... liếc... Không có ai. Được rồi. Cắn một cái, chỉ một cái thôi.

Trong lúc Na đang chu mỏ muốn cắn thì Trịnh Thế Phong lên tiếng, cắt đứt hành động đáng khinh bỉ của Na: "Dì Na ơi, con muốn gặp tiểu Hàm." Vừa nói, hai mắt đỏ lên, nước trong mắt long lanh như muốn rơi xuống: "Dì Na cho con gặp tiểu Hàm đi mà. hu...huhu...."

Tiểu Hàm? Tiểu Hàm nào? Là con của Mạc Thuần Uy, Mạc Vỹ Hàm ấy hả?

Với cả...

Sao dám gọi tôi là "dì"? Tôi đâu đã già đến mức bị gọi là "dì"?

Aaaaaaaa.... ghét tiểu Phong rồi. Huhuhu....

Câu chuyện ngắn 4:

Hôm nay là ngày ba mươi tết.

Vì Na là người lớn, không chấp nhận trẻ nhỏ, không để bụng việc bị tiểu Phong gọi là "dì", nên đã cho cả gia đình nhà Mạc Thuần Uy đến nhà Trịnh Liệt để ăn tất niên.

"Này lão nhị." Trịnh Liệt ngồi trên ghế, tay cầm tách trà đang bốc lên làn khói mỏng mờ mờ như sương mai nhàn nhạt. Trước mặt hẳn là Mạc Thuần Uy, lão nhị của tứ đại thiếu gia danh chấn bốn phương: "Cậu nói, sau tết sẽ mang tiểu Phong đến Mạc gia. Là thật chứ?" Trịnh Liệt nhìn Mạc Thuần Uy, trong ánh mắt mang theo tia dò hỏi.

Mạc Thuần Uy đang hướng mắt về phía hai đứa nhỏ, tức Trịnh Thiếu Phong và Mạc Vỹ Hàm đang ngồi giảng dạy đạo lý cho mấy cô hầu nữ ở Trịnh gia. Hẳn gật đầu một cái: "Con dâu Mạc gia, tất nhiên tôi phải đưa về Mạc gia rồi."

Phụt.....

Trịnh Liệt vừa nhấp một ngụm trà vào miệng, còn chưa kịp nuốt xuống cổ họng đã phun hết ra ngoài. Hẳn dùng tay lau lau khóe miệng, lắp bắp nói: "Co...Con dâu? Lão nhị à? Có Phải là cậu bị bà nhà bắt nạt đến lú lẫn rồi không? Con tôi là con trai. Không phải gái."

Gật đầu một cái, Mạc Thuần Uy nói: "Tôi biết."

Trịnh Liệt đứng bật dậy: "Mẹ kiếp! Hôm nay đâu phải là ngày mừng một tháng tư đâu." không thể chấp nhận được, một Mạc Thuần Uy lạnh lùng bá

đạo, lại đi nói sẽ lấy con trai hần làm con dâu.

Mạc Thuần Uy cũng đứng lên, vượt vượt cổ áo, không thềm nhìn Trịnh Liệt mà nhấc chân, muốn bước về phía hai đứa nhỏ. Nhưng còn chưa kịp bước thì Trịnh Liệt kéo tay lại.

Thực ra Trịnh Liệt chỉ muốn nói là: Mạc Thuần Uy, cậu quay về nhà của cậu ở bên Mỹ đi. Đừng ở lại Việt Nam nữa.

nhưng mà kéo thế nào, lại kéo khiến cho Mạc Thuần Uy không chưa kịp ý thức được mình bị kéo áo, liền chới với muốn ngã, Trịnh Liệt thấy vậy liền lại đỡ.

RẦMMMM....

Cả Trịnh Liệt và Mạc Thuần Uy đều ngã xuống sàn nhà. Chỉ là... tư thế ngã của bọn họ quá mờ ám.

Trịnh Liệt nằm trên người Mạc Thuần Uy. Do thân hình của cả hai người bọ họ gần như là tương đồng nên môi chạm môi, hạ bộ trùng khớp với nhau.

Két....

Đúng lúc này, cánh cửa phòng khách được mở ra. Đi vào là hai cô gái xinh đẹp, một dịu dàng, với mái tóc đen nhánh rủ xuống qua vai. Một quyến rũ nóng bỏng với gương mặt sắc sảo và đôi mắt màu xanh lam.

Hai người đứng trước cửa một giây, đồ dùng vừa mua đang cầm trên tay rơi xuống nền nhà, từng cái một. Sau đó, cả hai người đồng thanh hô lớn:

"AAAAAAA..... Trịnh Liệt. Mạc Thuần Uy. Hai người đang làm cái gì thế hả?"

Câu chuyện ngắn 5:

Giao thừa...

hai phút nữa là đến giao thừa rồi.

Trịnh gia và Mạc gia cùng ăn tết chung với nhau.

Hai đứa nhỏ là hăng hái nhất.

Được Lâm Vĩnh Túc và Lý Hiếu Thiên mua cho hai bộ áo dài cổ truyền, thân hình nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, cái môi chu ra và cầm trên tay những bao lì xì đỏ chói.

Trịnh Thế Phong nhìn Mạc Vũ Hàm, phụng phịu nói: "Tiểu Hàm à, Sao lì xì của cậu lại nhiều hơn của tớ?" Nói xong, cái môi nhỏ màu anh đào mím lại, hai hàng lông mày thanh tú nhíu nhíu, cho thấy sự không cam tâm.

Mạc Vũ Hàm nhìn Trịnh Thế Phong như vậy, liền ghé sát tai cậu nói: "Yên tâm đi. Tớ có cách này để kiếm lì xì này."

Nghe ba chữ "kiếm lì xì", hai mắt của Trịnh Thế Phong mở to, sáng rực lên: "Cách gì cách gì?"

"Xin mấy cô mấy chú đang đọc truyện đi." Mạc Vũ Hàm thì thầm.

"Nhưng mà tự dưng xin lì xì... không được nha. Mẹ Túc của tớ bảo, mình không được đi xin tiền lung tung. Như thế là xấu." Vừa nói, Trịnh Thế Phong vừa chu cái miệng như để chứng tỏ điều cậu nói là không thể sai.

Mạc Vũ Hàm nghe vậy thì nhíu nhíu mày, bàn tay bé xíu sờ sờ cầm về suy nghĩ: "A. Tớ có cách rồi. Thế này nhé. Bây giờ chúng ta chúc mừng năm mới mấy cô chú, rồi mấy cô chú sẽ lì xì cho chúng ta. Cái này là có qua có lại nha. Chúng ta không đi xin tiền nha."

Nghĩ nghĩ cũng không sai. Trịnh Thế Phong nhìn Mạc Vỹ Hàm gật đầu một cái: "Được."

Hai đứa đứng thẳng người, nở nụ cười thật tươi, sau đó hét lớn: "Chúc anh, chúc chị đang đọc truyện, năm mới vui vẻ, đẹp trai xinh gái hơn, luôn hạnh phúc và gặp nhiều may mắn nhé."

Đùng... Đùng... Đoàng...

Đúng lúc này, đồng hồ điểm mười hai giờ đêm, bên ngoài vang lên những tiếng pháo hoa chào mừng một năm mới và những tiếng cười nói của mọi người trong Trịnh gia.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 80: Ngoại Truyện 3: Khi Phụ Nữ Có Thai Ghen

Trong sáu tháng mang thai

Mấy tháng gần đây là những tháng ăn ngủ, có thể nói là quãng thời gian "cầu được ước thấy" của Lâm Vĩnh Túc.

Vì sao nói như vậy?

Nếu cô muốn sợi dây chuyền có đính kim cương vừa được hãng X sản xuất vào ngày hôm nay, ngày mai sợi dây đó đã nằm trên cổ Lâm Vĩnh Túc.

Nếu cô nói, muốn một căn biệt thự to gấp hai lần Trịnh gia hiện tại. Ngay ngày mai sẽ có một căn biệt thự mới toanh vừa được xây dựng mang tên cô.

Nếu cô nói muốn một bữa ăn lãng mạn chỉ có hai người. Tối hôm đó một khách sạn năm sao với khung cảnh nên thơ cùng tiếng nhạc violon nhẹ nhàng lãng mạn sẽ là không gian của chỉ riêng hai người là cô và Trịnh Liệt.

Nhưng chỉ có một thứ duy nhất, đó là nếu cô nói muốn giảm cân. Thì đó hiển nhiên là điều không thể.

Đã sáu tháng mang thai, Lâm Vĩnh Túc càng ngày bụng càng lớn dần, cả người vì thế cũng đầy đặn lên không ít, khuôn mặt bầu bĩnh của cô càng tròn trĩnh hơn vài phần, chỉ là Lâm đại tiểu thư nhà chúng ta luôn cảm thấy tự kỷ vì cảm thấy có điểm không xứng đáng với Trịnh Liệt, nhưng vì e ngại nên cô cũng không bao giờ nói hay thể hiện ra ngoài mặt.

Nhưng mà..., hôm nay chồng của cô nổi hứng muốn cùng hai mẹ con đến nhà hàng sang trọng dùng bữa.

Lâm Vĩnh Túc như mở cờ trong bụng chuẩn bị rất nhiều thứ, từ trưa đã lao ngay vào phòng chọn cho mình bộ quần áo đẹp nhất để sánh bước cùng Trịnh Liệt đi chung một chỗ với nhau, cả ngày nọ luôn hiện trên khóe môi.

Nhìn một loạt mỹ phẩm trên bàn trang điểm, Lâm Vĩnh Túc cầm lên từng cái một để chọn lựa.

Kem nền?

Loại này không mịn. Loại này mùi không thích. Loại này màu hơi sáng quá.

Phấn?

Cái này hơi thô. Hộp này không hợp với kem. Loại này màu không được đẹp.

Son?

Màu này hơi ướn. Màu này lại đỏ quá. Không được, loại này thì lại không thơm.

Sau khi mất năm tiếng đồng hồ để chọn lựa đồ trang điểm, Lâm Vĩnh Túc mở tủ quần áo.

Ngước mắt nhìn đồng hồ.

Vẫn còn hai tiếng nữa Trịnh Liệt mới về. Cô vẫn còn hai tiếng đồng hồ để chọn quần áo.

Tất bật cả một ngày để chuẩn bị xong xuôi, thế nhưng trời xui đất khiến thế nào, tối hôm đó Trịnh Liệt lại về nhà trễ, làm cho cô trông ngóng không

yên.

Gọi điện cho trợ lý hỏi thăm mới biết anh từ chiều đã rời khỏi công ty, trong lòng Lâm Vĩnh Túc liền nổi lên một cỗ bất an vô hình, cô không rõ là bản thân mình đang lo sợ điều gì, nhưng là có một cảm giác không an tâm cứ xâm lấn trong cô.

Cũng có thể là do tâm lý mang thai của phụ nữ, họ luôn cảm thấy thiếu an toàn.

Trông đứng trông ngồi, cuối cùng Lâm Vĩnh Túc quyết định nhờ tài xế Lâm chở đi đến công ty, điện thoại trên tay phút chốc cũng bấm số gọi cho Trịnh Liệt nhưng anh đều tắt máy.

"Anh có thể ở đâu được chứ?"

Điện thoại của Lâm Vĩnh Túc đột nhiên đổ chuông, là số của trợ lý Trịnh Liệt, cô vội vàng bắt máy.

"Tiểu Thư, Trịnh thiếu đang ở quán bar, cậu ấy vừa mới bảo tôi lái xe đến đón về." trợ lý biết nói ra điều này là đâm sau lưng ông chủ của mình một nhát, nhưng biết sao được, từ khi lấy thiếu phu nhân về, điều hăn đúc kết được chính là quyền lực của người vợ này còn tối thượng hơn cả Trịnh thiếu, hăn đương nhiên phải biết cân nhắc nặng nhẹ.

Cậu chủ, coi như tôi xin lỗi cậu đi~

Ngón tay mạnh bạo tắt điện thoại, đôi mắt nai chớp nhẹ một cái, trong đôi con ngươi đen sẫm hiện lên đặng đặng sát khí, tựa hồ có thể thiêu đốt mọi thứ, Lâm Vĩnh Túc nghiêng răng, nói: "Đến quán Bar X."

Trịnh Liệt, anh được lắm, dám đi đến quán bar cơ đấy.

Trong tiếng nhạc xập xình inh ỏi của hộp đêm phức tạp, Trịnh Liệt không khó nhọc nhưng cũng không hề dễ dàng đưa Lô Vỹ Tinh ra khỏi đó.

Con bé này hôm nay giận dữ với Ninh Kiến Thần thế nào mà lại uống nhiều như vậy, nếu lúc này anh không chạy tới kịp, không biết nó đã rơi vào tay của mấy gã đàn ông đáng chết bên trong kia rồi.

"Em muốn uống...hức...uống nữa...hức..."

"Em đừng quấy nữa có được không?"

"Anh à... anh không thương em sao... em rất thương anh...hức..., anh cho em vào trong đi... nha~" Đôi mắt to tròn lấp lánh nước như con mèo con đang ra sức năn nỉ chủ nhân của mình, người khác nhìn vào không khỏi nảy sinh động lòng, nhưng với Trịnh Liệt mà nói, sự an toàn của đứa em này quan trọng hơn, anh tuyệt đối không thỏa hiệp.

"Không được!"

Lô Vỹ Tinh mềm dẻo không được chuyển sang cứng rắn, cô há miệng nắm lấy bàn tay đang kéo cánh tay của mình lên, ngoạm một cái lớn.

Trịnh Liệt nhíu mày, anh đẩy đầu cô ra rút tay về, vì lực đạo quá mạnh, cộng thêm cơn say chuẩn choáng của Lô Vỹ Tinh, cô chơi với úp luôn mặt vào lồng ngực rắn chắc của Trịnh Liệt.

Toàn bộ hiện trường trong nháy mắt điều thu hết vào tầm mắt của Lâm Vĩnh Túc, hàm răng hơi hé mở chột nghiêng chặt lại đến run rẩy, bàn tay bên dưới nắm chặt lại thành quyền, ánh mắt của cô bây giờ chỉ còn lại một hình ảnh duy nhất.

Một người đàn ông khôi ngô tuấn lãng đang ôm ấp lấy một cô gái yếu điệu thướt tha.

Được lắm, được lắm.

Đẹp đôi lắm.

Trong lòng cuộn cuộn sôi sục ngọn lửa thiêu đốt, lí trí cuối cùng cũng tìm đường kéo Lâm Vĩnh Túc thức tỉnh được phần nào, cô hít vào thở ra đều đặn vài lượt, cố thư giãn đầu óc bằng động tác Yoga đơn giản mình hay tập mỗi sáng, sau đó mới bước về phía hai người bọn họ.

Chết tiệt, còn dám đứng ngay trước lối vào của hộp đêm, anh không cần phải phô trương về việc mình cùng người con gái khác đến đây như vậy chứ?

"Chồng à, em đến đón chồng về đây." Giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút nũng nịu thốt lên từ sau lưng làm cho Trịnh Liệt rợn tóc gáy, đây là lời lẽ quen thuộc nhưng vì sao nghe vào lại làm cho anh bủn rủn tay chân thế này.

Lâm Vĩnh Túc nén cơn giận lại bước tới trước mặt anh, cốt nhìn rõ khuôn mặt đang dính sát vào lồng ngực chồng mình xinh đẹp như thế nào, liệu có xinh hơn cô bao nhiêu mà khiến cho người chồng lạnh lùng này dám bỏ cả buổi hẹn với vợ chạy tới hộp đêm như vậy. Thoạt nhìn có vẻ cũng rất hơn người, khuôn mặt nhỏ nhắn với đường nét tinh tế hài hòa, đúng là cô gái trong bức hình ấy rồi.

Thảo nào.

Yết hầu Trịnh Liệt chuyển động nhẹ khi bắt gặp đôi mắt như phóng ra tia lửa của Lâm Vĩnh Túc, cô đang nhìn anh chăm chăm.

Ừ thì anh cũng không ngốc đến nỗi không nhận ra ánh mắt "yêu thương" này có hàm ý gì, nhưng hiện tại anh không thể giải thích, càng không thể buông tay người con gái trong lồng ngực này ra được.

Trước khi Lâm Vĩnh Túc lên tiếng, Trịnh Liệt đã thoáng thấy bóng dáng của tay săn ảnh đang cầm sẵn máy chụp hình trên tay, mái tóc của Lô Vỹ Tinh tán loạn đã che đi hơn nửa khuôn mặt đang nép vào ngực của anh, như thế thì không thể chụp rõ mặt, nếu như anh buông cô ra thế nào khuôn mặt nổi tiếng của cô diễn viên này ngày mai cũng sẽ là đề tài bàn luận nóng hổi của tạp chí cho xem.

"Về nhà nói chuyện sau."

"Đó là giọng mà anh nên nói với em sau những gì em đang chứng kiến sao?"-Lâm Vĩnh Túc thiếu điều chống tay lên hông cãi tay đôi với Trịnh Liệt, cô phải bội phục khả năng kiềm chế của mình rồi.

Nhưng vì nghĩ đến đứa con trong bụng, Lâm Vĩnh Túc à, không nên kích động. Bình tĩnh. Bình tĩnh.

Anh nuốt khan một ngụm nước bọt.

Khuôn mặt ẩn nhẫn nhìn người vợ của mình, đáy mắt đã nhìn ra hôm nay cô bỏ không ít công sức cho buổi hẹn của họ, Lâm Vĩnh Túc hôm nay mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, khuôn mặt trang điểm nhẹ trông vô cùng xinh đẹp, thế mà anh lại làm cô phải hiểu lầm.

Vợ yêu à. Anh quả thực có lỗi.

"Là hiểu lầm, cô ấy say rồi, lên xe anh sẽ giải thích." Anh vốn ít nói, giải thích càng không cần thiết, nhưng vì sự nỗ lực hôm nay của cô, điều này là đáng lắm, hơn nữa Lâm Vĩnh Túc cần biết được sự thật.

"Được, để coi anh giải thích thế nào?"

Lâm Vĩnh Túc vừa nói hết câu, Trịnh Liệt đã xoay người bế Lô Vỹ Tinh đi lên xe khi trợ lý của anh vừa chạy tới, cố tình dùng thân thể to lớn của mình che đi khuôn mặt của Lô Vỹ Tinh không để máy quay bắt được hình

ánh nào, đáy mắt âm trầm nguy hiểm lướt mắt sang người trợ lý đáng chết của mình.

Hắn dám bán đứng anh.

Lâm Vĩnh Túc cười khẩy, lời giải thích này nghe được sao? Cái gì mà em gái chứ, anh có cần bịa đặt trắng trợn như vậy hay không.

Anh nhìn ra được ý nghi hoặc cùng không thể tin trong mắt cô, không vui nói: "Đó là sự thật."

Lâm Vĩnh Túc đi tới kệ lấy ra quyển sách lôi lối hình bày trước mặt Trịnh Liệt, cảm hơi hất nhẹ lên nhìn anh chờ đợi sự giải thích thích đáng hơn: "Vây dòng chữ này anh có dám nói không phải anh viết hay không?"

Trịnh Liệt trong lòng nổi lên sự bức tức khó giải bày, chuyện này rất lâu rồi, không ngờ cô lại có thể lôi ra được, nhưng nhìn Lâm Vĩnh Túc khi ghen càng xinh đẹp bội phần, làm anh lại động lòng nữa rồi.

Trịnh Liệt không nói thêm nữa, đi đến chỗ Lô Vỹ Tinh đang nằm ngủ say trên ghế sofa dài, vỗ nhẹ lên mặt em gái mấy cái, lời lẽ không lớn không nhỏ cất: "Tinh Tinh, nói xem người em yêu nhất là ai?"

Cô đang say ngủ bị quấy đương nhiên không vui, nét mặt khó coi nhăn nhó, mi mắt nặng trĩu lười biếng nhắm lại, chỉ thò thè được vài chữ: "Ninh Kiến Thần anh là đồ đáng ghét, chỉ có anh hai là thương em nhất thôi, em sẽ tìm anh Trịnh Liệt của em."

Khuôn mặt điềm đạm của anh phút chốc đông cứng rồi chuyển sang xám xịt. Trời ạ, cái này thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết nỗi oan này. Em hại chết anh rồi em gái nhỏ à.

Lâm Vĩnh Túc thở hắt ra, cô giận đến tím mặt quay người bỏ lên phòng khóa luôn cửa lại, đêm nay Trịnh Liệt xác định ngủ ở thư phòng luôn đi

nha.

MỘNG DỤC

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện 4: Paul Khải Ân Và Quá Khứ

Qua ô cửa sổ, ánh trăng bàng bạc bên ngoài đổ xuống nền nhà qua những song cửa bằng gỗ

Tấm rèm cửa màu xanh nhạt, dưới ánh trăng lại phản ra một màu trắng, tựa hồ như một dải màu trắng đang nhẹ nhàng lay động. Như đang thì thầm. Như đang muốn nói gì đó.

Bỗng nhiên một cơn gió thổi ập đến. Ánh trăng sáng bị che đi bởi một đám mây đen. Cánh cửa sổ đập mạnh vào song cửa, phát ra tiếng rầm rầm.

Tấm rèm cửa xinh đẹp bay phấp phới như thể muốn la hét điều gì đó.

Tiếng nước nở?

Tiếng sợ hãi?

Là hơi thở của sợ hãi!

Ở đâu? Ở nơi nào? Âm thanh kia quen thuộc quá...

"Mẹ ơi...huhu..." một cậu bé tầm ba đến bốn tuổi đang ngồi trong góc phòng. Trên người cậu mặc áo sơ mi trắng và chiếc quần đai chéo ngắn ống. Kết hợp với đôi giày thể thao đời mới.

Cậu bé đang ngồi một mình khóc.

Khóc ư? Vì sao lại khóc?

"Mẹ ơi...huhu..." cậu bé lại gọi mẹ. Tấm rèm cửa vẫn bay, tiếng gió gào rít bên ngoài khiến hai vai cậu có chút co lại vì lạnh.

Cậu bé ôm cánh tay nhỏ nhắn của mình, cố vùi đầu vào hai đầu gối đang co lại.

Trong căn phòng tối không bật đèn, căn phòng rộng lớn nhưng cô độc mỗi cậu bé ngồi thu mình trong góc.

Cậu bé ấy tên Khải Ân.

Mẹ cậu nói, Khải Ân nghĩa là luôn ghi nhớ ân nghĩa. Cũng có nghĩa là phải hiếu đạo lý.

Mẹ cậu nói, cậu là người mà bà yêu nhất trên đời.

Mẹ cậu nói, cho dù là công chúa cao quý của vương quốc Anh nhưng bà lại yêu một người đàn ông ngoại quốc. Người đó là Lâm Trạch, là bố của cậu, cũng là bố của người em trai sinh đôi của cậu, Trịnh Liệt.

Trịnh Liệt? Không đúng!

Ngày xưa em trai cậu tên khác. Không phải Trịnh Liệt.

Là gì?

Paul Khải Liệt?

Đúng rồi. Hai người là con của công chúa Anh quốc. Được mẹ đặt cho cái tên rất đẹp.

Nhưng rồi hôm đó, khi Paul Khải Ân đứng ngoài cửa, qua khe hở nhỏ của cánh cửa rộng lớn trong cung điện hoàng gia, cậu thấy mẹ mình đang quỳ gối van xin bà ngoại của cậu, tức Nữ Hoàng Anh.

Trên nền nhà trái thảm đỏ rực với những hoa văn thêu phượng xinh đẹp, hai đầu gối của bà đã rớm máu, nhiễm lên màu đỏ, tựa như hoà làm một với màu thảm.

Hai mắt to tròn của đứa bé ba tuổi mở lớn.

Bà ngoại cậu đã nói gì?

"Tôi không cho phép cô mang Khải Ân ra khỏi đây. Nếu muốn đi theo tên lừa đảo kia thì cô cứ mang nghiệt súc Khải Liệt đi theo."

Gì vậy? Sao lại như vậy?

Mẹ muốn bố thôi mà. Mẹ muốn đưa cậu và em trai đi theo bố thôi mà.

Sao lại không cho cậu ra khỏi đây? Không cho cậu ra khỏi cái lồng sắt mang tên Cung Điện Hoàng Gia này chỉ vì cậu có đôi mắt màu xanh, chỉ vì cậu có mái tóc màu vàng nhạt, chỉ vì những thứ đó nói rằng cậu chính là huyết thống của hoàng tộc sao?

Không! Mẹ ơi. Đưa con đi theo. Mẹ ơi. Làm ơn! Đừng bỏ con lại.

Tại sao mẹ chỉ mang theo Khải Liệt? Tại sao lại bỏ rơi con?

Tại sao?

TẠI SAO???????

Con ghét nó. Con ghét Khải Liệt vì đã cướp mẹ của con.

"Aaa....."

Ngồi bật dậy, trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi. Bàn tay to lớn với những ngón tay thon dài mò mẫm trong bóng tối mờ mờ.

Tách!

Chiếc đèn ngủ đầu giường bật lên. Dưới ánh đèn màu vàng nhạt, sắc mặt Paul Khải Ân hiện lên có điểm thất sắc.

Người đàn ông này không ai khác chính là Paul Khải Ân. Là hoàng tử độc tôn của hoàng gia Anh. Là kẻ gần như là nắm quyền toàn năng, người đàn ông trong mộng của mọi cô gái.

Anh có đôi mắt sâu màu xanh biển nhạt, con ngươi mênh mông mà sâu thẳm, tựa hồ như đại dương. Mái tóc màu vàng nhạt bông bênh, mượt như tơ lụa, khẽ lay động mỗi khi anh cử động. Sống mũi cao thẳng, hàng lông mày rậm, chứng tỏ cho sự ương ngạnh và cao ngạo.

Paul Khải Ân là sự kết hợp hoàn hảo nhất giữa tính cách hiếu chiến của một đứa trẻ, và khí chất trầm lãnh của một người đàn ông trưởng thành.

Paul Khải Ân bước xuống giường, mở cửa, đi ra phía ban công. Ngoài đó có một bộ bàn ghế gỗ, bên trên mặt bàn đặt một bộ ấm chén, rất đẹp, rất tinh tế. Nhưng là lâu lắm rồi không có ai ra ngồi đó.

Anh đi tới, ngồi xuống. Làn gió đêm thổi nhẹ, khiến cho mái tóc của anh dưới màu đen ban đêm khẽ động. Một vài sợi rủ xuống, che đi hàng lông mi dài cong.

Anh rút ra một điếu thuốc, châm lửa.

Cái lạnh của gió về đêm không không đến nổi tệ. Tạt vào mặt, khiến da mặt có điểm tê dại dần, cũng sẽ làm cho anh quên đi những kí ức không nên nhớ.

Paul Khải Ân hít một hơi điếu thuốc trên tay, sau đó hai mắt lim dim, đầu ngả về phía sau ghế, thả ra một làn khói mờ nhạt, rồi nhanh chóng hòa tan vào màn đêm, chỉ sót lại những vụn tro tàn rải rác trên mặt đất.

Từ khi gặp Trịnh Liệt, là khi nào nhỉ? Hai tháng trước? Đúng rồi, hôm đó Trịnh Liệt tới Anh quốc để mang cô gái kia về.

Từ hôm đó anh thi thoảng lại mơ về những kí ức của quá khứ. Những thứ mà anh vốn đã đem nó chôn chặt lại, nơi thật sâu trong tâm khảm. Cứ nghĩ là bản thân đã có thể quên.

Nhưng hóa ra....

Cái gì mà càng cất giữ, càng tránh né không muốn động đến thì lại càng khó quên, lại càng không thể rũ bỏ.

Paul Khải Ân mở mắt ra. Đôi mâu mắt xinh đẹp, dưới ánh trăng nhàn nhạt lại càng thêm lung linh như sóng nước.

Anh dụi điếu thuốc vào gạt tàn, đứng dậy, đi vào trong.

"Về việc người của anh hy sinh, tôi sẽ bồi thường. Còn về chuyện kia, đừng có cố ép mình như vậy. Chắc anh phải nhận ra mới phải, anh mới chính là người mà bà ấy yêu thương nhất. Bà ấy... luôn muốn gặp anh một lần, chỉ là thế lực của hoàng gia quá lớn thôi."

Em trai à, em nhầm rồi. Người bà ấy yêu thương nhất không phải là anh. Mà là ông ta.

Là bố của chúng ta.

Bà ấy nguyện bỏ đi, vứt bỏ tất cả để được đi theo ông ấy.

Dù đó là lựa chọn sai lầm. Nhưng mà... có thể bà ấy đã không hối hận. Bà ấy đã có thể làm những việc mà không để sau này phải ngoái đầu lại mà nuối tiếc nói rằng: Giá như!

Paul Khải Ân khoác chiếc áo khoác dài màu đen. Sau đó đi ra ngoài cung điện Hoàng Gia.

Trên con đường đêm sáng rực bởi những cây đèn đường neon, càng làm nên sắc màu lung linh huyền ảo.

Anh cứ đi như thế.

Anh không biết mình đang muốn đi đâu và tới đâu. Chỉ là đi vậy thôi. Và anh dừng lại trước một quán bar.

Đây là quán bar sang trọng và nổi tiếng nhất Anh quốc.

Vì sao lại nói như vậy? Bởi vì đây là quán chỉ dành cho những tầng lớp quý tộc.

Bước vào trong. Tiếng nhạc nhức tai đập vào khiến màng nhĩ của anh được thoả mãn, đầu óc được buông thả với những bản remix và những điệu dance uốn lượn đầy nóng bỏng.

Dường như những nhân viên ở đây đều biết mặt anh, nên anh đi tới đâu đều nhận được ánh mắt chào đón rất nồng nhiệt.

Ngồi xuống một góc quen thuộc. Lập tức có một nhân viên đưa tới cho anh một ly rượu, sau đó cung kính đặt lên bàn.

Paul Khải Ân ngồi ngả người vào tấm ghế sofa màu đen bóng, anh nhắm mắt lại để tránh đi những thứ ánh sáng đủ màu đang khiêu khích thị giác của mình.

Ly rượu màu đỏ trước mặt toả ra mùi hương trộn lẫn giữa cồn và hương hoa, nhẹ nhàng nhưng lại nồng nàn như cái màu nó vốn mang.

"Bỏ tôi ra... xin anh... huhu... tha cho tôi đi..."

Paul Khải Ân mở mắt ra.

Ở một góc nhỏ phía bên cạnh, vài ba người đàn ông đang vây quanh một cô gái tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

Cô gái ấy có mái tóc đen nhánh và đôi mắt đồng màu.

Hàng mi dài cong có điểm ướt vì nước mắt. Thoạt nhìn thật động lòng người.

Nhưng là anh không có hứng thú với những cô gái yếu đuối ngây thơ.

Paul Khải Ân lại tiếp tục nhắm mắt. Tự chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

"Áaaaa....con đĩ này. Nó dám cắn tao."

Vụt...

Người đàn ông tức giận dơ cánh tay lên muốn đánh cô gái đó. Cô gái nhỏ nhăn nhăm hai mắt lại như bất lực, như là chờ đón cái bạt tai kia.

"Đàn ông đánh phụ nữ. Suy tàn đến mức đó?"

Cô gái nghe thấy giọng nói trầm ấm có từ tính, liền mở mắt ra. Trong mắt cô hiện lên một hình ảnh của người đàn ông tuấn mỹ đến yêu nghiệt.

Truyền thuyết kể rằng, có một chuyện tình xảy ra sau đó!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tôi Muốn Hãn Phục Vụ Đêm Nay.

Chương 2: Đêm Thác Loạn (1).

Chương 3: Đêm Thác Loạn (2).

Chương 4: Ngày Cấm (1).

Chương 5: Ngày Cấm (2).

Chương 6: Ngày Cấm (3).

Chương 7: Ngày Cấm (4).

Chương 8: Ngày Cấm (5).

Chương 9: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống (1).

Chương 10: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống (2).

Chương 11: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống (3).

Chương 12: Người Em Trai Từ Trên Trời Rơi Xuống (4).

Chương 13: Gọi Cho Tôi Khi Cô Cần (1).

Chương 14: Gọi Cho Tôi Khi Cô Cần (2).

Chương 15: Kịch Tình Trong Xe (1).

Chương 16: Kịch Tình Trong Xe (2).

Chương 17: Kịch Tình Trong Xe (3).

Chương 18: Tôi Muốn Anh Xâm Phạm

Chương 19: Bức Người

Chương 20: Hoan Ái Lần Nữa (1).

Chương 21: Lần Nữa Hoan Ái (2).

Chương 22: Đạt Cao Trào

Chương 23: Có Ân Báo Ân, Có Thù Tắt Trả

Chương 24: Gặp Lại Người Quen

Chương 25: Trịnh Liệt Gặp Lâm Trạch

Chương 26: Câu Chuyện Năm Mười Lăm Tuổi

Chương 27: Tôi Hận Anh

[Chương 28: Rồi Cô Sẽ Phải Tìm Tôi Sớm Thôi](#)
[Chương 29: Tôi Sẽ Là Của Anh](#)
[Chương 30: Trao Đổi Và Điều Kiện \(1\)](#)
[Chương 31: Trao Đổi Và Điều Kiện \(2\)](#)
[Chương 32: Trao Đổi Và Điều Kiện \(3\)](#)
[Chương 33: Trao Đổi Và Điều Kiện \(4\)](#)
[Chương 34: Trao Đổi Và Điều Kiện \(5\)](#)
[Chương 35: Con Gái Sẽ Bảo Vệ Hai Người](#)
[Chương 36: Kế Hoạch Của Khiên Thực Linh](#)
[Chương 37: Nhận Ra](#)
[Chương 38: Cảnh Xuân Nhà Người Ta \(1\)](#)
[Chương 39: Cảnh Xuân Nhà Người Ta \(2\)](#)
[Chương 40: Cảnh Xuân Nhà Người Ta \(3\)](#)
[Chương 41: Nguy Hiểm Cận Kề \(1\)](#)
[Chương 42: Nguy Hiểm Cận Kề \(2\)](#)
[Chương 43: Nguy Hiểm Cận Kề \(3\)](#)
[Chương 44: Trò Chơi Chỉ Mới Bắt Đầu](#)
[Chương 45: Mới Như Vậy Mà Đã Muốn Sao?](#)
[Chương 46: Hãy Tránh Xa Trịnh Liệt](#)
[Chương 47: Tồn Thương](#)
[Chương 48: Tôi Hận Anh Bằng Cả Tính Mạng](#)
[Chương 49: Hắc Y - Đệ Nhất Thần Y](#)
[Chương 50: Tình Cảm Là Phải Tin Tưởng Lẫn Nhau Và Không Có Sự Lừa Dối](#)
[Chương 51: Xong Rồi](#)
[Chương 52: Lời Thừa Nhận Tình Yêu](#)
[Chương 53: Muốn Trốn Khỏi Trịnh Liệt](#)
[Chương 54: Dụ Hoặc Trong Phòng Tắm \(1\)](#)
[Chương 55: Dụ Hoặc Trong Phòng Tắm \(2\)](#)
[Chương 56: Triền Miên Dục Ái \(1\)](#)
[Chương 57: Triền Miên Dục Ái \(2\)](#)
[Chương 58: Lần Đầu Gặp Trong Quá Khứ](#)

[Chương 59: Bắt Đầu Cho Kế Hoạch Bỏ Trốn](#)
[Chương 60: Không Gặp Lại](#)
[Chương 61: Chạy Trốn Sang Anh Quốc \(1\)](#)
[Chương 62: Chạy Trốn Sang Anh Quốc \(2\)](#)
[Chương 63: Gặp Mặt Paul Khải Ân](#)
[Chương 64: Rơi Vào Miệng Cọp](#)
[Chương 65: Trịnh Liệt Sang Anh Quốc](#)
[Chương 66: Chạm Mặt](#)
[Chương 67: Mối Quan Hệ Giữa Trịnh Liệt Và Paul Khải Ân](#)
[Chương 68: Cuồng Dã \(1\)](#)
[Chương 69: Cuồng Dã \(2\)](#)
[Chương 70: Cô Yêu Hẳn](#)
[Chương 71: Biết Tin Có Thai](#)
[Chương 72: Gặp Tai Nạn](#)
[Chương 73: Tin Không Thể Biết](#)
[Chương 74: Sự Đau Khổ Của Lâm Vĩnh Túc](#)
[Chương 75: Trở Về](#)
[Chương 76: Đúng Là Anh](#)
[Chương 77: Cầu Hôn](#)
[Chương 78: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Sau Hôn Nhân](#)
[Chương 79: Ngoại Truyện 2: Tiểu Bảo Bối Nhà Họ Trịnh](#)
[Chương 80: Ngoại Truyện 3: Khi Phụ Nữ Có Thai Ghen](#)
[Chương 81: Ngoại Truyện 4: Paul Khải Ân Và Quá Khứ](#)